

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№40
ΑΡΧ 5

72
ΣΕΛ.

PHOTO-OFFSET
ΠΕΧΑΙΒΑΝΙΑ

ΚΑΙ ΕΝΑ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΡΟΜΑΝΤΙΣΜΟ

ΜΙΑ ΣΤΑΡ
Lila
ΣΤΡΑΤΟΣΦΑΙΡΑ

Πρωτοκυριός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ■ ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ 40 ■ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19, ΟΡΟΦΟΣ Β' ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ Θ' ■ ΑΘΗΝΑΙ, 12 ΜΑΡΤΙΟΥ 1939

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ

Ο κόσμος έγινε έκκλησίασμα. Γο βράδυ-βράδυ, που οι δουλειές τελειώνουν, αρχίζει η μεταρσίωσις. Μια άλλοκοτη αλλαγή συμβαίνει μέσα στις ψυχές των ανθρώπων, απaráλλαχτα όπως τόν ίδιο καιρό, ακριβώς συμβαίνει και βαθεία στα έγκατα της γης. Με τη ζύμωσι των χυμών στη γλυκερή ατμόσφαιρα της ανοίξεως, τα πάντα ανανεώνονται. Μπουμπουκία καλωσύνης ανθίζουν σε κάθε πλάσμα και μās εξευγενίζουν το είναι με το άπαλό μύρο τους. Τραβούμε μηχανικά προς την έκκλησία και τα βήματά μας οδηγεί σά ρυθμός ή εύλαβεια.

Πόσες υπάρξεις — κυττάξτε τις — σκυμμένες σιγοδακρύζουν ακούγοντας το θείο μέλος που δοξάζει την όμορφιά της άφθαρτης αρετής. Είναι ο μοναδικός γυρισμός προς τα φευγάλα ιδεώδη των απόκρυφών μας λογισμών. Από όλο αυτό το άθροισμα στην ποικιλία του πλήθους, καθένας και καθεμία κάνει βουβά τη δική του έξομολόγησι. Και τους σκεπάζει όλους μαζί το γλυκύ θάμβος του θόλου σαν ένθάρρυνσις για την προσδοκία ότι είναι πάντα καιρός για μια καινούργια ζωή με την ενάτένισι προς ό,τι υπάρχει πέρα από τον μάταιο όργασμό.

Ω! Πόσο έχομε χάσει κυλώντας όπως τύχει στον αλόγιστο κατήφορο του εφήμερου πόθου μας.

Πόσα ανεκτίμητα κομμάτια του έαυτού μας ρίξαμε να τα φάνε τα σκυλιά, θαρρώντας πως κάτι σπουδαίο είχαμε κατακτήσει με το κυνήγι των απολαύσεων. Ξεχυθήκαμε ακράτητοι στους δρόμους, βουτηγμένοι στα λούσα με την ψεύτικη λάμψι τους, αναγκάσαμε το στόμα μας να μην έχη σταματημό στους όρκους που ήταν βέβαιο ότι θα παραβούμε. γεμίσαμε από αλαζονεία το βλέμμα μας, και τρέχοντας με τα τρελλά γέλια της αδιαφορίας, περιφρονήσαμε όσους πονούσαν ζαρωμένοι σε μια γωνιά. Και, νά, τώρα, που ήρθε στιγμή ν' αναμετρήσωμε το δούναι και λαβείν από τα λερωμένα μας τεφτέρια και να σκεπάσωμε με τις φούχτες το πρόσωπο από ντροπή για ό,τι κάναμε.

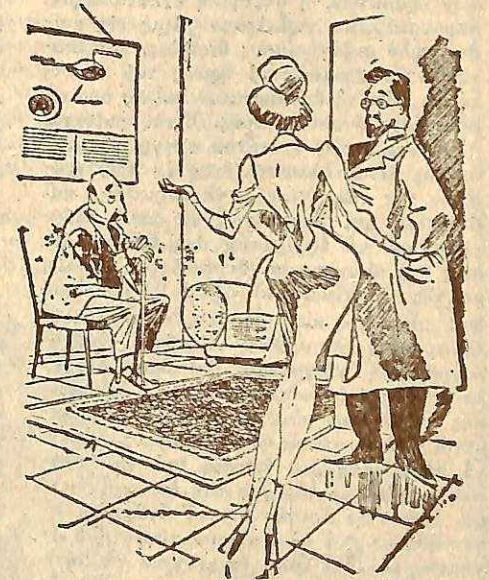
Κάτι άλλο μās λείπει, κάτι άλλο μās χρειάζεται, κάτι άλλο νοιώθομε σαν προσταγή να μās σπρώχνη προς ένα δροσάτο αέρι καθαριμό, να μās ψυχραίνει με την πνοή τα φλογισμένα μέτωπα.

Κάποια παρηγοριά, που δεν βρίσκεται ούτε στον ήλιγο του αὐτοκινήτου, ούτε το στροβιλισμό του χορού, ούτε στα ξεφωνητά της κραιπάλης, ούτε στα μουγγρίσματα της τζάζ. Η γλώσσα μας έχει διψάσει την άδολη γεύσι της αλήθειας, έξω από τη σπιρτάδα της σάμπανιας και από την άψάδα του φιλιού. Το κατακάθι τους μās έχει στεγνώσει τον ούρανίσκο και ή πίκρα τους μās ξεσκίζει τα σωθικά με το φαρμάκι των διαψεύσεων. Θέλωμε να σβύσωμε τη φωτιά τους που μās καίει με το πυρό κάρβουνο της τύψεως και να βρούμε τη γαλήνη στη στάχτη της μεταμελείας μας. "Α! Η άρμονική μελωδία των χαιρετισμών, πως μās προάγει τα τεντωμένα νεύρα και μās επάφέρει σ' ό,τι αληθινά αγαπήσαμε μ' όλη μας την άγγελική δύναμι.

Γιατί ή αγάπη είναι μια έννοια που διατηρείται παραπάνω από την περαστική φρεσκάδα της σάρκας και δεν ξεφτίζει όπως τα μεταξωτά φορέματα από την τριβή. Και ακόμα, ούτε πεθαίνει, όσο κι' αν φαίνεται γκρεμισμένη από τα κληρά, τα βάνουσα χτυπήματα. Την ξαναχτίζομε εντός μας μονάχοι μας, χωρίς όλικά, με την προσήλωσι και την πίστι προς ό,τι ωραίο και δίκαιο. Χαιρετίζομε την ιδέα της παρθενίας που κοντεύουν δυο χιλιάδες χρόνια από τότε που πέρασε για λίγο απ' τη ζωή. Και τα μάτια μας πλημμυρίζουν από δάκρυα. Γιατί στην άυλη μορφή της είναι κλεισμένος ο ίδιος ο έαυτός μας με ό,τι κατώρθωσε να διατηρήση άχραντο και άμόλυπτο μέσ' από την άτέλειωτη έκτασι του βούρκου που μās τόν έρριξαν. Και επιθυμούμε τόσο πολύ να τον συναντήσωμε κρυμμένον εκεί σε μια γωνίτσα απόμερη, άκουμπισμένον ταπεινά σ' ένα στασίδι της έκκλησίας. Τί εύχαρίστησις... Χαίρε, λοιπόν, έσύ «έγώ» μας παραστρατημένο που σε ξαναβρίσκομε!...

Κώστας 'Αδάνατος

ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΣΤΟ ΟΘΦΑΛΜΙΑΤΡΕΙΟΝ

—Τί έχει ο σύζυγός σας;
—Είναι δεκαπέντε μέρες τώρα που προσπαθεί να δη τον διευθυντή, της Τραπέζης που εργάζεται και δεν το κατορθώνει...

ΣΤΟΝ ΩΚΕΑΝΟ

Ο ναυαγός:—Μυστήριο πράγμα Δέν τολμά πιά κανείς ν' ανοίξη μια έφημερίδα και τσούπ! μαζεύονται από πάνω του ένα σωρό σελέμηδες!

Η ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Το θέατρο

ΑΙΘΟΥΣΑ ΑΝΑΜΟΝΗΣ

Γετράρακτον έργον του κ. 'Αλέκου Λιδωρίκη στο θέατρο Κοτοπούλη

Από το έργο του κ. Λιδωρίκη, όπου αναπτύσσονται πρωτότυποι και πολύ συζητησιμοι ιδέαι, και όπου το κοινότερον των δραμάτων, η συζυγική εγκατάλειψις, παρουσιάζεται περιπλοκον χάρις εις επίσης πολύ συζητησίμους θεωρίας, που διατυπώνουν άφειδώς οι ήρωες του έργου. λείπει κάτι το αιλουόστατον και το ουσιαδέστατον: ο κοινός νοός. Είναι φαίνεται η αδυναμία του έκλεκτου συγγραφέως, ο οποίος είναι άλλωστε ένας εκ των άριστων της νέας γενεάς, να περιπλέκη και ανατιώως και παραλόγως τα απλά πράγματα και να έφευρξκη άμφιβόλους λύσεις στο αιώνιον και δυσεπίλκτον πρόβλημα της εύτυχίας. Στο «Έδώ θα μείνουμε για πάντα», ο κ. Λιδωρίκης είχε ακολουθήσει αυτή την μέθοδο. Σ' αυτήν την κατηγορημένη ήθογραφία, απ' όπου δεν έλειπε ούτε το ενδιαφέρον μιας δραματικής υπόθεσεως, ούτε οι καλώς διαγεγραμμένοι λαϊκοί τύποι, ο συγγραφέας θέλησε να παρεμβάλη μια θεωρία για να καταστήση πιθανώς το έργο του έσωτερικότερο. Μας έλεε λοιπόν ότι οι άνθρωποι γεννήθηκαν για να άνήκουν αυτοί που άνήκουν και ότι όταν επιχειρούν να πάνε παραπάνω, άποτυγχάνουν και ξαναγυρίζουν κατηχημένοι από εκεί που ξεκίνησαν. Για να υποστηρίξη τότε αυτή την παράλογη και άντικανονική θεωρία του, ο κ. Λιδωρίκης είχε προβάσει πολλές θεατρικές άδαιρίες και αθαιρίες, έθυσιασε δηλαδή τη λογική, τον ειρμό και την συνεπή ανάπτυξιν του έργου του χάριν της θεωρίας του.

Το ίδιο, σε μεγαλύτερη μάλιστα έκτασι, έπραξε και για την «Αίθουσα Άναμονής». Το έργο αυτό που θα μπορούσε να γίνη μια θαυμασία και χαριτωμένη κομεντί—διότι ο κ. Λιδωρίκης διαθέτει άπαραμίλλα θεατρικά έφδδια όπως είναι η παράτηρησις, η εύστοφα και όξυδερκής διαγραφή ζωντανών τύπων, και ο πνευματώδης και ενδιαφέρων διάλογος—το έργο λοιπόν αυτό παραγερμίσθη και πάλι με άμφίβολες θεωρίες, πρό του φανατισμού των οποίων υπέχωρησε η λογική. Θα έλεγε κανείς πως ο συγγραφέας δεν ενδιαφέρθηκε παρά για την προσφιλή «θέσιν» του, και άγνόησε παντελώς το κοινόν που θα ήθελε πριν απ' όλα να ιδή θέατρο.

Το αποτέλεσμα, λοιπόν, αυτής της τακτικής υπήρξε να έμφανισθή ένα άπίθανον έργο, από την παρακολούθησιν του οποίου ο θεατής δεν προσπορίζεται καμμίαν συγκίνησιν και κανένα συμπέρασμα.

Η Μελίνα, η ήρωίς του έργου, η οποία στηρίζει την εύτυχία του ψυχοθεραπευτού Ιατρού Παύλου Όρλώφ, διότι τον παρακολουθεί με στοργήν, τον παραστέκει και τον ένθαρρύνει, μίαν ήμερα έρωτεύεται νεραννοδόλως και έντώς πέντε λεπτών τον Στέφανο Ρέλη, αντίπαλον ψυχοθεραπευτή ο οποίος έκλεισε τα Ιατρείο του και ήλθε στον Όρλώφ για να θεραπευθή. Πάσχει από έλλειψιν πίστεως, και η Μελίνα άπο-

Έβδομαδιαία άνασκόπησης υπό ΜΑΝΟΥ ΣΑΦΑΡΙΚΑ

φασίζει να του την δώση... Ο Όρλώφ λοιπόν φεύγει και τη θέσι του στο ίδιο Ιατρείο, καταλαμβάνει ο άντεραςτής, ο οποίος άρχίζει να έξαση το επάγγελμα του ψυχοθεραπευτού. Άλλά η Μελίνα δεν κατορθώνει να έμφυσήση την πίστιν που χρειάζεται ο έραστής της. Δι' ο και την εγκαταλείπει, για να ακολουθήση την πρώτη έκκεντρική πλούσια νέα, που έρχεται στο Ιατρείο με σκοπό να τον κατακτήση.

Εν τώ μεταξύ στην αίθουσα άναμονής, παρελαύνουν οι πελάτες, οι οποίοι μπαίνουν και φλυαρούν, περιέρχονται άληθινά πελάτες που έχουν τη θέσιν τους μάλλον σε μίαν έπιθεώρησιν παρά σ' ένα ψυχοθεραπευτήριον: Η νεαρά κοπέλλα που παρηγορείται, λχ., με ένα ραντεβού, ο ναυτεργάτης που θέλει να ναυτολογηθή, ο κύριος με το τίμ, η άκατανόητος μαυροφορεμένη γυναίκουλα που έχασε το παιδί της και επί τέλους ο άνθρωπος με την φυσαρμόνικα, που τον έναρμόνει θαυμάσια ο κ. Λογοθετίδης, ώραιος λαϊκός τύπος, ο οποίος άνευ άποχρώντος λόγου ξεμεροβραδιάζεται στο Ιατρείο.

Μεταξύ των τύπων αυτών της αίθουσης άναμονής και των ήρώων του καθαντό δράματος, δεν υπάρχει καμμία λογική σύνδεσις. Και χωρίς τους πελάτες αυτούς, ή υπόθεσις θα παρέμενε ή ίδια, διότι επί τέλους το έργο δεν μας λέει τίποτε άλλο παρά ότι η Μελίνα δεν κατώρθωσε να κρατήση τον έραστή της και γρήγορα άντίλαμ βάνεται ότι έκανε λάθος να καταστρέψη την συζυγική εύτυχία της. Αιώνιο θέμα που το έπραγματεύθησαν από της εποχής του Τολστόϊ άπειράριθμοι συγγραφείς. Με τη διαφορά ότι ο κ. Λιδωρίκης, αντί να άναζητήση στην απλή και ρεαλιστική άνάπτυξιν του θέματος αυτού την αλήθεια, το μπερδεψε με διάφορες άκατανόητες θεωρίες, τόσον ώστε οι τύποι του, που λένε πολλές φιλοσοφικές κοινοτοπίες, για να λάβουν το περιττό και άναληθές χρίσμα των άνωτέρων ανθρώπων, να μας φαίνονται άπίθανοι και πλαστογραφημένοι.

Λέπει, λοιπόν, ο κοινός νοός από το έργο του κ. Λιδωρίκη, η απλότης δηλαδή, με την οποίαν μπορεί κανείς να άναπαριστά τη ζωή και να καθιστά προσιτά τα προβλήματά της.

Ο κ. Λιδωρίκης είναι άμφιβόλως μιά από τις έλλίδες του νεοελληνικού θεάτρου και ίσως κανείς από τους νέους συγγραφείς δεν συγκεντρώνει τόσα όσα αυτός προσόντα για να γράψη θέατρο. Άλλά χρειάζεται να πειθαρχήση τα προσόντα του αυτά στην λιτότητα και την απλότητα των μεγάλων άρετών που αξιοποιούν τα μεγάλα ταλέντα

Το διβλίο

«ΜΟΥΣΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Ποιήματα του κ. ΘΑΛΗ ΡΗΤΟΡΙΔΗ
Άρμονικοί στίχοι, έντεχνοι, απλοί και συγκινητικοί, που έχουν συμπυκνώσει πλούσια νοήματα και αληθινές συγκινήσεις σε μουσικά τετράστιχα, που τα διακρίνει ο άθρόοτος ρωμαντισμός.

Ήρμα στενά και δέντρα, πρασινάδες και
μ' άγκαλιάζανε το έραδν που κινούσα να σε
τοῦχα τόσο μιά λαχτάρα να σου σκόσω την
και να γράψω με τα χείλη μέσ' στο αίμα:
(σ' άγαπώ.)

Υπάρχουν στο διβλίο του κ. Ρητορίδη τέτοια μικρά άριστοτεχνήματα ύφους, που συγκινούν με την άπρόοπτη ποιήσιν της άλληγορίας των, με την λαμπρότητα της εικόνας, με τον ρυθμό και την λεπτότητα των αισθημάτων τους:

Σαρκαδάκι πρωτοήθρες μέσ' στο δάσος το
καθώς έπαίξα στα δέντρα και χαλνούσα τις
σε θυμάμαι, στο κυνήγι με τα χέρια μου το
που σε κράτησα να δρέψας των καρδιών μας
(τις χαρές.)

Ο κ. Ρητορίδης είναι ένας καλός νέος ποιητής, από την ώριμότητα του οποίου ή ελληνική ποίησις πρέπει να έλπιξη μεγάλα δημιουργήματα.

«ΓΙΑ ΓΕΛΙΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΚΛΑΜΑΤΑ»

Γυναικεία (;) εύθυμογραφήματα της
Παυλίνας Πετροβάτου

Η συγγραφέας του διβλίου, μάς πληροφορεί στην άρχή, ότι πορτού έκδώση το έργο της συνεβουλεύθη «τον μεγαλύτερον συγγραφέα που γνωρίζει» και ο οποίος δεν έτύπωσε τίποτε απ' όσα έχει γράψει! Η κ. Πετροβάτου όμως δεν ήκολούθησε το παράδειγμά του και το αποτέλεσμα αυτής της δυσαρέστου πρωτοβουλίας της ήταν να διαβάσωμε το διβλίο της... Θα όμολογήσωμεν εύθως εξ άρχής ότι από την συγγραφέα δεν λείπει η αισθησις του χιούμορ. Άλλά νομίζετε πως αυτό άρκει για να γράψη κανείς ένα διβλίον; Υπάρχουν πολλοί πνευματώδεις άνθρωποι που βλέπουν την κωμική πλευρά της ζωής, και που γίνονται μάλιστα εύχαριστοι στις συναναστροφές όταν την διατυπώνουν σε Ιστορίες. Άλλά όταν καθήσουν να γράψουν προκαλούν το αντίθετον αποτέλεσμα. Τους λείπει απλώς το τάλαντον της γράπτης διατυπώσεως.

Υποψιαζόμαστε ότι η κ. Πετροβάτου άνήκει στην κατηγορίαν αυτήν. Διότι όσα παρατηρεί δεν ξέρει να τα γράψη. Το ύφος της είναι ακατάστατον, η άνάπτυξις του κάθε θέματος άτροφική, από την διατύπωσιν λείπει ή ένότης και ή άκριβόλογία.

Έπειτα τις εύθυμες Ιστορίες της ή συγγραφέας άγαπά να τις διανθίξη με φθηνές φιλοσοφίες στυλ «Σιδιρής Διαθήκης», που χαλούν το κέφι και του πλέον άπονηνητικού άναγνώστου.

Ο Τριστάν Μπερνάρ έλεε κάποτε πως υπάρχουν τρία είδη χιούμορ. Έκείνο που μιλούμε, εκείνο που σκεπτόμαστε και εκείνο που γράφομε.

Η κ. Πετροβάτου πάντως δεν κατέχει το τελευταίον.

ΟΙ ΘΕΟΙ ΚΑΝΟΥΝ ΤΗΝ ΤΟΥ ΑΛΕΤΤΑ ΤΟΥΣ

Πρωτότυπη έρευνα του συνεργάτου μας ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

Η άστουνομία ήθων του Όλύμπου έπιασε ένα ρα-
βασάκι. Νά, τί έγραφε:

«Πολυαγαπημένε μου Άρη,
»Αύριο, Κυριακή πρωί, σε περιμένω με άνυπομονησίαν. Απόψε θα κάμω την τουαλέττα μου, για να με βρής πιό ώραιά. Χίλια φιλιά.

Η Άφροδίτη σου»
Δεν μου έκαμε απ' αυτό το γραμματάκι έντύπωσι ή διαγωγή της Άφροδίτης. Τα σκάνδαλά της έτροφοδοτούσαν από παναρχαίων χρόνων το κουτοπολιό του δωδεκαθέου. Άλλο πράγμα μ' εξέπληξε: «Οτι ή Άφροδίτη και σήμερα ακόμη, στο μουσείο, όπωω βρίσκεται, δεν έγκατέλειψε την κοκεταρία της. Κάνει σε έκτακτες περιστάσεις την τουαλέττα της.

Νά, κάτι το πολύ ένδιαφέρον. Νά ιδή κανείς την Θεάν του Κάλλους να εύπρεπίζεται. Ώ Θεοί!... Δεν έσπευσα στο Μουσείο.

Βρήκα την Άφροδίτη πολύ νεγκλιζέ. Φορούσε μονάχα ένα σανδάλι. Το άλλο το είχε ύψώσει άπειλη-
αυτή τη στάσι, με την
... άρχαία παντούφλα
ύψωμένην, θα έμοια-
ζε πολύ με θεορά, αν
δεν ήταν τόσο νέα και
ώραία.

Δεν έχρειάστηκε να περιμένω πολύ. Ήρθαν σε λίγο δυο-τρεις άνθρωποι του Μουσείου και άρχισαν την περιποίησιν. Έπλυναν την θεά πολύ έλαφρά και προσεκτικά. Την άλειψαν με χημικές ουσίες, τις οποίες ίσως επέβαλλε ή μόδα των καλλυντικών του 400 πρδ Χριστού. Έπειτα της έκαμαν ένα τεχνικό μασάζ.

—Βλέπεις ρεζηλίκια; άκούω πίσω μου μιά φωνή.

Γυρίζω. Μοῦ μιλούσε ένας άρχαίος άθλητής με σπασμένο πόδι.

—Βλέπω, του άπαντώ. Καλλωπίζεται ή θεά, διότι περιμένει αύριο τον Άρη...

—Ποιόν Άρη, άδερφέ; Έναν Εύρωπαϊο περιηγητή περιμένει, διομήχανο πολεμεφοδίων.

—Το ίδιο είναι. Σύγχρονος θεός του πολέμου είναι κι' αυτός.

Ο άρχαίος άθλητής έφαινετο πολύ νευρισμένος.

—Το παληοθήλυκο!, έιπε κυττάζοντας με θυμό την Άφροδίτη. Καλλωπίζεται για τους έπισκέπτας κι' έμένα ούτε με προσέχει καθόλου.

—Ίσως διότι είσαι κουτσός, του είπα. Άλήθεια, πως το έσπασες το πόδι σου; Μήπως ήσουν άρχαίος ποδοσφαιριστής;

Τα άγαλμα δεν άπήντησε. Είχε βυθισθή εις μελαγχολίαν.

—Είναι σκληρόκαρδη! μουρμούρισε.

—Ναι, του είπα. Έχει καρδιά από μάρμαρο.

—Όχι, μου άπήντησε. Άν ήταν από μάρμαρο, θα συνεκινείτο. Άλλ' είναι πιό σκληρόκαρδη. Φαίνεται ότι έχει καρδιά... ζωντανής γυναίκας.

Όστε καλλωπίζονται και τ' άγάλματα;

Βεβαίως. Η μόδα των Ίνστιτούτου καλλονής έχει φθάσει και στο Μουσείο. Και το άθάνατον κάλλος των θεών έχει άνάγκην περιποιήσεως. Ο Χρό-

νος, ο φοβερός αυτός καταλύτης των πάντων, δεν διατάζει να προσβάλη και ν' άμαυρώση και τα ώραια, θεϊκά σώματα. Είναι άνάγκη λοιπόν να προλαμβάνεται το κακόν.

Οι έπικαθήμενες στ' άγάλματα σκόνες καθαρίζονται. Άλλ' εκείνο που χρειάζεται συστηματικώτερη καταπολέμησι είναι ή ύγρασία. Αυτή είναι ο μεγάλος έχθρος των άγαλμάτων, ιδίως των χαλκίνων. Τα καταστρέφει σιγά-σιγά. Γι' αυτό καταβάλλεται συνεχής φροντίς, ν' άποφευχθή ή άλλοίωσις και ή άποσύνθεσις.

Με διάφορες χημικές ουσίες καθαρίζονται και τινώνονται οι έπιδερμίδες των θείων σωμάτων. Υπάρχει δηλαδή όλόκληρη έπιστήμη καλλυντικών για τους μαρμαρίνους και χαλκίνους θεούς. Είδικοι έπιστήμονες παίζουν για τα άγάλματα ρόλον Βορνώφ. Τα περιποιούνται άδιαλείπτως, ώστε να διατηρούν το σφρίγος και την νεανική τους ώραϊότητα.

Είναι σκληρή άνάγκη, ν' άγωνισθή κανείς για να διατηρήση την όμορφιά του, είτε άνθρωπος είναι, είτε θεός! Και πάλι δεν μπορεί να τα βγάλει πέρα έντελώς. Ο Χρόνος στο τέλος θα νικήση. Είναι σπαρακτικό ν' άκούη κανείς τους μαρμαρωμένους θεούς του Όλύμπου, να παραπονούνται ότι έχασαν τόσα πολλά με την πάροδον του χρόνου.

Οι πλείστοι θρηνοῦν την άρτιότητα των μελών τους. Έχουν μείνει σακάτηδες. Ποιοί; Οι άθάνατοι!... Μιά γυναίκα κεφαλή μου διατυπώνει, καθώς περνώ μπροστά της, θλιβερό παράπονο:

—Με βλέπεις πως κατήντησα; μου λέει. Φαγωμένη ή μύτη μου... Κομμένα τα χείλη μου... Δυστυχισμένη!...

—Και ξέρεις ποιά είμαι εγώ μ' αυτό το σκαμμένο σαν από λέπρε πρόσωπο;

—Ποιά είσαι;

—Η θεά της... Υγείας!

Στην αίθουσα των «κούρων», μιά θεά μου παραπονείται, ότι την πήραν τα γεράματα.

—Δεν βλέπεις; μου λέει. Τα μαλλιά μου άσπρισαν.

—Και πόσο είσαι;

—Μονάχα... δυόμισι χιλιάδων! Για την άκρίβεια, είμαι 2.465 έτών.

—Στό... άνθος της ηλικίας σου, δηλαδή.

Έκείνη την στιγμή ο άντικρύ Ιστάμενος «κούρος» άρχισε να τραγουδά στην συνομιλήτριά μου το γνωστό τραγούδάκι του Άττίκ:

Λημονήσα το χρώμα των μαλλιών σου...

—Άκούς; λέω στη θεά. Φαίνεται, ότι είναι έρωτευμένος μαζί σου αυτός ο κοῦρος.

—Ας πάη να... κοῦρεῖται, άπάντησε εκείνη.

Και εύθως, εκ του θεϊκού αυτού κάλαμπουριού έμεινε... μάρμαρο ο κύρος. Εγώ δε άπεχαιρέτησα την παρέα των θεών, ύποσχεθείς, ότι θα γράψω στην έρευνά μου αυτήν ότι οι θεές έχουν άνάγκη και από βαφές μαλλιών, ρουζ για τα μάγουλα και κραγιόν για τα χείλη. Ζούν, τέλος πάντων, κι' αυτές στο 1939...

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ Σ

ΚΩΣΤΑ ΑΘΑΝΑΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

Ζωή, η πορφυρογέννητη

(ΟΠΟΥ Ο ΘΡΟΝΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΕΓΙΝΕ ΚΛΩΤΣΟΣΚΟΥΦΙ
ΣΤΟΥΣ ΓΕΡΟΝΤΙΚΟΥΣ ΕΡΩΤΕΣ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ)

ΚΑΛΗΜΟ τόχε πού δέν μπορούσε ν' άποχήση ένα άγόρι— γύρω από τόν έτος 1000— ο Αυτοκράτωρ του Βυζαντίου Κωνσταντίνος ο όγδοος. Καί κατέβηκε στόν τάφο μ' αυτόν τόν καημό.

Η ένδοξη Μακεδονική δυναστεία, πού λάμπρυνε με τίς παλληκαριές του ίδρυτοῦ της τόν μέγα Έλληνικό Κράτος της μεσαιωνικής Άνατολής, έκινδύνευε νά σβύση— καί δέν τόν γλύτωσε— μένοντας χωρίς διάδοχο.

Η Αυτοκράτειρα έγέννησε δυό φορές, αλλά έκαμε κορίτσι καί τίς δυό. Έτεκνοποιούσε μέσα στη μεγάλη αίθουσα τή λεγομένη της Πορφύρας, καί γι' αυτό τά παιδιά της, πριν άκόμη βαφτιστούν έπαίριναν τόν τίτλο «Πορφυρογέννητα».

Από τίς δυό βασιλοπούλες, ή μία ή μεγαλύτερη, πού την έβγαλαν Ζωή, είχε φοβερά άνεπτυγμένη άτομικότητα, γιατί από μικρή καταλάβαινε ότι μία μέρα θά βασιλεύσει. Η πιά μικρή, ή Θεοδώρα, ήταν πλάσμα όλως διόλου άσήμαντο, φρόνιμο καί κανονικό. Όταν μεγάλωσαν οί πριγκήπισσες δέν έκαναν την παραμικρότερη σκέψη γιά γάμο, γιατί δέν υπήρχε πουθενά γαμπρός άνάλογος πρός τή θέσι τους. Καί περνούσαν τόν καιρό του ήσυχας ως πρός αυτό τόν ζήτημα. Ζούσαν άπορροφημένες από τά μεγάλα άντα τους καί άφησαν τά νειάτα νά τους φύγουν με την άπόφασι νά μὴν παντρευτούν.

Άλλά ο Κωνσταντίνος ο όγδοος άνησυχούσε σοβαρά γιά τόν μέλλον του.

— Άκου, παιδί μου: θά χωρίςσης άμέσως, άβριο πρωί—πρωί, τή γυναί-

κό σου! Τά συμφέροντα της πατρίδος τόν άπαιτούν! Ο νέος εὐπατρίδης είχε άντιρρήσεις σ' αυτή τήν εξαφνική πρότασι: —Νά τήν πετάξω στούς δρόμους; Είνε άνανδρία από μέρους μου. —Όχι έτσι. Θά τήν άφήσης στο σπίτι όπως είνε σήμερα, με όλο της τόν προσωπικό. Θά της κόψης καί μία γενναία έπιχορήγησι. Σου προσφέρω ένα Στέμμα, δέν τόν καταλαβαίνεις λοιπόν; —Ο γάμος έγινε καί οί δυό γέροι πέθαναν. Κληρονόμοι του θρόνου ήσαν ή Ζωή καί ή Θεοδώρα. Άλλά έλαβε καί ο Ρωμανός τόν τίτλο του Αυτοκράτορος, κι' άνάμεσα στίς δυό άδερφές βασιλεύε αυτός ούσιαστικά, έχοντας σύμβουλό του κάποιον πολύπειρο θεράποντα από την Παφλαγονία, Ιωάννη, άρχιευνόχο του παλατιού.

Η Ζωή, όταν παντρεύτηκε, ήταν σαρανταοχτώ χρόνων. Μέτρια στο άνάστημα, λεπτή, σβέλτη, κομψή, γλυκομελάχρονη καί μικροκαμωμένη, δέν έδειχνε καθόλου τήν προχωρημένη ηλικία της, ένα σκαρί πού κανέι μερικές γυναίκες νά φαίνονται κοριτσάκια σέ όλη του τή ζωή.

Τό συνικέσιο τόν δέχτηκε ως μία άνάγκη, γιά λόγους καθαρά πολιτικούς. Άναγνώριζε ότι της χρειάζόταν όπωσδήποτε ένας σύντροφος. Άλλά, εύθους μετά τήν πρώτη νύχτα του γάμου, καί έύπνησε εξαφνικά μέσα της. Ένα άλλοκοτο συναίσθημα. Τήν κατέλαβε άκατάσχετος έρωτικός όρμος! Καθώς μάλιστα από χαρακτήρος

δέν έδινε διάρα γιά τίς ύποθέσεις της Αυτοκρατορίας, άφωσιώθηκε όλοκληρωτικά στην κοκκεταρία της. Της άρεσε ιδίως νά δείχνει τόν σώμα της. Μάζευε τίς θεραπαινίδες γύρω της καί καθώς τήν άλειφαν με μύρα, τίς ρωτούσε αν τήν βρίσκουν ωραία γυμνή. Παράγγελλε νά της φέρουν από τίς Ινδίες τά φτιασιδία καί από τήν Άβυσσυνία τά μυρωδικά. Διωργάνωνε γι' αυτό τόν σκοπό καραβάνια έπίτηδες. Τεμπέλα έκ φύσεως, ραχάτευε όλη τήν ήμέρα στο κρεβάτι, καί όταν σηκώνοτανε περνούσε μία ρόμπα όλωσιόλου διάφανη από ρούζ—ούλι μεταξωτό κι' άφινε νά μπαινοβγαίνει στα διαμερίσματά της τόν ευνόχο Ιωάννη χωρίς νά ντρέπεται πού τήν κύτταζε.

Σιγά—σιγά άρχισε ή φαγωμάρα με τόν Ρωμανό. Η Ζωή τόν φώναζε «πατρίκιον» γιά νά του θυμίξη τήν ταπεινή του καταγωγή, ενώ γιά τόν έαυτό της ζητούσε νά τήν προσαγορεύουν μόνο «πορφυρογέννητη». Τόν είχε βαρεθή. Κ' έπιασε δυό άγαπητικούς, αξιωματούχους, πού κατά σύμπτωσης έλεγαν Κωνσταντίνους καί τούς δυό. Μ' αυτούς περνούσε τίς ώρες της. Ο Άσιάτης άρχιευνόχος Ιωάννης έφρόντιζε νά τούς μπάζη μέσα κρυφά από τόν Αυτοκράτορα. Ο ευνόχος όμως, βλέποντας τήν κατάστασι άρχισε νά πονηρεύεται καί τού άνοιξε ή όρεξις νά έπωφεληθή από τήν αθλιότητα καί από πειθήνιος δούλος νά γίνει άφέντης κι' αυτός. Είχε έναν μικρότερο άδερφό, τόν Μιχαλάκη, όμορφο παιδί, αλλά κοινωνικό απόβρασιον. Τόν έφερε στο Παλάτιον. Καί τόν παρου-

σίασε στην Κυρία του καί ποια ώρα πού εκείνη είχε κέφι νά έπιδεικνύεται άσεμνα. Οί δυό Κωνσταντίνου έξετοπισήσαν. Ο Ιωάννης τούς έκλεισε τήν πόρτα καί κατόπιν τούς μετέθεσε άπέναντι στον Βόσπορο. Ο Μιχαλάκης πήρε τή θέσι καί τών δυό. Καί έως άξιζε μόνος του καί γιά τούς δυό μαζί. Από τότε τόν καταχθόνιο κεφάλι του ευνόχου δούλευε άνήσυχας. Σερβίροντας ο ίδιος τόν άνύποπτο Αυτοκράτορα Ρωμανό, τόν πότιζε κάθε μέρα από λίγο φαρμάκι, πού κάποιος μάγος τού τόχε πουλήσει άκριβά ότι είνε δραστηκώτατο καί φέρνει τή βραδεία δηλητηρίαση. Περιμένοντας έτσι τόν θάνατο του Ρωμανού, ο άρχιευνόχος, ώδήγησε τόν άδερφό του νά προΐδεάξη τή Ζωή. Εκείνη δέν άπέκρυψε στο Μιχαλάκη, ότι ευχαρίστως θά τόν έπαίρνε άμα δέν θά υπήρχε ο Ρωμανός. Ο Ιωάννης έπαψε πιά νά φοβάται καί νά προφυλάσσεται. Τό δηλητήριο δέν έδενε άκόμη αποτελέσματα. Κατάλαβε ότι ήταν ψυχολογική στιγμή νά τερματίση όπωσδήποτε τήν έκκρεμοτητα. Η Ζωή δέν θάχε άντίρρηση σ' ό,τι δήποτε κι' αν συνέβαινε.

Ήταν βράδυ της Μεγάλης Πέμπτης, 11 Απριλίου του 1035. Ο Ρωμανός ζήτησε νά πάρη τόν λουτρό του καί ο ευνόχος Ιωάννης θά τόν συνώδευε: —Όλα είνε έτοιμα, Αυθέντα μου!— τού άνέφερε ύποκλινόμενος.

Καθώς ο Αυτοκράτωρ είχε ξαπλώσει στο νερό, ο ευνόχος εκεί πού τόν έλουζε τούσφιξε καί με τά δυό χέρια τόν λαμό, κι' άφοῦ βεβαιώθηκε περί τού θανάτου του, έτρεξε νά τόν άναγγείλη στην Αυτοκράτειρα, καί τόν άφησε, όπως τόν είχε τελειώσει εκεί. Η Ζωή δένσκέφτηκε τίποτ' άλλο παρά έστειλε νά φωνάξουν όλόκληρη τή Σύγκλητο στο Παλάτιον, έκρέμασε τίς χρυσές στολές του άνδρός της με τά σπαθιά καί με τά έβλήματα κ' έντυσε τόν νεαρό Μιχαλάκη, έφωταγώγησε τήν μεγάλη αίθουσα τών ύποδοχών, τόν έβαλε νά καθήση στον θρόνον, καί όταν έφθασαν οί έπίσημοι τούς τόν παρούσαν:

—Προσκυνήστε τον νέον σας Αυτοκράτορα!

Έλεπε μόνον ο Πατριάρχης. Η Ζωή τού παρήγγειλε νά διακόψη τήν ακολουθία τού «σήμερον

κρεμάται επί ξύλου» καί τόν έφερε κι' αυτόν εκεί. Γιά τόν πεθαμένο ούτε μία λέξις δέν άκούστηκε. Τόν νεκρό του παρέλαβε ή καημένη ή πρώτη του γυναίκα τήν έπομένη καί τόν έθαψε...

Ο Μιχαλάκης έγινε Μιχαήλ ο Δ', γιατί άλλοι τρεις είχαν βασιλεύσει με τόν όνομα αυτό πριν. Στο ρόλο του Αυτοκράτορος υπήρξε γελοιωδέστατος. Τά πλήθη τών έλεγον χλευαστικά «ο Παφλαγών». Άλλά, ούσιαστικός ρυθμιστής τών τυχών της άπεράντου βασιλείας ήταν ο Ιωάννης, ο όποιος προήγαγε άλλον ευνόχο στην πρώην θέσι του ως μυστικοσυμβούλου καί πρώτου θαλαμηπόλου της Αυλής καί άνέλαβε καθήκοντα Πρωθυπουργού. Έπειδή όμως δέν τολμούσε νά φανερώναται, έήρε έναν τίτλο «όρφανοτρόφου», έντεταλμένου επί της φιλανθρωπίας, κι' έμοιράζε στον όχλο βοηθήματα γιά νά είνε άνεκτός καί νά μετριάζη τή λαϊκή αντίπαθεια.

Ενώ δε ο Μιχαλάκης έπλήρωνε τή δόξα του σκήπτρου με τά καταναγκαστικά έργα ενεργού συζύγου της γηραιάς Ζωής, ο ευνόχος άδερφός του πού ήξερε βαθειά τήν άμικτορία της πορφυρογέννητης, έπάσχιζε πώς καί τήν άποξενώση από κάθε έξουσία παίρνοντας αυτός όλη τή δύναμι στα χέρια του.

Συγγενείς στενοί στην άρχή καί κατόπιν καί οί μακρυνώτεροι, ύστερα φίλοι, αλλά καί απλοί γνώριμοι, συμπατριώται, τέλλος, γραμμή του ευνόχου, σύσσωμη ή έπαρχία της Παφλαγονίας, τυχодиόκται, κοινοί κατεργαρέοι, άξεστοί τύποι έκουβαλήθηκαν από τόν Ιωάννη στο Βυζάντιον κι' έπαίριναν όλα τά σπουδαία αξιώματα στις πολιτικές ύπηρεσίες, στα άνάκτορα, στο στρατεύμα. Οί έμπιστοι καί άφωσιωμένοι τιτλοῦχοι του Κωνσταντίνου του όγδόου έπαύοντο σωρηδόν. Καί όποιος τολμούσε απ' αυτούς νά διαμαρτυρηθή, έξωρίζετο. Η Ζωή άρχισε νά παίρνη χαμπάρι, αλλά ήταν κάπως άργά. Ο ευνόχος Ιωάννης, προφασιζόμενος τήν άρρώστεια του άδερφου του Αυτοκράτορος, πούχε πέσει στο κρεβάτι από μία κρίσι έπιληψία, άνέλαβε τά ήνία καί μ' θράσος συνέστησε στην Αυτοκράτειρα

να κλεισθή στα διαμερίσματα της με τίς κυρίες επί τών τιμών, καί νά μὴν άνακατώνεται. Της έβαλε μάλιστα καί φρουρά! Η Ζωή είχε θυμώσει κι' έκλαιγε από τόν κακό της. Άλλά, δέν υπήρχε διέξοδος.

Αρχηγός της βασιλικής σωματοφυλακής, δηλαδή στην πραγματικότητα δεσμοφύλακας της Αυτοκρατορίας, είχε τοποθετηθή από τόν Ιωάννη ο γυιός της άδερφής του, Μιχαλάκης τόνονα κι' αυτός.

Ενώ δε ο Μιχαλάκης έπλήρωνε τή δόξα του σκήπτρου με τά καταναγκαστικά έργα ενεργού συζύγου της γηραιάς Ζωής, ο ευνόχος άδερφός του πού ήξερε βαθειά τήν άμικτορία της πορφυρογέννητης, έπάσχιζε πώς καί τήν άποξενώση από κάθε έξουσία παίρνοντας αυτός όλη τή δύναμι στα χέρια του.

Συγγενείς στενοί στην άρχή καί κατόπιν καί οί μακρυνώτεροι, ύστερα φίλοι, αλλά καί απλοί γνώριμοι, συμπατριώται, τέλλος, γραμμή του ευνόχου, σύσσωμη ή έπαρχία της Παφλαγονίας, τυχодиόκται, κοινοί κατεργαρέοι, άξεστοί τύποι έκουβαλήθηκαν από τόν Ιωάννη στο Βυζάντιον κι' έπαίριναν όλα τά σπουδαία αξιώματα στις πολιτικές ύπηρεσίες, στα άνάκτορα, στο στρατεύμα. Οί έμπιστοι καί άφωσιωμένοι τιτλοῦχοι του Κωνσταντίνου του όγδόου έπαύοντο σωρηδόν. Καί όποιος τολμούσε απ' αυτούς νά διαμαρτυρηθή, έξωρίζετο. Η Ζωή άρχισε νά παίρνη χαμπάρι, αλλά ήταν κάπως άργά. Ο ευνόχος Ιωάννης, προφασιζόμενος τήν άρρώστεια του άδερφου του Αυτοκράτορος, πούχε πέσει στο κρεβάτι από μία κρίσι έπιληψία, άνέλαβε τά ήνία καί μ' θράσος συνέστησε στην Αυτοκράτειρα

να κλεισθή στα διαμερίσματα της με τίς κυρίες επί τών τιμών, καί νά μὴν άνακατώνεται. Της έβαλε μάλιστα καί φρουρά! Η Ζωή είχε θυμώσει κι' έκλαιγε από τόν κακό της. Άλλά, δέν υπήρχε διέξοδος.

Αρχηγός της βασιλικής σωματοφυλακής, δηλαδή στην πραγματικότητα δεσμοφύλακας της Αυτοκρατορίας, είχε τοποθετηθή από τόν Ιωάννη ο γυιός της άδερφής του, Μιχαλάκης τόνονα κι' αυτός.

Ενώ δε ο Μιχαλάκης έπλήρωνε τή δόξα του σκήπτρου με τά καταναγκαστικά έργα ενεργού συζύγου της γηραιάς Ζωής, ο ευνόχος άδερφός του πού ήξερε βαθειά τήν άμικτορία της πορφυρογέννητης, έπάσχιζε πώς καί τήν άποξενώση από κάθε έξουσία παίρνοντας αυτός όλη τή δύναμι στα χέρια του.

—Προσκυνήστε τον νέον σας Αυτοκράτορα!

Έλεπε μόνον ο Πατριάρχης. Η Ζωή τού παρήγγειλε νά διακόψη τήν ακολουθία τού «σήμερον

κρεμάται επί ξύλου» καί τόν έφερε κι' αυτόν εκεί. Γιά τόν πεθαμένο ούτε μία λέξις δέν άκούστηκε. Τόν νεκρό του παρέλαβε ή καημένη ή πρώτη του γυναίκα τήν έπομένη καί τόν έθαψε...

Ο Μιχαλάκης έγινε Μιχαήλ ο Δ', γιατί άλλοι τρεις είχαν βασιλεύσει με τόν όνομα αυτό πριν. Στο ρόλο του Αυτοκράτορος υπήρξε γελοιωδέστατος. Τά πλήθη τών έλεγον χλευαστικά «ο Παφλαγών». Άλλά, ούσιαστικός ρυθμιστής τών τυχών της άπεράντου βασιλείας ήταν ο Ιωάννης, ο όποιος προήγαγε άλλον ευνόχο στην πρώην θέσι του ως μυστικοσυμβούλου καί πρώτου θαλαμηπόλου της Αυλής καί άνέλαβε καθήκοντα Πρωθυπουργού. Έπειδή όμως δέν τολμούσε νά φανερώναται, έήρε έναν τίτλο «όρφανοτρόφου», έντεταλμένου επί της φιλανθρωπίας, κι' έμοιράζε στον όχλο βοηθήματα γιά νά είνε άνεκτός καί νά μετριάζη τή λαϊκή αντίπαθεια.

Ενώ δε ο Μιχαλάκης έπλήρωνε τή δόξα του σκήπτρου με τά καταναγκαστικά έργα ενεργού συζύγου της γηραιάς Ζωής, ο ευνόχος άδερφός του πού ήξερε βαθειά τήν άμικτορία της πορφυρογέννητης, έπάσχιζε πώς καί τήν άποξενώση από κάθε έξουσία παίρνοντας αυτός όλη τή δύναμι στα χέρια του.

Συγγενείς στενοί στην άρχή καί κατόπιν καί οί μακρυνώτεροι, ύστερα φίλοι, αλλά καί απλοί γνώριμοι, συμπατριώται, τέλλος, γραμμή του ευνόχου, σύσσωμη ή έπαρχία της Παφλαγονίας, τυχодиόκται, κοινοί κατεργαρέοι, άξεστοί τύποι έκουβαλήθηκαν από τόν Ιωάννη στο Βυζάντιον κι' έπαίριναν όλα τά σπουδαία αξιώματα στις πολιτικές ύπηρεσίες, στα άνάκτορα, στο στρατεύμα. Οί έμπιστοι καί άφωσιωμένοι τιτλοῦχοι του Κωνσταντίνου του όγδόου έπαύοντο σωρηδόν. Καί όποιος τολμούσε απ' αυτούς νά διαμαρτυρηθή, έξωρίζετο. Η Ζωή άρχισε νά παίρνη χαμπάρι, αλλά ήταν κάπως άργά. Ο ευνόχος Ιωάννης, προφασιζόμενος τήν άρρώστεια του άδερφου του Αυτοκράτορος, πούχε πέσει στο κρεβάτι από μία κρίσι έπιληψία, άνέλαβε τά ήνία καί μ' θράσος συνέστησε στην Αυτοκράτειρα

να κλεισθή στα διαμερίσματα της με τίς κυρίες επί τών τιμών, καί νά μὴν άνακατώνεται. Της έβαλε μάλιστα καί φρουρά! Η Ζωή είχε θυμώσει κι' έκλαιγε από τόν κακό της. Άλλά, δέν υπήρχε διέξοδος.

Αρχηγός της βασιλικής σωματοφυλακής, δηλαδή στην πραγματικότητα δεσμοφύλακας της Αυτοκρατορίας, είχε τοποθετηθή από τόν Ιωάννη ο γυιός της άδερφής του, Μιχαλάκης τόνονα κι' αυτός.

Ενώ δε ο Μιχαλάκης έπλήρωνε τή δόξα του σκήπτρου με τά καταναγκαστικά έργα ενεργού συζύγου της γηραιάς Ζωής, ο ευνόχος άδερφός του πού ήξερε βαθειά τήν άμικτορία της πορφυρογέννητης, έπάσχιζε πώς καί τήν άποξενώση από κάθε έξουσία παίρνοντας αυτός όλη τή δύναμι στα χέρια του.

—Προσκυνήστε τον νέον σας Αυτοκράτορα!

Έλεπε μόνον ο Πατριάρχης. Η Ζωή τού παρήγγειλε νά διακόψη τήν ακολουθία τού «σήμερον

κρεμάται επί ξύλου» καί τόν έφερε κι' αυτόν εκεί. Γιά τόν πεθαμένο ούτε μία λέξις δέν άκούστηκε. Τόν νεκρό του παρέλαβε ή καημένη ή πρώτη του γυναίκα τήν έπομένη καί τόν έθαψε...

Ο Μιχαλάκης έγινε Μιχαήλ ο Δ', γιατί άλλοι τρεις είχαν βασιλεύσει με τόν όνομα αυτό πριν. Στο ρόλο του Αυτοκράτορος υπήρξε γελοιωδέστατος. Τά πλήθη τών έλεγον χλευαστικά «ο Παφλαγών». Άλλά, ούσιαστικός ρυθμιστής τών τυχών της άπεράντου βασιλείας ήταν ο Ιωάννης, ο όποιος προήγαγε άλλον ευνόχο στην πρώην θέσι του ως μυστικοσυμβούλου καί πρώτου θαλαμηπόλου της Αυλής καί άνέλαβε καθήκοντα Πρωθυπουργού. Έπειδή όμως δέν τολμούσε νά φανερώναται, έήρε έναν τίτλο «όρφανοτρόφου», έντεταλμένου επί της φιλανθρωπίας, κι' έμοιράζε στον όχλο βοηθήματα γιά νά είνε άνεκτός καί νά μετριάζη τή λαϊκή αντίπαθεια.

Ενώ δε ο Μιχαλάκης έπλήρωνε τή δόξα του σκήπτρου με τά καταναγκαστικά έργα ενεργού συζύγου της γηραιάς Ζωής, ο ευνόχος άδερφός του πού ήξερε βαθειά τήν άμικτορία της πορφυρογέννητης, έπάσχιζε πώς καί τήν άποξενώση από κάθε έξουσία παίρνοντας αυτός όλη τή δύναμι στα χέρια του.

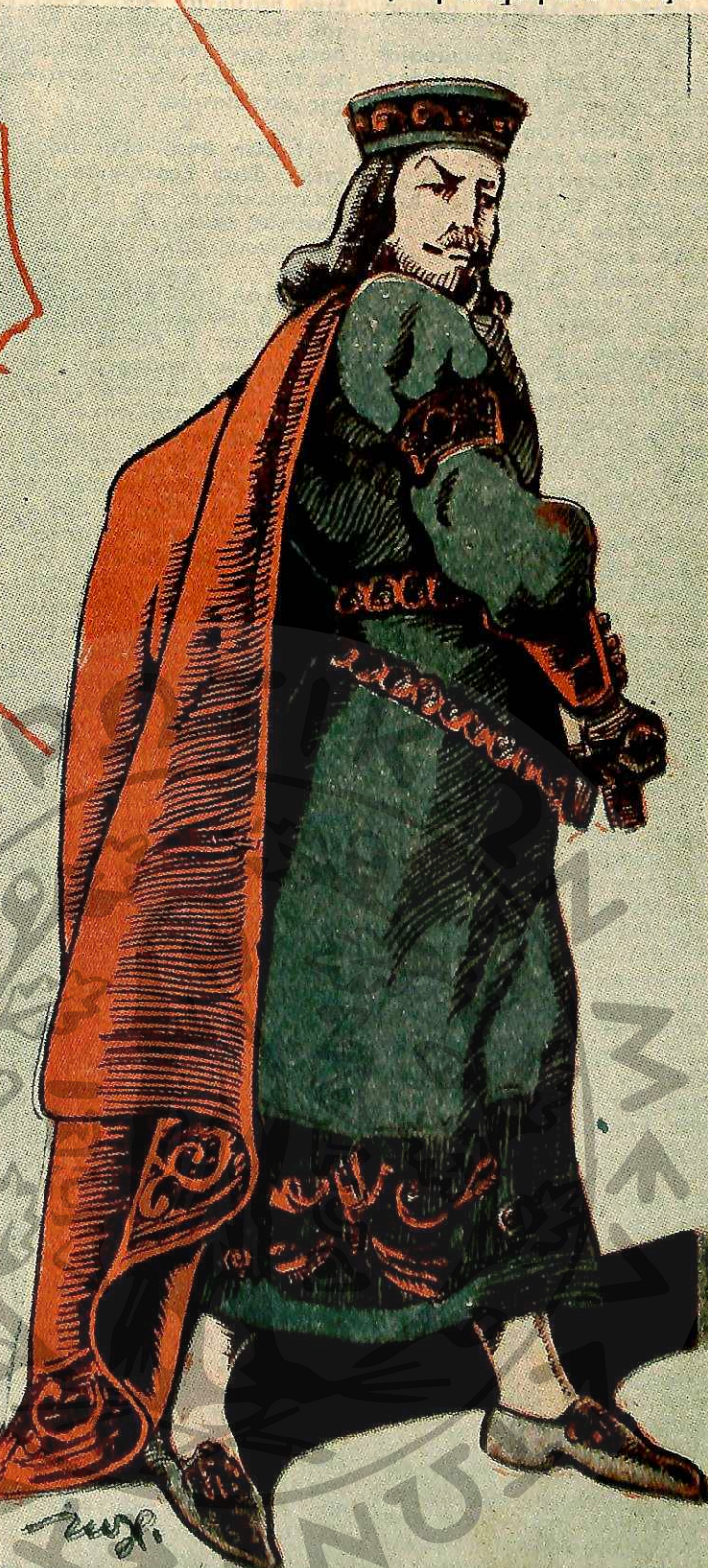
—Προσκυνήστε τον νέον σας Αυτοκράτορα!

Έλεπε μόνον ο Πατριάρχης. Η Ζωή τού παρήγγειλε νά διακόψη τήν ακολουθία τού «σήμερον

κρεμάται επί ξύλου» καί τόν έφερε κι' αυτόν εκεί. Γιά τόν πεθαμένο ούτε μία λέξις δέν άκούστηκε. Τόν νεκρό του παρέλαβε ή καημένη ή πρώτη του γυναίκα τήν έπομένη καί τόν έθαψε...

—Προσκυνήστε τον νέον σας Αυτοκράτορα!

Έλεπε μόνον ο Πατριάρχης. Η Ζωή τού παρήγγειλε νά διακόψη τήν ακολουθία τού «σήμερον

φιά. Με λίγα λόγια τὸν ἔφερε στὰ νερά της σὺ-τομα. Φαίνεται ὅτι ἡ ἀγέραστη αὐτὴ ὑπαρξὺς διατηροῦσε ἀκόμα ἀρκετὰ θέληγητρα. Ὁ Μιχαλάκης ἐνέδωσε. Καὶ σαστισμένος ἀπ' αὐτὴ τὴν κατὰκτησι, πού οὔτε τὴν ὠνειρευότανε πρὶν, συμπάθησε τὴ βασιλίσσα καὶ προθυμοποιήθηκε νὰ τὴς χρησιμεύσῃ ὡς ὄργανον.

—Ὁ θεῖός μου ὁ Ἰωάννης θὰ σ' ἐξορίσῃ καὶ σέ-να ὅπου καὶ νᾶναι! — τὴς φανέρωσε. Γι' αὐτὸ σὲ κρατεῖ ἔγκλειστη μὴπως τοῦ φύγῃς!

Ἡ μουσικὴ συνωμοσία ἔγινε. Ἡ Ζωὴ ὑποσχέθηκε στὸ νεώτερο Μιχαλάκη νὰ τὸν υλοθετήσῃ ἐπισήμως καὶ νὰ τὸν κάμῃ ὡς γιὸ τῆς Αὐτοκράτορας ἂν τὴν ἐγλύτῳ. Ὁ ἄρρωστος Αὐτοκράτωρ Μιχαὴλ ὁ Δ' ὁ Παφλαγῶν, εἶχε ἀποκοιμηθῇ ἐκεῖνο τὸ βράδυ, καὶ δὲν ἐξύπνησε τὸ πρωῒ. Ἐπέθανε δὴθεν ἀπὸ τοὺς σπασμούς ὡς ἐπιληπτικός. Καὶ ὁ εὐνοῦχος Ἰωάννης τὴν ἴδια νύχτα ἐξωλοθρεύτηκε, στραγγαλισμένος μέσα στὸ μπάνιο πού πρὸ ἑξῆς ἑτῶν εἶχε στραγγαλίσει τὸν Αὐτοκράτορα Ρωμανὸ!

Ὁ Μιχαλάκης ὁ μικρὸς σὲ ἀνταμοιβὴ τῶν δολοφονιῶν πού με τὴν ἀναλογισαί καὶ τὴν ἀστραπιαία ταχύτητα διέπραξε, ἀνεκρύνθη ὡς Μιχαὴλ Ε' Αὐτοκράτωρ στὸ Βυζάντιο.

Τὸ πληθὺς ὡς τόσο τοῦ-βγαλε παρατσούκλι «ὁ καλαφάτης», κι' ἔτσι ἔμεινε γνωστός. Ὁ πατέρας τοῦ νέου Αὐτοκράτορος ἦταν καλαφάτης τὸ ἐπάγγελμα, Παφλαγῶν φουκαρὰς ἡμερομίσθιος στὸν ταρσανὰ τῆς Πόλης, ὅπου χιλιάδες τέτοιοι φτωχοὶ διάβολοι δούλευαν καλαφατίζοντας με στυπὴ τὴν σχισμὴ τῶν καραβιῶν.

Ὁ Μιχαὴλ Ε' —καλαφάτης δὲν χάρηκε παραπάνω ἀπὸ ἕνα χρόνον τὸ Στέμμα στὸ κεφάλι του. Ἀπὸ τὴν πρώτη ὥρα εἶχε ἀρχίσει νὰ γίνετα ἀνυπόφορος. Καὶ θὰ ἐξώριε τὴ Ζωὴ αὐτὸς, ἂν δὲν προλάβαινε ἐκείνη νὰ τὸν ξεπαστρέψῃ με ἐμπιστοὺς τῆς.

Ἔτσι, τὸ Βυζάντιον, ἀφοῦ εἶδε τέσσερις Αὐτοκράτορας νὰ πεθαίνουν ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον σὲ τόσο σύντομο διάστημα, ἔμεινε πάλι χωρὶς Αὐτοκράτορα.

Σὲ μιὰ στιγμή ἐξηγέρθη καὶ ἡ ἀμίλητη Θεοδώρα, γιατί καθέστησαν τῆς στὰ ὄργια τῆς ἀδερφῆς τῆς εἰ-

χε ἐξαντληθῇ πιά. Ὡς συμ- βασιλεύουσα, ἔκαμε μιὰ ἀγρία σκηνὴ στὴ Ζωὴ νὰ σταματήσῃ τὴς ἀσχημοσύ- νες τῆς. Ἡ Ζωὴ ὁμῶς θύ- μωσε μαζί τῆς, καὶ θὰ τὴν ἐδιώχνε ἂν δὲν σηκωνότανε ἡ Σύγκλητος νὰ τὴν ὑπε- ρασπίσῃ.

Ἡ Ζωὴ ἔδωσε τὸ λόγο τῆς ὅτι στὸ ἐξῆς θὰ ὑπε- νικοῦσε μέσα τῆς κάθε πει- ρασμὸ, καὶ γιὰ κάποιον καιρὸ δὲν ἀκούστηκε.

Ἀλλὰ, αὐτὴ ἡ ἡσυχία δὲν βάσταξε πολὺ.

Γιατί, τὸ ἀκοίμητο ἐρω- τικὸ δαιμόνιο τῆς κόρης τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ ὀγ- δόου, τὴν ἐκυρίεψε ἐπίμο- να παρ' ὅλο τὸ γερωντικό τῆς κατάντημα...

Ἡ Ζωὴ ἦταν ἐξηνταδύο ἐτῶν, ὅταν ξανάρχισε τὴς ἐρωτοδουλειῆς τῆς με τρεῖς ἐραστὰς ταυτόχρονα, Κων- σταντίνους πάλι καὶ τοὺς τρεῖς.

Ὁ ἕνας ἦταν ὁ Κωνσταν- τίνος ὁ Θαλασσινός.

Σ' αὐτὸν ἡ Αὐτοκράτει- ρα πρῶτον ἐπρόσφερε τὸ θρόνον, ἀλλὰ ὁ γάμος τῆς μαζί του ματαιώθηκε τὴν τελευταία στιγμή. Γιατί ὁ Θαλασσινὸς θεώρησε τὸν ἑαυτοῦ τοῦ ὑποχρεωμένο νὰ τῆς θέσῃ μερικὸς ὅρους αὐστηροὺς ὥστε ν' ἀσφα- λισθῇ ὅτι δὲν θὰ τὸν γε- λοιποιοῦσε ἡ μέλλουσα γυναίκα του. Ἡ Ζωὴ ὤφει- λε νὰ μὴν ἀναμειγνύεται καθόλου στὰ αὐτοκρατο- ρικά καθήκοντα, οὔτε νὰ ἔχῃ δικαίωμα νὰ ἐλέγχῃ τὸν ἄνδρα τῆς. Τὸ ὕφος τοῦ τῆς κακοφάνηκε καὶ τὸν ἐγκατέλειψε.

Δεύτερος ἦταν ὁ Κων- σταντίνος ὁ Ἀρτοκλίνης. Αὐτὸς δὲν φανέρωσε καμ- μιὰ ἀντίρρηση. Καὶ θὰ τὸν ἔπαιρνε. Ἀλλὰ ἦταν παν- τρέμνος, καὶ ἡ γυναίκα του ὅταν τῆς πρότεινε νὰ χωρίσουν, ἔδειξε ὅτι δὴθεν συγκρατιζότανε, ἀλλὰ τὴ νύχτα τὸν ἀφῆκε ν' ἀπο- κοιμηθῇ καὶ τοῦχεσε δη- λητήριο στ' αὐτὴ! Πάει κι' αὐτός.

Δὲν ἀπέμενε παρὰ ὁ Μο- νομάχος, πρὸς τὸν ὁποῖον τὸ γερωντικό πάθος τῆς Αὐτοκρατείας ἐξεδηλώθη ἀκατανίκητο καὶ τὸν ἔ- σπασε Αὐτοκράτορα. Ὁ Μονομάχος ἄλλοτε, στὰ νειάτα του, τῆς εἶχε δει- ξεῖ μεγάλη ἀφοσίωσι. Ὁ- ραῖος καὶ σφιγμένος, εἶχε χρηματίσει φίλος τῆς, ἀλ- λά ὁ Ἰωάννης ὁ εὐνοῦχος τὸν ἐξώρισε. Ἐπέρασε στὴ Μυτιλήνη ἑπτὰ χρόνια ὁ- λόκληρα. Ὅταν ὁ Ἰωάν- νης ἐξέλιπε, ἡ Ζωὴ διώρισε τὸ Μονομάχον «δικαστὴν Ἑλλήνων», δηλαδὴ δικη- τὴν τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος, ὡς μορφωμένον καὶ διανο-

ούμενον. Μπλεγμένη τότε μετ' ὁ δεύτερο Μιχαλάκη, κρατοῦσε ρεζέρβα τὸ Μο- νομάχον ἡ Αὐτοκράτειρα. Καὶ νὰ ὅτι τώρα τὸν θυμὴ- θηκε καὶ τὸν μετεκάλεσε στὸ Βυζάντιο.

Ὁ Μονομάχος τῆς μίλη- σε με ἀπίστευτη εὐλικρί- νεια:

—Ζωὴ — τῆς εἶπε — τὸ πιστεύω ὅτι μ' ἀγαπᾷς, το εἶδα τότε, καὶ σ' ευχαρι- στῶ πού με θεωρεῖς ἀξιο- νὰ γίνω ἀντρας σου καὶ νὰ στολισῶ τ' ὄνομά μου με τὴν αἰγλή τοῦ αυτο- κράτορος. Ἀλλὰ ἔχουν πε- ράσει χρόνια, καὶ σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ ἔτυχε νὰ συνδεθῶ γιὰ ζωὴ καὶ γιὰ θάνατο. Ἡ Σκληραῖνα με συντρόφεισε στὴ δυστυχία πού με βρῆκε ἐξ αἰτίας σου. Εἶναι γυναίκα φιλότι- μῃ. Καὶ δὲν μοῦ ἐπιτρέπε- ται νὰ τῆς φερθῶ τόσο πρό- στυχα καὶ ἀχάριστα. Καὶ μοναχὴ σου πρέπει ν' ἀνα- γνωρίσῃς τὸ δικό μου. Σοῦ χαρίζω τὸ θρόνον, λοι- πόν, καὶ θέλω νὰ μείνω καλὸς φίλος σου!

Ἡ Ζωὴ τὸν ἀγαποῦσε μετ' ἡ λύσσα τῶν γηραιῶν τῆς χωρὶς ὄρια. Προσποίη- θηκε, λοιπόν, ὅτι δὲν ζη- λεύει. Κ' ἔγραψε μετὰ τὰ χέρια τῆς γράμμα στὴ Σκληραῖνα με ὅρους δελε- αστικούς:

«Κατάγεσαι ἀπὸ τὸ ἐπι- φανὲς γένος τῶν Σκληρῶν. Σὲ καλὸ νὰ ἐγκατασταθῇς πλησίον μου εἰς τὸ Παλά- τιον καθὼς σοῦ πρέπει. Θὰ σε ἀνακηρύξω καὶ Αὐγού- σταν, νὰ εἰσαι εἰς ὅλους σε- βαστή. Ἀφῆς τὸν Κωνσταν- τίνον νὰ με νυμφεῖται τυπι- κῶς διὰ νὰ δικαιολογητῇ ἡ στέφισ σου ὡς Αὐτοκρά- τορος εἰς τὸ Βυζάντιον. Καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ συ- νάψω μετ' αὐτοῦ συμβό- λαιον ἀπλῆς φιλίας, νὰ τὸ ὑπογράψω παρουσία σου, ὥστε νὰ μὴ ἀνησυχῇς διὰ τὸν πραγματικόν σου σύ- ζυγον. Εἶμαι πλέον τόνσον πολὺ γραῖα, ἄλλως τε».

Καὶ τὸ πρωτοτυπώτατο αὐτὸ τρίο σκαρώθηκε με- σειρὰ ἀπὸ θεαματικὲς τε- λετές.

Ἡ παλαιὰ ἐρωμένη τοῦ Κωνσταντίνου Μονομάχου, ἡ Αὐτοκράτειρα Ζωὴ ἡ πορ- φυρογέννητη ἐνομιμοποιή- θη ὡς σύζυγός του, αὐτὸς ἐχρίσθη Αὐτοκράτωρ, καὶ ἡ ἄλλη ἐρωμένη του, ἡ Σκληραῖνα ἐπῆρε φανερά τὴ θέσι τῆς στὸ Παλάτι ὡς Αὐγούστα, ὑπὸ τὸν ὄρο αὐτὴ νὰ εἶναι καὶ ἡ πρα- γματικὴ γυναίκα του...

Ἡ Ζωὴ ὅτι σὰ- βρισκε τρόπο νὰ ξελογιά- σῃ τὸν ἄλλοτε φίλο τῆς, καὶ ἡ φιλία τῆς μαζί του

νὰ μὴν περιορισθῇ στὸ συμ- βόλαιο πού ὑπέγραψε. Γι- ατὶ σ' αὐτὸ κυρίως ἀπέ- βλεπε. Στὸν ἔρωτα πού ἔ- τρεφε πρὸς τὸ Μονομάχον αὐτὸ καὶ μόνο αὐτὸ τὴν ἐν- διέφερε. Ἀλλὰ, ἡ Σκλη- ραῖνα, πού συγκατέτεθη νὰ ἰδῇ τὸν ἀγαπημένο τῆς στε- φόμενον ὡς σύζυγο τῆς Αὐτοκρατείας, ἀγρυπνοῦ- σε κάθε στιγμή, ἐπιβλέ- ποντας ὥστε ἡ σχέσις αὐ- τὴ νὰ περιορισθῇ ἀπόλυτα στὸ συμφωνημένο τυπικὸ μέρος τῆς. Καὶ ἡ Ζωὴ βρέ- θηκε ὑποχρεωμένη νὰ ξα- ναβάλλῃ σ' ἐνέργεια τὰ γυν- ριμα συνωμοτικὰ τῆς συ- στήματα. Ἀνθρωποὶ τῆς, βαλμένοι ἐπίτηδες, συγκρό- τησαν μιὰ νύχτα συλλαλη- τήριον μετ' ὁσούτων κάτω ἀπὸ τὸ Παλάτιον, φωνά- ζοντας:

—Τὴν Σκληραῖναν, βασι- λίσσαν οὐ θέλομεν!

Ἡ δυστυχισμένη Αὐγού- στα τὰ χρειάστηκε. Καὶ ἂν δὲν ἔβαζε τὸ κορμί του μπροστὰ ὁ Αὐτοκράτωρ, οἱ κακοποιοὶ θὰ τὴν ἔπαιρ- ναν διὰ τῆς βίας!

Ἀφοῦ ἀπέτυχε καὶ ἡ ἀ- πόπειρα αὐτῇ, ἡ Αὐτοκρά- τειρα ἐμπιστεύθηκε τὴ ρύθ- μιση τῆς ὑποθέσεως στοὺς εὐνοῦχους τῆς. Καὶ ἡ κα- κομοίρα ἡ Σκληραῖνα πέ- θανε. Τὸ πῶς, ἔμεινε καὶ θὰ μείνῃ μυστήριον.

Πάντως, ἡ Ζωὴ εἶχε πε- τύχει νὰ κάμῃ καὶ τὸ τε- λευταῖο κέφι τῆς ἀνομιᾶς τῆς. Ὁ Κωνσταντίνος ὁ Μονομάχος, ἦταν ἀναφαί- ρετο καὶ ἀποκλειστικὸ κτῆ- μα τῆς στὸ ἐξῆς! Νὰ πα- ραιτηθῇ ἀπὸ Αὐτοκράτωρ, τὸ θεωροῦσε ἀνάφελον. Ὑ- πέκυψε, λοιπόν, στὸ πεπρω- μένο του. Ἔως ἐβδομήντα χονῶν πού ἔζησε ἡ πορφυ- ρογέννητη, ὁ Αὐτοκράτωρ τὴν ἐπεριποιεῖτο ὅπως τῆς ἄρεσε, μολονότι στὸ μετα- ξὺ ὑπέφερε πότε ἀπὸ τὸ στομάχι του, πότε ἀπὸ πο- δάγρα καὶ πότε ἀπὸ διά- φορα στρατιωτικὰ κινήμα- τα πού ἐσκευαζοῦντο ἐ- ναντίον του. Ἡ γρηᾶ Ζωὴ δὲν ἐννοοῦσε, μέχρι τῆς ἐ- σχάτης τῆς πνοῆς, νὰ πα- ραιτηθῇ τῶν ἐρωτικῶν τῆς ἀπολαύσεων!

Κατὰ τὰ τέσσερα τελευ- ταῖα χρόνια τῆς χηρείας του ἀναδιωργάνωσε τὸ Πα- νιστοτήριον τῆς Κωνσταντι- νουπόλεως καὶ ἔδωσε με- γάλῃ ὠθησι στὰ Ἑλληνι- κά γράμματα. Μετὰ τὸ θά- νατό του, κράτησε τὸ Στέμ- μα ἡ Θεοδώρα μόνη τῆς. Ἀλλὰ τὸ οἰκοδόμημα κα- τέρρεε.

Καὶ μ' αὐτὴν ἡ Μακεδο- νικὴ δυναστεία ἔσβυσε χω- ρὶς ν' ἀφήσῃ διάδοχον...

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΑ ΑΠΟ ΠΡΟΣΦΑΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ...ΕΚΕΡΔΙΣΕ

«Ἦρχισεν ἡ κλήρωσις τοῦ Ἐθνικοῦ Λαχείου. Τὸν πρῶτον ἀριθμὸν ἐκέρδισε κ.τ.λ.»

(Ἀπὸ τὴς ἐφημερίδας)

Πέτρος ἐτράβηξε τὴν τελευ- ταία ρουφηξιὰ τοῦ τσιγάρου του, τὸ πέταξε χάμω, καὶ τὸ πάτησε με νευρικότητα. Μὲ τὴν ἴδια μηχανικὴ κίνησι ἐβγαλε πάλι τὸ πα- κέτο τοῦ ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ ἄ- ναψε καινούργιο τσιγάρο!

—Ὡχ, ἀδερφέ!... ψιθύρισε. Δὲν ὑπάρχει καμμιά ἀμφιβολία! Αὐτὸς ἦταν ὁ λόγος πού τοῦ ἐφέρ- νονταν ψυχρά, τώρα τελευταῖα, στὸ σπῆτι τῆς... Βέβαια, τὴν εἶχαν ξεμυ- αλίσει κι' αὐτὴν οἱ δικοὶ τῆς. Ὅσο καὶ νὰ τὸν ἀγαποῦσε τὸ κορίτσι, τί νὰ κάνῃ ἀφοῦ εἶχε τόσοσους διαβόλους ἐπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς! Ὁ ἄλλος, βλέπεις, ἦταν πλούσιος, εἶχε ἕνα σω- ρὸ κτήματα ἐκεῖ κάτω, στὴν πατρί- δα του, στὴν Αἴγυπτον... Ἴσως νὰ τοὺς εἶχε κάνει λόγο καὶ γιὰ τὴ Μα- ρίκα.

—Ἔτσι θᾶναι!, συλλογιζόταν ὁ Πέτρος. Μήπως δὲν τῶδα πῶς τῆς ἔ- κανε τὰ γλυκὰ μάτια; Θάρριξε κα- νέναν πόντο στοὺς γέροντες τῆς, καὶ τώρα δὲν κυττάζουν ὅλοι τοὺς παρὰ πῶς νὰ με ξεφορτωθοῦν. Δώσαμε λό- γον, βέβαια... Κι' ὕστερα; Μιά, δυὸ, τρεῖς, πέντε, θὰ τὸ καταλάβῃ μονα- χὸς του, σοῦ λένε, πῶς τώρα πού πα- ρουσιάστηκε ὁ πλούσιος γαμπρός, αὐτὸς πρέπει νὰ τοῦ δίνη... Ἀμ δὲν εἶν' ἔτσι!... Θὰ γελάσωμε... Θὰ γε- λάσωμε πολὺ.

Ὅσο τὸ σκεπτόταν, τόσο περισσό- τερο βεβαιωνόταν πῶς εἶχε δίκιο. Τὴ Μαρίκα τὴν εἶχε γνωρίσει ὅταν ἀκόμη ἐπῆγινε μετὰ τὴν ποδιά στὸ σχολεῖο... Τὴν εἶχε ἀκολουθήσει, καὶ ἐκεῖ, στὸ δρόμον, κυττάζοντας ὁλό- γυρα μετὰ τὸν ὄφθαλμόν του τὸν ἄνδρα...

να μάτι, εἶχαν ἀλλάξει τὰ πρῶτα τοὺς ραντεβουδάκια. Μὲ τί χτυπο- κάρδι εἶχαν ἔρθει αὐτὴ, κατόπιν, στὸ πρῶτο ραντεβού... Σκαστὴ ἀπ' τὸ σχολεῖο τῆς, κρατοῦσε τὴ σάκκα τῆς μετὰ βιβλία. Κι' εἶχε ἀνοίξει ἡ τσάντα, κι' εἶχαν σκορπίσει τὰ βι- βλία χάμω, τὴ στιγμή πού, στὴν ἀ- πόμερη γωνία τοῦ ἐξοχικοῦ καφε- νεῖου εἶχαν ἐσχαστῇ, ἀγκαλιασμένοι, στὸ πρῶτο τοὺς φιλή...

Κι' ἔπειτα, ἀφοῦ πέρασαν λίγα χρόνια, τὴν ἐξήγησε ἀπ' τὸν πατέ- ρα τῆς, ἔδωσαν λόγο... Ἐ, βέβαια, πλούσιος δὲν ἦταν, εἶχε ὅμως ἕναν μισθὸ, μιὰ θέσι... Κάτι εἶχε στὴν μπάντα κι' ἡ Μαρίκα... Καὶ κυρίως εἶχαν κι' οἱ δύο τοὺς τὰ νειάτα, εἶ- χαν μέλλον ἐμπρός τοὺς...

Ναὶ, μὰ νὰ σου ποῦνε φυτρώσει ἑαφνικά αὐτὸς ὁ φιλαράκος ἀπ' τὴν Αἴγυπτον. Τὸν εἶχαν γνωρίσει σ' ἕναν χορὸ, πρὶν ἀπὸ τὴς Ἀποκρήδες. Κι' ἀπὸ τότε δὲν εἶχε ἐσκαλλοῦσε ἀπὸ κοντά τῆς.

—Μὰ τὸ Θεό, δὲν θὰ μποροῦν νὰ ξεχωρίσουν τώρα πᾶς στὴ γειτονιά ποῖος εἶναι ὁ ἀρραβωνιαστικός... αὐτὸς ἡ ἐγώ! ψιθύρισε μετὰ πι- κρῇ, σαρκαστικῇ γκριμάτσῃ ὁ Πέ- τρος.

Κάλεσε τὸ γκαρσόνι νὰ πληρώσῃ τὸ οὔζο του. Ἔσπεξε, τὸ κασκολ- τοῦ, ἐκούμπωσε τὸ πωγφόρι του... Ἐκεῖνη τὴν στιγμή, μῆλκε ἕνας ἐφη- μεριδοπῶλης μέσα στὸ καφενεῖο:

—Ἡ κλήρωσις τοῦ λαχείου...

Ὁ Πέτρος χαμογέλασε.

—Ἐχε χάξι... μουρμουρίσε.

—Ἐ, τί θὰ γίνονταν κι' ἂν εἶχε κερ- δίσαι τὸν πρῶτον ἀριθμὸ! Πῶς θ' ἄλ- λαζαν ὅλα!...

Ἐπῆρε μιὰ ἐφημερίδα. Ἐβγαλε μέσ' ἀπ' τὸ πορτοφόλι του ἕνα τσα- λακωμένο λαχεῖο καὶ τὸ ἀπλώσε ἐ- πάνω στὸ τραπέζι. Κυττάξε στὴν ἐ- φημερίδα... τίποτα! Οὔτε τὸ ἑκατομ- μύριο, οὔτε τὴς χιλίες δραχμὲς τοῦ

ἄρτιου δὲν ἔπαιρνε.

—Ποῖος ἔχασε τὴν τύχη γιὰ νὰ τὴν ἐρῶ ἐγώ!... ψιθύρισε κι' ἔβα- λε τὸ λαχεῖο στὴν τσέπη του. Ποῦ τὸ ἔξερεις... Μπορεῖ στίς ἄλλες κληρώ- σεις...

Ξαφνικά ὁμῶς τοῦρθε μιὰ σκέ- ψις.

Μὰ ναί, καλέ... Ἄ, ἔτσι θὰ μπο- ροῦσε νὰ δῇ ἂν τὰ πλούτη τοῦ Αἰγύ- πτιου τοὺς εἶχαν θαμπώσει...

Βγήκε ἀπ' τὸ καφενεῖο, καὶ κάλε- σε ἕνα ταξί: ἐπαθῆσιο, παρακαλῶ,

—Τράβα στὴν ὁδὸν Πατησίων...

★

Τοῦ ἀνοίξε ἡ κυρία Εὐανθία.

—Μπα; Πῶς τέτοια ὦρα;...

Ὁ Πέτρος δαγκώθηκε.

—Ἐ, πέρασα νὰ σὰς δῶ...

Ἡ Μαρίκα ἀκούσε τὴ φωνή του κι' ἔτρεξε:

—Καλῶς τον!... Μὰ πέρασε μέσα.

Καλέ, τί ἔχεις; Ἐσὺ φαίνεσαι χα- ρούμενος...

—Ἀν τῶρρις!...

Στέκονταν ὀρθοί, στὸ κεφαλόσκα- λο. Καὶ ξαφνικά ἡ Μαρίκα ἐμπῆξε μιὰ κραυγή:

—Μὰ ναί... Σήμερα εἶναι ἡ κλῆ- ρωσις τοῦ λαχείου... Μήπως;...

Ὁ Πέτρος ἐγέλασε... διφορού- μενα:

—Ἀφῆσέ με πρῶτα νὰ ξανασάνω καὶ τὰ λέμε!...

Ἡ Μαρίκα κι' ἡ κυρία Εὐανθία, ἡ μητέρα τῆς, ἀλληλοκυττάχθηκαν.

—Θὰ κάτσης νὰ φᾶς μαζί μας... Δὲν ἔχει!...

Σὲ λίγο ἔφτασε κι' ὁ κ. Περικλῆς. Φαίνονταν συλλογισμένος. Ἀσφαλῶς κάτι θὰ πρόφτασαν νὰ τοῦ σφυρί- ζουν στὴ σκάλα. Καὶ νά... «στὰ ἐπι- δόρπια», ἔσκασε τὸ μυστικό:

—Δὲν νομίζετε, παιδιὰ μου, πῶς τώρα τὸ Πάσχα καιρὸς εἶναι νὰ γί- νουν οἱ χαρές;...

—Βέβαια, καλέ!..., ἀπήντησε γιὰ λογαριασμὸ «τῶν παιδιῶν» ἡ κ. Εὐ- ανθία.

Ὁ Πέτρος μελαγχόλησε. Νά, λοι- πόν, πῶς θάρριζε ἡ εὐτυχία... Ἄν εἶχε κερδίσει τὸ λαχεῖο. Καίρις ὁ- μῶς νὰ λάβῃ ἕνα τέλος ἡ κωμωδία.

Ἀναστένανε, κι' ἔσκυψε στὴ Μα- ρίκα:

—Ξέρεις..., ψιθύρισε... Τὸ λαχεῖο μου...

Ἐνοίωθε ἕναν κόμπο στὸ λαιμὸ του. Ἡ Μαρίκα ὁμῶς ἔσκασε στὰ γέλια:

—Μὰ ναί... Δὲν ἐκέρδισε τίποτα! Τὸ ξέρω... Ὁ μπαμπὰς ἔφερε τὴν ἐ- φημερίδα προτίτερα, καὶ εἶδα ποῖοι ἐκέρδισαν...

Ὁ Πέτρος τὴν ἐκύτταξε ἐμβρόντη- τος κι' εὐτυχισμένος.

Μὰ τότε, λοιπόν;... Τότε;...

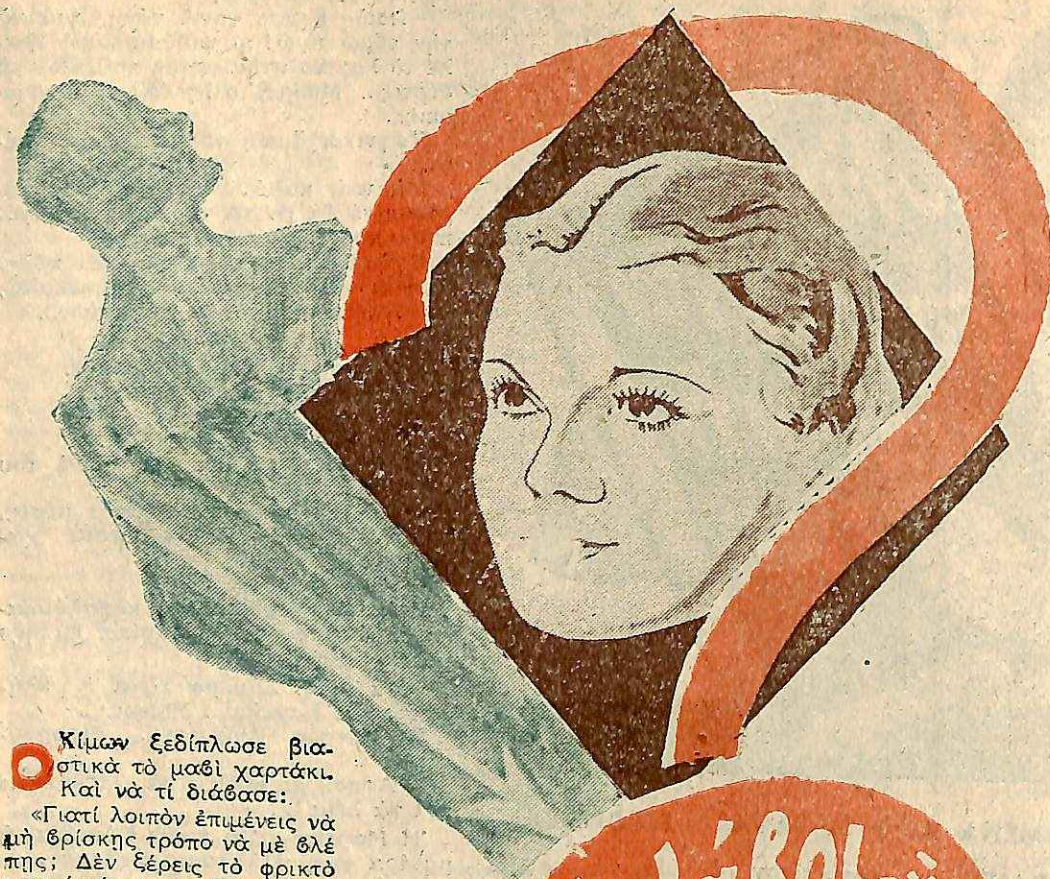
—Ἐξάφνα, ὁ κ. Περικλῆς εἶπε:

—Πέρασα κι' ἀπ' τὴν ἀσφάλεια ἀλήθεια, σήμερα τὸ πρωῒ... Τὸν κρα- τᾶν σὲ ἀπομόνωσι... Μοῦ εἶπανε πρά- ματα γι' αὐτὸν πού ἔφριξα! Πάει ἡ Χάλασε ὁ κόσμος!...

—Μὰ... γιὰ ποῖον λέτε;... ρώτησε ὁ Πέτρος.

—Γιὰ τὸν Αἰγύπτιον, καλέ, πού γνώ- ρισες ἐδῶ. Φαίνεται πῶς ἦταν τρο- μερὸς ἀπατεῶν! Τὸν ἔπιασε χθὲς βράδυ ἡ ἀστυνομία... Καλὰ τῶχα καταλάβει ἐγὼ ἀπ' τὴν ἀρχή! ἔδη- λωσε μετ' ὕψος σοβαρὸ ἡ Μαρίκα...

Ν. ΧΑΓΕΡ ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ

Κίμων ξεδίπλωσε βιαστικά το μαβί χαρτάκι. Και να τί διάβασε:

«Γιατί λοιπόν επιμένεις να μη θρίσκη τρόπο να με θλέπης; Δεν ξέρεις το φρικτό μαρτύριό μου; Ποιά άλλη σέ κρατάει κοντά της; Ποια νής ψεύτικα λόγια ακούς; Ξέχασες τί μούλεγες ως προχθές πού μ' έσφιγγες τρελλά στην άγκαλιά σου; Ξέχασες τί μούλεγες όταν μού χάιδευες τα μαλλιά; «Είνε χρυσά, μούλεγες, σαν της αγγής το άπαλό αχτινοβόλημα, σ' αγαπώ για το λεπτό κορμάκι σου, για τη μελαγχολική σου γλύκα, για τα παιχνιδιάρικα μάτια σου, πού τάζουνε διτι τή χείλη σου θέλουν άκόμη ν' άρνηθουν!». Θυμάσαι τη νύχτα εκείνη πού έμείναμε οί δύο μας άργά στο δμορφο μαγαζάκι και μού μιλούσες για τ' άσημμένα άστέρια και μούλεγες ότι το φλοίσβημα τοβ ρυακιού σου φαίνεται σαν μουσική μελωδία; «Επειτα έσκυφες με φίλησες άπαλά και μού ψιθύρισες, ενώ ένοιωθα τή χείλη σου να καίνε:

«Μοιάζει ή άγάπη σου σαν το λιοπύρι τοβ καλοκαιριάτικου μεσημεριού». Γιατί λοιπόν τ' άρνήθηκες όλα αυτά; «Ελα, έλα, πολυαγαπημένο μου, θα σε περιμένω άπόψε στις 9 1/2 στο σπίτι μου. Ο άνδρας μου — πόση άηδία με πιάνει όταν προφέρω τη λέξι αυτή — έφυγε το πρωί. Έχω λάθει τή μέτρα μου, για να μη σε δηκάνενας. Η καμαριέρα μου θα σε περιμένει στην επάνω πόρτα τοβ περιβολιού. «Ελα να ξαναβρούμε την παλιά μας ευτυχία, πού την έξεχασες. Χίλια γλυκά φιλιιά, η Ρίτα σου».

Πρωτότυπο ελληνικό διήγημα υπό

Α. Δ. Παπαδημέα

Ο Κίμων πέταξε νευρικά το μαβί χαρτάκι στο τραπέζι του.

—Τί τρέλλα κι' αυτή, έμουρμούρισε, να μπλέξω εις τή δόξα αυτής της γυναίκας! «Ας περιμένω. Στις 9 1/2 θα βρίσκωμαι στο σπίτι τοβ κ. Απολλόδωρου.

Κι' ενώ σιγομουρμούριζε κάποιον ευθυμο τραγουδάκι, μπροστά στον καθρέφτη πού ζυριζόταν, θυμήθηκε τη γνωριμία του με τη Ρίτα. Έγύριζε με το θαπύρι από τη Χαλκίδα. Ήταν μιά Αύγουστιάτικη γλυκειά βραδυά με φεγγάρι, πού φάτιζε σαν μέρα τη γαλήνια θάλασσα. Η Ρίτα έρχόταν από το Βόλο με τον άνδρα της, έναν άντυπαθητικό τύπο και θάρσαρο στα λόγια και στίς

ματιές του.

Τόν είχε παντρευτή για την περιουσία του. Ο Κίμων έγνωρίστηκε με τον άνδρα της, τον κ. Μιλτιάδη, ό οποίος είχε την άνάγκη του σε μιά έμπορική δουλειά και αυτός θα έφρόντιζε να τοβ την τελειώση. Διαφορετικά ό κ. Μιλτιάδης δεν θα επέτρεπε ποτέ στη γυναίκα του όχι να χαιρετήση τον Κίμων, άλλ' ούτε και να τον αντικρύση καν. Τόσο ζηλιάρος ήταν.

Η Ρίτα όμως σαν σκλάβη τυραννημένη, βρήκε την ευκαιρία κι' άνοιξε την καρδιά της στον άμορφο νέο, με την άθλητική κορμοστασιά. Ήταν, γιατί ή καρδιά της διψούσε γι' άγάπη; Ήταν, γιατί τή χείλη της λαχτα

ρούσαν για λόγια τρυφερά, πού δεν είχε ποτέ άκούσει άπ' το στόμα τοβ άνδρός της; Μή μιά μεγάλη μαστοριά κατάφερε και έξφυγε άπ' το άγρυπνο μάτι τοβ άνδρός της και σαν γυρίσανε στην Αθήνα, συναντήθηκε με τον Κίμων κάμποσες φορές.

Μά ήλθε στιγμή, πού ένας ξάδελφός του τον σύστησε σε μιά καλή οικογένεια, στην οικογένεια τοβ κ. Απολλόδωρου πούχε ένα κορίτσι, μιά γλυκειά και σεμνή κοπελλίτσα, την Ασπασία. Αμέσως μόλις την άντίκρυσε, ό Κίμων έσκέφθηκε:

«Αυτή είναι γυναίκα για μένα!».

Όλα τή προτερήματα τα είχε ή Ασπασία. Άπλη, κατάρχη, χαριτωμένη, με μιά φωνούλα πού έμοιαζε σά χάδι και πρό πάντων λογική και μορφωμένη. Ο Κίμων ήταν ξετρελλαμένος μαζί της και μετανουούσε χίλιες φορές για τη γνωριμία του με τη Ρίτα και την έπιπολαιότητα πού έδειξε να πιάση σχέσεις μαζί της.

—Οί γυναίκες αυτές είναι έπικίνδυνες! συλλογιζόταν, φέροντας μπροστά του το τσαχπίνικο πρόσωπο της Ρίτας, πού τή μάτια της έτσι έπως τον έκτύπαζαν νόμιζεν ό Κίμων ότι ήθελε να σχίση με το βλέμμα της την ψυχή του. Ένώ ή Ασπασία... Η Ασπασία έμοιαζε με άνοιξιακό μπουμπούκι ρόδου.

Όταν για πρώτη φορά ό Κίμων τρισευτυχισμένος προσφέροντας ένα μουκέτο λουλούδια κράτησε το χεράκι της Ασπασίας μέσα στο δικό του, αισθανήθηκε ένα ρίγος χαρής να περνάη το κορμί του. Η τρυφερή, άπαλη και δροσάτη επιδερμίδα της σεμνής κοπελλίτσας τοβ φάνηκε σαν της μυδαλιάς την άνθησι. Κι' όταν τή χείλη του ρώτησαν, με μιά γλυκειά λαχτάρα, την Ασπασία αν θα ήθελε να ένώσουν παντοτεινά τη ζωή τους, τότε ένας θαύος στεναγμός έβγήκε μέσα άπ' τή φυλλοκάρδια της νέας, ή όποία έγινε κατακόκκινη από ντροπή και ψιθύρισε:

—Έγώ σ'άς θέλω. Μά πρέπει να ίδουμε τί θα πη ό μπαμπάς. Δέ μπορώ να κάνω τίποτε χωρίς τη θέλησί του.

Η άπάντησις αυτή πού την έπρόφερε με μιά παιδιάτικη άπλότητα, έγέμισε από χαρά τον Κίμων. Μιά κοπελλά συλλογιζόταν πού σέβεται τον πατέρα της, θα σέβεται και τον άνδρα της. Μά άνέβαλλεν από ήμέρα σε ήμέρα να κάνει λόγο στον κ. Απολλόδωρο. γιατί ήθελε να τελειώση πριν για πάντα την έρωτική περιπέτεια τοβ

θαπυριού. Κι' αυτό έπρεπε να γίνει το γρηγορώτερο. Δεν στοχαζόταν, δέ μπορούσε ποτέ να θάλη με το νοβ του ότι καμιά φορά τις περιπέτειες αυτές τις τελειώνει το θαρύ χέρι της Μοίρας πού σκληρά!

Εκείνο το θράδυ ό κ. Απολλόδωρος ό μπαμπάς της Ασπασίας περιποιώταν έξαιρετικά τον Κίμων. Είχε μαντεύσει άρα γε—ό έξυπνος έπιχειρηματίας — το άίσθημα τοβ νέου πού την κόρη του; Τόν συμπαθούσε τάχα; Και ή Ασπασία κύταζε με τή γλυκή της μάτια πού άστραφταν κάτω από τή σκιερή τσινόρα, κύταζε χαρούμενη εκείνον πού ή μοίρα της έφερε στο δρόμο της ζωής της. Αλήθεια, τη χθεσινή νύχτα είχε δη ένα παράξενο όνειρο. Είδε πώς έπήγαινε σ' ένα μακρινό δρόμο κι' εκεί μιά γυναίκα ήλικιωμένη βγήκε μπροστά της και τη ρώτησε πού έπήγαινε. Η Ασπασία της άποκρίθηκε πώς ούτε κι' εκείνη ήξερε, άλλ' ήταν πού κουρασμένη και διψούσε, να διψούσε πού. Τότε ή γυναίκα αυτή, καλόβολη και γελαστή, έβγαλε μέσα από το δέμα πού κρατούσε ένα ποτήρι με δροσερό δλοκάθαρο νερό, της τώδωσε και της είπε:

— Πάρτο, κοπέλλα μου, μά πρόσεξε μη σου το πάρουν, γιατί είναι κι' άλλες πολλές πού δεν βρίσκουν νερό, έδώ σε τούτη την έρημη χώρα.

Η Ασπασία το πήρε και ευχαρίστησε την πρόθυμη γυναίκα. Μά μόλις έφερε τή διψασμένα χείλη της εις την άκρη του ποτηριού, τότε το νερό πού ήταν μέσα έβάφηκε με μιάς κατακόκκινη, σαν το αίμα και το ποτήρι έπεσε από τή χείρα της κι' έγινε χίλια κομμάτια.

Την άλλη μέρα το πρωί ή Ασπασία, καθώς συλλογιζόταν το όνειρό της έμουρμούρισε χαρούμενη:

—Τό κόκκινο είναι γρήγορο. Θα γίνει ό γάμος μας με τον Κίμων γρήγορα.

Και έβπνησε χαρούμενη και άρχισε να τραγουδάη το άγαπημένο της ταγκό...

Ήταν μαζεμένοι στη βεράντα τοβ σπιτιού τοβ κ. Απολλόδωρου, όταν ή ύπηρετρια είδοποίησε τον Κίμων ότι ένα παιδί τον ζητούσε διαστικά. Εκείνος έζήτησε συγγνώμη και έβγήκε στο κεφαλόσκαλο, πού έπερίμενε ό μικρός.

—Μού έδωσαν αυτό, είπε ό λουστράκος. Πάρτε το. Και τούβαλε στο χέρι ένα μπιλλιετάκι.

Ένώ ό Κίμων έδιάβαζε το μπιλλιετάκι, το λουστράκι έγινε άφαντο. Τοβ έγραφε ή Ρίτα τή λγα αυτά βιαστικά λόγια:

«Ελα γρήγορα, είναι άπόλυτος άνάγκη να σε ιδώ. Μην περιφρόνης τόσοσκληρά μιά σκλάβη καρδιά, πού περιμένει από σένα να την γλυτώσης από τη φρίκη της ζωής της, από την άδικη μοίρα της. Χίλια γλυκά φιλιιά. Η πονεμένη σου Ρίτα».

—Θά πάω, για να τελειώση για πάντα αυτή ή ιστορία! συλλογιστηκε ό Κίμων θυμωμένος.

Ανέβηκε στη βεράντα, έζήτησε συγγνώμη από την οικογένεια τοβ κ. Απολλόδωρου, είπε ότι δεν θα έλειπε περισσότερο από μιά ώρα, κι' έφυγε. Σ' όλο αυτό τή διάστημα ή Ασπασία με τη διαίσθησι πού έχουν οι γυναίκες τον έκτύταζε, σαν να είχε μαντέψει την αλήθεια. Μιά γλυκειά άπορία ζωγραφιζόταν στα μάτια της.

Δεν μπορούσε όμως ποτέ να φαντασθή τί θα έγινόταν. Δεν μπορούσε να φαντασθή ότι μιά άγνωστη αντίληξι της παραμόνευε την ευτυχία της.

Και ή γλυκειά άπορία έγινε ξαφνικά μιά άπαισιόδοξη σκέψις για το μέλλον τοβ έρωτά της.

Τό σπύτι της Ρίτας ήταν

χωμένο μέσα σ' ένα περιβόλι γεμάτο από πεύκα. Όπως τοβ έγραφε ή έρωμένη του στο πρώτο γράμμα της ή καμαριέρα της τόν έπείριμε στην επάνω πόρτα τοβ περιβολιού. Μά τοβ φάνηκε τόσο ταραγμένη ή καμαριέρα, αυτή τη φορά, ενώ άλλοτε ήταν τόσο φλύαρη. Κάτι ήθελε να τοβ πη, αλλά τή λόγια σβύνανε στα χείλη της. Και ό Κίμων βέβαιος ότι έλειπε ό άνδρας της Ρίτας, έπροχώρησε στο περιβόλι. Έξαφνα έγινε κάτι το άναπάντεχο!... Μέσα από το πυκνό σκοτάδι τών δένδρων φάνηκε μιά λάμψη, άκούστηκε ένας δυνατός κρότος, έπειτα δεύτερος και μιά πνιγμένη κραυγή άντήχησε στο περιβόλι, πού έμοιαζε σαν ούρλιασμα, σαν ύπέρτατος σπαράγμός, γεμάτος από τρελή άπόγνωση.

Ήταν ό άνδρας της Ρίτας, πού είχε πυροβολήσει τον κλέφτη της τιμής του!... Αυτός, μόλις έμαθε από τή χείλη της καμαριέρας του, ότι ή γυναίκα του είχε έννοχες σχέσεις με τον Κίμων, έσοφίστηκε το σατανικό τέχνασμα. Αφού προηγουμένως με χίλια δυό θασσανιστή

ρια την άνάγκασε να όμολογήση πόσο καιρό είχε σχέσεις με τον Κίμων, την έκλεισε μέσα στο σπίτι, άπει λώντας την, πώς θά την έσκοτώνει σαν παληόσκυλο, αν τολμούσε να θγάλη λέξι, ύστερα άντέγραψε τή λόγια από κάποιον γράμμα πού δεν έπρόλαβε να στείλη ή γυναίκα του στον έραστή της και πού το είχε άνακαλύψει μέσα στο συρταράκι της τουαλέττας και τοβ έστειλε με το λουστράκι.

Έτσι ό Κίμων έπίστεψε ότι το γράμμα ήταν από τη Ρίτα.

Η Ρίτα όμως πού είδε τον Κίμων πού έρχόταν δεν πρόλαβε να τοβ φωνάξη. Ούτε μπορούσε να τον είδοποιήση να μην έρθη και να τον είδοποιήση για το τέχνασμα τοβ άνδρός της, γιατί άφ' ότου έμαθε ό άνδρας της την άπιστία της, την είχε περιορίσει και της παραβύλαγε κάθε της κίνησι.

Έτσι ό Κίμων έπεσε άνυποπτος στην παγίδα τοβ άνδρός της έρωμένης του.

Αγκομαχάει στο κρεβάτι τοβ πόνου ό Κίμων πληγωμένος θραειά! Το πρόσωπό του χλωμό, ζαρωμένο άπό τον πόνο, μοιάζει με άνοιξιακό άνθό, πού μαράθηκε άπό την άψιμη βαρυχειμώνα. Την ίδια στιγμή άγκομαχάει από τη θραειά λύπη μιά άλλη καρδιά πονεμένη. Είναι ή Ασπασία. Θά ζήση; Δεν θά ζήση ό άγαπημένος της; Νά ή άγωνία πού σπαράζει τή φυλλοκάρδια της. Μά κι' αν ζήση, θά θελήση ό μπαμπάς της να της τόν δώση για άνδρα της ύστερα από ένα τέτοιο σκάνδαλο πού μαθεύτηκε άπ' όλους;

Κι' ενώ τή δάκρυά της, τή πόρνα δάκρυα μουσκεύανε το παφουμαρισμένο μαντηλάκι της άτυχης κοπέλλας, τή χείλη της, πού άσπρισαν από τον πόνο, μουρμούριζαν:

—Νά το κόκκινο, πού άνείρευτήκα! Το κόκκινο ήταν αίμα τοβ άγαπημένου μου! Όπως έσπασε το ποτήρι σε χίλια κομμάτια, έτσι ραγίστηκε ή καρδιά μου! Η φτώχη μου καρδιά! Φτώχες ύπάρξεις έμεις. Πού πολλές φορές πληρώνουμε τή σφάλματα εκείνου πού θελήσαμε τόσο άδοξα να κάνουμε σύντροφο της ζωής μας και τοβ χάρισαμε την καρδιά μας με όλη την έμπιστοσύνη μας! «Α, το φρικτό αυτό παρελθόν, πού συντρίβει την ευτυχία μας. Είμαστε οί σκλάβες τοβ παρελθόντος!

Και ή άμοιρη Ασπασία ξεσπάει σ' ένα λυγμό, πού την τραντάζει σύγκορμη...

Α. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΑΣ 11

ΜΥΡΙΣ ΝΤΕ ΦΟΣ Ραλλού

ή άπιγστη άρχονλοπεύλα

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.)

—Το μίσος που χωρίζει τις δυο μεγάλες ελληνικές οικογένειες, του Φαναριώτου Βουγά, τιτουχού της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, και των Πελοποννησίων Θεοχάρηδων, παλινών αγωνιστών της Εθνικής Ανεξαρτησίας, παραδίδεται σαν ιερή παρακαταθήκη εκ μέρους των Θεοχάρηδων από πατέρα σε γιό και διατηρείται άσβεστο. Μια μοιραία σύμπτωση όμως φέρει τις δυο οικογένειες αντιμέτωπες: Ο γιός του πρώην αξιωματικού και βουλευτού Θεοχάρη, Κώστας, γνωρίζεται με την κόρη του Βουγά Ραλλού και ένας φως φλογερός άναβει στις ψυχές των νέων. Μα άπειρα εμπόδια παρουσιάζονται στα όποια ο μόν Κώστας επιμένει, ή Ραλλού όμως φαίνεται πως κάμπτεται. Και ένα θράδυ στο χορό της Τουρκικής πρεσβείας, ο πρεσβευτής Φώτης Μπέης, εξάδελφος της Ραλλούς, δείχνει καθαρά ότι θέλει να τον πύλλωξη τον αίσθηματικό δεσμό των νέων για λογαριασμό του.

Πράγματι, οι ελπίδες του διπλωμάτου παίρνουν το δρόμο της πραγματοποιήσεώς των. Πρώτη τώ μαθαίνει ή άσκαλά της Ραλλούς ή Σουζάννα από τον Βουγά και εκπλησσεται άλλ' ο Φαναριώτης της παριστάνει τις δυσκολίες που προέκυψαν στο είδύλλιο του Θεοχάρη και ότι το συμφέρον της Ραλλούς ήταν να προτιμήση τον Φώτη Μπέη.

Εν τώ μεταξύ της υπενθυμίζει την υπόσχεση που του είχε δώσει άλλοτε ότι θα δέχονταν να γίνει σύζυγός του, άλλ ή Γαλλίδα με κατάλληλα επιχειρήματα προσπαθεί να άναρτήσει αυτή την υπόσχεσή της).

12ον

Ξαφνικά τὰ δάκρυα κύλισαν ποτάμι από τὰ γαλανὰ μάτια της κοπέλλας.

Τὴν κύτταζε κάμποση ὥρα κρύα ὁ Βουγάς. Στὸ τέλος ἡ φωνή του ἀκούστηκε θυμωμένη:

— Δεσποινὶς Ραμῶ. Ἀγαπάτε τὸν Κώστα Θεοχάρη!

— Ἐγώ;...

Τὰ μάτια της Γαλλίδος ἀστράψαν θυμωμένα μέσα ἀπὸ τὰ δάκρυα.

— Ἐσεῖς, μάλιστα! Ἐκανε ὁ Φαναριώτης κοφτά.

Σκούπισε ἡ Σουζάννα τὰ μάτια της. Ἡ φωνή της ἀκούστηκε σιγανή:

— Ξέρω ποῖος σὰς τὸ εἶπε. Νὰ πῆτε στὸ μέλλοντα γαμπρό σας...

— Ὁχι.

— Περιττὸ νὰ διαμαρτύρεστε. Νὰ πῆτε στὸ Φώτη Μπέη, ὅτι τὸ δηλητήριο τοῦ δὲ με θίγει. Σὰς διηγῆθηκα τὴν ἱστορία μου, ὅπως θὰ μπορούσα νὰ τὴν πῶ στὸν ἐξομολογητή. Μ' ὅλη τὴν εὐκρίνεια. Ἀν με πιστεύετε, θὰ καταλάβετε, ὅτι ἀφοῦ ἀνέκρουσα τις προτάσεις τοῦ κληρικοῦ, τοῦ ἀριστοκράτη, τοῦ ποιητῆ, τοῦ στρατηγοῦ, ξέρω νὰ κρατῶ τὴν θέσιν μου. Κι' ἀνεξαρτήτως ποῖα εἶναι τὰ συναισθήματά μου...

— Τὰ συναισθήματά φαίνονται στὴν ἀρραχὴ σας.

— Μ' ἔχετε γιὰ ἔξυπνη, κύριε Βουγά, ἔκανε ἡ Σουζάννα, ἥρεμη τώρα. Ἐ, λοιπόν! Εἶναι δυνατόν ν' ἀποφασίσω ποτὲ νὰ πάρω ἐγὼ τὸ Θεοχάρη; Πρῶτα-πρῶτα, ξέρω πὼς αὐτὸς λατρεῖ τὴν Ραλλού. Ἀδιόφορο. Κι' ἂν με ἤθελε, πὼς θὰ μπορούσαμε ποτὲ νὰ ταιριασώμε; Ἡ θρησκεία μας

Ἕνα ἀνάγνωσμα ἔρωτος, αὐτοδυσίας καὶ ἡρώϊσμων

Κατὰ διασκευὴν
ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

εἶναι διαφορετικὴ, ἡ ἀνατροφή μας ἐντελὼς ἀλλοιώτικη, διάφορα τὰ ἰδανικά μας.

— Κι' ὅμως, τὸ Θεοχάρη τὸν θρίσκες καλὸ γαμπρό. Ἔτσι τοῦλάχιστον ἔλεγες ὅταν ἐπρόκειτο γιὰ τὴν Ραλλού.

— Γιὰ τὴν Ραλλού, ναί. Ἦταν ταιριαστοί. Πάντως, σὰς τὸ λέω με θάρρος, ὅτι προτιμῶ ἕνα παλληκάρι, ἕνα Ἑλληνόπουλο ἀληθινὸ, παρά ἕναν ἄντρα που κρύβεται σὰν πειρατὴς κάτω ἀπὸ ξένη σημαία.

— Σὰν πειρατὴς; Τί εἶναι αὐτὰ που λές;

— Μάλιστα, σὰν πειρατὴς. Ὁ Φώτης Μπέης, εἶναι Ὁθωμανὸς υπήκοος, καὶ κάνει τὸν Ἑλληνα πατριώτη. Δὲν τὸν ἐκτιμῶ, με συγχωρεῖτε.

— Δὲ μπορῶ νὰ συζητήσω μαζί σου γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ἐξήγησέ μου μονάχα. Γιατί ἐπέμενες γιὰ τὸ συνόκεσι τοῦ Κώστα καὶ τῆς Ραλλούς, ἀφοῦ τὸν ἀγαπᾷς εὖ;

— Δὲν σὰς εἶπα τέτοιο πράγμα ἐγώ! Ξεφώνησε ἡ Γαλλίδα. Ἐσεῖς θέλετε νὰ μ' ἐκδιᾶσετε νὰ σὰς τὸ πῶ. Ἀλλά κι' ἂν πιστεύετε πὼς τὸν ἀγαπῶ ἐγώ, πρέπει μᾶλλον νὰ ἐκτιμήσετε τὴ διαγωγή μου.

— Ἐγὼ ξέρω ἕνα πράγμα μονάχα, ἔκανε σκυθρωπὰ ὁ Φαναριώτης. Ὅτι δὲν ἐτήρησε τὴν υπόσχεσιν που μοῦ εἶχες δώσει.

— Μοῦ δώσατε ἑσεῖς τὸ παράδειγμα νὰ μὴ ντρέπωμαι καὶ πολὺ γι' αὐτό, πέταξε ἡ Γαλλίδα πειρακτικά.

— Καὶ τώρα, τί σκέπτεσαι νὰ κάνης; ρώτησε λυπημένος ὁ Βουγάς.

— Μόλις παντρευτῇ ἡ Ραλλού, θὰ κυττάξω νὰ ξαναδιοριστῶ πάλι στὸ Ἀρσάκειο, ἀποκρίθηκε ἡ δεσποινὶς Ραμῶ. Καὶ πρόσθεσε, παρ' κλητικά:

— Θέλω νάμαστε πάντα καλοὶ φίλοι, κύριε Βουγά. Νάρχω ε νὰ με βλέπετε. Δὲ με μέλλει τί θὰ πῇ ὁ κόσμος.

σμος. Τις Κυριακές, νὰ με καλῆτε ἂν θέλετε στὸ τραπέζι. Σύμφωνα;

— Ἀφοῦ τὸ θέλετε! ἔκανε ὁ Βουγάς, χαϊδεύοντάς της ἀπαλὰ τὸ χέρι.

Στὴν εὐγενική του φυσιογνωμία ἦταν χυμὴν ἡ θλίψις. Τὸ παρετήρησε ἡ Σουζάννα καὶ ἔνοιωσε ἕνα σφίξιμο στὴν καρδιά κι' αὐτὴ, καὶ τράθηξε με σκυμμένο τὸ κεφάλι στὸ δωμάτιο τῆς Ραλλούς.

— Μὲ περιφρονεῖς, Σουζάννα; Γιατί δὲ μιλάς; ἔκανε ἡ Ραλλού ἀγκαλιάζοντας τὴν φίλη της.

— Ὁχι, δὲν σὲ περιφρονῶ. Θέλω μόνο νὰ σὲ ψυχολογήσω, ἀποκρίθηκε ἡ Γαλλίδα.

— Ἀδिका θὰ κοπιάσης, ψιθύρισε ἡ μικρὴ θλιμμένη. Ὅτε ἐγὼ ἡ ἴδια μπορῶ νὰ ψυχολογήσω τὸν ἑαυτὸ μου.

— Ἕνα εἶνε βέβαιον, ὅτι δὲν τὸν ἀγάπησες ποτὲ πὸν Κώστα.

— Ὁχι, ψιθύρισε ἡ κοπελλίτσα. Γελίεσαι, Σουζάννα. Μάλιστα—παράξενο— ἀπὸ τὴ στιγμή πουδωσα τὸ λόγο μου στὸ Φώτη, μοῦ φαίνεται πὼς τὸν Κώστα τὸν ἀγαπῶ πῶς πολὺ. Ἔτσι τοῦλάχιστον ἐξηγῶ αὐτὸ τὸ σφίξιμο τῆς ψυχῆς μου.

Τὰ μάτια τῆς Γαλλίδος σκοτεινίσαν.

— Ραλλού, εἶπε αὐστηρά, ἐλπίζω, ὅτι μὰ κι' ἦλθαν ἔτσι τὰ πράγματα, θὰ κατορθώσης τοῦλάχιστον νὰ εἶσαι μὴ πιστὴ σύζυγος.

— Ὁχι, μὴ φοβάσαι γι' αὐτό, ἔκανε ἡ μικρὴ με χαμόγελο.

Δὲν παρετήρησε τὴν ἀγωνία τῆς Σουζάννας. Μοναχὰ τὴν αὐστηρὴ φωνὴ τῆς ἀκούσε. Ἀν ἦταν λίγο πιὸ ψυχολόγος, λίγο πιὸ πονηρὴ, θ' ἀντιλαμβάνονταν πὼς τὰ μάτια τῆς φίλης σπιδίζαν παράξενα, καὶ πὼς τὰ μάγουλά της ἦταν ἀσυνήθιστα κόκκινα.

— Ραλλού, εἶπε σὲ λίγο ἡ Σουζάννα. Ποιὸς θὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ, τοῦ Κώστα;

— Δὲν ξέρω, δὲν ξέρω, ἔκανε ἡ μικρὴ βασανισμένη.

— Θέλεις νὰ πῶ ἐγώ;

— Ἐσὺ;

— Ναί, ἐγώ, Ραλλού. Μοῦ φαίνεται πὼς ἐγὼ θὰ τοῦ τὸ πῶ λιγώτερο σκληρά.

— Ἐχεις δίκιο, ψιθύρισε ἡ Ραλλού με δάκρυα στὰ μάτια. Πήγαινε, καλὴ μου Σουζάννα.

— Πῶς ἀμέσως.

— Τώρα; Τέτοια ὥρα νύχτα;

— Δὲν πειράζει, εἶπε ἀποφασιστικὸ ἡ Γαλλίδα. Δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀφήσουμε σὲ ἀγωνία. Αὐτὸς, καταλαβαίνει, δὲν ἀποφασίζει, δὲν τολμᾷ νὰ φανῇ ἐδῶ μετὰ τὴ μονομαχία...

— Ναί, καταλαβαίνω...

— Θὰ περιμένῃ με ἀγωνία καμμιῖ εἰδησι, ἀπὸ μὰς.

— Ἐχεις δίκιο, μὰ ὁ κόσμος τί θὰ πῇ νὰ πᾶς τέτοια ὥρα;

— Ὁ κόσμος; Τί με μέλλει ἔμένα γιὰ τὸν κόσμον; γέλασε ἡ Γαλλίδα, κι' ἔφυγε διασπικτῇ.

Ὅπως τὸ φανταζόταν, ὁ Κώστας ἦταν στὸ ξενοδοχεῖο του καὶ περιμένε

με ἀγωνία. Τὴ δέχτηκε στὸ φτωχικὸ σαλονάκι που ἦταν ἔρημον ἐκεῖνη τὴν ὥρα.

— Τί νέαν; τὴ ρώτησε μόλις τὴν εἶδε. Τί κάνει ἡ Ραλλού;

— Καλὰ εἶνε, ἀποκρίθηκε ἡ Σουζάννα σιγὰ.

— Ὁ, νάξερεις με τί χαρὰ σὲ βλέπω, φώναξε ὁ Θεοχάρης. Καλὴ μου Σουζάννα! Εἶχα ἕνα προαισθημα πὼς θὰ ἐρχόσουν.

— Κι' ἐγὼ φανταζόμουν πὼς θ' ἦνι συχοῦσε.

— Χίλιες φορὲς εἶπα νάρθῶ νὰ ἰδῶ τὴν Ραλλού καὶ χίλιες φορὲς τὸ μετανοίωσα. Μὰ ἦμουν βέβαιος πὼς θὰ μοῦδινε εἶδῃ αὐτὴ. Γιατί ἡ Ραλλού σὲ στέλνει; Δὲν εἶνε ἔτσι;

— Βέβαια, ἡ Ραλλού με στέλνει, ἀποκρίθηκε ἡ Γαλλίδα, καὶ πρόσθεσε:

— Ἡ Ραλλού κι' ὁ Βουγάς.

— Δὲν πιστεύω νάχουν κακία μ' ἐμένα; ρώτησε ἀνίσχυα ὁ νέος.

— Κακία μ' ἐσένα; Ὁχι. Ἀλλά δὲν ξέρω τί ἐντύπωσιν θὰ σοῦ κἀν ἡ εἰδησις που ἦλθα νὰ σοῦ πῶ.

— Ἐχεις καμμιὰ εἰδησι; ἔκανε ἀνίσχυα ὁ Θεοχάρης.

— Γιὰ νάρχωμαι τέτοια ὥρα μόνι, δὲν καταλαβαίνεις πὼς κατ' ἀσυνήθιστο θὰ συμβαίνει;

— Ὅλα ὅσα συμβαίνουν τώρα τελευταῖα, εἶνε ἀσυνήθιστα.

— Τὴν ἀγαπᾷς πάντα τὴν Ραλλού; ρώτησε ἡ Σουζάννα, κυττάζοντάς τὸν στὰ μάτια.

Χαμήλωσε ὁ νέος τὰ μάτια του καὶ ψιθύρισε:

— Περισσότερο ἀπὸ τὴ ζωὴ μου.

Τὸ αἷμα ἔφυγε ἀπὸ τὰ μάγουλα τῆς κοπέλλας. Ἡ φωνὴ τῆς ἀκούστηκε βασανισμένη.

— Προσπάθησε νὰ τὴν ξεχάσης. Δὲν εἶδε τὴν ἀγάπην σου.

— Τί λές; φώναξε ὁ Κώστας θραχινὰ. Σουζάννα, θέλεις νὰ με τρελλάνης! Μὴ με βασανίζης. Πές μου τί τρέχει;

— Ὁ κ. Βουγάς κι' ἡ Ραλλού μ' ἐστεῖλαν νὰ σοῦ ἀναγγεῖλω ὅτι σὲ σὲ κτὼ ἀκριβῶς ἡμέρες, θὰ γίνουν οἱ γάμοι τοῦ Φώτη Μπέη καὶ τῆς Ραλλούς.

Σὰ νὰ μὴ καταλάβαινε, στάθηκε κάμποση ὥρα ἀκίνητος ὁ νέος. Ἐπειτα, με μῖας, ἀρπάζοντας τὴν Γαλλίδα ἀπὸ τοὺς ὤμους, ξεφώνισε:

— Ψέμματα! Ψέμματα! Σ' ἀρέσουν τ' ἀστεῖα ἐσένα! Μὲ κοροϊδεύεις.

Ἡ δεσποινὶς Ραμῶ τὸν κύτταξε θλιμμένη.

— Δὲν σὲ κοροϊδεύω. Ἐπειτα εἶνε κατὰ ποῦπρεπε νὰ τὸ περιμένεις μετὰ τὴ μονομαχία.

Σὰ νάχε δεχτῇ κάποιον χτύπημα ξαφνικὸ, ἔπιασε με τὰ δυὸ του χέρια τὸ κεφάλι του τὸ παλληκάρι καὶ σωριάσθηκε σὲ μὴ καρέκλα.

Ἀκούμπησε ἐλαφρὰ τὸ χέρι τῆς στὸν ὄμο του ἡ Γαλλίδα. Ἡ φωνὴ τῆς ἦταν πνιγμένη.

— Δὲν πρέπει νὰ κάνης ἔτσι, ψιθύρισε. Ἡ Ραλλού εἶνε παιδί. Τὴν ἐπηρεάσε ὁ πατέρας της, τὴν ἐφόβισε τὸ ἀθέβαιον, μέλλον μ' ἐσένα καὶ τὴν ἐθάμπωσε ἡ δόξα τοῦ πρεσβευτοῦ.

— Σῶπα! ψιθύρισε ὁ Κώστας.

Στάθηκαν θουβοὶ κι' οἱ δυὸ κάμψαν ὥρα. Στὸ τέλος, ἡ φωνὴ τῆς Σουζάννας Ραμῶ ἀκούστηκε πάλι, δειλά:

— Εἶσαι νέος, ὡμορφος, παλληκάρι. Δὲν πρέπει ν' ἀφελθῇς στὴ λύπη σου. Ποῖο κορίτσι δὲ θάταν εὐτυχισμένο ἂν τοῦ χάριζες τὴν ἀγάπην σου; Νὰ

συμφιλωθῇς με τὸν πατέρα σου τὸν πατέρα σου... νὰ ξαναγυρίσης στὸ σπίτι σου. Νὰ πῇς πὼς ὅλα αὐτὰ ἦταν ἕνα ὄνειρο. Ἕνα ὄνειρο που σοῦδωκε ἀρκετὲς εὐχάριστες στιγμὲς καὶ πολλὰς λύπες. Σήκωσε τὸ κεφάλι του ὁ νέος. Μὰ τὰ μάτια του τὴν κύτταζαν σὰν ἄδεια, σὰ νὰ μὴ τὴν ἔβλεπαν.

— Ἐγὼ νὰ πηγαίνω... ψιθύρισε ταραγμένη ἡ κοπέλλα. Μοῦ φαίνεται πὼς εἶνε καλύτερα νὰ σ' ἀφήσω μόνο...

Πάλι δὲν ἀποκρίθηκε ὁ Θεοχάρης. Δίστασε ἡ Σουζάννα μὴ στιγμῇ. ἔκανε δυὸ βήματα πρὸς τὴν πόρτα. Ἐπειτα, ἀποφασιστικῇ, γύρισε καὶ κόλλησε γιὰ μὴ στιγμῇ τὰ χεῖλη τῆς στὰ δικά του, σ' ἕνα γρήγορο, καυτὸ φίλ.

Σὰν νάταν ὄγαλμα, δὲν κουνήθηκε ὁ Κώστας, ὅπως δὲν κουνιόταν οἱ ἄγιοι ὅταν τοὺς φιλοῦν τὰ θερμὰ χεῖλη τῶν πιστῶν.

Ὅταν βρέθηκε στὸ δρόμο ἡ Γαλλίδα, ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾷ τρελλά. ἔκανε κάμποσες βόλτες πρὶν γυρίσῃ στὸ σπίτι τοῦ Βουγά.

Μὲ ὄμμα γοργό, ἐνῶ ἔνοιωθε πὼς τὰ πόδια της εἶχαν φτερά, προσπαθοῦσε μάταια νὰ γαληνέψῃ τὸ τρελλὸ χτύπημα ποῦκα τὸ αἷμα στὶς φλέβες της, τὸ ἐπαναστατημένο μεθῆσι ὅλης τῆς ὑπάρξεώς της.

★

Τὸ σπίτι τοῦ Βουγά, λαμποκοποῦσε ὀλόκληρο ἀπὸ τὰ φῶτα.

Μόνον στοὺς χοροὺς τῶν πρεσβειῶν μπορούσε κανεὶς νὰ ἰδῇ τόσα διαμαντικὰ καὶ τόσα παράσημα. Κι' ἦταν φυσικὸ. Γιατί παντρεῖτο μὴ πλούσια ἀρχοντοπούλα, μ' ἕναν πρεσβευτὴ.

Λιγάκι χλωμὴ μέσα στὸ λευκὸ τῆς πέπλο, στεκόταν ἡ νύφη πλάι ἀπὸ τὸ γαμπρό. Ἦταν ὁμορφο ζευγάρι, καὶ οἱ ψιθυροὶ ἔτρεχαν στὶς μεγάλες ἀβουσε.

— Ταίριασμένοι...

— Ὅθιαν κοιτῇ νὰ προτιμήσῃ τὸ Θεοχάρη...

— Εἶναι πλασμένη γιὰ τὸ ρόλο τῆς πρεσβειρας...

— Βέβαια, ὄχι νὰ πάρῃ ἕνα κανατά...

— Ψέμματα! Ψέμματα! Σ' ἀρέσουν τ' ἀστεῖα ἐσένα, Σουζάννα! φώναξε ὁ Κώστας.

— Ἕνα ἀνιδόροπο...

Δὲν ἀκούγε ἡ Ραλλού. Μάντευε δμως, καὶ τὸ αἶμα ἀνέβαινε πότε-πότε στὰ χλωμά της μάγουλα.

Τὰ λόγια τοῦ παπᾶ, χόρευαν στὸ μυαλὸ της. Τάκουγε χωρὶς νὰ τὰ καταλαβαίνει. Ἦταν ἡ ἡμέρα που ὄνειρευόταν χρόνια. Κάθε κορίτσι αὐτὴ τὴν ἡμέρα ὀνειρεῖται. Ἐπρεπε νὰ εἶναι εὐτυχισμένη. Ἦταν εὐτυχισμένη.

Ὁ Φώτης Μπέης, τῆς ἔριχνε κλεφτὰ πύρινες ματιές. Δὲν ἦταν ὁμορφος σὰν τὸ Θεοχάρη, βέβαια. Ἀλλά τὰ μάτια του εἶχαν μὴ λάμψη. Ὅσο κι' ἂν ἦταν ἀγνή κι' ἄθωα ἡ Ραλλού, ἔνοιωθε ἀπὸ τὸ φρικιασμὰ ποῦτρεχε σ' ὅλο της τὸ κορμὶ τί ἐσήμαινε ἡ λάμψη αὐτῇ. Δὲ θ' ἀργοῦσε νὰ τὸν ἀγαπήσῃ τὸν ἄντρα της. Ἰσως νὰ τὸν ἀγαποῦσε κιόλας. Μὰ, γιατί, γιατί μέσα στὰ θάβη τῆς ψυχῆς της, ἔνοιωθε ἕνα τριβέλισμα, ἕνα μαλακὸ πόνο, βασανιστικόν;

Ὁ πατέρας της κοντὰ της, χαμογέλοσε. Μὰ καὶ τὸ δικὸ του τὸ χαμόγελο δὲν ἦταν εὐτυχισμένο. Ἀντίκρου τοῦ ἡ Σουζάννα, στεκόταν, σοδαρῇ, ἀλύγιστη, με μὴ πεισιμωμένη ἔφρασι στὰ λεπτὰ της χεῖλη. Τὴν ἄλλη φέρα θὰ πῆγαινε ἐσωτερικὴ δασκάλα στὸ Ἀρσάκειο. Ὅσο τὸ συλλογίζονταν αὐτό, ὁ Φαναριώτης, νόμιζε πὼς τὰ φῶτα γύρω του ἔσβυναν, πὼς ἐρημωνόταν τὸ σπίτι.

Κι' ἀλήθεια ἐρημωνόταν. Ἡ στιγμή που τὴν φοβόταν χρόνια, εἶχε φθάσει. Ἡ Ραλλού του ἔφευγε νύφη, ἡ Σουζάννα τὸν ἐγκατέλειπε...

Μόνος του, ἔρημος, θὰ περνοῦσε τὰ ὑπόλοιπα χρόνια τῆς ζωῆς του. Κι' ἐφθάναν τὰ γεράματα.

Χαμογελοῦσε ὁ Φαναριώτης, καὶ κατὰ ραγίξε μέσα στὴν καρδιά του.

Ἀπ' ὅλους πῶς εὐτυχισμένους φαίνονταν ὁ γαμπρός. Ποτὲ δὲν εἶχε ἐξαιρετικὲς εὐαισθησίες ὁ Φώτης Μπέης. Εἶχε ἀγαπήσει. Εἶχε νικήσει. Τὴν ἄλλο ἤθελε γιὰ νάβι εὐτυχισμένος; Ἀπολαμβάνατο τὴν εὐτυχία του.

Ὅταν τελειώσε ἡ τελετὴ, ὅλοι οἱ καλεσμένοι ἀνέστηκαν σ' ἀμάεια που τοὺς περίμεναν. Ὁ Φώτης Μπέης, χάρις στὴν ἐξαιρετικὴ του θέσι, εἶχε λάβει τὴν ἀδεία νὰ γιορτάσῃ τοὺς γάμους του ἀπάνω στὴν Ἀκρόπολιν.

Ἦταν δική του ἰδέα αὐτῇ. Δὲν εἶχε βρῇ ἄλλο μέσον νὰ ἐπιδείξῃ καλύτερα τὰ πλοῦτη του καὶ τὴ δύναμίν του. Κι' ὁ Βουγάς, φιλόδοξος καὶ αὐτός, εἶχε ἐπιδοκιμάσει τὸ σχέδιό του, καὶ τὸν εἶχε βοηθήσει.

Κι' ἔτσι, ἀφοῦ ἔγινε τὸ στεφάνωμα στὸ σπίτι, τὸ γλέντι θὰ συνεχιζόταν στὸν Ἱερὸ Βράχο.

Ἦταν μὴ φεγγαρόλουστη φθινοπωρινὴ βραδυά. Καιρὸς χλιαρὸς, βαρεῖς εὐωδίες πεύκων καὶ σχοιῶν τριγύρω. Οἱ κοκκοῦβάγιες φτεροῦζαν ἀλαφιασμένες στὶς κουφάλες τῶν βράχων. Μάταια περίμεναν τὸ σκοτάδι γιὰ νὰ ξετρυπώσουν. Τὰ ἐρείπια, λαμποκοποῦσαν ἀπὸ τὰ βεγγαλικά, κι' ἡ νύχτα δὲ φαινόταν νάχη σκοπὸ νάρθη.

Ὁμιλοὶ νέων χόρευαν σ' ἕνα πλάτωμα στὸν ἦχο τῶν βιολιών.

Οἱ λυγρὲς τοὺς σιλουέττες ξεχώριζαν ἀνάμεσα στὰ λευκὰ μάρμαρα. Τὰ κορίτσια κυνηγῶνταν, γελοῦσαν, ἐπαιζαν ἀνθοπόλεμον.

•Ανάμεσα τους ή Σουζάννα Ραμώ, ξαναμμένη, χοιρόταν την τελευταία μέρα της ελευθερίας της.

—Διασκεδάσεις; της ψιθύρισε σε μια στιγμή ή Ραλλού.

—Πιο μεγαλοπρεπείς γάμους, σύγουρα, δε θα μπορούσες να φαντασθής, άποκριθηκε κοφτά, πειραχτικά ή Γαλλίδα.

Κυττάχτηκαν για μια στιγμή στο μισοσκόταδο οι δυο κοπέλλες.

Κι' άσυναίσθητα, δίχως να πουν λέξη, κατάλαθαν, πώς από εκείνη την νύχτα, κάτι τις χώριζε ανεπανόρθωτα.

•Ανεστέναξε ή Ραλλού και τράθηξε, ενώ ή Σουζάννα, έτρεξε στο Βουγά, ξεφωνίζοντας:

—Λουλούδια! Δόστε μου λουλούδια! Μοι' επιτίθενται, κι' εγώ είμαι άοπλη.

Της έδωσε ό Βουγάς ένα μάτσο λουλούδια κι' ενώ την είδε να φεύγει πρέχοντας, κούνησε θλιμμένος τό κεφάλι.

—Σουζάννα, της είπε σε μια άλλη στιγμή, πού την ήρε κάπως πιο ήσυχη. Έχεις είδησι από τό Θεοχάρη; Τί έγινε; Με άνησυχεί ή έξαφάνισή του.

—Δέν ξέρω, άποκρίθηκε ή δεσποινίς Ραμώ. Σας είπα, ότι από την νύχτα πού τού άνήγγειλα τούς άρραθώνες της Ραλλούς με τόν Φώτη Μπέη, έφυγε από τό ξενοδοχείο του.

—Μήπως πήγε στο σπίτι του;

—Όχι, ούτε στο σπίτι του πήγε.

—Περίεργο πράγμα.

—Τί σας άνησυχεί;

—Κι' εγώ δέν ξέρω. Θά προτιμούνα να ήξερα πού βρίσκεται.

—Κύριοι φώναξε ένας νεαρός άκόλουθος της πρεσβείας. Προτείνω ένα παιχνίδι. Οι κυρίες θά κρύβονται κι' εμείς θά τις βρίσκουμε. Όποιος τις άνακαλύπτει πρώτος, θά παίρνη ένα φιλί.

—Ωραία! φώναξε ό Φώτης Μπέης. Καί ποιά θ' άρχισή!

—Η νύφη! φώναξαν όλοι.

Διαμαρτήθηκε ή Ραλλού. Μά, μ' ένα νεύμα, ό άντρας της την ένεθάρρυνε, κι' άρχισε τό παιχνίδι. Κρυψώνες στα έρείπια δέν έλειπαν. Κουφάδες, πρύπτες μέσα στη γή, σπασμένα μάρμαρα.

•Η Ραλλού γελοüse σά μικρό παιδί. Όλοι άφηναν επίτηδες από ευγένει τό γαμπρό να τη βρίσκει πρώτος. Κι' έκει, μέσα στα έρείπια, μέσα στις θαρείες μυρωδιές τών πεύκων, άπάνω στην πρέλλα τού παιχνιδιού, πήρε ή Ραλλού τά πρώτα φιλά τού νόμιμου συζύγου της, κι' ένοιωσε, πρώτη φορά, την καρδιά της ελεύθερη κι' έτοιμη ν' άνοιχτή στην καινούργια της άγάπη.

Όλοι διασκεδάζαν και πείραζαν τούς νεόνυμφους.

Σε μια στιγμή, ή Ραλλού σκέφθηκε να κρυφτή καλύτερα, για να δύσκολευτή ό Φώτης να τη βρή. "Ας άνησυχούσε λιγάκι... Τό γυναικείο ένστικτό της, πού ζυπνόσε τώρα, της έλεγε, πώς τά φιλά του θά ήταν πιο θερμά μετά την άνησυχία.

Γνώριζε μια παλιά σκάλα, πούφερνε μέσα στον Παρθενώνα... Νάι, εκεί θά πήγαινε να κρυφτή... Ένώ λοιπόν οι άλλοι στην παρέα, έμεναν πίσω, δίνοντάς της δυο λεπτά προθεσμία, άρχισε ν' ανεβαίνει ή νεόπαντρη στη στενή σκαλίτσα πού ήταν τό τελευ-

ταίο λείψανο τού παλιού μινάρε πού είχαν στήσει οι Τούρκοι στον Παρθενώνα.

Φοβόταν λιγάκι, καθώς έμπαινε μέσα στο θεοσκότεινο αρχαίο ναό. Μά πάλι, ό πειρασμός ήταν μεγάλος...

Έξαφνα νοιώθει τό έδαφος να χάνεται κάτω από τά πόδια της ή Ραλλού. Δυό χέρια δυνατά την σηκώνουν. Πάει να φωνάξη, δε μπορεί. Δυό καυτά χείλη κλείνουν τά χείλη της, σ' ένα φιλί όδυνρό. Με λίγα πηδήματα ένας άντρας, κρατώντας την σφιχτά, με τά χείλη του πάντα κολλημένα στα δικά της, τη φέρνει στην κορυφή τού Παρθενώνας, και την καθίζει σ' ένα μάρμαρο στενό, στη γέφυρα άπάνω από τόν γκρεμό.

•Ένα δεγγαλικό φωτάει τόν ούρανό εκείνη τη στιγμή. Η Ραλλού άνατριχιάζει. Βλέπει ένα πρόσωπο χλωμό άπάνω από τό δικό της, δυό μάτια γαλανά, άστραφτερά, σά νάχουν πυρετό.

—Κώστα... ψιθυρίζει... Θεέ μου!

—Γιατί φοβάσαι; λέει ό Θεοχάρης. Γιατί τρέμεις; Γιατί γυρίζεις τό πρόσωπό σου; Άλλοτε, δε σε φόβιζαν τά φιλά μου.

—Λυπήσου με! ψιθυρίζει ή κοπέλλα, κλείνοντας τά μάτια της για να μη θλέπη τό χάος γύρω της.

—Έσύ δε με λυπήθηκες, φωνάζει ό Θεοχάρης πνιχτά. Η συνείδησί σου σε κάνει να τρέμεις. Άλλά, δέν έχεις δίκιο. Κακό δε θά σου κάνω. Μόνο, άκουσέ με. Δέ θά σε ξεχάσω ποτέ. Νά τό ξέρης. Μία μέρα θά γίνης δική μου. Στο λέω, άργά ή γρήγορα θά γίνης δική μου. Δέ θά σ' άφήσω νάσαι γυναίκα άλλου. Είσαι πάντα άρραθωνιαστικά μου. Πίστεψα τούς όρκους σου. Πίστεψα στα χείλη σου, πίστεψα στα μάτια σου τά τρυφερά. Όρκίζομαι πώς κάποτε θά γίνης γυναίκα μου.

—Λυπήσου με! ψιθυρίζει πάλι ή Ραλλού, σπαρταρώντας μέσα στην άτσαλινία του άγκαλιά. "Αρσέ με!

—Θά σ' άφήσω. Μά πρώτα θά μοι κάνης ένα δώρο.

Λέγοντας αυτά, τό παλληκάρι, της άρπάζει τά λουλούδια της λεμονιάς πού στόλιζαν τό φουστάνι της στο στήθος.

—Αυτά θά στα έπιστρέψω μια μέρα, λέει άγρια. Την ήμέρα πού θά γίνης δική μου. Στο μεταξύ, δέξου κι' από μένα ένα δώρο. Ένα δώρο, πού έλπίζω γρήγορα να σου χρειαστή.

Με φρίκη, νοιώθει ή Ραλλού τά νευρικά του χέρια να της δένουν κάτι γύρω από τά μαλλιά. Κάτι, ένα μαύρο ύφασμα...

—Τό πέπλο της χήρας... ψιθυρίζει άχνά... και νοιώθει όλα ξαφνικά να σβύνουν γύρω της.

Όταν συνέρχεται, θλέπει τη Σουζάννα σκυμμένη άπάνω της.

—Πώς ήλθες εδώ άπάνω; της ψιθυρίζει ή Γαλλίδα. Τί έπαθες;

—Τό πέπλο..., τραυλίζει ή νεόπαντρη.

Τά μισοκαταλαβαίνει όλα ή Σουζάννα. Κρύβει τό πέπλο, και φωνάζει, γελαστή τάχα σούς άλλους:

—Έλατε, εδώ, την ηύρα! Την άνέθεσαν τά φαντάσματα!

Όλη ή συντροφιά παραξενεύτηκε πού την ήρε σ' αυτή τη θέσι, κι' έτοι χλωμή.

Μ' άφάνιστη προσπάθεια, κατάρθωσε ή Ραλλού να χαμογελάσει και να τούς πη:

—Άνέσθηκα εδώ για να κρυφτώ καλύτερα, άλλα ζαλίστηκα.

Όταν όμως έφυγαν οι καλεσμένοι, την ώρα πού τελευταίοι κι' αυτοί κατέβαιναν τά μαρμαρένια σκαλοπάτια της Άκροπόλεως, τούς διηγήθηκε την άλήθεια μ' όλες τις λεπτομέρειες ή Ραλλού. Η πρώτη της σκέψη ήταν να κρύψη τό τραλλό διάθημα τού Κώστα. Ό φόβος όμως την έκανε να μιλήση. Φοβόταν, πώς άπ' εδώ κι' έμπρός ό Θεοχάρης ήταν ένας έχθρός. Και δέν αισθανόταν τη δύναμη να παλαίψη μοναχή της. Είδε τό πρόσωπο τού πατέρα της να σκοτεινιάζει στη διηγήσή της. Ό Φώτης όμως γέλασε σαρκαστικά:

—Είναι άγριοίκος αυτός ό Θεοχάρης! Έκανε με όφιγμένα χείλη. Μοιάζει τού πατέρα του. Φοβάμαι πώς κάποτε θά τά πληρώση όλα μαζεμένα.

Η Σουζάννα δέν έλεγε τίποτα. Ηταν σκεπτική.

Όταν μπήκαν στην πόλη, χώρισαν. Ό Φώτης με τη νεόπαντρη πήγαν στην πρεσβεία, ό Βουγάς στο σπίτι του, κι' ή Σουζάννα Ραμώ, στο Άρσάκειο όπου είχε ξαναδιορίστη.

Η νύχτα τού γάμου της Ραλλούς Βουγά δέν ήταν εύτυχισμένη. Καθώς σπαρταρούσε μέσα στην άγκαλιά τού άντρός της, έννοιωσε μέσα της μια λύπη άφάνταστη. Κάτω από τά πύρινα φιλά τού Φώτη, θυμώταν διαρκώς τό μακρύ, όδυνηρό φιλί τού Κώστα. Τό διπλό αυτό συναίσθημα τη θασάνιζε. Τά δάκρυα άνέβαιναν στα μάτια της και κυλούσαν άθελα στα μαξιλάρια.

Ό Φώτης Μπέης όμως δέν σκοτιζόταν ποτέ για τις λεπτομέρειες. Έσφιγγε στην άγκαλιά του την κοπέλλα πού είχε λαχταρήσει χρόνια κι' ήταν εύτυχισμένος. Λίγα δάκρυα; Νύφη χωρίς κλάματα, δε γίνεται. Τό λέει και τό τραγοΰδι. Δέν έθασάνιζε τό μυαλό του να βρή τη θαυότερη αίτία.

Σε λίγες μέρες τό γέλιο ξαναήλθε στα δροσερά χείλη της νεόπαντρης. Δέν άργησε ν' άντιληφθή πώς στην καινούργια της ζωή, λήη ώρα της έμενε για σκέψη και για περισυλλογή. Ό καιρός περνούσε σ' ένα άδιάκοπο μεθούσι. Γλέντια από δώ, προσκλήσεις από εκεί, τσίγια, χοροί, τώρα ή Πρωτοχρονιά, έπειτα οι Άποκρές, άργότερα τό Πάσχα. Δέν είναι δά και τόσο θαυό πρόδημα ή ζωή για μια είκοσάχρονη κοπέλλα, νεόνη, όμορφη, τριγυρισμένη από τόν άφρό της άριστοκρατίας, μεθυσμένη άδιάκοπα ά- τις διασκεδάσεις και τις κολακείες.

Τη Μεγάλη Παρασκευή, ή Ραλλού κάλεσε τη Σουζάννα να περάσει όλη την ήμέρα κοντά της. Είχαν μήνες να καθήσουν έτσι ώρες μόνες μαζί.

Η Σουζάννα πάντα άπέφυγε, κι' έλεγε πώς δε μπορεί να φύγει από τό σχολείο.

Άρχισαν εκείνη την ήμέρα να μιλούνε για διάφορα πράγματα. Η Ραλλού έλεγε τις έντυπώσεις της από τά τελευταία γλέντια, και τά σχέδια για τις μέλλουσες διασκεδάσεις. Σε μια στιγμή, εκεί πού, συνεπαρμένη, διηγώταν τις έπιτυχίες της, την διέκοψε ή Σουζάννα, με μια άπτόμην έρώτησι:

—Άρχισαν εκείνη την ήμέρα να μιλούνε για διάφορα πράγματα.

Η Ραλλού έλεγε τις έντυπώσεις της από τά τελευταία γλέντια, και τά σχέδια για τις μέλλουσες διασκεδάσεις. Σε μια στιγμή, εκεί πού, συνεπαρμένη, διηγώταν τις έπιτυχίες της, την διέκοψε ή Σουζάννα, με μια άπτόμην έρώτησι:

—Άρχισαν εκείνη την ήμέρα να μιλούνε για διάφορα πράγματα.

Η Ραλλού έλεγε τις έντυπώσεις της από τά τελευταία γλέντια, και τά σχέδια για τις μέλλουσες διασκεδάσεις. Σε μια στιγμή, εκεί πού, συνεπαρμένη, διηγώταν τις έπιτυχίες της, την διέκοψε ή Σουζάννα, με μια άπτόμην έρώτησι:

—Άρχισαν εκείνη την ήμέρα να μιλούνε για διάφορα πράγματα.

Η Ραλλού έλεγε τις έντυπώσεις της από τά τελευταία γλέντια, και τά σχέδια για τις μέλλουσες διασκεδάσεις. Σε μια στιγμή, εκεί πού, συνεπαρμένη, διηγώταν τις έπιτυχίες της, την διέκοψε ή Σουζάννα, με μια άπτόμην έρώτησι:

—Άρχισαν εκείνη την ήμέρα να μιλούνε για διάφορα πράγματα.

Η Ραλλού έλεγε τις έντυπώσεις της από τά τελευταία γλέντια, και τά σχέδια για τις μέλλουσες διασκεδάσεις. Σε μια στιγμή, εκεί πού, συνεπαρμένη, διηγώταν τις έπιτυχίες της, την διέκοψε ή Σουζάννα, με μια άπτόμην έρώτησι:

—Άρχισαν εκείνη την ήμέρα να μιλούνε για διάφορα πράγματα.

Η Ραλλού έλεγε τις έντυπώσεις της από τά τελευταία γλέντια, και τά σχέδια για τις μέλλουσες διασκεδάσεις. Σε μια στιγμή, εκεί πού, συνεπαρμένη, διηγώταν τις έπιτυχίες της, την διέκοψε ή Σουζάννα, με μια άπτόμην έρώτησι:

Πρωτότυπος διάλογος υπό

ΑΛΚΗ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ

(Σ' ένα δωμάτιο κολοβαλμένο. Βράδυ, περασμένη ώρα. Έκεί οι κάθονται σ' ένα ντιβάνι και φαίνονται να κουβεντιάζουν εδώ και κάμποση ώρα).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είδα τη μικρή πού βγήκε κι' έκλεισε βγαίνοντας την πόρτα. Κύτταξα τριγύρω μου μη με βλέψει κανείς. Άνοιξα με τό κλειδί μου την πόρτα. Γρήγορα και σαν κυνηγημένη. Σάν κλέφτης. Ίδια άνεβηκα και τη σκάλα. Ήταν σκοτεινή, θεοσκότεινη. Δέν θέλησα ν' ανάψω τό φώς. Έφτασα στο χώλλ. Κι' εκεί σκοτεινά. Άπ' εκεί είδα στο δωματίό σου φώς. Μπορούσα στην κλειστή του πόρτα σταμάτησα. Όλη μου ή δύναμη είχε σβύσει εκείνη τη στιγμή. Δέν μπορούσα ν' άνοίξω την πόρτα...

ΕΚΕΙΝΗ: Δέν σ' άκουσα καθόλου την ώρα πού άνέβαινες.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Περίμενα ν' άκούσω μια κίνησι, έναν θόρυβο ελάχιστο από τό δωματίό σου. Κάτι πού να προδίδη ότι ήσουν μέσα. Τότε, σε άκουσα πού φώναζες τη μικρή:

ΕΚΕΙΝΗ: Άκούσα κάποιον θόρυβο, κάποιο σούρσιμο στο χώλλ. Ήξερα πώς ή Φωτεινή μόλις είχε βγή και φαντάστηκα πώς κάτι έέχασε και ξαναγύρισε.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ή φωνή σου... Την άκουσα. Και καρφώθηκα μπρός στην κλειστή πόρτα. Δέν είχα πιά τη δύναμη ούτε να φύγω. Την ίδια στιγμή ξαναφώναξε τη Φωτεινή.

ΕΚΕΙΝΗ: Νάι, κι' άμέσως σηκά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όταν μου άνοιξε δέν ήξερα άν θάπρεπε να μπώ ή να φύγω. Άν δέν άπλωνε τό χέρι σου... (Πάσις) Γιατί τόκαμε αυτό, Μαρία; Γιατί μου φέρθηκες έτσι; Τόσο

θηκα ν' άνοίξω. Τόν τελευταίο καιρό, δέν ξέρω, ξαφνιάζομαι με τό παραμικρό. Με τόν πιο άσήμαντο κρότο. Μ' ένα βήμα. Μ' ένα ψιθύρισμα. Άκόμα κι' όταν δέν συμβαίνει τίποτα. Νά, πώς να τό πώ; Σάν κάτι να πλανιέται ολόγυρά μου. Δέν ξέρω καλά-καλά άν τά βλέπω και τά νοιώθω όλ' αυτά σάν κίνδυνο. Με φόβο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έχεις δίκιο. Μόνη καθώς μένεις όλο τόν καιρό.

ΕΚΕΙΝΗ: Νάι, είχα συνηθίσει τόσο λίγο να μένω μοναχή μου. Κι' έξαφνα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (συντριμμένος): Μαρία... Δέν ήξερα πώς θά με δεχτή. Δέν ήξερα άν, άνοίγοντας την πόρτα, θάβρισκα έμένα ή κάποιαν άλλη. (Πάσις). Βρήκα ξανά έμένα. Αυτό είναι όλο. Μόλις άνοιξα την πόρτα και σ' άντικρούσα... Δέν έδειξε φόβο πού μ' έβλεπε. Σταθήκες όρθη στο άνοιγμα της πόρτας, κρατώντας ένα βιβλίο στο χέρι σου.

ΕΚΕΙΝΗ: Νάι, είναι ένα βιβλίο πού τό διαβάζω εδώ και πολύ καιρό. Τό διαβάζω, είναι πρώτος τού λέγειν. Τό άνοίγω κάπου, όπου τύχη, ξαπλώνω στο ντιβανάκι και λέω πώς διαβάζω. Γυρίζω τις σελίδες, έχω φτάσει πολλές φορές τσάμε τό τέλος, μά κάθε φορά δε θυμάμαι ολότελα τί έχω διαβάσει.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όταν μου άνοιξε δέν ήξερα άν θάπρεπε να μπώ ή να φύγω. Άν δέν άπλωνε τό χέρι σου... (Πάσις) Γιατί τόκαμε αυτό, Μαρία; Γιατί μου φέρθηκες έτσι; Τόσο

ήμερα, τόσο άπολά, όσο βάρβαρα και πρόστυχα σου φέρθηκα εγώ:..

(Μικρή παύσις. Κάθονται πάντα στο ντιβανάκι, ό ένας πλάι στον άλλον. Τό βιβλίο, είναι άνοιγμένο άκόμα στα πόδια της Μαρίας. Δέ μιλάει κανένας. Είναι τόση ήσυχία μέσα στο δωμάτιο. Θά μπορούσαν ν' άκουστούν άκόμα κι' οι άναπνοές).

ΕΚΕΙΝΗ: Σε περίμενα νάρθης, αυτό ήταν όλο. Κι' ό τρόπος πού σου φέρθηκα την πρώτη στιγμή κι' ύστερα δέν δείχνουν άλλο άπ' αυτό: ότι σε περίμενα. Έλεγα! Θά ξανάρθη. Δέν ήταν ότι πίστευα στην όμορφιά μου, να πούμε, στη γοητεία μου, πού θά ξαναφερναν ως την πόρτα μου τά βήματά σου. Ξέρω πώς ή άλλη είναι πιο νέα και πιο όμορφη. Έγώ άρχίζω να έχω ρυτίδες στα μάτια, στο μέτωπο. Τώρα θά είναι πιο πολλές άκόμα από ό,τι τις είχες άφήσει. Μα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μαρία, μη μιλάς γι' αυτό... Για ό,τι έγινε.

ΕΚΕΙΝΗ: Όχι, Κώστα, δε μιλάω με πίκρα. Ούτε και μ' έγώισμό γιατί βγαίνω νικήτρια από έναν άγώνα.

Άν είχα έγώισμό θά τόν έδειχνα άλλοιώςτικα. Δέν θά σου άνοιγα. Θάφευγα άπ' αυτό τό σπίτι πού άλλοτε ήταν δικό μας. Τό σπίτι μας. Η γωνιά μας — έτσι δέν τώλεγες; Μά δέν μπορούσα να τό κάμω. Όλα εδώ μέσα ήσουν έσύ. Έσύ, πού δέν είχες φύγει... Πού θά ξαναγύριζες (χαμογελά). Τό ήξερα πώς θ' άναζητούσες μια μέρα τις ρυτίδες μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ (με σκυμμένο κεφάλι): Ήταν μια κακιά στιγμή. Μαρία. Όταν έφυγα, ό τρόπος πού έφυγα...

ΕΚΕΙΝΗ: Μου είχες άφήσει ένα σημείωμα στην τουαλέτα. Ότι θά έφευγες. Ήταν κάμποσος καιρός πού ύπαιπευόμουν κάτι τέτοιο. Τό φοβάμουν πώς θά έφευγες. Θά σ' έχανα. Και δέν άντιδρούσα. Με τί άλλωστε; Οι ρυτίδες δέν μπορούν να πολεμήσουν με τό άλέκιστο πρόσωπο, τά φωτεινά μάτια, δέν μπορούν να νικούν τά νεύματα. Στην αρχή, τούλάχιστον. Ήξερα πώς δέν μ' είχες άγαπήσει γιατί ήμουν όμορφη. Νά: πώς να τό πώ; Ήξερα πώς άγαπούσες λίγο και τις ρυτίδες μου...

(Σωπαίνουν ξανά κι' οι δυο. Ό ΚΩΣΤΑΣ σηκώνει τό σκυμμένο κεφάλι, κυττάζει για ώρα πολλή τη γυναίκα του στα μάτια. Ύστερα φέρνει τό βλέμμα του ολόγυρα στο δωμάτιο, στα έπιπλα, στους τοίχους, στα άντικείμενα).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δέν έχει αλλάξει τίποτα εδώ μέσα. Τά ξαναβλέπω όπως τά ήξερα. Έδώ και δυό μήνες. Τό κρεβάτι στην ίδια θέσι, τό ντιβάνι τό ίδιο. Έκαθόμαστε πολλές φορές εδώ οι δυο μας.

ΕΚΕΙΝΗ: Τά βράδια πού γυρίζες κουρασμένος από τη δουλειά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ή μετά τό φαί...

ΕΚΕΙΝΗ: Μιλούσαμε για όλη την ήμέρα πού είχε περάσει χωριστά για τόν καθένα μας.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μου ξαναδιάβαζες κάτι όμορφο πού είχε τύχει να διαβάσης έσύ την ήμέρα.

ΕΚΕΙΝΗ: Σου άρεσε τόσο να σου

διαβάξω!

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Η φωνή σου είναι πάντα θερμή κι' αρμονική (παύσις).

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε, λοιπόν, πώς μπορούσα ν' αλλάξω έστω και το παραμικρό έδω μέσας; Δεν είχα τίποτα άλλοτε δικό μου, το ξέρεις. Το κάθε τι ήταν κι' εσύ κι' εγώ. Πώς μπορούσαν, λοιπόν, να χωρίσουν; 'Ιδια απείραχτο θα ήδης και το γραφείο σου. Τα χαρτιά σου, τα βιβλία σου, άνοιχτά όπως τά είχες αφήσει. Θα τα ξαναβρής όπως ήξερες. Θα είναι, νά, σά να έφυγες το πρωί βιαστικά χωρίς να προφτάσης να τὰ τακτοποιήσης — μήπως δὲ γινόταν αυτό συχνά; — και γυρίζεις το βράδυ να συνεχίσης τη δουλειά σου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μαρία, είσαι ένας άγ- γελος...

ΕΚΕΙΝΗ: "Όχι, είμαι μιά γυναί- κα που ξέρει ν' αγαπά. Πού δὲν φοβόμαι ότι θα γκρεμιστή από το κα- πρίσιό, την έλαφρότητα της στιγ- μής κάτι γερό, χτισμένο χρόνια όλό- κληρα και με το πιδ σίγουρο ύλικό: την αγάπη και με τη στοργή μαί... την αγάπη και με τη στοργή μαζί... ('Ακούνε βήματα στο χόλλ. Κά- ποιος έχει σταθή και σά να θέλη να

μπή).

ΕΚΕΙΝΟΣ (ανήσυχος): 'Θά είναι ή Φωτεινή. Ντρέπομαι και νά την δώ. Τί θα πη... Πού θα δὲ νά γυ- ρίζω!... Τὸν άσπαστο υιό!...

ΕΚΕΙΝΗ (περνάει τὸ χέρι στὸν ώμο του). Μὴ φοβάσαι. 'Η Φωτεινή ξέρει πὼς λείπεις σὲ ταξίδι. Καθὼς και ἄλλοι πολλοί. 'Όσοι δὲν ξέρουν τὴν ἀλήθεια. "Ελείπεις σὲ ταξίδι και ξαναγυρίζεις. Μὲ καταλαβαίνει; ('Ο άντρας της τὴν κυττάζει βαθειά στὰ μάτια, σκύβει και της φιλά τὸ χέρι. 'Η γυναίκα του τοῦ χαϊδεύει ἀπαλά-άπαλά τὰ μαλλιά. Τὰ μάτια της σά ν' ἀρχίζουν νά θαμπώ- νουν...)

ΑΛΚΗΣ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

Χιοῦμορ

ΣΤΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ

— Πὼς επιθυμείτε νά σᾶς σερβίρω- με τὸ αὐτό, κύριε;
— 'Υπάρχει καμμιὰ διαφορά στὴν τιμή;
— Καμμιὰ, κύριε.
— Τότε, νά μοῦ τὸ σερβίρετε ἐπά- νω σὲ μιά φέτα ζαμπόν.

ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΕΡΕΥΝΑ

Τὸ ἀπέραντα ἀπλωμένο γαλάζιο σεντόνι της θάλασσας ξεσχίστηκε ξαφνικά κι' ένας στενόμακρος σκοτεινὸς ὄγκος ξεπρόβαλε ὀρμητικά ἀπ' τὸ ἀφρίσμένο ξέσυχμά του. "Ε- μείνε ἀκίνητος λίγα δευτερόλεπτα και μετὰ ἄρχισε νά κατευθύνεται με ταχύ- τητα πρὸς τὴν παραλία. Κι' ὅσο πλη- ραίεζε πρὸς αὐτὴν, τόσο και καθαρῶ- τερα διακρινόταν, καθὼς ἄλλαζε σχή- μα, ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ μιά ἀπ' ἐκεῖνες τίς ἀεροθυβοβολίδες πού χρησιμο- ποιοῦν ὡς κινητήριον δυνάμη τὸ ἀφλε- κτο μύγμα τοῦ οὐρανιοῦ δα- τίου.

Μόλις ἔφθασε στὴν ἀρχὴ της πορε- λάνινης λεωφόρου, πού χανόταν μέσα στὴ θάλασσα, ἡ ἀεροθυβοβολίδα ἄλ- λαξε και πάλι σχῆμα και, με μεγαλύ- τερη πιά ταχύτητα, ἄρχισε νά πρέχει ἐπάνω στοὺς μικροσκοπικοὺς τροχούς πού ξεπρόβαλαν στὰ πλάγια της. "Ο- ταν ὁμως ἔφθασε στὴν πρώτη στορ- φή, ἕνα φωτεινὸ σήμα, πού ἀστράψε ξαφνικά μπροστά της, τὴν ἔκαμ νά καρφωθῇ ἀπτότομα στὴ θέσι της.

— Τί συμβαίνει τάχα; ρώτησε τρο- μαγμένη ἡ 207.401.808 τὸν ὁδηγό πού ἔσκυβε ἐπάνω στὸ τριγωνικὸ καν- τράν.

— Τώρα θά μάθουμε, ἀπήντησε ἐ- κείνος καθὼς ἐπείπε ἕνα μικρὸ κουμπι τοῦ ταμπλό του.

Τὴν ἴδια στιγμή, τὸ καντράν φωτί- σθηκε με μιάς, ἡ μορφή ἑνὸς ἀνθρώ- που με φόρμα ἐλεγκτοῦ της κυκλοφο-

ρίας ἐμφανίσθηκε ἐπάνω σ' αὐτό, ἐνῶ συγχρόνως μιά δυνατὴ φωνὴ ἔλεγε:

— «Εἰκοστὸς ἔβδομος σταθμὸς "Ε- λέγχου Γενικῆς Κινησεως. Ταυτότητες, παρακαλῶ και θεωρήσεις ἐλευθεροδια- θέσεως.»

— 'Αμέσως!, ἀπήντησε ὁ 307.602. 373, ὁ ὁδηγὸς της ἀεροθυβοβολίδος, και τραβώντας μέσ' ἀπ' τὴ φύκινη φόρμα του μιά τελεατινένια πλακίτσα, τὴν προσήρμωσε στὸ φωτεινὸ εἰδικὸ πλαίσιο τοῦ ταμπλό του.

— 'Οδηγὸς 307.602.373, βοηθὸς 207.401.807, ἐδιάβαζε τώρα ὁ ἐλεγ- κτής πού φαινόταν πάντοτε ἐπάνω στὸ φωτισμένο τριγωνικὸ καντράν. 'Αμφό- τεροι Τύπος Η, θαβμοί 18. Τελευταία θεώρησις... Τί λέει;.. "Α, τελευταία θεώρησις: "Εκτο Διαμέρισμα Δεκά- της Τρίτης 'Υποβρυχίας Περιοχῆς... Μπα! 'Απ' ἐκεῖ ἔρχεσθε τώρα; ρω- τοῦσε μέσ' ἀπὸ τὸ τηλεραδιοφωνικὸ μηχανήμα ἡ φωνὴ τοῦ ἐλεγκτοῦ.

— Μάλιστα! ἀπήντησε ὁ 307.602. 373. 'Ανήκουμε στὴν 'Εταιρία 'Εκμε- ταλλεσεως φυτοειδῶν Δεκάτης Τρίτης Περιοχῆς.

— "Εχει καλῶς. Και τί μεταφέρει ἡ ἀεροθυβοβολίς σας;

— Δείγματα νεοανακαλυφθέντων φυτοειδῶν παρὰ της ἐκεῖ ἐγκατεστη- μένης ὑπηρεσίας μας, ἀπαντοῦσε τώ- ρα ἡ 207.401.808.

— «Και σὲ τί ὅθθος ἀνεκαλύφθη- ραν;»

— Σὲ ὁθθος ἐννέα χιλιάδων ὀκτα- κοσίων πενήντα μέτρων, ἐπρόσθεσε ἡ 207.401.808 δυσαρρεστημένη κάπως ἀ- πό τὴν ἀνάκρισι αὐτή.

Πέρασαν λίγες στιγμὲς σιωπῆς που οἱ δύο ἐπιβάτες της ἀεροθυβοβολίδος τίς ἐπέρασαν κυττάζοντας ὁ ένας τὸν ἄλλον ἐρωτηματικά, ὁπότε ξαφνικά ἀντήχησε και πάλι ἡ δυνατὴ φωνὴ τοῦ ἐλεγκτοῦ μέσ' ἀπὸ τὸ τηλεραδιοφω- νικὸ μηχανήμα:

— «'Ετοιμασθῆτε, παρακαλῶ, διὰ γενικὴν ἐπιθεώρησιν σκάφους και πε- ριχομένων!»

Ὁ 307.602.733 ἐπείσε θιαστικά δύο- τρία κουμπιά και φωνάζοντας ἕνα δυ- νατὸ «έτοιμοι», δέικοψε και τὴν τη- λεραδιοφωνικὴ συνεννόησι.

Πέρασαν λίγα δευτερόλεπτα κατὰ τὰ ὁποῖα ὅλες οἱ θελόνες τῶν διαφό- ρων δεικτῶν τοῦ ταμπλό στριφογύρι- ζαν σὰν δαιμονισμένες, και ὅταν πιά σταμάτησαν, ἕνας ἑλαφρὸς αὐριστικός ἤχος ἄρχισε ν' ἀκούεται μέσα στὸν θάλαμο διευθύνσεως της ἀεροθυβοβο- λίδος.

— Μά τί γίνεται τώρα; ρώτησε πε- ριέργη ἡ 207.401.808, πλησιάζοντας περισσότερο τὸν σύντροφό της.

— Μᾶς ἔχουν περιλοῦσει με τίς ἀ- διόρατες ἀκτίνες τοῦ μαύρου φωτός πού ἀπακαλύπτουν σ' ἐκεῖνους πού τίς κατευθύνουν ἐπάνω μας και τὴν τε- λευταία θίδα τοῦ σκάφους μας...

— «Τελειώσαμε!», ἀκούστηκε δυνα- τὴ ἡ φωνὴ τοῦ ἐλεγκτοῦ πού ξαναφά- νηκε στὸ φωτισμένο πάλι τριγωνικὸ καντράν, χαμογελαστός και με τὴν κάσκα στὸ χέρι. «Τελειώσαμε, και σᾶς εὐχαριστοῦμε. Εἰσαθε ἐλεύθεροι. Μιὰν τελευταία ὁμως ἐρώτησι: Πού κατευ- θύνεσθε τώρα;»

— Στὴ Σελήνη, ἀπήντησε ὁ 307. 602.733, καθὼς μετακινούσε πάλι ὁ- λους τοὺς μοχλοὺς, πού εἶχε ἀπομο- νώσει πρὶν λίγες στιγμὲς.

— «Εὐχαριστῶ, καλὸ ταξίδι», ἀκού- σθηκε γιὰ τελευταία φορά ἡ φωνὴ τοῦ ἐλεγκτοῦ και ἡ μορφή του ἔσβυσε με μιάς ἀπὸ τὸ καντράν.

— Οὐφ!, ἔκαμε ἡ 207.401.808. Μᾶς καθυστέρησαν τόση ὥρα χωρίς λόγο.

— Νομίζεις; Χωρὶς λόγο; "Εχουν τοὺς λόγους οἱ ἐλεγκταί, ἀπήντησε ὁ 307.602.733 καθὼς ἔκαμε τὴν ἀεροθυ- βοβολίδα νά ξανατρέχη σὰν δαιμονι- σμένη ἐπάνω στὴν πορελαίνινη λεω- φόρο.

Κι' ὅταν, ὕστερα ἀπὸ λίγες στι- γμὲς, ἀλλάζοντας σχῆμα γιὰ τελευ- ταία φορά, ἄρχισε, σχεδὸν καθεστὰ ν' ἀνυψώνεται στὸν οὐρανὸ, γυρίζοντας ὁ ὁδηγὸς της στὴ σύντροφό του, της εἶπε χαί γελαστά:

— Δεν κατάλαβες, λοιπόν, γιατί ὁ- λος αὐτὸς ὁ αὐστηρὸς ἐλεγχος; Ξε- χνάς ὅτι τὸν τελευταῖο καιρὸ οἱ ἐπι- στήμονες τοῦ 'Ινστιτοῦτου 'Αρχαιολο- γικῶν 'Ερευνῶν, προσπαθοῦν ν' ἀνα- κλύσουν στὰ βάθη της θαλάσσης τὰ λείψανα κάποιας θυθοσφαιρας, πού χί- λια χρόνια πρὶν χάθηκε ἐκεῖ κάτω μα- ζὶ μ' ἐκεῖνον πού ἐπεχείρησε νά μελε- τήσῃ τοὺς πυθμένες τῶν ὠκεανῶν;

— 'Α! Ναι, τὸν μεγάλο ἐκεῖνον ἐπι- στήμονα πρόγονό μας πού ἦταν κι' ὁ πρῶτος πού ἀνέβηκε στὴ στρατόσφαι- ρα, νά δῆς πὼς τὸν ἔλεγαν...

— ... Πικάρ, ἔτσι τὸν ἔλεγαν, ἐπρόσ- θεσε ὁ 307.602.373, και φοβόνται μή- πως ἀνακαλύπτοντας κανεῖς τυχαία τὰ λείψανα της περιφημῆς θυθοσφαιρας του δὲν τὰ παραδῶσῃ στὴν Πολιτεία.

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

Ο ΣΩΣΙΑΣ

— Πὼς λέγεσθε; ρώτησε αὐστηρὰ ὁ ὑ- παστηνός.

— Τηλέμαχος Μεχρικειπάνος.

— 'Ιωακείμ Τοσοδανᾶς.

Οἱ δύο ἐπιστήθιοι φίλοι εἶχαν ὀσηγη- θῇ, περασμένα μεσάνυχτα, στὸ τμήμα. Γιὰ ποιά αἰτία;

«Φταίει πρῶτ' ἀπ' ὅλα τὸ κρασί», λέει ὁ ποιητής...

Τὸ κρασί ἔφταιγε κατὰ πρῶτον. Καὶ κατὰ δεύτερον, τὸ ἀθεράπευτον πάθος της ἀμοιβαίας φιλίας, πού κατεῖχε τοὺς δύο ἄνδρες. 'Αφού ἐπνίξαν μέσα στίς γεμάτες «μισέες» και στὴ ξέχειλα «κατοσταράκια» κάθε λογικὴν, σὲ κάποια ταβέρνα, τῶρρι- ξαν στὴν πιδ τρυφερὴ αἰσθηματολογία.

— Τοσοδανᾶ μου, σ' ἀγαπῶ! ἔλεγε ἀ- ναστενάζοντας ὁ Μεχρικειπάνος.

— Τηλέμαχε μου, εἰσαι τὸ ἀντικείμενον της λατρείας μου, ἀπαντοῦσε ὁ Τοσοδα- νᾶς.

— Θά ζήσω! ἐνωμένοι μέχρι θανάτου.

— Καὶ πέραν τοῦ τάφου...

— Πρέπει νά νομιμοποιήσωμε τὸν ψυχι- κὸ μας σύνδεσμο, 'Ιωακείμ!

— 'Αναντιρρήτως, Τηλέμαχε!..

— Νά συνδεθῶμε ἀρρήκτως διὰ τῶν δε- μῶν τοῦ γάμου, 'Ιωακείμ.

— Ω, ναι, Τηλέμαχε!..

Καὶ πῆγαν τὰ μεσάνυχτα στὴν 'Αρχιε- πισκοπὴ και γτυπούσαν στὴν πόρτα τοῦ γραφείου «ἐκδόσεως ἀδειῶν γάμου». Μὴ χειρότερα!..

Ένας ἀστυφύλαξ, διερχόμενος ἀπὸ ἐ- κεί, τοὺς συνέλαβε και τοὺς ὡδήγησε στὸ τμήμα ὡς διατελοῦντας ἐν κραυπάλῃ μέ- θης. Μετὰ τίς ὑπηρεσιακὰς διατυπώσεις, οἱ δύο φίλοι ὡδηγήθησαν στὸ κρατητήρι- ο, ὅπου θά περνοῦσαν τὴ νύχτα.

«Εἰκεῖ βρήκαν κι' ἄλλους κρατουμένους. Ένας μάλιστα ἐξ αὐτῶν, μόλις μῆχαν.

τοὺς ἐπλησίασε και εἶπε ἀποτεινόμενος στὸν Μεχρικειπάνο:

— Κύριε μου, ἡ Θεῖα Πρόνοια σᾶς πτέλ- νει ἀπὸ ἐδῶ.

— "Όχι. Ὁ ὑπαστηνός... ἀπήντησε ὁ γί- λως ὁ Τηλέμαχος.

Τηλέμαχος Μεχρικειπάνος 'Ιωακείμ Τοσοδανᾶς

ΔΥΟ ΦΙΛΟΙ ΕΠΙΣΤΗΘΙΟΙ

—Μὲ γνωρίζετε ἐμένα; ρώτησε ὁ ἄγνω- στος κύριος.

Ὁ Τηλέμαχος τὸν ἐκύτταξε προσεκτι- κώτερα.

—Κάπου ἔχω δὴ αὐτὴ τὴν γελοία σου φάτσα, εἶπε.

—Φυσικά!, ἀνέκραξε ὁ ἄγνωστος. Εἰ- μαί... ὁ σωσίας σου.

—Πῶς;

—'Εχομε τὴν ἴδια φάτσα.

Πράγματι: Ὁ κύριος αὐτὸς ἔμοιαζε ἀρκετὰ με τὸν Μεχρικειπάνο. Εἶχαν τὸ ἴ- διο πανύψηλο μπόι, τὸ ἴδιο πρόσωπο. Σ' αὐτὸ συμφώνησε και ὁ Τοσοδανᾶς.

—'Αν δὲν σὲ βλέπω... διπλόν, λόγῳ τοῦ μεθυσιοῦ μου, Τηλέμαχε, εἶπε στὸ φί- λο του, μοιάζεις πολὺ με αὐτὸν τὸν κύ- ριο...

Ὁ ἄγνωστος τοὺς τράβηξε κατὰ μέ- ρος. Καὶ τοὺς συνεστήθη: Ναθαναὴλ Μοσχοκάρυδος. 'Επιχειρηματίας. Τοὺς ἐ- ξήγησε κατόπιν, ὅτι εἶχε συμφωνήσει με μερικὰ «σοβαρὰ πρόσωπα» νά ἐκμεταλ- λευθοῦν τὴν πτώσιν τῶν ὑδάτων τοῦ ξη- ροπόταμου της Πετρομαγούλας γιὰ τὴν παραγωγὴν ἠλεκτρισμοῦ. Τὴν ἐπομένη τὸ ἀπάγευμα θά ὑπογράφονταν τὰ συμβό- λαια. 'Αλλὰ αὐτὸς θάμενε στὸ κρατητή- ριο μέχρι τὴν μεθεπομένη τὸ πρωί, διότι εἶχε παραβῇ μιὰν ἀστυνομικὴ διάταξη.

Ἡ ὑπογραφή ὁμως τῶν συμβολαίων δὲν ἐπρεπε ν' ἀναβληθῇ. Μονάχα με τὸν Μεχρικειπάνο, πού θ' ἀφηνόταν ὅπως ἡ- ποτε ἐλεύθερος τὴν ἐπομένη τὸ πρωί, μπο- ροῦσε νά σωθῇ ἡ κατάσταση.

—Μοιάζομε πολὺ οἱ δύο μας, τοῦ εἶπε ὁ Μοσχοκάρυδος. 'Αρκεῖ μονάχα νά φο- ρῶς κι' ἐσύ γυαλιά. Θά σοῦ δώσω τὰ δικά μου. Θά πᾶς αὐθιγὸ στίς πέντε στὴν ὁδὸν Τσιτίσα 348. Θά σὲ περιμένουν ἡ οἰκοδόποινα και μερικὸι κύριοι. Θά κα- θῆστε λίγο και θά ὑπογράψης με τὸ δι- κὸ μου ὄνομα τὸ συμβόλαιο. Αὐτὸ εἰν' ὅλο... "Αν δεχθῆς, θά σοῦ μετρήσω τὴν Πέμπτη τὸ μεσημέρι 10 χιλιάδες δραχ- μές.

—Πόσες; ρώτησε με λαχτάρα ὁ Τοσο- δανᾶς.

—Δέκα χιλιάδες.

—Δεχόμουν, ἀπήντησε και γιὰ λογα- ρισμὸ τοῦ Μεχρικειπάνου.

★

Τὸ πρωί της ἐπομένης ὁ Μοσχοκάρυδος ἀπεχαιρέτησε τοὺς δύο φίλους.

—Προσῆλ!., συνέστησε στὸν Τηλέμα- χο. Νά, και τὰ γυαλιά μου. 'Εγὼ ἔχω μαζί μου και δεύτερο ζευγάρι. Πρὶν μῆξς στὸ σπίτι, νά τὰ φορέσης.

—'Εν τάξει!

Στίς πέντε, ὁ Μεχρικειπάνος και ὁ Το- σοδανᾶς ἔφθασαν στὸ σπίτι της ὁδοῦ Τσι- τίσα 348. Ὁ Τοσοδανᾶς θά παρουσιάζε- ταν ὡς γραμματεῖ τοῦ κ. Μοσχοκαρύ- δου. 'Ανέβαιναν τὴ σκάλα, ὅταν ὁ Το- σοδανᾶς ἀνμῆθηκε ἔξαφνα κάτι σημαντι- κὸ:

—Τὰ γυαλιά, δρε ἀθεόφοβε!, εἶπε στὸν Τηλέμαχο. Φόρεσε γρήγορα τὰ γυαλιά...

Ὁ Μεχρικειπάνος τὰ ἔβγαλε γρήγορα και τὰ φόρεσε. "Ω, ὀλεθρία πράξις! 'Απὸ ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ δυστυχὴς Τηλέμαχος ἐβυθίσθη σὲ μιὰν ἀδιαπέραστη καταχνιά, σὲ ἕνα θαμπὸ σούρουπο. "Όλα τὰ ἔβλεπε ἀκαθόριστα και συγκεχυμένα μπροστά του. Τὰ γυαλιά ἦταν πολλῶν θαμνῶν πρεσβυ- πίας. 'Εκαμε νά φωνάξῃ στὸν Τοσοδανᾶ ὅτι πηγαίνει σὰν τὸν στραβὸ στὸν "Αδη, ἀλλ' ἦταν ἀργά πιά. Ἡ πόρτα ἀνοίξε και οἱ δύο φίλοι ἐπέρασαν μέσα. Πίσω ἀπὸ τὴν ὑπηρετρία στεκόταν ἡ οἰκοδόποινα, ἡ ὁποία εἶχε δγῇ νά τοὺς ὑποδεχθῇ ἡ ἴδια:

—"Ω, τὸν κύριο Μοσχοκάρυδοο! Κα- λῶς ἦλθατε...

Ὁ Τηλέμαχος μόλις διέκρινε δύο γυ- ναικείες σιλουέτες, πού ἐστέκονταν μπρο- στά του. 'Εβγαλε τὸ καπέλλο του και τὴν ὥρα αὐτὴν μὲ τὴν ὀμρέλλα του στὴν... οἰκοδόποινα και ἐπῆγε νά ἀσπασθῇ τὴν χεῖρα της... δούλας. Ἡ οἰκοδόποινα ἐ- πρόλαβε και διώρθηκε τὰ πράγματα...

Οἱ δύο φίλοι μῆχαν στὸ σαλόνι. Ἡ οἰκοδόποινα ἄρχισε τίς συστάσεις.

—Ἡ κυρία Βλινικική.

—Ὁ κ. Μοσχοκάρυδος.

Ὁ Τηλέμαχος ἐπῆγε νά χαιρετήσῃ τὴν κυρία, ἀλλ' εἶχε χάσει ἐντελῶς τὴν ἀντί- ληψιν τῶν ἀποστάσεων και ἀντὶ νά πιάσῃ τὸ χέρι της, πού τοῦ ἔτεινε ἐκείνη, ἐπία- σε... τὸ στήθος της! Μιὰ μικρὴ κραυγὴ ἔφησε ἡ κυρία και οἱ ἄλλοι παρεστῶτες ἀλληλοκυττάχθηκαν με ἐκπληξή.

'Επέρασε κι' αὐτό... Καὶ οἱ συστάσεις συνεχίσθηκαν. Ἡ οἰκοδόποινα τοῦ πα- ρουσίασε και τοὺς ἄλλους προσκεκλημέ- νους: "Εγαν συνταξιοῦχο, ἕναν δικηγό- ρο, μιὰ ἡλικιωμένη κυρία, ἕναν νεαρὸ κύριο και μιὰ δεσποινίδα. Ὁ Μεχρικει- πάνος ἔβλεπε ἀμυδρὰ και ἄλλον ἕναν ἄν- δρα ἀπέναντί του, πού δὲν τοῦ τὸν συνέ- στησαν.

—Καὶ ὁ κύριος αὐτὸς ποῖος εἶναι; ρώ- τησε.

Πνιχτὰ γέλια ἀκούσθηκαν.

—Δὲν γνωρίζετε τὸν... εαυτὸ σας; τοῦ εἶπε γελώντας ὁ δικηγόρος.

Τότε μόλις ἀντέληξε ὁ Τηλέμαχος ὅτι θρῆσκοταν μπροστά σ' ἕναν καθρέφτη...

★

'Ηταν ἡ ὥρα τοῦ τσαγιού. 'Εκάθισαν ὅλοι στὸ τραπέζι.

—Λοιπόν, κύριε Μοσχοκάρυδε... εἶπε ἡ οἰκοδόποινα, Πῶς πάει ὁ καταρράκτης;

—Δὲν ἔχω καταρράκτη, κυρία μου. 'Αλ- λά ξέρετε, αὐτὰ τὰ γυαλιά...

—Ἡ κυρία σᾶς μιλά γιὰ τὸν καταρρά- κτη τοῦ ποταμοῦ... τὸν διέκρινε ὁ Τοσο- δανᾶς.

—'Α, λέτε γιὰ τὸν καταρράκτη της Πε- τρομαγούλας. 'Ωραία! Περιφάνεια!..

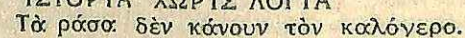
—Φτοῦ, δὲν τὸ κατάλαβα καὶ δηλητηριά-
σθηκα!, ξανάπε ὁ συνταξιούχος. Ἐναν-
γιατρό! Φωνάξτε ἕναν γιατρό! Δὲν αἰσθά-

Τηλέμαχο, ὁ ὁποῖος εἶχε πάρει γιὰ θού-
τημα τὰ.. φασμαίν τῆς κυρίας καὶ τὰ
βοιτῶνσε ἁπτόσθγα μέσα στὸ φλυτζάνι του

ΔΙΟΓΕΝΗΣ

ΔΙΟΓΕΝΗΣ

—Ἐπειδὴ δὲν εἶμαι πολὺ γρήγορῃ στὴ γρα
φομηχανή, θὰ ἤθελα νὰ μὲ συστήνατε σὲ
κανέναν προϊστάμενο βραδύγλωσσο.

*Εγνώρισα κάποτε μιὰ γυναίκα πού
 ἦταν διαρκῶς καταστενοχωρημένη με
 τὸν ἄντρα της. *Εκεῖνος ὅμως ἤξερε
 πάντα νὰ τὴν ἐνθουσιάζει με τὰ λόγια
 του :

ο ἄνθρωπος ὅμως αὐτὸς ἦταν ἀπὸ

Τὰ γράμματα τοῦ τὰ ἔστειλε πάν-
τα στο ταχυδρομεῖο μετὰ τὰ μεσάνυ-
κτα ἐνῶ τὰ φέρονται μετὰ τὰ

Ἡ γυναίκα ἦταν καλῆς οἰκογενείας.

100

Ο ΔΟΡΑΤΟΣ ΑΡΧΩΝ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — Πληρωμένος από την κόρη του Ντ' Αλταμέρα ο Ζουάν Μπατίστα πηγαίνει με μερικούς συντρόφους του στο ιδίου φερέματος κι' ακολουθούμενος από πλήθος περιέργων, στο μοναστήρι της 'Αναλήψεως και απαιτεί από την ηγουμένη Κάρμεν να του παραδώσει τις αιρετικές — υπονοώντας την 'Αϊζά και τη συνοδεία της — που παράνομα φιλοξενούσε στο μοναστήρι της. Είς άρνησιν της Κάρμεν όπως συμφορώθη με την άπαιτησιν του κακούργου, ο Μπατίστα και οι σύντροφοί του δάκνουν φωτιά ένα γύρω στο κτίριο του μοναστηρίου για να εξαναγκάσουν εκείνες που έμεναν μέσα σ' αυτά να έβγουν μόνες των έξω. Κάποια στιγμή, ανάμεσα στις φλόγες, φάνηκε τρελλή από τον τρόμο να προχωρή η Ζουανίτα στ' αντίκρουσμα της οποίας ο Μπατίστα που την άνευγνάρισε ως ακόλουθο της 'Αϊζά άρχισε να καυχάκη ελφωνικά. Την ίδια όμως στιγμή ο ληστής ένοιωσε ένα σπλιέτο να μη γεται στο πλευρό του, ενώ εκείνος που τον χτύπησε άρπάζοντας την Ζουανίτα χανόταν στο σκοτάδι. Σχεδόν άμέσως άπ' την άλλη άκρη φάνηκε ο Πικουίλλο που προχωρούσε κρατώντας ένα μεγάλο σαυρό στο χέρι κι' ακολουθούμενος από πλήθος λαού, φόρων και πολιτών).

12ον

Όταν είδε τον Ζουάν Μπατίστα ξαπλωμένο και αιμόφυρτο, είπε σε δύο κλητήρες του 'Ιεροδικείου που έτυχε να βρεθούν κοντά του:

— Πάρτε αυτόν τον πληγωμένο στις φυλακές της 'Ιερής 'Εξετάσεως, πείτε να περιποιηθούν το τραύμα του και θα τον παρουσιάσετε μόνον σε μένα. Πηγαίνετε.

ΘΥΣΙΑ ΣΤΗΝ ΙΔΙΑ ΑΓΑΠΗ

Όταν η Κάρμεν και η 'Αϊζά άντελήφθηκαν πως το μοναστήρι καίονταν, θέλησαν, για μία στιγμή, να φύγουν κι' αυτές για να σωθούν.

— Όχι, αδελφή μου! Δεν πρέπει, φώναζαν οι μοναχές στην 'Αϊζά, θα σε σφάξουν και σένα ή θα σε ρίξουν στη φωτιά, όπως τα άλλα κορίτσια που έπεχέρησαν προδόντος να σωθούν.

— Τότε, είπε ησυχά η 'Αϊζά, φύγετε σεις αδελφές μου και αφήστε με. Δεν πρέπει να χαθώ μαζί μου.

— Εγώ όμως θα μείνω μαζί σου! είπε η Κάρμεν αποφασιστικά.

Ούτε οι παρακλήσεις της 'Αϊζάς, ούτε τα δάκρυα

των αδελφών κατάρθωναν να την μεταπέισουν.

— Εξαφνα οι δύο πτέρυγες του μοναστηρίου κατέπεσαν και φλόγες πύρινες ύψώθηκαν στον ουρανό.

— Όσες μοναχές είχαν απομείνει ακόμα, κατατρομαγμένες πετάχθηκαν έξω από το κελλί της ηγουμένης και προσπάθησαν να σωθούν πηδώντας στην αυλή, όπου οι φλόγες δεν είχαν φθάσει ακόμα.

Σάν έμεναν τότε μόνες οι δύο φίλες, η 'Αϊζά άγκάλιασε την Κάρμεν και της είπε:

— Αγαπημένη μου αδελφή, σε παρακαλώ, σ' όρκι ζω στην αγάπη μας και στην ψυχή του πατέρα σου, φύγε έσύ να σωθής και αφήσε με. Δεν φοδομαι τον θάνατο!

— Κι' εγώ τον ποθώ! είπε η Κάρμεν, γιατί όταν έρθη θα πάψω πιά να χτυπά η καρδιά μου και θα πάψω συγχρόνως να υποφέρω.

— Υποφέρεις, αδελφή μου; Από τί; Μήπως μου, σου ζητώ την αλήθεια. — Ναι, θα σου πω την αλήθεια, είναι καιρός! Τώρα που ο θάνατος είναι κοντά μας, δεν υπάρχει πιά λόγος να κρύβω τον πόνο μου. Αγαπάω πάντα, αγαπάω ίσως ακόμα περισσότερο τώρα τον Φερνάντο Ντ' Αλμπάντα.

— Θεέ μου! Και γιατί τότε άποφασίσεις να γίνης μοναχή;

— Γιατί σ' αγαπούσα και σένα πολύ, αδελφή μου, και προτίμησα τη δική σου ευτυχία, από τη δική μου.

τος.

Πριν λίγα λεπτά είχα φθάσει στο μέρος της καταστροφής ο Μέγας 'Ιεροεξεταστής, εύλογώντας τα πλήθη που παραμέριζαν με σεβασμό. Όταν είδε λιπόθυμο τον πνευματικό του βασιλέως είπε στους κλητήρες της 'Ιερής 'Εξετάσεως:

— Βοηθήσατε τον αδελφό μας. Και δείχνοντας ύστερα την 'Αϊζά, πρόσθεσε:

— Κι' αυτή τη νέα πάρτε την στο καλάτι της 'Ιερής 'Εξετάσεως, αύριο θ' αποφασίσουμε για την τύχη της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

ΤΑ ΠΡΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΝΑΒΑΡΡΑΣ

Την άλλη μέρα στη Παμπέλν διεσπάρη ή φήμη ότι ή κόμησα Ντ' Αλταμέρα που έμενε στο μοναστήρι μαζί με την άνεψιά της είχε καθί και ή φήμη αυτή έγινε πιστευτή, γιατί κανείς δεν ξαναείδε την κόμησσα.

Έκείνη όμως είχε την πρόνοια να κρυφθή καλά, γιατί έμαθε από τον υπηρέτη της, ότι ο Πικουίλλο διέταξε να φυλακίσουν τον Ζουάν Μπατίστα και φοβώταν μήπως αυτός προέβαινε σε άποκαλύψεις εις βάρος της.

Στο μεταξύ αυτό ο βασιλεύς ήταν άπαρηγόρητος για τη νέα αυτή συμφορά, που δεν του επέτρεπε να δη ακόμα την άγαπημένη του, που είχε πέσει στα χέρια της 'Ιερής 'Εξετάσεως. Το Ιεροδικείο έκηρύχθη άρμόδιον να δικάση τον Γεζίντ και την αδελφή του.

Ο βασιλεύς φοβούμενος μια καταδίκη της 'Αϊζάς, που θα τον εμπόδιζε πιά να την νυμφευθή, γιατί το σκάνδαλο θα ήταν μεγάλο, διέταξε τον κόμητα Ντ' Ούζέντ, να ματαιώσει με κάθε τρόπο την δίκη αυτή.

Την άλλη μέρα τα μέλη του Ιεροδικείου συνήλθαν στην αίθουσα των συνεδριάσεων, έπειδή είδοποιήσαν από τον πρωθυπουργό ότι είχε κάτι να τους άνακοινώση έκ μέρους του βασιλέως. Όταν προσήλ-

θε και ο Μέγας 'Ιεροεξεταστής, χωρίς περιστροφές ο κόμης Ντ' Ούζέντ, τους έδήλωσε ότι ή θάλησις του βασιλέως ήταν ν' άνασταλή ή δίκη του Γεζίντ και της δουκίσσης Ντέ Σανταρέμ.

Κατακόκκινος από παραφορά ο Μέγας 'Ιεροεξεταστής, άπήντησε ότι το 'Ιεροδικείο επελήφθη πιά της υποθέσεως και ότι δεν υπήρχε παράδειγμα στην ιστορία βασιλέως, που θέλησε ν' άνακόψη το έργο της δικαιοσύνης.

Ο Πικουίλλο, που ως πνευματικός του βασιλέως, άποτελούσε σύτοδικά ως μέλος του Ιεροδικείου και παρευρισκόταν εκεί, βλέποντας ότι ο κόμης Ντ' Ούζέντ, δεν ήθελε ή δεν τολμούσε να έπιβάλλη την θέλησι του βασιλέως, φώναξε, άπεινόμενος στον Μέγαν 'Ιεροεξεταστήν:

— Λοιπόν, ή πανιερότης σας θέλει να περιφρόνηση τις διαταγές του μονάρχου;

— Θέλω άπλως να υπερασπισθώ τα πρόνόμια της 'Ιερής 'Εξετάσεως, άπήντησε υπερήφανα ο Ντέ Ριβιέρα.

— Ξέρω κι' εγώ, όπως ή πανιερότης σας, να υπερασπισθώ τα δικαιώματα της 'Ιερής 'Εξετάσεως, είπεν ο Πικουίλλο, δεν λησμονά όμως και του βασιλέως τα δικαιώματα.

— Ας θέσωμεν το ζήτημα εις ψηφοφορίαν αδελφοί μου, είπε ο Μέγας 'Ιεροεξεταστής, στρεφόμενος προς τα λοιπά μέλη του Ιεροδικείου. Μπορούμε ν' άποφασίσωμε ενώπιον του κ. πρωθυπουργού, που θα μεταφέρη την άπόφασί μας στη Μεγαλειότητά του.

Και σύμφωνα με το άποτέλεσμα της ψηφοφορίας που έγινε άμέσως, το Ιεροδικείο, διά παμφηφίας σχεδόν, ήρνήθη στον βασιλέα το δικαίωμα οιασδήποτε έπεμβάσεως στα έργα του, και το ίδιο εκείνο βράδυ, ο Γεζίντ και ή 'Αϊζά έκλήθησαν στο δικαστήριο και υπεβλήθησαν σ' άνάκρισι.

Ο Πικουίλλο κατάλαβε τότε ότι τώρα είχε να παλαίση με έχθρον ισχυρότερον από τον δούκα Ντέ Λάρμα, τον όποιον όμως με κάθε τρόπον έπρεπε να καταβάλη. Το μεγαλύτερο εμπόδιο που είχε να υπεβλήθη ήταν ή δημοτικότητα του Ντέ Ριβιέρα και ή γοητεία την όποιά εξασκούσε στα πλήθη των φανατικών και των θρησκόληπτων.

Πάνω στην προσπάθειά του να ξεύρη ένα τρόπο να προσβάλη την άπόφασί του Ιεροδικείου ο Πικουί-

λλο θυμήθηκε πως όταν ήταν στην ύπηρεσία του άντιβασιλέως της Ναβάρρας, Ντόν Ζουάν Ντ' Αγκουίλάρ, του πατέρα της Κάρμεν, είχε μελετήσει τους θεσμούς και τα πρόνόμια της Ισπανικής εκείνης έπαρχίας και ένα από τα όποια έθέσπιζε ότι, προνομιακά οι κάτοικοι της έπαρχίας εκείνης είχαν το δικαίωμα να δικάζουν με τα δικά των δικαστήρια τα έγκλήματα που έγέγοντο στις πόλεις των.

Χωρίς λοιπόν, να χάση ούτε στιγμή ο Πικουίλλο, άπεφάσισε να έκμεταλλευθή το πρόνόμιο αυτό εις βάρος της 'Ιερής 'Εξετάσεως.

Και το ίδιο εκείνο βράδυ έστειλε τον Πετράλβη και μερικούς άφωσιμένους του φίλους, ν' άναμειχθούν μέσα στο πλήθος και να μιλούν για την κα-

ταπάτησι των προνομίων τους από τα μέλη του Ιεροδικείου.

Το κόλπο έπέτυχε και το πλήθος άπεφάσισε να διαμαρτυρηθή υποβάλλοντας άναφορά στον βασιλέα και στον Μέγαν 'Ιεροεξεταστήν την έπομένη, έπιτροπή προκρίτων της πόλεως έζήτησε να παρουσιασθή στον βασιλέα, ο όποιος έσπευσε να τους υποδεχθή ευμένεστατα και στον όποιον έξηγησαν τα παράπονά τους και τις άπαιτήσεις τους.

Ο βασιλεύς άπήντησε ότι συμφωνεί με τους πιστούς τους υπηκόους της Παμπέλν, αλλά ότι δεν μπορούσε να έπέμβη στα της Εκκλησίας. Τους συνεβούλευσε όμως ν' άναφερθούν στον Μέγαν 'Ιεροεξεταστήν που δεν μπορούσε να μην άναγνωρίση το δικαίον των παραπόνων τους.

Οι άντιπρόσωποι του λαού έφυγαν ένθουσιασμένοι, ζητωκραυγάζοντες υπέρ του βασιλέως και πηγάζοντες στο μέγαρο της 'Ιερής 'Εξετάσεως.

Ο Ντέ Ριβιέρα προσήυχετο εκείνη τη στιγμή και τους άνάγκασε να περιμένουν άρκετή ώρα πριν τους δεχθή. 'Αλλά κι' όταν, επί τέλους, τους έδέχθη, άκουσε τα παράπονά τους με άδιαφορία και τους άπήντησε ότι το Ιεροδικείο δεν ήταν διατεθειμένο να κάμψι στους κατοίκους της Παμπέλν παραχωρήσεις τις όποιες ήρνήθη και σ' αυτόν τον βασιλέα.

Ο πρόεδρος της έπιτροπής θέλησε ν' άπαντήση στον Μέγαν 'Ιεροεξεταστήν, αλλά εκείνος τον διέκοψε λέγοντας:

— Η έκκλησία, κύριοι, δεν συζητεί, διατάσσει!

— Κι' όμως, πανιερότατε, τα δικαιώματα του λαού...

— Πρέπει να υποχωρήσουν προ των δικαιωμάτων της Εκκλησίας.

Κι' ο Ντέ Ριβιέρα έστρεψε τα νώτα στους κατοίκους της Παμπέλν, που έφυγαν καταδυσχεστημένοι.

Και σε λίγο, όλος ο κόσμος στην πόλι έμαθε πόσο ευγενικά έδέχθη την 'Επιτροπή ο βασιλεύς και πόσο άπότομα και ύπεροπτικά άπήντησε σ' αυτήν ο Μέγας 'Ιεροεξεταστής.

Γι' αυτό το άπόγευμα, όταν ο βασιλεύς πέρασε κάνοντας τον περίπατό του από τη λεωφόρο της Τακονέρα, οι κάτοικοι της Παμπέλν, τον υπεδέχθησαν με ζητωκραυγές και ένθουσιώδεις έπευφημίες.

ΟΡΓΗ ΛΑΟΥ

— Αν και ο λαός είχε δυσχερευθή πολύ με την συμπεριφορά του Ντέ Ριβιέρα, δεν τολμούσε ακόμα να ύψωση τη φωνή του και να διαμαρτυρηθή όπως έπρεπε διά την καταπάτησι των προνομίων του.

Μονάχα ένας όμιλος θερμοπαίων, την ώρα που περνούσε το άμάξι του Μεγάλου 'Ιεροεξεταστή, φώναζε δυνατά: «Ζήτω τα πρόνόμια μας. Κάτω εκείνοι που τολμούν να τάπροβάλουν!».

Την έπομένη της ημέρας που ή έπιτροπή των κατοίκων είχε παρουσιάσει στον βασιλέα και στον Μέγαν 'Ιεροεξεταστήν, ή πόλις έμάθανε με κατάπληξι και άγανάκτησιν της, ότι ή 'Ιερά 'Εξετάσις έξέδωκε την άπόφασιν της και ότι ο Γεζίντ και ή 'Αϊζά καταδικάσθησαν να καούν ζων-

Άμέσως μετά τον Φερνάντο άνέθηκε κι' ο Πικουίλλο και σε λίγο κατέβηκε κρατώντας την 'Αϊζά στην άγκαλιά του.

τανοι την προσεχή Κυριακή στη μεγάλη πλατεία της Παμπελόν.

Η απόφασις αυτή εξερέθισε σ' αφάνταστο βαθμό τον λαό που ήθελε να επιβάλει και να εκτελέσει αυτός την ποινή, σύμφωνα με τα προνόμια της Ναβάρρας.

Αλλά και η όργη του βασιλέως ήταν μεγάλη όταν είδε πόσο περιφρόνησε η 'Ιερά 'Εξέτασις το αίσημά του προς την δούκισσα Ντέ Σανταρέμ, ώστε να τολμά να την καταδικάσει εις θάνατον.

Σε μια στιγμή μαλιστα παραφορώς, ο Φίλιππος έσκέφθη να καλέσει ενάδελκον σύνταγμα στρατού στην Παμπελόν και ν' άρπάξει διά της βίας την αγαπημένη του από τα χέρια της 'Ιεράς 'Εξετάσεως.

Κι' ο Πικουίλλο έκρίνασε πολύ για να πείσει τον βασιλέα ότι, αν ένεργοι ούς μ' αυτό τον τρόπο θα προσέβαλλε τον λαό της Παμπελόν και ύπηρχε κίνδυνος να χάσει την δημοτικότητα του, ενώ το σωστό ήταν να εξάψουν τα πνεύματα αυτού λαού και να τον αναγκάσουν ν' άρπάξει αυτός τους καταδικάτους από τα χέρια της 'Ιεράς 'Εξετάσεως.

Και σύμφωνα με το σχέδιο αυτό του Πικουίλλο, ο Πετράλβη κι' ο Γουγαρέλο, που ήλθε κατόπιν ειδικής άδειας του βασιλέως να έγκρασταθή πάλιν στην Παμπελόν, έτρεχαν σ' όλα τα μέρη της πόλεως, μ' άλλους συντρόφους μαζί και υπεδαύιζαν το μίσος του λαού έναντίον της 'Ιεράς 'Εξετάσεως. Έκαμαν δέ τόσο καλά τη δουλειά τους οι άνθρωποι αυτοί του Πετράλβη και του Γουγαρέλο, ώστε τη νύχτα του Σαββάτου, ο λαός της Παμπελόν άρχισε να έκδηλωνη φανερά πια την αγανάκτησή του.

—Κάτω η 'Ιερά 'Εξέτασις! Θάνατος στους 'Ιεροεξεταστές, ακούστηκαν να φωνάζουν, εκείνο το βράδυ στους δρόμους της Παμπελόν.

Ταραγμένος ο Μέγας 'Ιεροεξεταστής απ' τις φωνές αυτές που έφθαναν σ' ατιά του και φοβούμενος τη λαϊκή αγανάκτηση, έκάλεσε βιαστικά, όλα τα μέλη της 'Ιεράς 'Εξετάσεως. Συγχρόνως έφθασε εκεί και η 'Επιτροπή των προκρίτων με νέαν έγγραφον αναφοράν, διά της οποίας ζητούσαν σε ύψος έντονο την παρόδουσι σ' αυτούς των καταδικών.

—Άδελφοί μου, έλεγε ο

Ριβιέρα προς τα μέλη του ιεροδικείου. άφου έδιάβαζε πρώτα την αναφοράν, έχω στα χέρια μου τη στήλη αυτή μιάν αναφοράν έγκρίτων πολιτών της Παμπελόν, που ισχυρίζονται ότι αυτοί μόνον έχουν το δικαίωμα να εκτελέσουν την ποινή, που παραβιάζοντας τα προνόμιά τους, έπεβάλαμε έμεις στους δυο καταδικάτους. Λέγουν ότι άφου τους έμποδίσουμε να τους δικάσουν πρέπει επιτρέψωμε να εκτελέσουν την απόφασις της θανατικής καταδίκης. Δεν θέλουν όμως να θανατώσουν τους καταδικάτους διά της πυράς, θέλουν να τους κρεμάσουν για να φαίνεται ότι η ποινή έπεβλήθη από τον λαό και όχι από την 'Ιερά 'Εξέτασι. Μου φαίνεται άδελφοί μου πως πρέπει να κάνωμε την υποχώρησι αυτή χάριν της κοινής ήσυχίας.

Ο Πικουίλλο καταταραγμένος έβλεπε πως τάλοπι μेलν του ιεροδικείου συμφωνούσαν με τη γνώμη του Μεγάλου 'Ιεροεξεταστού, και τότε ύπηρχε κίνδυνος για τους καταδικάτους να συμφιλιωθή ο λαός με την 'Ιερά 'Εξέτασι. Χωρίς λοιπόν να δισταση σηκώθηκε άμέσως από τη θέσι του και φώναξε ότι αυτός ποτέ δεν θα παραδεχόταν μιάν τέτοια υποχώρησι στις λαϊκές αξιώσεις, που θα έπρόδιδε δειλία ικανή να βαρυνόσση το γόητρο της 'Ιεράς 'Εξετάσεως.

Ο Ντέ Ριβιέρα έρριξε ένα ώργισμένο βλέμμα στον πνευματικό του βασιλέως, που χωρίς διόλου να ταροχθή, έξηκολούθησε:

—Όταν ο κανών του Τάγματός μας, γραμμένος από τον ίδιο Άγιο Δομίνιο, λέγει ακριβώς ότι οι αίρετικοί πρέπει να ρίπτονται στη φωτιά, κανείς από μας δεν έχει το δικαίωμα να μεταβάλει τον θείο νόμο. Κι' όποιος από μας τολμήσση να το κάνει, θα είναι ιερόσυλος.

Η τόλμη του Πικουίλλο παρέσυρε με το μέρος του τα περισσότερα μέλη του 'Ιεροδικείου κι' ο Ντέ Ριβιέρα φοβούμενος την πολεμική του πνευματικού του βασιλέως, υπεχώρησε κι' αυτός λέγοντας:

—Αύριο λοιπόν, θα διατάξωμε ν' αναφούν τη φωτιά στη μεγάλη Πλατεία της Παμπελόν και κρατώντας στα χέρια μου το λάβαρο του Άγίου Δομίνιου, θα διασχίσω και μόνος μου εν ανάγκη τα πλήθη του λαού, του οποίου περιφρονώ την όργη και τις απειλές. Αύριο λοιπόν

άδελφοί μου.

—Αύριον έλεγε ο Πικουίλλο, ευχαριστημένος για το αποτέλεσμα που επέφερε και βιάσθηκε να έγκαταλείψει το παλάτι της 'Ιεράς 'Εξετάσεως.

Μόλις βγήκε από την αίθουσα του συμβουλίου, συνήντησε μπροστά στο παρεκκλήσι του Άγίου Δομίνιου την έπιτροπή των προκρίτων της Παμπελόν η οποία περιμενε την ατήτη της του Ριβιέρα στα ατήματα που είχαν υποβάλλει σ' αυτόν.

—Ο Μέγας 'Ιεροεξεταστής, τους έλεγε, αποφασισμένος να υπερασπισθή τα δικαιώματα της 'Ιεράς 'Εξετάσεως, δεν συγκατατίθεται σε καμμιάν παραχώρησι και σάς γνωρίζει ότι ή απόφασις που εξέδωκε θα έτέλεσεθι αύριο στη μεγάλη πλατεία της πόλεως.

★

Σε λίγη ώρα η είδησις αυτή είχε γνωσθή σ' όλους, κληρη τη πόλι. Ο Πετράλβη, ο Γουγαρέλο και οι σύντροφοί τους, περιήρχοντο όλες τις συνοικίες και προσπαθούσαν διαρκώς να εξαψουν τα νέύματα. Ο λαός πήρε πια την απόφασί του να υπερασπισθή με κάθε τρόπο τα προνόμιά του. Αλλά κι' ο Ντέ Ριβιέρα, προαισθανόμενος τον κίνδυνο, διέταξε όλους τους κλητήρες της 'Ιεράς 'Εξετάσεως και όλους τους χωροφύλακες να συναθροισθούν στο παλάτι του ιεροδικείου. Ο Πικουίλλο όμως δεν άνησυχούσε γι' αυτό. "Ήξερε πως κανένας δεν μπορούσε ν' άντισταθή στην όργη του λαού αν ποτέ αυτή ξεσπούσε σαν άγρια θάλασσα. Το δύσκολο ήταν να βρή το θάρρος ο κόσμος να προσβάλει την πομπή της 'Ιεράς 'Εξετάσεως και μάλιστα το λάβαρον του Άγίου Δομίνιου. Είχε τόσο καιρό συνηθισεί ο λαός να γονατίζει την ώρα που περνούσαν, ώστε έπρεπε να βρεθούν οι κατάλληλοι άνθρωποι να τον σπρώξουν για ν' άσπρήσση. Αυτούς λοιπόν, έπρεπε να βρή με κάθε θυσία ο Πικουίλλο, γιατί άλλως το παιχνίδι ήταν χαμένο.

Κλεισμένος μόνος του στο κελλί του, που το παράθυρό του έβλεπε στον κήπο του μεγάρου της 'Ιεράς 'Εξετάσεως, αυτά σκεπτόταν ο πνευματικός του βασιλέως, όταν έξαφνα είδε τον Άλκαπουόκο, τον παλιό του γνώριμο της εκκλησίας του φρουρίου του Άγκαντό, να περπατά κάτω στον κήπο. Φαινόταν πως κάποιον περίμενε εκεί

που βρισκόταν και κύτταζε διαρκώς άνησυχος γύρω του. Σε λίγο ο Πικουίλλο είδε να ξεπροβάλλει, από την καμπή μιας δενδροστοιχίας έναν άνθρωπο τυλιγμένο σε μακρύ μονόσχη τον μοναχό. Ο Άλκαπουόκο άνεγνώρισε άμέσως τον Λατούρ, παλαιό ύπηρέτη του βασιλέως που είχε πρό καιρού άποπεμφθή από τα ανάκτορα. Ο Λατούρ έλεγε μερικά λόγια σ' αυτό του Άλκαπουόκο, του έδωσε κάποιο γράμμα στο χέρι και ξανάφυγε. Ο Πικουίλλο περίεργος να μάθη τί είδους σχέσεις μπορούσαν ναχουν οι δυο αυτοί άνθρωποι, κατέβηκε άμέσως στον κήπο και πλησιάζοντας τον Άλκαπουόκο, του έλεγε:

—Πώς βρίσκεσαι, άδελφέ μου, έδω στην Παμπελόν;

—Ο κ. Πικουίλλο! Έκαμε έκκληκτος ο Άλκαπουόκο.

—Εγώ ο ίδιος, άδελφέ μου, έλεγε ο πνευματικός του βασιλέως. "Ωστε έγκαι έλειψες πια το όρεινό εκείνο μοναστήρι που σε πρωτογνώρισα;

—Ναι, είναι πολύς καιρός που με πήρε μαζί του ο άρχιεπίσκοπος Ντέ Ριβιέρα και με διώρισε βόστανιστή της 'Ιεράς 'Εξετάσεως.

—Βλέπω όμως πως έκτελεις και άλλα χρέη. Δέχεται και κάποια κρυφά γράμματα για λογαριασμό του Μεγάλου 'Ιεροεξεταστού.

—Ποιός σου το έλεγε; —Είδα προ όλίγου τον Λατούρ που σουδινε ένα γράμμα.

—Σιωπή! μη μας ακούσση κανείς! έλεγε τρομαγμένος ο μοναχός.

—Μη φοβάσαι. Ξέρεις από άλλοτε ότι εγώ δεν είμαι φλύαρος. Θέλω όμως να μου δώσης αυτό το γράμμα.

—Σε σάς; Ποτέ!

—Είμαι ο πνευματικός του βασιλέως και μπορώ να διατάξω να σε συλλάβουν άμέσως ως συνωμοτούντα έναντίον του ήγεμόνος μ' ένα πρώην ύπητη των άνακτόρων, που έχει διωχθή προ καιρού από την ύπηρεσία του.

Ο Άλκαπουόκο άρχισε να τρέμει από τον φόβο του.

—Τί σε πληρώνουν για την ύπηρεσία αυτή στην 'Ιερά 'Εξέτασι;

—Είκοσι πέντε δουκάτα. —Σου δίνω πεινήντα αν δεχθής να ύπηρετήσσης κι' έμένα.

—Δέχομαι, τί θέλετε να κάμω. (Άκολουθεί)

Μιά νύχτα επάνω στο βουνό

Ένα τουρκικό δραματικό διήγημα της Αΐ·ΣΕ ΟΣΜΑΝ

Ο Άλγης παρακολούθησε από πίσω τους μικρούς φίλους του που έφευγαν τρεχάτοι καταφύριζοντας την πλαγιά που βουνοδ, ώσπου να χαθούν από τα μάτια του. Εκείνος είχε ακόμη δουλειά επάνω στο βουνό. Γιατί εκείνη τη μέρα, συνεπαρμένος από τα παιχνίδια με τους φίλους του, είχε ξεχάσει να μαζέψη τα ξερόκλαδα που θα πήγαινε όπως κάθε βράδυ στο σπίτι του. Ξάφνου, το ροζασμένο από το τσάπισμα χέρι της μητρικής του, σαν μιάν μαύρη φτερούγα κουνήθηκε άπειλητικά μπρος στα μάτια του και στα αυτιά του άνηχήθηκε ή τρομαχτική μά τόσο γνώριμη στριγγιά φωνή της. Το πρόσωπό του άχλώμιασε τα μάτια του άνοιχτηκαν διάπλατα και σαν τρελλός άρχισε να τρέχει δεξιά κι' αριστερά για να βρή και να μαζέψη μερικά ξερόκλαδα. Από την πολλή βιασύνη του, άπλωνε τα χέρια του όπου λάχαινε επάνω σε άγκάθια, σε βάτια, έτσι που ξεσχίζονταν και μάτωναν.

Ο ήλιος είχε γείρει στη δύσι του, αφήνοντας μιάν ξέθωρη πορτοκαλλιά ζώνη στον όρίζοντα. Οι σιλουέτες των δέντρων, σκούραιναν δλοένα και μέσ' στην ήσυχία του απόβραδου έ-

σβηνε σιγά, σιγά ο ήχος που άκούγόταν από τα κουδουνάκια των κοπαδιών που κατέβαιναν το βουνό και τα γαυγίσματα των σκύλων. Ο Άλγης έβγαλε νο στη μέση του, έδεσε μ' αυτό γερά τα ξερόκλαδα που μαζέψε, τα φορτώθηκε στην πλάτη του και πήγε να βρή τη μαύρη γελάδα στο μέρος που την είχε αφήσει για να βосκήσση. Και αυτή ήταν ή δουλειά του. Να φέρνι από το πρώι τη γελάδα στο βουνό για να βοσκήσση και άμα βραδυάσει να την ξαναφέρνι πάλι στο σπίτι. Αλλά τη γελάδα δεν την βρήκε στο μέρος που την είχε αφήσει. Για μιάν στιγμή σκέφθηκε πως ίσως είχε ξαπλώσει μέσα στα χορτάρια και δεν φαινόταν, κι' άρχισε με το ξύλο που κρατάγε στα χέρια του να χτυπά τα χορτάρια και τα χαμυκλάδα για να τρομάξει το ζωο και να το σηκώσει. Σιγά, σιγά, όλα ένα γύρω έχαναν τα σχήματά τους και έχανόνταν μέσ' στο σκοτάδι που έπεφτε δλοένα και πιο πυκνό! Το ζωο δεν φαινόταν πουθενά. Και σαν σκέφθηκε πως όλη τη μέρα εκείνη δεν είχε πάει καθόλου κοντά του, άρχισε να χτυπά το κεφάλι του με τις γροθιές του. Τώρα πια

ήταν δύσκολο να καταλάβη από που είχε τραβήξει το ζωο, γιατί ή νύχτα είχε πέσει και το μέρος ήταν ένα γύρω σκεπασμένο με βατα και δέντρα.

Ο Άλγης άρχισε να τρέμει. Τα σαγόνια του άρχισαν να χτυπούν δυνατά. Άδικα προσπάθησε να τραβήξει το παλιό κουρελιασμένο σακκάκι του που τα μανίκια του είχαν άνέβει στους άγκώνες του, για να σκεπάσση το στήθος του που έμενε δλοανοιχτο.

Γιατί κρύωνε; Από το φάσμα της μητρικής του ή από την ψύχρα της νύχτας; Με τα έφτα χρόνια του, που δεν θα μπορούσε κανέ να παιδί ν' άντέξει σε μιάν τόσο βαρεία δοκιμασία, ο Άλγης, για να δώσει λίγο θάρρος στον έαυτό του και για να διώξει τις κακές σκέψεις που άρχισαν να τον τυραννούν, έκλεισε τα δυο δλοφωτα μάτια του.

Μα σαν τα ξανάνοιξε και πάλι, πρόβαλε μπρος στα μάτια του ή μορφή του βουνοδ με τις τρομαχτικές μορφές ποδών παρει τα δένδρα και οι θάμνοι μέσα στη βαθείά νύχτα κι' άκούγε κάτι παρόξενους θορύβους σά να σέρνονταν ένα γύρω τα άγριμια. Με μιάν τελευταία προσπάθεια, νίκησε τους φόβους του κι' άρχισε να προ

χωρή. Μέσ' στη βαθείά νύχτα ό,τι κι' αν έβλεπε, το παρωμοιάζε με τη γελάδα κι' ή καρδιά του πήγαινε να σπάσει από τη χαρά της. Αλλά σε λίγο έπεφτε σε πιότερη πίκρα και στενοχώρια. Καμμιάν φορά κανένα μεγάλο φύλλο το παρωμοιάζε με το αυτί της Μαυρούλας κι' άπλωνε προς τα εκεί τα χέρια. Σε μιάν στιγμή, σά να τον μαστίζωσαν, άρχισε να τρέχει με αφάνταστη γρηγοράδα και ή λεπτή φωνίτσα του άρχισε ν' άντηχί στην κοφή του βουνοδ:

—Μαυρούλα! Μαυρούλούουλα!...

Ολοένα έτρεχε. Το άδύνατο στηθάκι του άνεβοκατέβαινε με κόπο. Ο δροσ, τας κατέβαινε από τα χυρόσξανθα μαλλιά του που από τη βρώμα είχαν χάσει το χρώμα τους κι' έσταζε από τα μηνίγγια του άφήνοντας αυλάκια επάνω στα μάγουλά του, που ήταν κατακόκκινα άναμμένα, σά να τάχαν μπατισίσει. Σαν έκανε λιγάκι να σταματήσει για να ξεκουραστή, αίσθανόταν πίσω του να βαρύνει το φάσμα της μητρικής του. Κι' αυτός ο φόβος δινόντας του κουράγιο τον έκανε να τρέχει σαν τρελλός και ν' άνεβοκατεβαίνει τις ρεματιές, σά ζαρκάδι. Και ή λεπτή, κλαυιάρικη φωνή του άντηχοόσε δλοένα.

—Μαυρούλα! Μαυρούλούουλα!...

Ξάφνου αίσθανήκε έναν δυνατό πόνο στο στομάχι του. Το λαρύγγι του είχε στεγνώσει κι' ή γλώσσα του, πρησμένη, είχε μείνει άκίνητη στο στόμα του. Τα πόδια του είχαν πρησθή και του πονούσαν. Τί δέ θα

δινε για να ζεστάνη την ώρα αυτή τα παγωμένα χεράκια του στο τζάκι, καθισμένος σταυροπόδι έπαινω στην μαδημένη προβιά; Θ' άνεχόταν ακόμη μ' όλη του την καρδιά και το ξύλο και τις κλωτσιές της μητρικής του. Το κεφάλι του δεν μπορούσε να το λυγίση μήτε να το γυρίση. Και δίπλα στ' αυτιά του του φαινόταν σά να αίσθεται την ανάσα μιας άπαίσιας μορφής. Οι κορμοί των δέντρων τον έτρόμαζαν. Του φαινόταν πως ήταν έτοιμα ν' ανοίξουν και να τον κλείσουν μέσα τους. Τα παραμύθια ποδχε άκούσει από τις γρήες της γειτονιάς, ζωντάνευαν τώρα έμπρός στα μάτια του. Του φαινόταν κάθε τόσο σά νάκουγε τα βήματα των δράκων με τα έφτά κεφάλια.

Πού βρισκόταν τώρα; Δεν ήξερε. Σε μία στιγμή, σήκωσε τα βλέμματά του στα άστέρια σά να ζητούσε από αυτά μία παρηγοριά, μία βοήθεια. Μα κι' αυτά είχαν σκεπαστή από μαύρα σύννεφα. Το στομάχι του του πονούσε ολόενα και περισσότερο. Μία γουλιά νερό!... "Αχ, άν μπορούσε να πιή μία γουλιά νερό. Ίσως νάσβηνε ή φωτιά που τούκαινε τα σωθικά του. Από μακριά, πολύ μακριά του φάνηκε σά νάκουσε να τρέχη νερό. Και ξάφνου, μία χαρά άστραψε στα μάτια του. "Ισως και ή Μαυρούλα νάχε πάει προς τα εκεί. Σάν βέλος τινάχτηκε κι' άρχισε να τρέχη, προς το μέρος που άκούγονταν το νερό. "Ετρεχε, έτρεχε και ξάφνου, το χώμα τραβήχτηκε κάτω από τα πόδια του και το σώμα του άρχισε να πετα σ' το κενό. Τα μικρά χεράκια του τινάχθηκαν σά νάθελαν από κάπου να άρπαχτούν....

Μέσα στη βαθεία ήσυχία της νύχτας, άκούστηκαν να κυλούν, κάτι πέτρες, ένας υπόκωφος κρότος κι' ύστερα όλα πάλι ήσυχάσαν.

Το πρωί, ή Μαυρούλα σ' το σταύλο, ποδχε γυρίσει μόνη της το προηγούμενο βράδυ σ' το σπίτι, σά λίζε άνυπόμονη με τα πόδια της το σανό ποδταν χάμω. "Ο ήλιος είχε άψηλώσει και τα ώμοφρα στρογγυλά μαύρα μάτια του ζώου είχαν σπηλωθή επάνω στην πόρτα σά να ζητούσαν κάποιον να τ'ον ρωτήσουν γιατί άργούσε σήμερα δ' Άλψς να την δ'δηγήση σ' το βουνό για να βοσκήση...

ΑΪ-ΣΕ ΟΣΜΑΝ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΟΥ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — Άποφασισμένη ή δεσποινίς Λευκή ν' άμυνά νά φέρη εις πέρας τα σχέδιά της πού συνίσταντο σ' το νά επιτύχη τόν μετ' του Μαριάλ γάμον της, ήλλαξε ξαφνικά σ'τάσι άπέναντί του και κατάρθωσε νά πείσει τόν νεαρό δικηγόρο ότι είχε λησμονήσει ήδη τ'ό λυπηρό όσο και παράξενο εκείνο επεισόδιο πού συνέβη κατά την ήμέραν της συναντήσεως των έσ'α σ' το δάσος της Βουλώνης. "Ο Μαριάλ έκπληκτος μπρός στην αλλαγή αυτή, εγκατέλειψε την παγερή ως τώρα σ'τάσι άπέναντί της κι' άρχισε νά δείχνει την όλο σ'θαυρότητα θέασι, οκλειότησα πού έδειχνε άπέναντί της πάλι από τ'ό επεισόδιο εκείνο. Και ήσυχος πιά άπ' την πλευρά αυτή, έτρεχε νά ξαναδ'ή την άναπνεύση του Τζέννη πού συνήθιζε νά την περιμένη τ'ό θράδυ κατά την έξοδο της από τ'ό εργοστάσιο της κ. Μποστέλ, μόνο και μόνο για νά την χαιρετ'ά από μακριά ώσπου την έβλεπε νά συναντ'ών τόν πατέρα της πού ποτέ δέν παρέλειπε νά πηγαίνει νά την παίρνει από τ'ή δουλεία της.

12ον

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΟ

Και με τις σκέψεις αυτές πού του έθελγαν την ψυχή, δ Μαριάλ, μόλις βράδυαζε, πηγαινε και περιφερόταν πάνω σ' το πεζοδρόμιο, πού βρισκόταν άπέναντι σ' το εργαστήριό της κ. Μποστέλ.

Πάντοτε όμως έφρονιζε

νά μένη σ' άρκετή απόστασι από τ'ό σπίτι, για νά μην έλνκ'η την περιέργεια των εργατριών πού έβγαζαν όλες μαζί συγχρόνως.

"Ενα πράγμα ωστόσο τόν άνησυχούσε κάπως και έσκιζε τ'ή χαρά πού ένοιωθε κάθε φορά πού έβλεπε την άγαπημένη του.

Είχε προσέξει δηλαδή, δτι έδω και λίγες μέρες, ή Τζέννη, άφοδ χωριζόταν άπ' τις άλλες εργατρίες στην άκρη τού δρόμου, έξακ'ολουθούσε νά προχωρή με μία μόνο άπ' τις εργατρίες τού εργοστασίου την Παυλίνα και θυμωταν ότι την είχε δ'ή στην άρχή σ' της κ. Μποστέλ και μετά σ' το δάσος της Βουλώνης τ'ή μέρα πού για πρώτη φορά έξέρφανε προς την Τζέννη τα αίσθηματά του.

Και οι δυο φίλες δέν χωρίζονταν παρά μόνον στην άρχή της γεφύρας πού ύπ'ηρχε εκεί κοντά.

"Ο Μαριάλ είχε προσέξει ακόμα ότι ή Παυλίνα, σ' μικρή απόστασι άπ' εκεί πηγαινε κι' εύρισκε δυο διαφορετικ'ής ηλικίας εργατρες, άπ' τούς όποιους δ' ένας φαινόταν ότι ήταν πατέρας τού άλλου, γιατί ή νεαρή εργατρία δέν δεχόταν τ'ό μπράτσο τού νεωτέρου παρά άφοδ χαιρετούσε με σεβασμό τόν π'ό ηλικιωμένο, σάν νά ζητούσε άπ' αυτόν την άδεια νά θαδίσ'η σ' το πλευρό τού συνοδού της.

Φοβόταν λοιπόν δ Μαρι

σιάλ, μήπως και τ'ό θράδυ εκείνο ή Τζέννη συνωδευόταν άπ' τ'ή φίλη της.

Τί θάκανε στην περίπτωση αυτή;

Αυτή ή σκέψις τόν βασάνιζε εκείνη τ'ή στιγμή, όποτε ξαφνικά ή ώρα της έξόδου έσήμανε.

"Από τ'ό μέρος πού βρισκόταν είδε τόν όμιλο των εργατριών νά έξέρχεται άπ' τ'ή μεγάλη αίθουσα σάν χαρούμενο σμήνος. Μιλούσαν όλες μαζί.

"Η Τζέννη ήταν ανάμεσά τους και ή Παυλίνα την κρατούσε από τ'ό χέρι. "Ασφαλώς και πάλι έσκόπευαν νά φύγουν μαζί.

Στην ύπόθεσι αυτή δ Μαριάλ ένοιωσε μία τέτοια στενοχώρια, ώστε παρά την επιφυλακτική σ'τάσι πού τηρούσε συνήθως έμεινε στην ίδια θέση, πάνω σ' το πεζοδρόμιο πού άκολουθούσαν τώρα οι εργατρίες.

"Εκείνες, άμέριμνες, περνούσαν μία-μία άπ' έπ'ρος του και όταν δ Μαριάλ άντελήφθη πόσο άπερίσκεπτο ήταν αυτό, ή Τζέννη και ή Παυλίνα, δέν άπείχαν άπ' αυτόν παρά λίγα θήματα μονάχα.

"Ήταν πολύ άργά νά προσπαθήση νά κρυφθ'η. Οι δυο εργατρίες άλλωστε τόν είχαν δ'ή πιά.

"Η Παυλίνα μάλιστα άσφαλώς τόν άνεγνώρισε, γιατί τού φάνηκε ότι την είδε νά τού χαμογελά πονηρά.

"Η Τζέννη, αυτή, είχε γίνει κατακόκκινη και δέν ήξερε τί νά κάμ'η.

Γρήγορα όμως ή Παυλίνα την έθ'αλε από την άμνη χανία της, λέγοντάς της:

—Θέλεις νά πάμε άπ' τ' άλλο πεζοδρόμιο, έχω και τί νά σο' π'ω. Κι' έπειτα, ξέρεις, δέν θά σ' συνοδεύσω άπόψε...

Τά τελευταία αυτά λόγια τά είπε τόσο δυνατά ώστε έδειχναν ότι άπευθύνονταν σ' τόν Μαριάλ.

"Η Τζέννη δέχθηκε και οι δυο εργατρίες πέρασαν σ' το άντικ'ρον πεζοδρόμιο.

"Ο Μαριάλ τις άφήσε νά προχωρήσουν λίγο και μετά τις άκολουθ'ησε προσπαθώντας νά βρ'η μέσα του τις κατάλληλες λέξεις με τις όποιες θ' άρχιζε νά μιλή σ' ή Τζέννη.

"Ακολουθήσαν λίγες στιγμές ακόμα, άργοπορώντας, τά δυο κορίτσια κι' δταν επί τέλους ή Παυλίνα έστ'ριψε σ' ένα πλαγι'νό δρό

μο κι' άφησε την Τζέννη μόνη, δ Μαριάλ, έτάχυνε τ'ό βήμα του για νά την φθάση.

"Εκείνη έβάδιζε λιγώτερο βιαστικά τώρα και έν'ω ένοιωθε ότι άκολουθόταν, δέν τόληψε νά γυρίση ούτε μία φορά τ'ό κεφάλι της μολοντί καίγοταν άπ' την άνυπομονή νά δ'ή άν δ Μαριάλ πλησίαζε.

Ξαφνικά σ'τάθηκε σάν άπ' ό ένστικτο. "Ο νεός θρισκόταν δίπλα της.

Για λίγες στιγμές έμειναν σιωπηλοί, σάν έκπληκτοι γιατί τόληψαν, αυτός μ'ν νά την πλησιάση, εκείνη δ' νά τόν περιμέν'η.

"Υστερα έδωσαν τά χέρια τους και δ Μαριάλ ψιθύρισε:

—Δ'ε θά θυμάστε μαζί μου, Τζέννη, όταν σ'ας π'ω την άφορμή πού με παρεκίνησε νά παραβ'ω τ'ή σιωπήρη συμφωνία πού ύπ'ηρχε μαζί μας... Πού σ'ας είχα δηλαδή ύποσχεθ'η.

—Μο' είχατε ύποσχεθ'η; —Ναι... όταν συναντηθήκαμε τυχαίως σ' το δάσος, Τζέννη, δέν κατάλαβες με δσα σο' είχα π'ή ότι σο' ύποσχεθήκα π'ώς θάκανα τ'ό π'αν για νά καθιερωθ'ή επίσημα, έν'ωπιον Θεο'δ και άν θρώπων δ' έρωσ μας;

—Τ'ό κατάλαβα!, άποκρίθηκε με συγκίνησι ή εργατρία.

—Άπό τότε, λοιπόν, συνέχισε δ Μαριάλ, δέν έπαυσα ούτε μία στιγμή επιδιώκοντας τόν σκοπό αυτό... Μο' φαινόταν ότι άργούσε πολύ νάλθ'η ή ήμέρα αυτή, πού θά έν'ονόμασαν για δ'λη μας τ'ή ζωή. Πριν όμως άπ' αυτό χρειαζόταν δυο συγκαταθέσεις!

"Η Τζέννη άνεσκήρτησε άθελά της.

Αυτό όμως δέν διέφυγε από τόν Μαριάλ πού της είπε άμέσως:

—Γιατί τρέμετε, Τζέννη; Μήπως αυτό πού σ'ας είπα σ'ας έτάραξε τόσο, ώστε νά σ'ας κάμ'η νά νοιώσετε φρικίασι, όπως κατάλαβα; "Όταν μιλούσα για τις άναγκαίες συγκαταθέσεις, έννοούσα τούς τύπους πού έπιβάλλονταν σ'ε παρόμοιες περιστάσεις.

Για μία στιγμή δ Μαριάλ σ'τάθηκε σκεπτικός, μιά άλλη σκέψις πέρασε από τ'ό μυαλό του και ρώτησε με φωνή πού έτρεμε κάπως:

—Μήπως, δεσποινίς Τζέννη, νομίζετε ότι ή άγάπη μου για σ'ας δέν θά θρ'η σύμφωνους τούς... γονείς σας;

"Η εργατρία ήταν τόσο συγκινημένη κι' αυτή, ώστε τά λόγια σταμάτησαν πάνω σ' τα χέλη της.

—Δέν... δέν γνωρίζω...

δέν ξέρω, τραύλισε με κόπο, δέν πιστεύω — κύριε Μαριάλ... ν' άντιπαθ'ούν οι... γονείς μου... όταν μάθουν...

—Τους τ'ό κρύψατε, λοιπόν; διέκοψε ζωηρά δ νέος, έν'ω τ'ό πρόσωπό του φωτιζόταν από μία έκφρασι άνακουφίσεως.

Φοβήθηκε μήπως ή Τζέννη είχε κιόλα κάποια κακή είδησι νά τού άναγγείλ'η.

—Αί... οι γονείς σας δέν ξέρουν τίποτε ακόμη; ξαναρώτησε.

—Περιμένα... για νά τούς τ'ό άναγγείλω...

—Τί;... Τί περιμένετε, δεσποινίς;

—Περιμένα νά... σ'ας ξαναϊδ'ω... όπως και σ'ας βλέπω σήμερα.

—Και νά μ'ορέσετε νά μο' μιλήσετε, αυτό δέν θέλετε νά π'ητε;

—Μάλιστα, κύριε Μαριάλ, άν σκέπτεσθε δηλαδή πάντοτε όπως τώρα.

—"Αν σ'ας άγαπ'ω πάντοτε, αυτό θέλετε νά π'ητε;... "Όστε άμφιβάλλατε για μένα, Τζέννη; Ξεχάσατε μήπως;...

Κι' έπειδή ή Τζέννη άντιάπαντήσεως άφησε ένα βαθύ στεναγμό.

—Κατάλαβα γιατί άνησυχούσατε, πρόσθεσε δ Μαριάλ, πριν τ'ό κάμετε γνωστό π'αν

σ' το σ'ους γονείς σας, θέλατε μία φορά ακόμα νά δεσβαίωθ'ητε ότι έχω πάντοτε τις ίδιες προθέσεις;

"Η Τζέννη σήκωσε τ'ά φωνητά μάτια της πάνω σ' τόν Μαριάλ κι' άπήντησε με σιγαλή φωνή:

—Ναι, δέν γελαστήκατε, έπειδή θ'έλεπετε έγώ δέν έλλ'αλα γνώμη, ήθελα πολύ νά μάθω άν συνέβαινε τ'ό ίδιο και με σ'ας.

"Ο Μαριάλ άρπαξε τά χέρια της νέας πού έτρεμαν από συγκίνησι και τάσφιξε πυρετωδ'ως μέσ' σ'τά δικά του και σκύβοντας περισσότερο στην άγαπημένη του, της είπε μ' ένθουσιασμό:

—Τώρα όμως, Τζέννη, δέν νομίζετε, ότι μ'ορείτε νά κάμετε γνωστές σ'ους γονείς σας τις προθέσεις μου; Μήπως έμποδίζ'η τίποτε ακόμη σ' το νά επιτύχετε την συγκατάθεσί τους;

"Η Τζέννη τού χαμογελούσε μ'ή μ'ορώντας με λόγια νά έκφράση εκείνα πού ήθελε νά τού π'η. Κι' δ Μαριάλ για νά διαλύση τούς τελευταίους δισταγμούς της πρόσθεσε π'ό γλυκά:

—Σήμερα άλλωστε, έρχόμουν νά σ' άναγγείλω ότι μετά τ'ή συναντήσί μας αυτή πρόκειται νά πάγω νά μιλήσω για σ'ας σ' το μόνο πρόσωπο από τ'ό όποιο π'αν

τοτε ζητ'ω συμβουλή, κάθε φορά πού παρουσιάζεται τίποτε σπουδαίο σ' τη ζωή μου.

—Σ' τη μητέρα σας;

—Ναι, Τζέννη, τ'ό μάντευσε... Ναι, έρχόμουν νά σο' π'ω: «"Εφθασε, φίλη μου, ή στιγμή ν' άποκαλύψωμε σ' εκείνους πού έχουν τ'ό δικαίωμα νά τ'ό μάθουν, τ'ό άγνό αίσθημα πού μ'ας συνδέει, τ'ή συμπάθεια πού έν'ωνει τις ψυχές μας, και νά τούς ζητήσωμε νά επιδοκιμάσουν τ'ή συμπάθεια αυτή, νά ευλογήσουν τόν έρωτά μας και νά επιτρέψουν έτσι σ' τις έλπίδες μας νά γίνουν πραγματικ'ότης... Δέν συμφωνείς Τζέννη;

—Ναι, κύριε Μαριάλ, άπήντησε ή εργατρία με φωνή πού πρόδιδε τ'ή συγκίνησι της. Συμφωνώ και εγώ τόσο ευτυχισμένη πού άκούω τά λόγια αυτά από τ'ό στόμα σας, τόσο πολύ ευτυχισμένη...

Ξαφνικά ή Τζέννη σταμάτησε και ως από ένστικτο πέρασε άπότομα τ'ό χέρι της σ' το μπράτσο τού Μαριάλ.

Και τούτο γιατί εκείνη τ'ή στιγμή έν'ας καλοντυμένος άνθρωπος, περνώντας σχεδόν δίπλα της, είχε μισοσταματήση για μία στιγμή σ'ά νάβ'ηλε ν' άκούση αυτά πού έλεγε αυτή.

"Η εργατρία είχε προσέξει τ'ό πρόσωπο τού άγνώστου κι' ένα παράδοξο συναισθημα π'έισε την καρδιά της. Αυτό όμως δέν διήρκεσε παρά μόνον μία στιγμή. "Ο άγνωστος είχε άπομακρυνθ'η με μεγάλη βήματα.

Σ' το μεταξύ ή Τζέννη παρέσυρε τόν Μαριάλ ως την άρχή της γεφύρας.

—Έδω θά χωρισθ'ούμε, τού είπε με φωνή πού έτρεμε έλαφρά, γιατί κάθε βράδυ, δ πατέρας μου έρχεται και με συναντά. Δέν είναι μάλιστα και πολύ μακριά, γιατί βλέπω κι' όλα τ'ον πισ'ό τ'ό σύντομο.

Πράγματι, την ίδια στιγμή, με λίγα πηδήματα έν'ας σκύλος ήλθε και σ'τάθηκε πλάι στην Τζέννη τρίβοντας τ'ό κεφάλι του πάνω σ'τά φουστάνια της.

—"Ο Τουρκόι φώναξε Μαριάλ.

Και τ'ό ζ'ωο πού άνεγνώρισε εκείνον πού άλλοτε τ'ό είχε φιλοενησίσει γι' άρκετές μέρες άρχισε νά χοροτ'η δ' γύρω από τόν νέο.

—Καλή άντάμωσι! είπε ή Τζέννη.

—Γι' αύριο! έκαμε δ Μαριάλ, σφίγγοντάς της για τελευταία φορά τ'ό χέρι.

«ΑΣ ΓΙΝΗ ΤΟ ΘΕΛΗΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ»

«Τί φοβισμένο ήφ'ος είναι»

Ξαφνικά ή Τζέννη πέρασε άπό τ'ό χέρι της σ' το μπράτσο τού Μαριάλ.

αυτό! είπε ο Ζακόμπ Μενιέ, όταν τρέχοντας προς αυτόν η Τζέννη τον άρπαξε από το μπράτσο του και φαινόταν σαν να θέλει να θαλίσει γρηγορότερα απ' ό,τι συνηθίζει άλλοτε. Μήπως σου συνέβη τίποτε, παιδί μου; πρόσθεσε ο αγαθός άνθρωπος αρχίζοντας ν' ανησυχί.

—Όχι!, τραύλισε η Τζέννη.

—Κι' όμως είσαι ταραγμένη! Κάποιο φόβο έχεις σίγουρα!

Ο Ζακόμπ Μενιέ δεν έκανε λάθος.

Η νεαρή εργάτρια θρισκόταν ακόμα κάτ' απ' την έντοπωση που δοκίμασε στ' αντίκρουσμα του αγνώστου που είχε περάσει από κοντά της όταν συνωμιλούσε με τον Μαρσιάλ.

Δεν είχε διακρίνει το πρόσωπό του παρά για μια στιγμή μονάχα, της φάνηκε όμως ότι δεν ήταν η πρώτη φορά που έβλεπε τα χαρακτηριστικά εκείνα.

Γρήγορα όμως έδιωξε το δυσάρεστο εκείνο συναίσθημα κι' απαντώντας στην έρωτησή του Ζακόμπ:

—Δεν έχω τίποτε, πατέρα, ψιθύρισε με σιγανή φωνή, κι' αν τώρα σε κάνω να περιπατήσεις λίγο γρηγορότερα είναι γιατί θιάζομαι να δω την μητέρα...

—Αλήθεια!, έκαμε ο Ζακόμπ, η καυμένη ή μητέρα σου, μ' αυτό το βάσανο της καρδιάς της, υποφέρει, υποφέρει πολύ...

Κι' ο αγαθός εργάτης έψωσε τα χέρια του προς τον ούρανο ψιθυρίζοντας:

—Φύλαξέ την, Θεέ μου, φύλαξέ την!

Η Τζέννη ένοιωσε μια φρίκη στο άκουσμα της φράσεως αυτής κι' αμέσως μια μελαγχολία την κατέλαβε στη σκέψη ότι η Μπέρθα Μενιέ δεν θάταν ίσως σε κα τάσταση ν' ακούσει την έκμυστέρειση που ήθελε να της κάνει.

Και γι' αυτό έπείσθη άλλωστε μόλις μπήκε στο σπίτι κημά τους.

Η Μπέρθα Μενιέ δεν είχε έλθει, όπως συνηθίζει, να την περιμένη στην κορυφή της σκάλας.

Η φτωχή γυναίκα ήταν εξαπλωμένη μάλλον παρά καθισμένη πάνω στη μοναδική πολυθρόνα που υπήρχε στο φτωχικό τους διαμέρισμα.

Κι' όταν η Τζέννη φάνηκε στην πόρτα του δωματίου, της χαμογέλασε μέν, αλλά με χαμόγελο τόσο θλιβερό, τόσο βεβιασμένο, που η νεαρή εργάτρια έτρεξε να γονατίσει πλάι της

και ν' αρπάξει τα δυο χέρια της άρρωστης, που τα σκέπαζε με φυλήματα.

Και για να θέσει τέμα στη διάχυση αυτή ο Ζακόμπ αναγκάστηκε να επέμβει και νά πη:

—Έλα, έλα, μικρούλα μου, η μαμά σου έχει ανάγκη από κάτι καλά αυτά φυλήματα. Φύλαξέ τα για πότε. Είναι όρα για φαγιλ και η σούπα θα κρυώσει στο τραπέζι.

Και γυρίζοντας στη γυναίκα του, πρόσθεσε με βεβιασμένη ευθυμία:

—Έλα γυναίκα, δεν πρόκειται να περιποιούμαστε τώρα όλο την καρδιά σου, που στο κάτω-κάτω δεν είναι και τόσο καλή μαζί σου, αφού σε κάνουν να υποφέρεις τόσο συχνά. Πρέπει να σκεφθής επίσης και το καυτό αυτό το στομάχι, που το παραμελείς περισσότερο απ' όσο πρέπει, έτσι λέει ο γιατρός!...

Και καθώς μιλούσε ο Μενιέ, με την βοήθεια της Τζέννης, έπλησίαζε την πολυθρόνα της άρρωστης στο τραπέζι, λέγοντας:

—Δεν είναι ανάγκη να περιμένουμε τον Λεόν, θάχη νυχτέρι θέθαια κατά τα συνηθισμένα.

Και τα λόγια αυτά δεν τα πρόφερε χωρίς θυμό ο Ζακόμπ. Και τούτο γιατί είχε παρατηρήσει ότι, από κάμποσο καιρό τώρα, ο Λεόν—ο τόσο ευπειθής άλλωστε—φαινόταν ότι είχε μεταβάλει παραδόξως τις συνήθειές του.

«Κάτι του συμβαίνει!» σκέφθηκε ο Μενιέ.

«Αλλά για να μη προσθέσει μια ανησυχία ακόμα στους πόνους της γυναίκας του, φαινόταν πως πίστευε ότι ο γιός του εργαζόταν πολύ περισσότερο τώρα, όπως έβεβαίωνε και ο ίδιος.

—Έλα! Έλα! έκαμε ο Ζακόμπ βυθίζοντας τη μεγάλη κουτάλα στη σουπιέρα. Ποιος έχει σειρά; πρόσθεσε γελώντας αφού γέμισε πρώτα το πιάτο της Μπέρθας.

Και έπειδή η Τζέννη δεν κινιόταν και φαινόταν σαν να μην άκουε, αποροφρημένη όπως ήταν από μια θαυμάσια σκέψη:

—Αλήθεια, μικρή μου, φώναξε ο Μενιέ, τί ή ποιόν συλλογίζεσαι;

Η Τζέννη ανεπήδησε και έσπρωξε άσυναίσθητα το πιάτο της, πράγμα που έκαμε και την Μπέρθα να πη στο σύζυγό της:

—Κάτι έχει ασφαλώς η Τζέννη μας, ενώ το βλέμμα της έπεφτε έρωτηματικά πάνω στο νεαρό κορίτσι.

—Ο Ζακόμπ Μενιέ άρχισε να γεμίζει την πίπα του μόνο και μόνο για να κρύψει την ανησυχία του, ενώ η

—Εί! λοιπόν, να μητέρα, έχω κάτι! απήντησε η Τζέννη κατεβάζοντας ντροπαλά τα μάτια.

—Καλά το κατάλαβα έγώ! φώναξε ο Μενιέ.

Η Μπέρθα όμως του έκαμε μια χειρονομία να σταματήσει και γυρίζοντας στη Τζέννη:

—Λέγε, παιδί μου, έκαμε με γλυκύτητα, μια μητέρα μπορεί πάντοτε να μάθει τί συλλογίζεται η κόρη της. «Αν έχης λοιπόν καμιά έγνοια, μπορείς να μου την πής κι' έμένα, κόρη μου, είναι δικαίωμά σου...

—Είναι όμως και καθήκον μου, μητέρα!

—Μά λέγε... λέγε, λοιπόν γρήγορα, μουρμούρισε ο Μενιέ με το κουτάλι στο στόμα. Βλέπεις καλά πως μάς βάζεις σ' άπορία και πως, η μητέρα σου κι' εγώ βρισκόμαστε πάνω σ' άναμμένα κάρβουνα.

Κι' έπειδή η Τζέννη έγινε κατακίτρινη και φαινόταν σαν να θρισκόταν κάτ' από μια τέτοια συγκίνηση, που της έσφιγγε την καρδιά και της έπνιγε τη φωνή στο λάρυγγά της, ο καλός άνθρωπος συνέχισε:

—Είναι λοιπόν, τόσο σοβαρό και τόσο έκτακτο ώστε να μη θρίσκης λόγια για να το πής;... Έλα, λοιπόν, μικρούλα μου, μη μάς κάνης ν' ανησυχούμε. Κι' έπειτα τί μπορεί να σε θαυμάσιζης; Υποθέτω τώρα, καθώς είσαι μαζί μας, είσαι αρκετά ευχαριστημένη. Είναι αλήθεια, ναί ή όχι;...

—Ω! πατέρα! άρχισε η Τζέννη, κυττάζοντας κατάματα τότε τον Μενιέ και τότε την Μπέρθα, με βλέμμα που εξέφραζε την αληθινή στρογγή της.

—Τότε λοιπόν τί έχεις; Ξαναρώτησε ο Μενιέ. Και χτυπώντας αμέσως το μέτωπο με το χέρι του:

—Μωρ' αλήθεια! έκαμε, ίσως να σ' ένοχλώ έγώ!... Μά αν είναι έτσι, μικρή μου, μια κι' έφαγα τη σουπιέρα μου, πάω να φουμάρω την πίπα μου, με τον φίλο μου τον Σιμόν στο θυρωρείο του.

—Όχι, πατέρα! απήντησε η νέα, δεν μ' ένοχλείς καθόλου.

—Τότε, λοιπόν, αν έπιμένης να μη μιλής, θά είναι η μητέρα σου που είναι περιττή!...

—Αστείρευστε, πατέρα!, βιάστηκε ν' απαντήσει η Τζέννη, να αμέσως θά σάς πω περί τίνος πρόκειται.

★

Ο Ζακόμπ Μενιέ άρχισε να γεμίζει την πίπα του μόνο και μόνο για να κρύψει την ανησυχία του, ενώ η

Μπέρθα εξαπλώθηκε απαλά στην πολυθρόνα της και τα κτυπούσε όσο μπορούσε καλύτερα.

Η Τζέννη άρχισε:

—Θέλω να σάς ζητήσω μια συμβουλή, μια μικρή συμβουλή, αγαπητοί μου γονείς...

—Θά σου τη δώσω με ειλικρίνεια, μπορείς να είσαι θέβαιη γι' αυτό, μικρούλα μου!, απήντησε ο Ζακόμπ.

Σ' ένα βλέμμα της γυναίκας του ο Μενιέ αιώπησε.

—Ναί, ξανάπε η νέα, ήθελα να σάς ρωτήσω, τί έπρεπε να κάμω... αν τυχόν μ' αγαπούσε κανείς!

—Αν σ' αγαπούσε κανείς; φώναξαν συγχρόνως ο Ζακόμπ κι' η γυναίκα του.

Οι λέξεις όμως αυτές μόλο που θυγέκαν ταυτόχρονα απ' τα χείλη τους, φανέρωναν δυο διαφορετικούς έντελως τόνους.

Η φωνή του Ζακόμπ εξέφραζε άπλως την έκπληξη, ενώ της Μπέρθας φανέρωνε το συναίσθημα που έδειχνε όλη την ψυχική ταραχή της.

Η Τζέννη σταμάτησε για μι στιγμή δειλιάζοντας στο άκουσμα του συγχρόνου αυτού έπιφωνήματος, κατανικώντας όμως και τον τελευταίο της δισταγμό, συνέχισε με κάποιο έκπληκτικό μορφασμό:

—Ναί, αγαπητοί μου, δει ήταν τάχα δυνατόν να... προσελκύσω κι' εγώ την προσοχή κάποιου νέου;

—Αυτό είναι πράγμα που μπορεί να συμβή, πράγματι! είπεν ο Ζακόμπ, εξακολουθώντας να γεμίζει την πίπα του, μολονότι αυτή ήταν γεμάτη καπνό. Δεν είναι έτσι, γυναίκα;

Η Μπέρθα φάνηκε σαν να μην είχε άκουσει. Έξακολουθούσε να κρατή τα μάτια της έρευνητικά πάνω στη νέα που δεν μπόρεσε να κρύψει την ανησυχία της, μη ξέροντας πως να έξηγησή τη σημασία του βλέμματος εκείνου.

Και η σκέψη της Τζέννης πέταξε αμέσως, σαν να ζήτοσε βοήθεια, στον Μαρσιάλ.

Θυμήθηκε ξαφνικά τί είχε υποσχεθί, πριν λίγες ώρες στον αγαπημένο της, που έφυγε ήσυχος με την ευτυχία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του.

Σκέφθηκε ότι, πιθανόν, την ίδια έκελη στιγμή, ίσως ο Μαρσιάλ να έκυνηστηρευόταν τον έρωτά του στη μητέρα του, ή όποια, θέβαια, θά τον ένεθάρρυνε στην έξομολόγησή του.

[(Ακολουθεί)]

ΜΕ τους άγκωνες άκουμπισμένους στην τουαλέτα, η 'Αδέλα ζητούσε στον καθρέφτη την φυσιογνωμία των είκοσι χρόνων της. 'Αλλά έδε ένα πρόσωπο θλιμμένο και στεγνό, ένα πρόσωπο κοριτσιού που είχε γνωρίσει όλες τις πίκρες της ζωής.

—'Αδέλα, έτοιμάσου! Κοντεύει η σειρά σου...

—Καλά, έρχομαι. Έχάιδεψε τις λεπτές γάμπες της, τυλιγμένες στο μετάξι της κάλτσας. Μετά, σηκώθηκε χαμογελώντας, κι' έτοιμάστηκε για να βγίη στη σκηνή, μαζί με τους δυο παρτναίρ της, για έναν άκροβατικό χορό. όπως έκανε κάθε θράσδυ.

Ήταν τρία χρόνια που έχορευε, είχε ταξιδέψει πολύ κι' έγνωριζε όλη την Ευρώπη. Τελευταίως όμως είχε κουραστεί πολύ απ' την νομαδική αυτή ζωή.

—Ντροπή, καυμένη, να λές πως είσαι κουρασμένη σ' αυτήν την ηλικία!... Έχεις δίκιο, αλλά τί θέλεις να κάνω; —Ν' αλλάξεις επάγγελμα, να πας στο σπίτι σου.

—'Αδύνατον. Είμαι καταχρεωμένη και δεν μπορώ να φύγω.

—Έτσι είν' η ζωή μας, αγαπητή μου. Έγώ είμαι σαράντα χρόνων και έινε είκοσι χρόνια που με κυνηγούν παντού οι δικαστικοί κλητήρες και οι άγονες.

—Και δεν εκουράστηκες ακόμη απ' αυτή τη ζωή, Ματθίλδη;

—Τί να κάνω; Πρέπει να ζήσω.

—Εγώ δεν άντεχω πιά. Ένα-δυο χρόνια ακόμη και μετά γειά σας!

—Τί σκοπεύεις να κάμης;

—Έστω και την ύπνρετρία, αλλά δεν θά χορεύω πιά έπάνω στη σκηνή.

—Και ο έρωτας;

—Και ποιος τον είδε ποτέ τον έρωτα; Λέγοντας αυτά, έχαμογέλασε πικρά καθώς έβαζε πούδρα. Μετά, τεντώθηκε για να ταυνούν λίγο τα νεύρα της και στάθηκε όρθη στη μέση του καμαρινού.

Ο έρωτας! Δεν είχε γνωρίσει παρά την περιέργεια των άνδρων και άχυρώθηκε καλά σαν να έπρόκειτο να υπερασπισθί από τον πιο επικίνδυνον έχθρό.

—Εμπρός, 'Αδέλα!...

Έβγηκε τρέχοντας στα παρασκήνια, εστάθηκε ανάμεσα στους δυο παρτναίρ της κι' έπλεξε τα χέρια της με τα δικά τους.

—Πολύς κόσμος άπόψε, 'Αδέλα.

—Και τί μ' ενδιαφέρει έμένα;

—Μά τί έχεις, τέλος πάντων, και είσαι διαρκώς στενοχωρημένη;

—Νά μη σάς ενδιαφέρει! Έγώ δέ, ρωτάω για κανέναν.

Η όρχήστρα άρχισε να παίζει κι' έδήγκαν στη σκηνή,

ΚΑΙΝΟΒΡΓΙΑ

Ένα τρυφερό διήγημα του
ΛΟΥΪ ΤΖΙ ΝΑΝΝΙΠΙΕΡΙ

ρουβίζοντας τα όπλα τα τους στον ήχο της. Η 'Αδέλα έχορευε μηχανικά, χαμογελώντας στο κοινό, χωρίς να το βλέπει, γιατί σκεφτόταν τους καταπράσινους κάμπους, του χωριού της και το σπίτι όπου την έπεριέμενε η γρηά μητέρα με την πεποίθηση πως η κόρη της ήταν ευτυχισμένη επειδή είχε γίνει διάσημη. Και δεν ήξερε πως η φήμη δεν φέρνει πάντα την ευτυχία.

Τα χειροκροτήματα την έκαναν να συνέλθη. Το κοινόν ζητούσε την επανάληψη του τελευταίου χορού. Εκείνη τη στιγμή η 'Αδέλα δρεθθηκε άκριδώς μπροστά στο θεωρείο της σκηνής, όπου ένας άγνωστος είχε κρεμαστή σχεδόν απ' έξω, χειροκροτώντας με όλη τη δύναμή του. Του έχαμογέλασε. Δεν μπορούσε να τον διακρίνη καλά, γιατί οι προβολείς την εθάμπωναν. Αλλά της έκαναν εντύπωση δυο μεγάλα κατάνυρα μάτια σ' ένα πρόσωπο θλιμμένο και γλωμό.

Έχορψε γι' αυτόν και κατά τρόπον ώστε να το καταλάβη. Ένοούσε την ανάγκη να προσφέρει σε κάποιον την καλλιτεχνική της προσπάθεια, και ήταν ευχαριστημένη ότι αυτός ο κάποιος ήταν ένας άγνωστος.

Η αίθουσα φωτίστηκε και η 'Αδέλα, με το πρόσωπο φλογισμένο, έχαμογέλασε προς το θέατρο. Ο άντρας, του οποίου έγνωριζε μονάχα το βλέμμα, είχε ένα πρόσωπο πολύ συμπαθητικό, όπου όμως ήταν χαράμμένη μια βαθύτατη μελαγχολία.

—Κάνεις την όνορετη και μετά χαριεντίζεσαι με τους θεατάς! της είπε ο Ροβέρτος, ένας από τους παρτναίρ της.

Η 'Αδέλα δεν απήντησε. Έκαμε έναν μορφασμό κι' έμπηκε στο καμαρίνι της. Η Ματθίλδη ήταν ντυμένη κι' έκ' ίπνιζε μακαρίως.

—Έβγαλε μ' αυτή το κοστούμι του χορού κι' έπήγε στην τουαλέτα για να βγάλη το μανικιέ, χωρίς να κοιτάξη στον καθρέφτη. Μπροστά της έβλεπε ακόμη το πρόσωπο του αγνώστου και δεν μπορούσε να καταλάβη γιατί είχε γίνει ξαφνικά τόσο πολύ νευρική.

—Είσαι έτοιμη, 'Αδέλα; Πάμε για φαί!

—Ευχαριστώ, Ροβέρτε. Απόψε κάτι μου έτοιμάσε η οπιτονοικοκυρά μου.

—Καληνύχτα, λοιπόν. Αύριο στις δέκα πρόβες. Έχαιρέτησε με το χέρι και ύστερα από λίγο άκουσε τα βήματα του Ροβέρτου που έφευγε με τον Μάρκο.

—Καλά παιδιά οι συμπαίχτες σου, της είπε η Ματθίλδη. —Ναί. Δεν μου έδωσαν ποτέ την παραμικρή ενόχληση. Έμεινε μόνη. Άκουσε τους άλλους που έφευγαν και όγνηκε τελευταία. Η σκηνή και η αίθουσα ήσαν κατασκότεινες. Έκαληνύχτισε τον θυρωρό και θγαίνοντας στο πεζοδρόμιο, έσπρωξε τη γούνα του παλτού της.

—Σας περιμένω μιάν ώρα! άκουσε πίσω μιάν α-

γνωστή φωνή.
—Γιατί; Έκαμε ή 'Αδέλα και είδε τόν συμπαθητικό νέο τόν θεωρείται.
Κυτάχθηκαν στο χλωμό φως ενός φανού, δίχως να προφέρουν λέξη.

—Δεν είσατε «αυτή», είπε ο άνδρας θλιβερά. Με συγχωρείτε. Της μοιάζετε καταπληκτικά, αλλά δεν είσατε «αυτή»..
—Ποιά ένομιόσατε πως ήμουν;

—Μια γυναίκα που την γνώρισα εδώ και κάμποσα χρόνια και την όποιαν θέλω να ξαναβρω. Είναι ή μόνη γυναίκα που αγάπησα με όλη την ψυχή μου..

—Αυτούμαι πολύ, έμουρμούρισε ή 'Αδέλα λίγο συγκινημένη απ' αυτήν την ιστορία.

—Επρωχώρησαν άργά μαζί, μιλώντας κατ' άρτια διαστήματα.
—Της μοιάζετε όμως πάρα πολύ!..

—Είναι κι' αυτό καί..

Ο νέος της άφηγήθηκε τη ζωή του. Είχε αγιατήσει μια χορεύτρια, ένα άνήσυχο πλάσμα που δεν έννοούσε να σταθή πουθενά. Όσοσο αυτός κατώρθωσε να την κρατήσει στο σπίτι του για λίγον καιρό, και τό θαύμα της μητρότητος την είχε σχεδόν μεταμορφώσει.

Μόλις όμως γεννήθηκε ένα κοριτσάκι, που ήταν όλος ο πόθος και οι έλπίδες της, την έπιασε πάλι ή μανία της φυγής και ή άγάπη για τό επάγγελμάτης. Έτσι τόν άφησε ξαφνικά, δίχως να του γράψη μια λέξη. Κι' αυτός έμεινε μόνος με τό κοριτσάκι του στην άγκυλιά.

Έπειτα από τόσον καιρό, μόλις τώρα άρχισε πάλι να ζή, κι' εκείνο τό θράδυ ένοιωσε πάλι την καρδιά του να χτυπά θανάτα και παράξενα. Ένόμιζε πως είχε ξαναβρή την παλιά του άγάπη.

—Αυτούμαι πολύ, είπε ξανά ή 'Αδέλα. "Ηθέλα νάμουν ή έλλη για σάς.

—Α, όχι. Έσείς είσατε κοριτσάκι απέναντί της..

Επρωχώρησαν άκόμη μαζί, στοδς σκοτεινούς κι' έρημους δρόμους, σιαπηλοί. Αυτός δεν τολμούσε να πη άλλο τίποτα για τόν έαυτό του και εκείνη δεν ήθελε να τόν ρωτήσει.

—Είσατε κουρασμένη;

—Ναι, πολύ. Και πεινώ φοβερά, γιατί δεν τρώμε ποτέ πριν από την παράστασι.

—Τότε έλάτε να φάμε μαζί. Μένω εδώ κοντά..

Εμπήκαν σ' ένα σκοτεινό μέγαρο με κατάλειστα όλα τα παράθυρα. Μια μαρμαρίνη σκάλα, μια καρυδένια πόρτα, ένας μεγάλος αντιθάλαμος γεμάτος προσωπογραφίες, και ένας άτέλειωτος διάδρομος που έχωριζε στα δύο τό σπίτι. Στην τραπέζια ήταν στρωμένο τραπέζι με κρύα φαγητά.

—Ο ύπηρέτης μου τά έτοιμάσε για μένα, αλλά θα τό μοιραστούμε σάν καλοί φίλοι.

Κάποια οικειότητα δημιουργήθηκε άμέσως μεταξύ τους, σάν να ήσαν παλιοί φίλοι, έδιωξαν κάθε μελαγχολία και γελούσαν κώρα πιδ συχνά. Τέλος, τά νειάτα τους ξέσπασαν στην εύθυμία, στη χαρά δυο άπώξεων που μπορούν και συνεννοούνται περίφημα.

—Νομίζω πως ξαναγεννήθηκα. Είναι χρόνια που δεν βλέπω μια γυναίκα στο τραπέζι μου.

—Κι' εγώ είναι καιρός που έχω να φάω σέ σπίτι. Έχω την έντύπωσι πως βρίσκομαι σ' έναν καινούργιον κόσμο.

—Αναφαν ένα τσιγάρο, ενώ άκουγαν ένα διενέζικο δάλε στο ραδιόφωνο.

—Μπορώ να ιδώ τη μικρή;

—Πώς, δέβαια!

Επέρασαν τόν μεγάλο διάδρομο κι' εμπήκαν σέ μια κρεβ-δατοκάμαρα με ροζ ταπεσαρία. Σ' ένα μικρό κρεββατάκι ένο κοριτσάκι με ξανθές μπονίνες κομμάτων μακαρίως.

—Τί χαριτωμένη που είναι!.. Πώς τη λένε;

—Αντζέλικα.

—Σάν άγγελούδι είναι τό κοινιλάκι μου..

Κι' ένοιωσε στην καρδιά όλη την αισθηματική στελρωσι της μοναξιάς της.

—Γιατί γινήκατε πάλι μελαγχολική; Τί σκέπτεσθε;

—Κάτι τό πολύ παράξενο.. Άν αυτό τό κοριτσάκι ήταν δικό μου!..

Κι' έχάιδεψε τό προσωπάκι της μικρής με τό δικό της, έρ-ροφήςε την άναπνοή της που είχε τό άρωμα της άθωότητος κι' έκλεισε τά μάτια για να σταματήσει τά δάκρυα που άρχι-σαν ν' αναβλύζουν από τό κατάβαθα της καρδιάς της.

—Έξίστηνε. Τώρα θα κλάψη. Πρέπει να φωνάξω την πα-ραμάνη.

—Δεν είναι άνάγκη. Θα την ήσυχάσω εγώ.

Εγρονάτισε κοντά στο κρεββατάκι και άρχισε να νανουρίζει την μικρή, καλώντας την με τά γλυκύτερα όνόματα. Στο ρό-δινο φως τού δωματίου τά λόγια της άνηχούσαν σάν νότες μουσικής. Και ή μικρή ξανακοιμήθηκε.

Τότε ή 'Αδέλα έβγήκε απ' τό δωμάτιο και ο άγνωστος τη άκολούθησε, ενώ την κοιτούσε με θαυμασμό και συγκίνηση.

—Έχετε ψυχή μητέρας, της είπε.

—Τώρα μόλις νοιώθω πως είμαι γεννημένη μονάχα γι' αυτό.

Απάντησε ή 'Αδέλα. Τώρα καταλαβαίνω γιατί ήμουν τόσο άνή-συχη και δεν μπορούσα να σταθώ πουθενά. Μου λείπει τό σπίτι, ένα παιδί.., λίγη άγάπη. Είμαι τόσο συγκινημένη εδώ μέσα!..

Η φωνή της έγινε τρυφερή και μόλις άκούστηκε καθώς έ-πρόφερε τά τελευταία λόγια. Κι' έσώπασε, μετανοιωμένη ίσως γιατί είπε πολλά.

Η σιγή δεν έκράτησε πολύ. Άκούστηκε μια άλλη φωνή, πιδ γλυκειά, πιδ τρυφερή και συγκινημένη, ενώ ένα χέρι άκουμπού-σε στόν ώμο της:

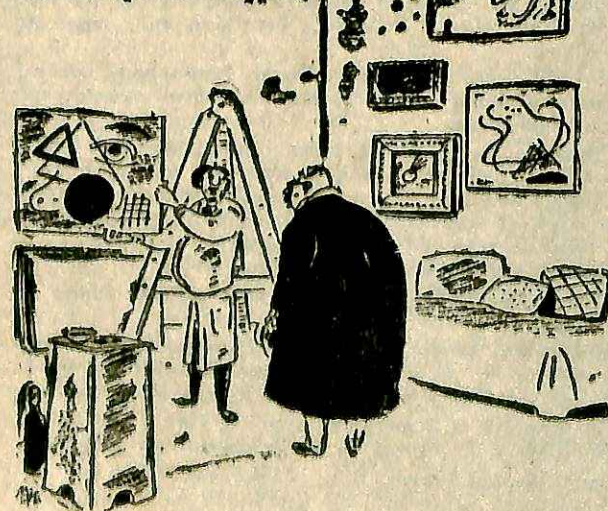
—Θέλεις να μείνης εδώ, μαζί μου, με τό κοριτσάκι;

Η 'Αδέλα έκύταξε τόν άνδρα, τά μάτια του όποιου έφανε-ρωναν όλη του την ελκρινεία. Θέλησε ν' άπαντήσει, να πη ότι δέχεται, αλλά τά χέλη της δεν μπόρεσαν να μιλήσουν νιατί έ-τρεμαν, καθώς ένοιωσε την επιθυμία να κλάψη.

—Αλλ' αυτός δεν είχε άνάγκη από τά λόγια της για να μαν-τέψη την άπάντησι..

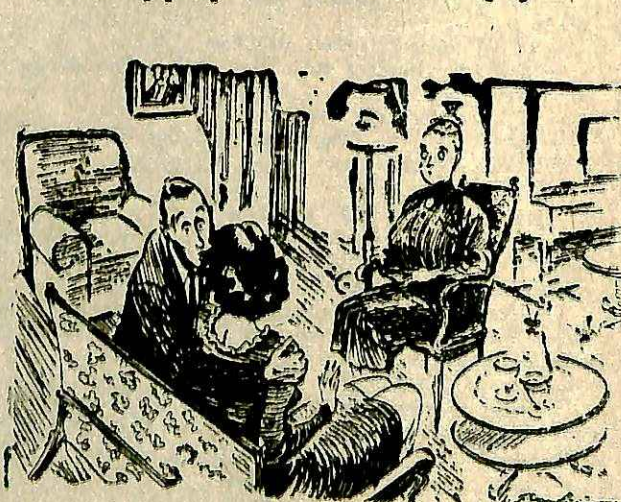
ΛΟΥ-Ι-ΤΖΙ ΝΑΝΝΙΠΙΕΡΙ

Μοντέρνα τέχνη

—Αυτός ο πίναξ παρι στάνει «Καταιγίδα στο δά-σοφο». Άλλά άν θέλετε κανένα κυνήγι τίγρεως, δεν έχω παρά να αλλάξω τόν τίτλο.

Όταν ή μαμά είχε άλοϊδωρη

—Έλα, έλα. Χρηστάκη! Φίλα με τώρα που.. μάς βλέπει ή μαμά!

ΤΟΝ ΠΑΛΗΟΝ ΡΩΜΑΝΤΙΚΕΣ ΑΠΑΓΩΓΕΣ ΚΑΙΡΟΝ

ΣΚΛΑΒΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΜΕΝΗ

εύτυχια ή νεανική καρδιά της Φανής και να άχρηστέψη τά εκατομμύρια του κυρίου Εύριπίδη.

Τό χρυσάφι του πλουσίου γέρου έ-χασε την αξία και τη λάμψη του μπροστά στο χρυσάφι της άγάπης, που άστραψε ένα άπόγευμα στά μάτια της νέας. Είχε πάει με την μητέρα της σέ μια φιλανθρω-πική έορτή. Την είχαν καλέσει μαζί με άλλα κορίτσια, να προσφέρη τις ύπηρεσίες της στην έορτή. Εκεί πρωτοείδε έναν νέο που στην ώρα του μορφή καθρεφτιζόταν ή ψυχική του ευγένεια και ή πνευματική του ανάπτυξις.

Έδοθησσε κι' αυτός στην έορτή. Και με τό θάρρος της προσωρινής συναδελφό-τητας έμίλησε με την Φανή. Έγνωρίστη-κε μαζί της. Παύλο τόν έλεγαν. Ήταν φοιτητής και καταγόταν από επαρχία.

Υπάρχουν αισθηματικά ειδύλλια, τά ό-ποια θαρρεί κανείς ότι κάποια μοίρα τά έχει προετοιμάσει σ' όλες τις λεπτομέ-ρειές τους. Φτάνει μονάχα ν' άρχίσουν. Κι' όταν άρχίσουν, ξετυλίγονται με πυ-ρετώδη ρυθμό, με μίαν ομαλότητα και τα-χύτητα γεμάτες λαχτάρα και πάθος.

Τέτοιο ήταν τό ειδύλλιο της Φανής και τού Παύλου. Δεν είχε περάσει ούτε έβδο-μάδα σωστή, από τό άπόγευμα εκείνο, που πρωτομίλησαν, και οι δύο νέοι είχαν φθά-σει σ' ένα έρωτικό παραλήρημα. Είχαν συναντηθή δυο φορές. Και από την μια καρδιά στην άλλη είχε χυθή ένας γλυκίος όκεανός αισθηματος. «Ω, ραγδαίοι, πα-ράφοροι έρωτες, που λάμπετε παράξενα και γοητευτικά, σάν τη λάμψη μιας ά-στραπής!..

—Υπάρχει—δεν μπορεί να μ'ήν ύπαρχη—στόν κόσμο για τόν κάθε άνδρα μια γυ-ναίκα, που είναι όπως την όνειρεται, και που μπορεί να τόν κάμη άσύνκριτα εύτυχημένο. Τό ζήτημα είναι να μπο-ρέση να την βρή κανείς αυτή τη γυναίκα.

Ο Παύλος έπεσθε από την πρώτη στιγ-μή ότι βρήκε τό ιδεώδες του στο πρόσωπο της Φανής. Είχε την έντύπωσι, ότι αυτήν έπλαθε στά αισθηματικά του όνειρα από τά πρώτα έφηβικά του χρόνια.

—Φανή, της είπε μια μέρα, τό πήρα ά-πόφασι. Θα έλθω την Κυριακή να σε ζη-τάω από τούς δικούς σου.

Η νέα ταράχθηκε:

—Όχι, φώναξε με άγωνία.

—Γιατί; Όστε δεν μ' άγαπάς, Φανή;

—Μ'ήν τό λες αυτό, άναπημένο μου..

—Άν ήξερες πόσο μαύρη ήταν ή ζωή μου πριν σε γνωρίσω! Τί αξία μπορεί να έ-χη ή ζωή για μένα μπροστά στην άγάπη και στην εύτυχια που μου χάρισε;

—Τότε γιατί δεν θέλεις να παντρευ-τούμε;

—Γιατί φοβάμαι για σένα.

Και ή Φανή έξήγησε στόν Παύλο τά αγέδια τού πατέρα της. Θα την έδινε στόν πλούσιο γέρο και θάπαιρνε λεφτά. Κι' άλ-λοίμονο σ' όποιον αντίστοιχόταν στά σχέ-διά του.

—Άλλά ο ήρωϊσμός, τόν όποιον έμπνέει

ο έρωτας, τίποτε δεν ύπολογίζει. Δεν θά με φοβίσουν οι άπειλές του άρχιού πα-τέρα, έσκέφθηκε ο Παύλος. Έγώ θα την πάρω τη Φανή, γιατί την αγαπώ.

—Ανεκοίνωσε στή νέα τά σχέδιά του.

—Θάρω, της είπε, να σε πάρω μια νύχτα κρυφά από τό σπίτι σου.

Η Φανή φοβόταν. Πήρε άπόφασι και τά είπε όλα στή μητέρα της. Η καλή έ-κείνη γυναίκα, όχι μόνο δεν την άπέτρεψε από ένα τέτοιο τόλμημα, αλλά της έδωσε κουράγιο.

—Νά κάμης τό π'άν για την εύτυχία σου, παιδί μου, της είπε.

Η κόρη έπεσε με βουρκαωμένα μάτια στην άγκυλιά της αγαπημένης της μητέ-ρας. Οι δυο τυραννισμένες γυναίκες έ-κλαψαν επί πολλή ώρα εκείνη την ήμερα.

Σαββατόδωραδο. Όλα ήσαν έτοιμα. Η Φανή είχε έτοιμάσει σ' ένα μεγάλο δέμα τά πράγματά της. Στίς τρεις τό πρωί θάρ-χόταν ο Παύλος να την πάρη. Νά! Σ' αυτήν τη μικρή πορτούλα θα χτυπούσε.

Μητέρα και κόρη άγρυπνούσαν. Άγω-νία άνάμικτη με μια γλυκειά προσμονή έσφιγγε τις καρδιές τους. Ο πατέρας έλειπε. Μπερόπινο σέ κάποια ταβέρνα. Και θάρχόταν άσφαλώς τά ξεμερώματα στου τό μεθύσι. Τόσο τό καλύτερο. Έν τώ μεταξύ, τά παιδιά θα είχαν φύγει.

Και οι άφρες περνούσαν..

Εξαφνε δέματα έλαφρά άκούστηκαν. Οι δυο γυναίκες πετάχτηκαν όρθιες. Πε-ρίμεναν με καρδιοχτύπι. Η πορτούλα χτύ-πησε. Αυτός θάταν. Ο Παύλος!..

—Φανή!..

—Έλα, παιδί μου, τόν άπάντησε ή μη-τέρα, άνοίγοντας την πορτούλα. Έτοιμη είναι.

Η Φανή ένοιωσε τά γόνατά της να λυ-γίζουν. Στηρίχθηκε στόν ώμο της μητέ-ρας της.

—Κουράγιο, Φανή! Έμπρός! Πάρτε τά πράγματα.

Η φωνή της μάνας έτρεμε από συγκί-νησι.

Εκείνη την ώρα ένας φοβερός κρότος άκούστηκε στην αούλη και σέ λίγο άνοιξε ή πόρτα και μπήκε τριμλίζοντας ο πατέ-ρας. Ο Παύλος, ή Φανή, ή μητέρα της, όλοι έσάστισαν από την άπροσδόκητη αύ-τή εμφάνισι. Δεν ήξεραν τί να κάμουν.

Ο πατέρας τούς είδε που προσπαθούσαν να βγάλουν έξω τά πράγματα της Φανής. Τούς έκύταξε με προσοχή και σάν να συνήλθε άπότομα από τό μεθύσι του.. έ-θγαλε μια δυνατή κραυγή:

—Τί συμβαίνει εδώ; Τί σχεδιάζετε οι δυο σας; Κι' έσ' ποιος είσαι; ρώτησε τόν Παύλο.

Και τράβηξε άπαιλητικά κατά πάνω του.

Ο νέος περιμένα άκλόνητος και άποφασ-στικός. Η Φανή όμως πετάχτηκε έξαλλη και έπιασε έλπίως στόν πατέρα της φωνά-

ζοντας :

—Μή?... Μήν του κάμης κακό!...
'Από την όρμη της κόρης, ο πατέρας, που λόγω του μεθυσμού του δεν έστεκόταν και καλά στα πόδια του, αναποδογυρίστηκε και πέφτοντας έχτυπησε στον τοίχο. Ξαπλώθηκε σχεδόν άναίσθητος. Λίγο αλμα έτρεχε από το μέτωπό του.

—Όλοι έτρώμαξαν. Τί έγινε; Μήπως σκοτώθηκε; 'Η Φανή στεκόταν με μάτια διασταλμένα από την φρίκη: 'Αλλ' ή μάνα, με το άλάνθαστο μητρικό της ένστικτο, που λειτουργησε αξιοθαύμαστα και σ' αυτή την κρίσιμη στιγμή, κατάλαβε ότι απ' όλα τ' άλλα προείχε ή σωτηρία της κόρης της. Πλησίασε τον ξαπλωμένο άνδρα της, τον έπιασε από το χέρι, και στρέφοντας προς τους δυο νέους, τους είπε:

—Δέν έπαθε τίποτε. Σε λίγο θα συνέλθω. Έσείς όμως φύγετε. Γρήγορα, πριν συνέλθω και σ' έδω. Φανή μου, πήγαινε, παιδί μου, στο καλό και θα παρακαλώ το Θεό, όσο ζήσω ακόμη, να εύνη χήση.

Έφίλησε τη μάνα της ή νέα και μαζί με τον άγαπημένο της έπέρασε δίπλα από τον άναίσθητο πατέρα της και βγήκε από το σπίτι. 'Ο Έρως, θριαμβευτής, έποδοπάτησε τα εμπόδια της πατρικής κακίας και άνοιξε, δίπλα από έναν αϊμόφυρτο πατέρα, δρόμο, για να περάση ένα νεαρό ζευγάρι προς την εύτυχια...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

Ένα λογοτεχνικό διήγημα της
ΜΑΡΙΑΣ ΠΙΑ-ΣΟΡΡΕΝΤΙΝΟ

Η νέα άνοιξε την πόρτα και στάθηκε στο κατώφλι: «Μητέρα!», έφώναξε σιγά, σαν να μην τολμούσε να πλησιάση.

—'Η μητέρα, σωριασμένη σε μία πολυθρόνα, μόλις έσήκωσε το κεφάλι μ' ένα υπόκωφο βόγγητό.

—Μητέρα, μην κάνης έτσι, καλέ! —Μαρία!..., Έκαμε εκείνη άπελπισμένη, με άναφυλλητά.

—Ναί, έχεις δίκιο... 'Αλλά τώρα φτάνει πιά, μην κλαίς!...

Την έπλησίασε και της έσήκωσε το πρόσωπο με τ' αχράκια της. 'Ηταν ένα λεπτό πρόσωπο ξανθής γυναίκας, που φαινόταν ώριμότερο, πιο θελκτικό στην ελαφρά σκιά της περασμένης ηλικίας.

—'Ο πατέρας σου..., έψιθύρισε.

—Τό ξέρω.

—'Οχι, δέν μπορείς να ξέρεις ως ποιά σημείο...

—Τά ξέρω όλα, την διέκοψε άπτότομα ή νέα. Ξέρω και χιά το παιδί. 'Από καιρό...

'Η μητέρα την εκύτταξε κατάπληκτη, με άγωνία. Τά λόγια άνέβαιναν με δυσκολία στα χείλη της.

—'Επάλαιψα πολύ για να μην τό μάθης. 'Ηθελα να σε κρατήσω μακριά, ξένην προς δλ' αυτά, και όμως...

—Μητέρα.

—Αυτό δέν θα το συγχωρήσω ποτέ. Με άπατούσε τόσον καιρό χωρίς συτολή, αλλά τώρα φτάνει πιά! 'Εσύ όμως δέν πρέπει να ξέρης...

'Η φωνή της έσυσσε και σωριάστηκε πάλι στην πολυθρόνα.

'Η Μαρία την έσφιξε στην άγκαλιά της.

—Μητέρα, σε παρακαλώ, μην τ' άλές αυτά! 'Ο μπαμπάς έχει άδικο, τό ξέρω.

άλλά μονάχα άπέναντί σου. 'Εγώ δέν έχω καμμία σχέση με δλ' αυτά.

'Ηταν ήρσιμη και άποφασιστική. Φαινόταν σαν νάταν αυτή ή μητέρα, που παρηγορούσε την κόρη που έκλαιγε. Και ή μητέρα άφέθηκε σ' αυτό τό στήριγμα, με την έμπιστοσύνη των έγκαταλειμμένων πλασμάτων, που δέν έχουν τη δύναμη να σταθούν μόνα τους και λυγίζουν στην πρώτη έπιτακτική χειρονομία.

—Πές μου εσύ, Μαρία. Πές μου τί πρέπει να κάμω για να τόν κρατήσω ακόμα σιμά μας. 'Εγώ πιά τάχα χαμένα και δέν μπορώ να σκεφθώ...

'Η μικρή είχε καρφώσει τα μάτια στο χαλί και μία θαθεία ρυτίδα είχε σχηματισθή στο μέτωπό της.

—Τόν αγαπάς πολύ, είσαι πολύ έπεικής μαζί του: 'Ισως γι' αυτό...

—'Αν όμως δέν τόν συγχωρήσω, δέν θα ξαναγυρίση.

—Αυτό είναι άλήθεια.

—Κι' εγώ δέν θέλω να μάς άφήση για πάντα. Δέν μπορείς να τό καταλάβης αυτό εσύ, Μαρία. Καμμία φορά είναι άρκετή στον δυστυχισμένο άνθρωπο και μόνη ή έλπίδα...

—Ναί, μητέρα, τό ξέρω, αλλά δέν χρησιμεύει σε τίποτα.

—Εσώπασαν, πολύ κοντά ή μία στην άλλη, και όμως τόσο άπομακρυσμένες με τη σκέψη.

—'Εγώ, αν ήμουν στη θέση σου, θα πήγαινα σ' αυτή τη γυναίκα, είπε εαφνικά ή κόρη.

—Μήπως δέν τ' άκαμα κι' αυτό; Τώρα όμως υπάρχει ένας δεσμός πιο δυνατός...

Και πάλι εσώπασαν. 'Αλλά, στη στιγμή, οι σκέψεις στο τέλος συναντώνται. Τό παιδί. 'Εκείνο τό παιδί!...

'Αν μπορούσαν τουλάχιστον να μιλήσουν! 'Η μητέρα άρχισε ξανά να πνίξε τα χείλη δυνατά, σαν για να πνίξη μια φωνή που άνέβλυζε απ' την καρδιά της. 'Οχι, όχι. Δέν έπρεπε να σκέπτεται τό παιδί.

—'Αλλά τό παιδί ήθελε να τό σκέπτονται. 'Ο πατέρας δέν είχε έρθει εκείνο τό θρόνο για τό δείπνο. Μονάχα έπληφώνησε:

—Δέν μπορώ νάρθω στο σπίτι. Με συγχωρείς...

Τό πρόσωπο της μητέρας γινόταν δλοένα πιο σκληρό. 'Ο άνδρας της έρισκόταν κοντά σ' εκείνη τη γυναίκα...

—'Όταν όμως αντίκρυζε τό έλέμμα της κόρης της, δέν τολμούσε να της πη τό παραμικρό. Και τό έλέμμα της κόρης έκτελλε:

—Μητέρα, μη μιλάς. Είναι άνώφελο, μητέρα. Μη στενοχωρήσαι...

'Ενα πρωί, εαφνικά, ή Μαρία είδε τόν πατέρα της στο κατώφλι του σπιτιού. Φαινόταν κουρασμένος, στενο-

χωρημένος και τ' ά μάτια του, κατακόκκινα, μαρτυρούσαν πως είχε άρκετές θραύες να κοιμηθή. 'Εμίλησε χωρίς να κυττάξη την κόρη του:

—Βοήθησέ με να μιλήσω της μητέρας. Δέν μπορώ να τ' άφήσω. Είναι άρρωστο... βαρεία...

Δέν άνέφερε «τό παιδί», αυτή όμως καταλάβαινε.

—Ναί, μπαμπά, το είπε.

Τίποτε άλλο. 'Όταν όμως, στο τραπέζι, ο πατέρας είπε ότι «ένας παλιός του φίλος παρασύρθηκε από ένα αυτοκίνητο και βρίσκεται μόνος σε μία κλινική, μακριά από την οικογένειά του», ή κόρη έκαμε πως τόν πίστεψε και τόν έβοήθησε με μερικές έρωτήσεις, ν' άποτελειώσει τό ψέμα.

'Η μητέρα δέν έπενέθε καθόλου στη συζήτηση. Και όταν ο άνδρας της σηκώθηκε να φύγη, δέν τόν ρώτησε τίποτε, άπολύτως.

Και αυτός μουρμούρισε, ταραγμένος:

—Με συγχωρείς, Λύντια, που δέν μπορώ να κάμω διαφορετικά...

'Εκείνη τότε έκούνησε τό κεφάλι, κουρασμένα, σαν να μην ήθελε ν' άκούση άλλα ψέματα. Γιατί τάχα τόσες προσπάθειες; Προτιμότερο ν' άχη κανείς λίγο θάρος...

Πέρασαν ακόμη μέρες και μέρες, και στο άργό πέρασμά τους, μία σκέψις γεννιόταν και μεγάλωνε στην ψυχή της Μαρίας. 'Ηθελε να ιδή τόν πατέρα της, ήθελε να μάθη για τό παιδί. Κάποτε, κουβεντιάζοντας, ή μητέρα είχε αναφέρει χωρίς να θέλη την διεύθυνση του σπιτιού εκείνης. 'Η άβεσθαίότης της ήταν άνυπόφορη. Θά πήγαινε!

—'Ενας κήπος χωρίς λουλούδια. 'Ενα μικρούτσικο σπιτάκι, ισόγειο. 'Η Μαρία μπήκε στον κήπο, πλησίασε σ' ένα παράθυρο και προσπάθησε να κυττάξη μέσα χωρίς να την άντιληφθούν.

Τό παιδί ήταν εκεί, σ' ένα κάτωσπρο κρεβάτάκι, στη μέση του δωματίου. Διέκρινε ένα χλωμό προσωπάκι και δυο χεράκια που σάλευαν έπάνω στην κουβέρτα.

Ξαφνικά, τινάχτηκε. Κάποιος, ο πατέρας, έσκυψε έπάνω στην κούνια, άκούμπησε τά χείλη στο μέτωπο του μικρού και στάθηκε κάμποσην ώρα σ' αυτή τη στάση, με άπέραστη τρυφερότητα.

—'Ότετα ξανασηκώθηκε και πήγε σ' ένα τραπέζι, στο θάθος του δωματίου. Μιά γυναίκα έρισκόταν εκεί. 'Η νέα δέν έβλεπε τό πρόσωπό της, αλλά έμάντευε πως ήταν εκείνη. Κάτι έκαναν, που αυτή δέν μπορούσε να ιδή γιατί έρισκονταν στο σκοτάδι.

Τέλος, ο πατέρας πλησίασε στο κρεβάτάκι και έβαλε μία φούσκα με πάγο στο κεφάλι του παιδιού. Δυο γυναίκες χέρα τόν βοηθούσαν, άνασήκωσαν μία τούφα μαλλία, διώρθωσαν τις κουβέρτες.

'Η Μαρία τραβήχτηκε απ' τό παράθυρο και άπομακρύνθηκε γοργά. Δέν μπορούσε να βλέπη πιά αυτό τό θέαμα: δέν μπορούσε να τούς βλέπη σκυμμένους μαζί έπάνω απ' την κούνια του παιδιού.

'Επέστρεψε στο σπίτι. 'Η μητέρα της ήταν στην κρεβατοκάμαρά της, στα σκοτεινά.

—'Ενα θρόνο, επί τέλους, ο πατέρας επέστρεψε. Πέρασε μπροστά από την

κόρη του χωρίς να την άντιληφθή, πήγε κατ' ευθείαν στο δωμάτιο της γυναίκας του και ή Μαρία τόν άκουσε να κλαίη με άναφυλλητά. Θά ήθελε ν' άκούση τί έλεγε, αλλά δέν τολμούσε να πλησιάση στην πόρτα. 'Εφυγε και κλείστηκε στο δωμάτιό της. 'Αλλά τό κλάμα του πατέρα της έφθανε και ως εκεί.

—'Ότετα από ώρα πολλή, ή μητέρα της ήρθε να την συναντήσει. 'Αγκαλιάστηκαν δίχως να προφέρουν λέξι: τά χέρια της μητέρας έτρεμαν στους ώμους της κόρης και ή φωνή της ήταν σβυστή:

—Τό παιδάκι πέθανε. Μου τά είπε όλα. 'Επήγαινε σ' αυτή τη γυναίκα για τό παιδί. Τώρα μου υποσχέθηκε ότι δέν πρόκειται να την ξαναϊδής.

Τό δωμάτιο, τό κρεβάτι, τό πρόσωπο της μητέρας: όλα έστριφογύριζαν μπροστά στα άφωνα μάτια της Μαρίας.

Τό παιδάκι πέθανε! Τά δάκρυα άρχισαν ν' αβλακώνουν τά μάγουλα της Μαρίας. Τό παιδάκι, με τόν θάνατό του, έλευθέρωνε επί τέλους τόν πατέρα, το είχε επιτρέψει να έπιστρέψη στη μητέρα της. Τώρα πιά θά περιούσαν μία περίοδο γαλήνης στο σπίτι. Τότε όμως αυτή, γιατί να κλαίη, καθώς σκεπτόταν τό μικρό πλασματάκι που δέν τό έγνώρισε ποτέ;

—'Ετρεξε ως τό κατώφλι της μεγάλης κρεβατοκάμαρας για να ιδή τόν πατέρα της ή κοιμώταν νυκνημένος ά-

πό την κούραση. 'Η μητέρα της όμως στεκόταν όρθή, κοντά στο παράθυρο. Ξαναγύρισε στο δωμάτιό της και εαπλώθηκε στο κρεβάτι χωρίς να γδυθή. Ούτε κι' αυτή δέν θα μπορούσε να κοιμηθή άπόψε. Στο σκοτάδι του μικρού δωματίου, τό πρόσωπο του πατέρα της άνακατευόταν με τό προσωπάκι του μικρού παιδιού.

—'Επειτα, ή μορφή του βρέφους χάθηκε. 'Αλλά στο πρόσωπο του πατέρα έμενε μία έκφρασις στενοχώριας και τρώμου, σχεδόν παιδική. 'Ισως και ή μητέρα να τόν είχε δλ' μ' αυτή την έκφραση και γι' αυτό τόν έσυγχώρησε.

'Η Μαρία έκρυψε τό πρόσωπο στο μαξιλάρι της. Είπε πάλι τό παιδάκι, μικρούτσικο, κατάχλωμο, μ' ένα προσωπάκι τόσο δά και με μιά έκφραση πολύ γλυκεία. Καθόταν στα γόνατά του πατέρα και χαμογελούσε, καθώς άπλωνε τά χεράκια. Θά ήθελε να τό πλησιάση, αλλά δέν μπορούσε. Γιατί;

Εύπνησε εαφνικά, με μία κραυγή. 'Η μητέρα έτρεξε στο δωμάτιό της:

—Τί έχεις, Μαρία;

—Τίποτε, μουρμούρισε αυτή.

'Αλλ' εκείνο τό «Γιατί!;» που τό φώναζε στον ύπνο, έτρεμε ακόμη έπάνω στα χείλη της. Και ήταν μία μάταιη έρώτηση, στην όποιαν ή ζωή δέν μπορεί ποτέ ν' άπαντήσει.

ΜΑΡΙΑ ΠΙΑ ΣΟΡΡΕΝΤΙΝΟ

ΣΥΝΟΜΕΣΗ
ΤΟΥ

ΜΑΧΝΤΙ

ΕΜΙΛΙΟ ΣΑΛΓΚΑΡΙ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.

Η άλμεα Φατμά σώζεται ως εκ θαύματος από τον 'Αβδελ Κερίμ, ο οποίος έχει δραπέτευσει από τη φυλακή του και μαζί φεύγουν με την απόφαση να ζήσουν κάπου μακριά από την όλη της έκδικητικής 'Ελέγκας.

Εν τω μεταξύ όμως ο Νότης καταστρώνει ένα καταθόνα σχέδιο. Κατηγορεί την Φατμά ως κατασκοπόν του Μαχντί και ένεργει να συλληφθή. Έτσι, αποχωρίζομένη από τον 'Αβδελ Κερίμ θα μπορούσε έφτω και διά της βίας να την κατακτήσει.

— Συλλάβετέ την και πάρτε την από δω! (Μετάβα ο Νταφάρ πασάς).

12ον (Τελευταίον)

Μερικοί στρατιώτες αρπάζουν την άλμεα και την απομάκρυναν απ' εκεί, παρ' όλες τις σπαρτακτικές φωνές και τις απειγνωσμένες προσπάθειες που έκανε για να φύγει.

— Βοήθεια 'Αβδελ Κερίμ! Βοήθεια Κασάν! εφώναζε.

Ο Αιγύπτιος έκανε να τρέξη εις βοήθειάν της, σέρνοντας μαζί του αυτούς που την κρατούσαν. Έσταμάτησε όμως μπροστά στον πασά, που είχε βγάλει το πιστόλι και το πρόκεινε έναντίον του, λέγοντας:

— Αν κάμης ένα θήμα σέ σκοτώνω!

— Αφυσέ με να φύγω! Δεν θέλω πια να υπηρετήσω στον στρατό! Εφώναζε ο 'Αβδελ Κερίμ σαν τρελλός. Αφυσέ με ν' ακολουθήσω αυτήν την γυναίκα που την αγαπώ περισσότερο και από τον εαυτόν μου. Ξήλωσέ μου τὰ γαλόνια αν θέλεις, αλλά μη μ' έμποδίσης να πάω μαζί της στο Χαρτούμ, να την προστατεύσω, να την υπερασπισθώ!

— 'Αβδελ Κερίμ, έχω αούστηρες διαταγές από τον διοικητήν του Χαρτούμ να σε πάρω μαζί μου, έστω και διά της βίας.

Είς ένα του νεύμα τον άρπαξαν βώδεκα στρατιώτες, τον έδεσαν καλά και τον έσυραν μακριά απ' εκεί. Ο Κασάν που είχε τραθήξει τη σπάθα του, αναγκάστηκε να την ξαναβάλει πάλι στη θήκη της.

— Επὶ τῶν ἱππῶν! διάταξε τότε ο πασάς.

Ζησαν και ἐπλησίασαν τὸν Νότη, ποὺ εἶχε ἀνάψει ἀπαθέστατα τὸ τσιμπούκι του.

— Λοιπόν, ἀδελφέ μου; ἐρώτησεν ἡ 'Ελέγκω με φωνὴ λίγο ἀλλαγμένη, πιάνοντας τὸ χέρι του.

— Όλα ἐν τάξει, ἀπάντησε ὁ Νότης.

— Ὡστε λοιπὸν οἱ 'Ελληνες ἐνίκησαν τοὺς Αἰγυπτίους! ἐφώναζε αὐτὴ με κάποια θηριωδία στὴ φωνή.

— Ἀκριβῶς, ὅπως εἶπες.

— Καὶ ἡ Φατμά;...

— Τὴν πανε δεμένη στὸ Χαρτούμ.

— Καὶ αὐτός;...

— Αὐτὸς ἀκολουθεῖ τὸν στρατό.

— Τὴν ἀγκατέλειψε;

— Αὐστηχῶς, ὄχι. Εἶνε πὺδ ἐρωτευμένος ἀπὸ πρὶν.

Στὸ χιονάτο μέτωπο τῆς 'Ελληνίδας ἐφάνηκε μιὰ θαθεῖα ρυτίδα.

— Ἀκόμη! εἶπε με πείσμα. Πῶς ἐγινε ὁ χωρισμός;

— Τοὺς ἐχώρισαν διὰ τῆς βίας καὶ λίγο ἔλειψε ὁ Νταφάρ πασάς νὰ τὸν σκοτώσῃ με τὸ πιστόλι του.

— Γιατί;

— Γιατί εἶχε τραθήξει τὸ σπαθὶ του καὶ ἤθελε νὰ τρέξῃ εἰς βοήθειάν της.

— Καὶ τώρα τί θὰ κάνουμε;

— Ἐγὼ θ' ἀκολουθήσω τὴν άλμεα καὶ σὺ τὸν 'Αβδελ Κερίμ. Εἶνε τὸ μόνο ποὺ μᾶς μένει.

— Ἀφοῦ όμως ὁ 'Αβδελ Κερίμ εἶνε τόσο ἐρωτευμένος με τὴν Φατμά, με πρῶτην εὐκαιρία θὰ λιποτακτῇ γιὰ νὰ τρέξῃ κοντὰ της.

— Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὸν ἀμποδίσῃς.

Ο Νταφάρ πασάς θὰ σέ βοηθήσῃ, ἀφοῦ ἔχει διαταχθῇ νὰ τὸν κρατήσῃ κοντὰ του.

— Φοβάμαι πῶς δὲν θὰ τὰ καταφέρω, Νότη. Ἀφοῦ ἀγαπάει τόσο τὴν άλμεα δὲν θὰ θελήσῃ ποτὲ νὰ πάρῃ ἑμένα καὶ μάλιστα ἔπειτα ἀπ' αὐτὰ ποὺ τοῦκανα.

— Μπα! ἔκανε ὁ Νότης, σηκώνοντας τοὺς ὤμους. Ὁ καιρὸς γιὰ τρεφεῖ τις πληγές καὶ θὰ γιαιτρεψῇ κι' αὐτὴν τοῦ 'Αβδελ Κερίμ. Ἀκολουθήσε τον, δειξε τὴν ὑποταγὴ καὶ τὴν ἀγάπην σου, σώσε τον ὅταν κινδυνεύῃ καὶ προσπάθησε νὰ τὸν μαγέψῃς με τὴν τέχνην ποὺ ἔχεις. Ἐχεις τὴν καμήλα σου, τὰ δ-ξέρις. Ἐχεις ἀρκετὸ, πάρε καὶ τὸν πλά σου, χρησὶμα ἀρκετὸ, πάρε καὶ τὸν σκλάβο μου Τακίρ γιὰ νὰ σέ προστατεύῃ. Καὶ πήγαινε στὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ!

— Κι' ἐσύ;

— Ἐγὼ θὰ τρέξω πίσω ἀπ' τὴν Φατμά, θὰ τὴν φθάσω, θὰ σκοτώσω ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἀκολουθίας καὶ θὰ τὴν πάρω στὴν Κουετένα ἢ στὸ Χαρτούμ.

— Ἰσως λοιπὸν νὰ μὴν ξαναῖδωθοῦμε.

— Ποιὸς ξέρει; Ὅπως θελήσῃ ὁ Θεός!

Ἐξ ἄλλου δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος: ἢ θὰ πάμε ἢ θὰ μείνουμε, δηλαδή ἢ θὰ νικήσουμε ἢ θὰ νικηθοῦμε. Διόλεξε!

— Ἐγὼ φεύγω γιὰ κάτω.

— Κι' ἐγὼ γιὰ πάνω.

Ο Νότης ἔπιασε τὴν 'Ελέγκω ἀπὸ τὸ χέρι κι' ἐκατέβηκαν ἀπὸ τὸν λόφο, ἀκολουθούμενοι ἀπὸ τὸν σείχη ποὺ δὲν ἀνοίγει τὸ στόμα του νὰ προσφέρῃ λέξι.

— Πήγαινε, ἀδελφὴ μου, γιατί ἡ ὥρα περνάει καὶ νὰ προσέχῃς μὴν κά-νης καμμιὰ θλακεία! τῆς εἶπε ὁ Νότης ὅταν ἐφθασαν στὴν πεδιάδα.

— Μὲ στενοχωρεῖ πολὺ ποὺ θὰ χωρί-σουμε γιὰ πάντα, ἀδελφέ μου.

—Ο Θεὸς τὸ θέλει

Ἀφοῦ ἀποχαίρετ' ὁ Νότης τὸν ἀδελφόν της ἡ 'Ελέγκω ἀνέθηκε στὴν καμήλα της. Τοῦ ἔσφιξε γιὰ τελευταία φορὰ τὸ χέρι καὶ ἔφυγε ἀκολουθούμενη ἀπὸ τὸν σκλάβον.

Τρεῖς φορές ἐγύρισε πίσω τὸ κεφάλι κι' ἐχαίρετ' ὁ Νότης με τὸ μαντήλι. Μετὰ ἐκάθηκε πίσω ἀπὸ τὴν πανύψηλες χουρμαδιές.

— Καὶ μὲν 'Ελέγκω! ἐμουρμούρισε ὁ Νότης στενάχοντας. Ἐχω τὴν προαίσθησιν ὅτι δὲν πρόκειται νὰ σέ ξανα-ἰδῶ!

Ἐμεινεν ἀκίνητος με τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στήθος καὶ τὸ θλέμμα καρφωμένο στὸ μέρος ὅπου εἶχε χαθῇ ἡ 'Ελέγκω. Ὁ σείχης τὸν ἐχτύπησε στὸν ὄμο καὶ τὸν ἔκαμε νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν θλιβερὴ ἐκείνης σκέψεις.

— Δὲν πρέπει νὰ μείνουμε πολὺ ἐδῶ πέρα, εἶπε.

— Ἐχεις δίκην, Φίτ Ντεμπεούντ.

— Ποιὸ δρόμο θὰ πάρουμε;

— Πρὸς τὸ Χαρτούμ. Προτοῦ βραδυά-σῃ ἡ Φατμά πρέπει νὰ βρῖσκεται στὰ χέρια μου.

— Καὶ με τὴν συνοδεία τί θὰ γίνῃ;

— Θὰ τοὺς σκοτώσουμε ὅλους ὡς τὸν τελευταῖον.

— Εἴμαστε ἔτοιμοι! Ἐμπρός, παι-διά!

Ἐξεκίνησαν ὅλοι μαζί, χωρὶς νὰ διὰ ζωντανὴ καθόλου, θέλοντας νὰ φθάσουν τοὺς ἄλλους κατὰ τὸ δειλινόν, τὴν ὥ-ρα ποὺ θὰ κατασκηνώσουν, γιὰ νὰ μὴ μωρὸς νὰ τοὺς φύγῃ κανεὶς. Ὁ Νότης ἤθελε νὰ τοὺς σκοτώσῃ, ὅλους, γιὰ νὰ μὴ μείνῃ κανεὶς καὶ τὸν προδώσῃ.

Ἀφοῦ ἐπέρασαν τὸ Χασανιὲ ἐπρο-χώρησαν στὴ μεγάλη πεδιάδα ποὺ ἐκ-τείνεται πρὸς βορρᾶν.

Ο Νότης καὶ ὁ σείχης ἐπροχωροῦ-σαν μπροστὰ, σκαρφαλωμένοι στὴν κα-μπούρα τῆς καμήλας, γιὰ νὰ βλέπουν

πὺδ μακριά. Οἱ ἄλλοι ἀκολουθοῦσαν με τὰ μουσκέτα γεμάτα καὶ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι.

— Λες νὰ ἐπροχώρησαν πολὺ; ἐρώ-τησε ὁ Νότης ἔπειτα ἀπὸ κάμποσιν ὥρα.

— Ἀπὸ τὰ ἴχνη ποὺ ἄφσαν πίσω τους, νομίζω πῶς οἱ καμήλες τοὺς ἐ-τρεχαν, ἀπάντησε ὁ Φίτ Ντεμπεούντ. Θὰ μᾶς χωρίζουν τέσσερα ἢ πέντε μίλ-λια.

— Ποῦ φαντάζεσαι νὰ ὀδηγοῦν αὐτὰ τὰ ἴχνη;

— Πρὸς τὸ παρὸν τραβᾶνε ἴσα πρὸς τὰ βουνὰ τοῦ 'Αράχ Μουσᾶ, ἀλλὰ εἰ-μα θέβαιος ὅτι θὰ κατέβουν στὸ πο-τάμι.

— Δὲν θὰ πάνε λοιπὸν στὸ Χαρτούμ διὰ ἐπὶ;

— Ὄχι, ἀπ' τὸ ποτάμι. Ξέρεις πῶς ὑπάρχουν πολλὲς συμμορίες ἐπαναστα-τῶν ἐδῶ γύρω ποὺ ζοῦν ἀπὸ ληστείες καὶ ἐμπορεύονται σκλάβους. Θὰ πά-ρουν λοιπὸν ἕνα καῖκι στὸ Μαχαθίρ ἢ στὴν Κουετένα.

— Δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἀφήσουμε νὰ φθάσουν στὸ ποτάμι.

— Μὴν ἀνησυχῇς, ἀφέντη. Ἀπόψε θὰ κατασκηνώσουμε στὴν πεδιάδα.

— Πρέπει νὰ τοὺς περικυκλώσουμε καλὰ γιὰ νὰ μὴ μᾶς ἐξφύγῃ κανεὶς. Τότε ἡ Φατμά θὰ πέσῃ στὰ χέρια μου καὶ προκαλῶ τὸν 'Αλλάχ νὰ μὴ τὴν πάρῃ, ἂν μωρὸς.

— Μὴ βλαστήμας, εἶπε ὁ σείχης, χα-μογελώντας. Καὶ ὅταν τὴν πάρῃς θὰ πᾶς στὸ Χαρτούμ; Δὲν μὴ φαίνεται ἀσπὸ αὐτό.

— Θὰ πάω στὸ Χαρτούμ ὅταν ἡ Φα-τμά ἐξάσῃ τὸν 'Αβδελ Κερίμ καὶ μ' ἀγαπήσῃ ἑμένα. Γιατί ἂν τὴν πάω πρὶν, μπορεῖ νὰ μὲ προδώσῃ.

— Θὰ εἶνε λιγάκι δύσκολο νὰ ξερρι-ζώσῃς ἀπ' τὴν καρδιά τὴν ἀγάπην γιὰ τὸν ἄλλον. Ὅταν ἀγαποῦν αὐτὲς οἱ ἀρσίνες μένουν πιστὲς ὡς τὸν τά-φο.

— Θυμᾶσαι τί εἶπα τῆς ἀδελφῆς μου πρὶν φύγῃ; Ὅτι ὁ καιρὸς γιὰ τρεφεῖ τις πληγές. Δὲν θὰ ζῶμαι. Εἶμαι ὁ-πομονητικὸς καὶ πε-ριμένω ν' ἀνοίξῃ ἡ άλμεα τὴν καρδιά της γιὰ μένα.

Καὶ ἂν δὲν τὴν ἀ-νοίξῃ;

— Θὰ τὴν ἀνοίξω ἐγὼ διὰ τῆς βίας! ἀπάντησε ὁ Νότης ἀποφασιστικά. Κάθε ἀντίστασι θὰ εἶνε μάταιη μπροστὰ στὸν ἔρωτά μου, ποὺ ἔγινε τώρα γι-γαντιαῖος, ἀδάμα-στος καὶ δὲν πρό-κειται νὰ σβύσῃ πο-τέ.

— Καλὰ. Καὶ ἡ ἀ-δελφὴ σου θὰ μπο-ρέσῃ νὰ δαιμάσῃ αὐτὸν τὸν ἄλλον;

Ο Νότης ἐστένα-ξε πολλὰς φορές, κουνώντας τὸ κεφά-λι καὶ στὸ πρόσο-πὸ τοῦ ἐφάνηκε μιὰ σκία μελαγχο-λίας.

— Ποιὸ φεῶμαι;

— Ποιὸς ξέρει! Μπορεῖ νὰ γίνῃ εὐ-νοουμένη καὶ ξέρεις πολὺ καλὰ τί δύναμι ἔχουν αὐτὲς οἱ γυναῖκες.

Ο Νότης ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ θυβίστηκε σὲ ὀδυνηρὴ σκέψις, ξε-χνώντας ἀκόμη καὶ τὴν άλμεα. Ὁ σείχης παρατηροῦσε πότε μακριὰ σ' ὄν ὀρίζοντα καὶ πότε κάτω στὸ ἔδαφος ὅπου διεκρίνοντο καθαρά τὰ νωπὰ ἴχνη τῆς συνοδείας.

— Ὅλη τὴν ἡμέρα τὸ μικρὸν καραθᾶν ἐπροχώρησε πότε με ὀθίμα καὶ πότε με τριποδισμό, ἀκολουθώντας πάντα τὰ ἴχνη ἐκείνα ποὺ ἐπροχωροῦσαν κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν Κουετένα. ἕνα χωρὶς στὴ δεξιὰ ὄχθῃ τοῦ Νείλου.

Εἶχε βραδυάσει σχεδόν, ὅταν ὁ σείχης ποὺ σηκώνονταν συχνὰ στὴν καμπούρα τῆς καμήλας του, διέκρι-νε μακριὰ πολλὰ τέτοια ζῶα, ποὺ τὰ καρβαλλέκυαν ἐνοπλοὶ ἄνδρες. Καὶ ἀμέσως ἀνεγνώρισε τοὺς συνοδοὺς τῆς Φατμάς.

— Ἄλτ! ἐφώναζε σηκώνοντας ἕνα χερί πρὸς τοὺς ἀνθρώπους του. Τοὺς φέσασκε, Νότη!

Ο 'Ελληνας ἐσκίρτησε καὶ σηκώ-θηκε ὀρθὸς στὸν λαῖμό τῆς καμήλας του. Τότε μπόρεσε νὰ διακρίνῃ τοὺς δέκα Αἰγυπτίους καὶ τὸν ἐπὶ κεφαλῆς των, ποὺ ἐτρογυρίζαν δύο καμήλες πάνω στὶς ὀπίσκεις εἶχε στηθὴ ἕνα εἰ-δος φαριού. Καὶ μέσα στὸ φορεῖο αὐτὸ διεκρίνετο κάτι σὰν ἀσπρὸς πέ-πλος ποὺ ἐκυμάτιζε στὴν πνοὴ τοῦ βραδυνοῦ ἀνέμου.

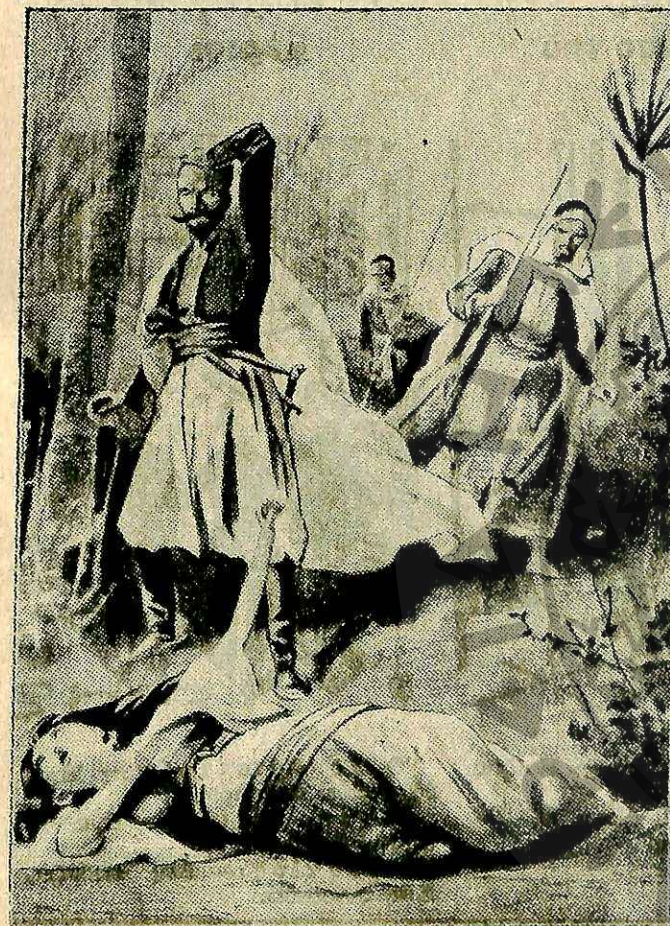
— Τὴν βλέπεις τὴν άλμεα; ἐρώτησε ὁ σείχης.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Νότης ποὺ ἔτρε-με ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Εἶνε ἐσπλωμένη ἀπάνω στὸ φορεῖο. Ἰσως νᾶναι ἄρ-ρωστη.

— Μπορεῖ νᾶναι ἀπλῶς κουρασμένη, εἶπε ὁ σείχης. Πάντως, τόσο τὸ κα-λύτερο γιὰ μᾶς. Θὰ τὴν πιάσουμε δί-χως νὰ μᾶς φέρῃ τὴν παραμικρὴν ἀντίστασι.

— Πρέπει νὰ τοὺς πλησιάσουμε ἢ νὰ σταματήσουμε ἐδῶ;

— Ἄν τοὺς πλησιάσουμε περισσότερο με τὰ ζῶα μᾶς, μπορεῖ νὰ μᾶς ἰδοῦν καὶ νὰ τρομοκρατηθοῦν. Καλύτερα ν' ἀφήσουμε τὴν καμήλα ἐδῶ καὶ νὰ πλησιάσουμε περὶ. Δὲν θὰ περπατή-

—Θεέ μου! Θεέ μου! Ἐξοφῶ νισ. Εἶνε νεική!

—Πολὺ φοβάμαι

σεν προκειται νὰ γυρίσῃ πια στὸ Σου δάν, ἐμουρμούρισε. Ἐχω μιὰ κακὴ προαίσθησι ριζωμένη θαθεῖα στὴν καρ-διά μου. Καὶ μὲν 'Ελέγκω! Καὶ μὲν ἀδελφούλα μου!...

—Κανείς δὲν μπορεῖ ν' ἀντικρύσῃ τὴν ἀδελφὴ σου χωρὶς ν' ἀνατριχιάσῃ, χωρὶς νὰ νοιώσῃ κάτι στὴν καρδιά, εἶπε ὁ σείχης. Ἄν δὲν τὴν ἐξέχασε τελείως ὁ 'Αβδελ Κερίμ, εἶμαι θέ-βαιος ὅτι θὰ τὴν ἀγαπήσῃ πάλι.

—Καὶ νομίζεις πῶς ἐσώθηκε μ' αὐ-τό; Ὅλο τὸ Σουδάν εἶνε ἐπαναστα-τημένο καὶ δὲν δίνει ἕνα τάλληρο γιὰ ὅλους τοὺς Αἰγυπτίους τοῦ Χιξ πασᾶ καὶ τοῦ 'Αλαντίν. Ὁ Μαχντί εἶνε πολ-ὺ δυνατὸς καὶ δὲν ἐξοντώνεται τόσο εὐκόλα.

— Ἡ ἀδελφὴ σου εἶνε πολὺ γερὴ, Νότη, πὺδ δυνατὴ ἀπ' τὴς δικῆς μᾶς τις γυναῖκες καὶ ἀπὸ ἕνα μπειντοῦνιν ἀκόμη. Ἐξ ἄλλου δὲν ἐσκοτώνεται εὐ-κόλα μιὰ ὁμορφὴ γυναίκα σὰν κι' αὐτὴν. Εἶμαι θέβαιος ὅτι ἂν οἱ ἐπα-ναστάτες νικήσουν τοὺς Αἰγυπτίους θὰ τὴν πιάσουν ζωντανή γιὰ νὰ τὴν στείλουν τοῦ Μαχντί.

— Τάτε εἶνε χαμένη!

— Ποιὸς ξέρει! Μπορεῖ νὰ γίνῃ εὐ-νοουμένη καὶ ξέρεις πολὺ καλὰ τί δύναμι ἔχουν αὐτὲς οἱ γυναῖκες.

Ο Νότης ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ θυβίστηκε σὲ ὀδυνηρὴ σκέψις, ξε-χνώντας ἀκόμη καὶ τὴν άλμεα. Ὁ σείχης παρατηροῦσε πότε μακριὰ σ' ὄν ὀρίζοντα καὶ πότε κάτω στὸ ἔδαφος ὅπου διεκρίνοντο καθαρά τὰ νωπὰ ἴχνη τῆς συνοδείας.

— Ὅλη τὴν ἡμέρα τὸ μικρὸν καραθᾶν ἐπροχώρησε πότε με ὀθίμα καὶ πότε με τριποδισμό, ἀκολουθώντας πάντα τὰ ἴχνη ἐκείνα ποὺ ἐπροχωροῦσαν κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν Κουετένα. ἕνα χωρὶς στὴ δεξιὰ ὄχθῃ τοῦ Νείλου.

Εἶχε βραδυάσει σχεδόν, ὅταν ὁ σείχης ποὺ σηκώνονταν συχνὰ στὴν καμπούρα τῆς καμήλας του, διέκρι-νε μακριὰ πολλὰ τέτοια ζῶα, ποὺ τὰ καρβαλλέκυαν ἐνοπλοὶ ἄνδρες. Καὶ ἀμέσως ἀνεγνώρισε τοὺς συνοδοὺς τῆς Φατμάς.

— Ἄλτ! ἐφώναζε σηκώνοντας ἕνα χερί πρὸς τοὺς ἀνθρώπους του. Τοὺς φέσασκε, Νότη!

Ο 'Ελληνας ἐσκίρτησε καὶ σηκώ-θηκε ὀρθὸς στὸν λαῖμό τῆς καμήλας του. Τότε μπόρεσε νὰ διακρίνῃ τοὺς δέκα Αἰγυπτίους καὶ τὸν ἐπὶ κεφαλῆς των, ποὺ ἐτρογυρίζαν δύο καμήλες πάνω στὶς ὀπίσκεις εἶχε στηθὴ ἕνα εἰ-δος φαριού. Καὶ μέσα στὸ φορεῖο αὐτὸ διεκρίνετο κάτι σὰν ἀσπρὸς πέ-πλος ποὺ ἐκυμάτιζε στὴν πνοὴ τοῦ βραδυνοῦ ἀνέμου.

— Τὴν βλέπεις τὴν άλμεα; ἐρώτησε ὁ σείχης.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Νότης ποὺ ἔτρε-με ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Εἶνε ἐσπλωμένη ἀπάνω στὸ φορεῖο. Ἰσως νᾶναι ἄρ-ρωστη.

— Μπορεῖ νᾶναι ἀπλῶς κουρασμένη, εἶπε ὁ σείχης. Πάντως, τόσο τὸ κα-λύτερο γιὰ μᾶς. Θὰ τὴν πιάσουμε δί-χως νὰ μᾶς φέρῃ τὴν παραμικρὴν ἀντίστασι.

— Πρέπει νὰ τοὺς πλησιάσουμε ἢ νὰ σταματήσουμε ἐδῶ;

— Ἄν τοὺς πλησιάσουμε περισσότερο με τὰ ζῶα μᾶς, μπορεῖ νὰ μᾶς ἰδοῦν καὶ νὰ τρομοκρατηθοῦν. Καλύτερα ν' ἀφήσουμε τὴν καμήλα ἐδῶ καὶ νὰ πλησιάσουμε περὶ. Δὲν θὰ περπατή-

σουμ'ε πολύ, γιατί νυχτώνει και θα σταθούνε κάτω απ' αυτούς τους λόφους.

Σ'ε μια προσταγή του, οι μπειντουίνοι ξεπέζωσαν, έμάζωσαν τις καμήλες και τις έδεσαν μαζί. "Αφισαν έναν να τις φυλάει και οι άλλοι έπροχώρησαν μαζί, με προφύλαξη, πότε συρτά και πότε τρέχοντας.

Μετά μ'έναν ώρα οι Αιγύπτιοι έσταμάτησαν σ' ένα μικρό ύψωματάκι, σ' ένα σ' έναν παραπόταμο του Νείλου, λίγα μίλια μακριά απ' την Κουετένα.

"Εστησαν τις σκηνές, άναψαν φωτιές για ν' άπομακρύνουν τα κουνούπια και τ' ά θηρία, έπηγαν να ποτίσουν τις καμήλες και μετά έκάθησαν για νά φάνε. Οι μπειντουίνοι έσταμάτησαν έπίσης, ξαπλωμένοι στα χώρτα.

—Μήν κινηθ'ί κανείς προτο'υ διατάξω εγώ! είπε ο Νότης.

Αυτός μαζί με τόν σείχη έσύρθηκε ως ένα λοφίσκον κι' έρριξε μια προσεκτική ματιά τριγύρω.

Τό μέρος ήταν έρημο και πολύ κατάλληλο για την έπίθεσι. Δέν θ'έλεπες παρά δέντρα και πυκνούς θάμνους. Ούτε μια καλύβα, ούτε μια στάνη δέν φαινόταν πουθενά. "Η μοναξιά ήταν απόλυτη.

—Μπορούμε νά προχωρήσουμε, είπε ο Νότης. Την πρώτη σφαίρα θά την φάη αυτός ο σκοπός πού στέκεται στο ύψωμα και την δεύτερη ο λοχίας. "Οταν σκοτωθ'ί αυτός, τους άλλους θά τους σφάζουμε σάν τραγιά.

—Αυτή είνε δουλειά δική μου, είπε ο σείχης. Θά πάρουμε τις καμήλες και τ' ά δπλα τους. Πρώτης τάξεως λάφυρα. Μήν άνησυχής καθόλου!...

Κατέβηκαν τρέχοντας τόν κατήφορο, έσήκωσαν τους μπειντουίνους και τους έπαιαν νά προχωρήσουν με προσοχή. "Ηθελαν νά παρουσιάσουν εξαφνικά στους Αιγυπτίους, νά τους τρομοκρατήσουν και νά τους σφάζουν, προτο'υ συνέλθουν απ' τόν τρόμο και την έκπληξη.

"Εκαμαν τ' ά πεντακάσια μέτρα πού τους έχώριζαν από την κατασκήνωσι, χωρίς ν' άνακαλυφθούν. Τέλος έστάθηκαν πίσω από κάτι θάμνους με τ' ά δπλα στο χέρι και τ' ά μάτια καρφωμένα στις φωτιές της κατασκήνωσεως.

—Πού είνε ή Φατμά; έρώτησε σιγά ο σείχης.

—Μέσα σ' αυτή τή σκηνή, άπάντησε ο Νότης. Προσοχή!

"Εσήκωσε τόν όπλο του κι' έσκόπευσε τόν φρουρόν πού έκάμπιζε τόν τοιμπούκι του άκούμπισμένος σ' ένα δέντρο.

"Ενας πυροβολισμός άντήχησε στη νύχτα και άμέσως κατόπιν άκούστηκε μια σπαρακτική κραυγή:

—'Αλλάχ' έλ γκακτέρ! (Μεγάλε Θεέ!) έφώναξε ο φρουρός και σωριάστηκε με μια σφαίρα στο μέτωπο.

—'Εμπρός! έβροντοφώνησε τότε ο σείχης, όρμώντας με τόν γιαταγάνι στο χέρι.

Οι μπειντουίνοι τόν άκολούθησαν σάν πεινασμένοι λύκοι, με άγριες φωνές, κι' έφθασαν στην κατασκήνωσι με τις λόγχες κατεβασμένες.

Οι Αιγύπτιοι τάχασαν και δέν έπερόφθασαν ούτε νά πάρουν τ' ά δπλα τους. "Ετράβηξαν μονάχα τ' ά μαχαίρια κι' έπροσπάθησαν ν' άμυνθούν μ' αυτά. "Αλλ' άμέσως έπεσαν τέσσερις νεκροί.

"Επειτα, οι μπειντουίνοι και οι Αι-

γύπτιοι άρπάχηκαν σχεδόν στα χέρια, με φωνές και ουρλιάσματα, προσπαθώντας ν' άλληλοφαγωθούνε.

"Ο Νότης έτίναξε τ' ά μυαλά του λοχίου κι' έπειτα ώρμησε στη σκηνή δ' όπου έγνώριζε πώς ήταν ή Φατμά. "Αλλά τή στιγμή πού έφθασε είδε από τ' άλλο μέρος νά θγαίνη μια λευκή όπτασία και νά τρέχη στόν κατήφορο. Τήν άνεγνώρισε άμέσως.

—Βοήθεια! έφώναξε. "Εδω, παιδιά. "Η Φατμά φεύγει!

"Ο σείχης και μερικοί από τους μπειντουίνους έτρεξαν σιμά του, ενώ οι άλλοι άποτελείωναν τους Αιγυπτίους με τ' ά γιαταγάνια τους.

Στάσου Φατμά! έφώναξε ο Νότης με θυμό.

"Η άλμέα δέν έγύρισε καν τόν κεφάλι. "Εδιπλάσιασε τόν τρέξιμο, πηγαίνοντας πότε απ' έδω, πότε απ' εκεί, σάν μεθυσμένη. Με λίγα πηδήματα ο Νότης έφθασε κοντά της.

—Γιά τόν Θεό, στάσου Φατμά! έμouγκρισε.

"Η άλμέα έστράφηκε, έκαμε μια γρήγορη κίνηση με τόν χέρι, έκλονίστηκε σάν νά την έχτύπησε κεραυνός, άφησε μια σπαρακτική κραυγή και σωριάστηκε στα χώρτα.

"Ο Νότης ώρμησε άπάνω της, άλλ' άμέσως άπισθοχώρησε, με τ' ά μάτια πεταγμένα έξω, τόν πρόσωπο παραμορφωμένο, τ' ά χέρια χωμένα στα μαλλιά.

—Θεέ μου!... Θεέ μου! έμouγκρισε. Είνε νεκρή!...

"Η άλμέα είχε χάσει ένα σπλέτο στην καρδιά της.

Τ Ε Λ Ο Σ

(Μετάφρασις: ΜΙΧ. ΚΟΚΚΑΛΗ)

'Από τόν
έρχόμενο

και για λίγες
συνέχειες

ΕΝΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

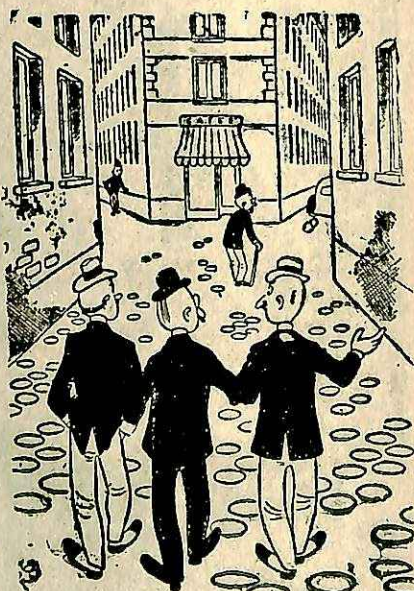
Η ΚΟΡΗ
του
ΠΕΙΡΑΤΟΥ

θά συναρπάση με τήν κατά-
πληκτική του πλοκή και
τά συγκλονιστικά του έπει-
σόδια

Καθένας
με τόν τρόπο του

Οι ένοχλητικοί
κύριοι

—Μά τί κάνεις αυτό; Παίζεις φλάουτο μ' ένα πούρο;
—Δέ θαρρώσαι. "Ετσι κι' άλλωιώς είμαι κουφός.

"Ο έξ άριστερδών:— "Εγώ θά στρίψω άριστερά.
"Ο έκ δεξιδών:— "Εγώ θά στρίψω δεξιά.
"Ο μεσχιός:— Δέν πειράζει. Σας συνοδεύω.

ΜΙΚΡΕΣ ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Το λάδι

δέν είναι μόνο για
τις ΚΟΥΖΙΝΕΣ

Οι λεκέδες από νερό στα έπιπλα εξαφανίζονται εύκολάτα, αν τους τρίψετε με ένα κομμάτι φελλό έμβαπτισμένο σε διάλυσι λαδιού και άλατιού.

Νομίζετε δύσκολη την άφαιρεσι ενός λιπαρού λεκέ από λευτό ύφασμα; Διόλου. Ποτίσετε ένα βαμβάκι με εσταλιντέλαιον και τρίψετε ελαφρά τόν λεκέ.

Τ' ά παπούτσια πού τρίβουν είνε ένοχλητικά. Μπορείτε εν τούτοις κάλλιστα νά τους επιβάλλετε... σιωπήν, αλείφοντας τις άκρες τής σόλας με λινέλαιο.

Οι γρατσουνιές τών έύλων βουλώνουν με τρίψιμο φελλού ποτισμένου με λινέλαιο. "Απαραίτητο νά γίνεται τόν τρίψιμο προς τήν έννοιαν τών νεύρων τού έύλου.

Γεμίστε μια μπουτίλλια με κοινό λάδι και κόκκινο κρασί σε ίσες ποσότητες. Θά έχετε έτσι ένα άπαράμιλλο φάρμακο για τόν καθαρίσιμα τών έπιπλων.

Γιά νά ξαναδώσετε καινούργιαν άμνη στα λουστρίνια σας, περάστε τα με ρετινδόλαδο κι' έπειτα εκθέσατέ τα για λίγα λεπτά στόν ύδρατμό.

"Εάν θέλετε νά μη δυσκολεύεστε στο θάβλισμο τών γυάλινων βουλωμάτων τών μπουκαλιών σας, αλείψετε τ' ά βουλώματα με λίγο κοινό λάδι.

Ο ΜΑΓΙΚΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ 9

"Αν άθροίσετε όλες τις στήλες, θα βώτε άριθμόν πού τ' ά ψηφία του άθροισμένου θά δίνουν πάντα τόν 9. "Ας πάρουμε για παράδειγμα τήν πρώτη στήλη. Τό άθροισμα δίνει 45. "Αθροίσετε άλλη μια φορά τούς άριθμούς 4 + 5 = 9.

1 x 9 = 9	1 + 8 = 9
2 x 9 = 18	2 + 7 = 9
3 x 9 = 27	3 + 6 = 9
4 x 9 = 36	4 + 5 = 9
5 x 9 = 45	5 + 4 = 9
6 x 9 = 54	6 + 3 = 9
7 x 9 = 63	7 + 2 = 9
8 x 9 = 72	8 + 1 = 9
9 x 9 = 81	

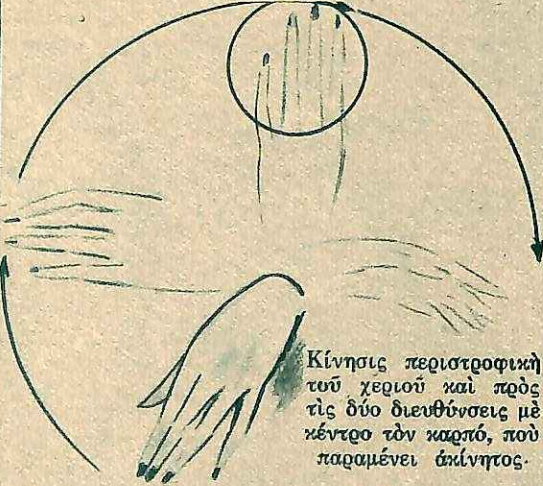
ΚΥΡΙΕΣ... ΠΕΝΤΕ ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΑΣ

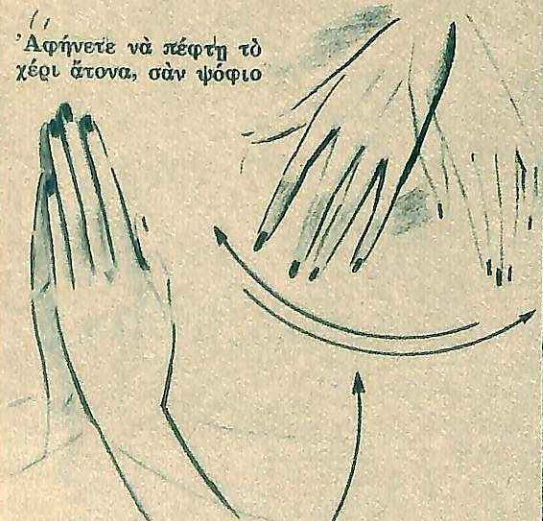
1 Σφίγγετε γροθιά και ξανανοιίετε τα δάχτυλα στον ανώτατο βαθμό της εκτάσεώς των. Έπαναλαμβάνετε την άσκηση καμιά δεκαριά φορές κάθε πρωί.

2 Διπλώνετε τα δάχτυλα στην πρώτη φάλαγγα κι ανοίγετε έπειτα το χέρι όπως στην προηγούμενη άσκηση επίσης καμιά δεκαριά φορές αλληπαλλήλως. Κι αυτό κάθε πρωί.

Κίνησης περιστροφική του χεριού και προς τις δύο διευθύνσεις με κέντρο τον καρπό, που παραμένει ακίνητος.

3 Αφήνετε να πέφτει το χέρι έτονα, σαν ψόφιο.

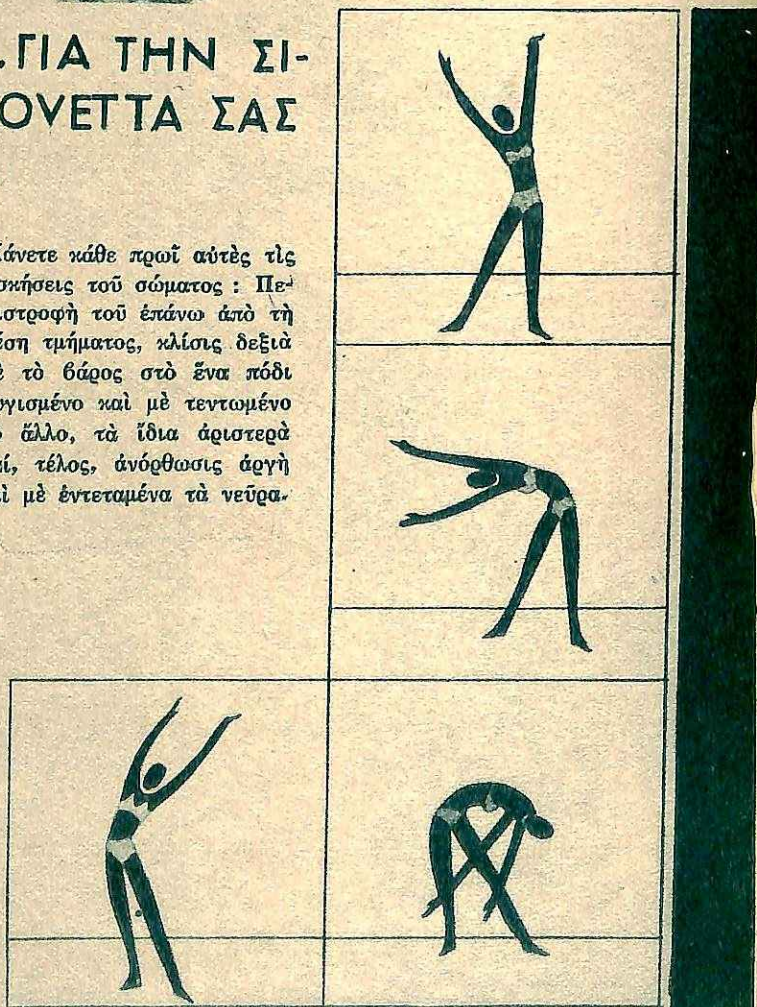
...ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΑΣ

Σκουράζετε τα μάτια σας με τον Δουτρά του ματιού με σιέτο θρασύμενο νερό ή λίγο βορικό μέσο. Έπειτα με κλεισμένα βλέφαρα κάνετε περιστροφικές κινήσεις στους βολβούς των ματιών. Ζον Έπλ δεκαπέντε λεπτά αφήστε έπειτα στο μάτι ένα ταμπόν από βαμβάκι ποτισμένο με χαμόμηλο.

...ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΙΛΟΝΕΤΤΑ ΣΑΣ

Κάνετε κάθε πρωί αυτές τις ασκήσεις του σώματος: Περιστροφή του έπάνω από τη μέση τμήματος, κλίσις δεξιά με το θάρος στο ένα πόδι λυγισμένο και με τεντωμένο το άλλο, τα ίδια άριστερά και, τέλος, ανόρθωσις άργη και με έντεταμένα τα νεύρα.

Οδόννη

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

Γκάρι Κούπερ

Τα πρώτα του χρόνια. — Σκιτογράφος, δημοσιογράφος, παραγγελιοδόχος. — Στόν κινηματογράφο. — Τα έργα του. — Η ιδιωτική του ζωή.

Κοντά στα θραχώδη όρη του Μισσουρι, βρίσκεται η μικρή πόλις Έλενα-Μοντάνα. Εκεί κάτω είχε η χώρα των κάου-μπόις και το βασίλειο των άκτών.

Περί τα τέλη του περασμένου αιώνα στην άγρια αυτήν χώρα εγκατεστάθη ο δικαστής Κούπερ με την γυναίκα του. Ήθελαν να ζήσουν ήσυχoi και εύτυχισμένοι στον καθαρόν αέρα του υπαίθρου. Τα χρόνια περνούσαν ειρηνικά και το ζεύγος αυτό έφερε στον κόσμο δύο παιδιά, τον Άρθουρο και τον Φράνκ.

Ο Φράνκ Κούπερ γεννήθηκε στις 7 Μαΐου του 1901. Έμεγαλωσε κοντά στον πατέρα του, τον αστυνόμο δικαστή Κούπερ, και την τρυφερή μητέρα του, που τον αγαπούσε περισσότερο από τον Άρθουρο έπειδή ήταν ο πιο μικρός.

Σε ηλικία οκτώ ετών, έπληξε μαζί με την μητέρα του και τον Άρθουρο στην Αγγλία, κοντά στην οικογένεια της μητέρας του. Η Αγγλία δεν του έκαμε όμως καμμιάν έντύπωσι. Πάντως την εποχή εκείνη άρχισε να πηγαίνει στο σχολείο του Ντύνλινγκ, στην κομητεία του Μπέντφορντ. Εκεί έζησε τέσσερα χρόνια και κατόπιν επέστρεψε στην Αμερική για να συνεχίση ανώτερες σπουδές εις την Μοντάνα. Ασθενικής όμως κράσεως, αλλά και έξαιρετικά άτακτος, εξανάγκασε τους καθηγητάς του να τον στείλουν πίσω στο πατριότικό άτύχημα, που λίγο έλειψε να του στοιχίση την ζωή.

Μετά την αποπεράτωσιν των σπουδών του στο Γκρίνναλ Κόλλετζ ο Φράνκ επέστρεψε στο άγρόκτημα του πατέρα του, ο οποίος εύχριστος θά τον έκρατούσε κοντά του. Έχισε όμως έκρινε ότι αρκετά τον είχαν στοισέ να ζήση χωρίς την πατρική βοήθεια.

Είχε την τύχη να προσληφθή άμέσως ως σκιτογράφος σε μίαν εφημερίδα, όπου εργάσθηκε αρκετούς μήνες. Έπειτα ένόμισε ότι θά μπορούσε να ασχοληθή και με το ρεπορτάζ, γι' αυτό έπληγε στο Άντελς, με τον σκοπό να εργασθί σε μίαν από τις εκεί εκδοόμενες εφημερίδες. Το αποτέλεσμα ήταν να άποτύχη πανηγυρικός στην κατεύθυνσι αυτή. Αντικρύζοντας τότε το φοβερό φάσμα της πείνας, έστράφηκε προς το επάγγελμα του παραγγελιοδόχου. Αν και άπογοιτημένος και χωρίς χρήματα, άρνήθηκε να δεχθί την χρηματική ένισχυσι των γονέων του.

ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

Το 1925, σ' ένα από τα πολλά στούντιο της Παραμάουντ στο Χόλλυγουντ, έγινε μία ταινία, στην οποία και η ίδια η Έταιρία δεν έδινε μεγάλη σημασία. Ήταν μίαν μικρή και περιπετειώδης ταινία απ' αυτές που γίνονται για κερδοσκοπικούς μονάχα λόγους. Τίτλος του έργου: «Η Λεγεών των καταδικασμένων». Πρωταγωνιστά ο Γκάρι Κούπερ (ο σμενών). Πρωταγωνιστή δύο ήθοιοι άγνωστοι και η Φαίη Ραίη, δύο ήθοιοι άγνωστοι, οι οποίοι θά έπαίξαν για πρώτη φορά. Για τους λόγους ακριβώς που αναφέραμε άνωτέρω, η Έταιρία δεν ήθελε να σκλαβώση για την ασήμαντη αυτή ταινία δύο άλλους μενάλους ήθοιους.

Πάντως, έλοι μέσα στο στούντιο είχαν προσέει τον Γκάρι Κούπερ. Ο παράξενος αυτός τύπος τους έσοκαθάριζε, έπειδή ήταν σο-

βαρής και ανιγματούς. Το μόνο που έγινε, ήταν απ' αυτόν ήταν ότι είχε παίξει και προηγουμένως σε δύο άλλα φιλμ: «Κάου-μπόι», τα οποία είχαν περάσει άπαρατήρητα τόσο στο Χόλλυγουντ όσο και στην Νέα Υόρκη. Παρ' όλα αυτά, οι ήθοιοι και οι μηχανικοί έκτυταζαν με θουμασμό και με άπρος διάριστο συναίσθημα τρώμου τον πανύψηλο και λιγνύ Γκάρι.

Τι παράδοξος άνθρωπος αλήθεια! Καθόταν σε μίαν γωνία, άμλητος και κασσοφισμένος, χωρίς να παίρνι μέρος στις συζητήσεις των συναδέλφων του. Είς μάτην οι διάφορες νέες προσπάθειαι να έλκύουν την προσοχή του μελαγχολικού νέου. Εκείνος φαίνεται ότι δεν έβρισκε σε καμμιάν απ' αυτές τίποτε το έξαιρετικό, κάτι που να αξίζει τον κόπο να τραβήξη την προσοχή του. Όλα όμως σ' αυτόν τις έσοκαθάριζαν: το πανύψηλο σώμα του, οι πλατείσι ώμοι του, τα μακρὰ άτελειωτα πόδια του, το μακρύ και κουρασμένο πρόσωπό του.

Όταν ήρθε η σειρά του Κούπερ να παίξη, σηκώθηκε ήσυχος και με έραδύ θάσιμα προώρησε προς το μέσον του στούντιο. Άκουσε τις οδηγίες του σκηνοθέτου και έπαυσε τον ρόλο του με ακρίβεια και εύσυνευσία. Όταν έτελείωσε, έπληγε στο καμαρίνι του, αλλάζε φορέματα και έφυγε, χωρίς να άποχρητήση τους συναδέλφους του. Οι άλλοι ήθοιοι άλληλοκυτάχθηκαν κατόπληκτοι.

Αυό μήνες άργότερα άρχισε η προβολή της ταινίας. Ο Γκάρι Κούπερ όμως δεν έπληγε να παρακολουθήση το έργο του. Όταν δέ οι συνάδελφοι του πήγαν να τον συγχαρούν για την έπιτυχία του, εκείνος κουκουόσε περιφρονητικά τους άμους, χωρίς να λαμβάνει τον κόπο να τους εύχαρίστηση. Την μεγαλύτερη όμως κατόπληξη την έδοκίμασε ένας δημοσιογράφος, που έτρεξε να πάρη συνέντευξι του καλλιτέχνη. Ένόμιζε ότι ο Κούπερ θά του έκανε θερμήν υποδοχή και ότι μάλιστα θά τον παρακαλούσε να γράψη κολακευτικά γι' αυτόν. Ο Γκάρι όμως άρνήθηκε να δεχθί τον δημοσιογράφο, που έβριζε ότι δεν είχε δρε-ζι για συνθήσεις.

Το πρώτο θήμα της ανόδοις του Γκάρι Κούπερ έσημειώθη το 1926, όταν ο Άμερικανός σκηνοθέτης Χάινς Τίσλερ τον έβγαλε από την άφάνεια. Έλαβε μέρος στο γύρισμα της ταινίας «Φτώχεια» με την Έλεν Στένγουϊκ. Έκτοτε προσλήφθη και για το γύρισμα πολλών άλλων ταινιών. Εκείνο όμως που τον έπέδαλε πραγματικά στον κινηματογράφοκόν

δρίζοντα, ήταν το έργο «Το θραείο της Βαρδάρης Τουώρ». Η νεαρά του ηλικία, ο πόθος του για την άνυψωσι, η έλκυστική οφισιογνωμία και το έλεύθερο και άφελος παιέμο του, προσείλκυαν έπί τέλους την προσοχή των προφίμων σκηνοθέτου και διευθυν-τού της «Παραμάουντ» Σούλμπεργκ. Ο Γκάρι Κούπερ έγγνώρισε από τότε αληθινούς θρι-άμβους.

Η ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΤΟΥ ΖΩΗ

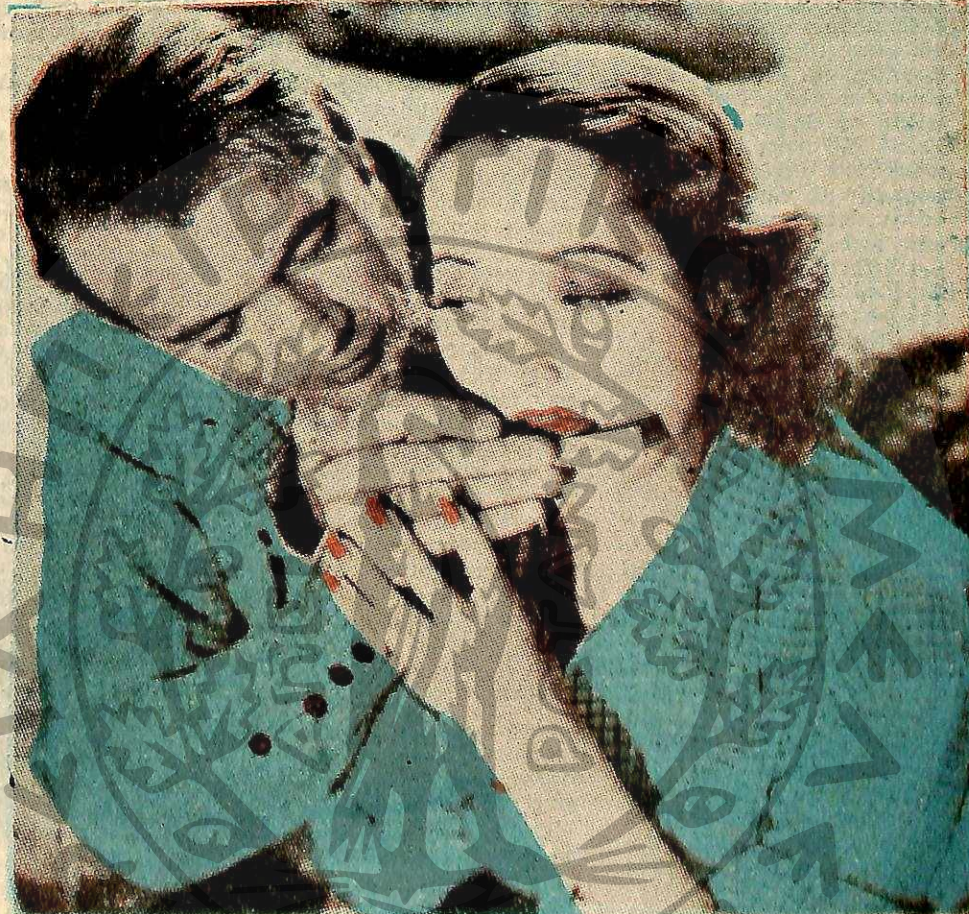
Στην ζωή του Γκάρι Κούπερ, δυό γυναί-κες έπαίξαν μεγάλο ρόλο. Η πρώτη ήταν η Λούπε Βελέξ, η μελαγχρινή Μεξικάνη ήθοις με το έκθαμβωτικό χαμόγελο. Έπί τρία δλοκλήρα χρόνια, από το 1930 ως το 1933 το Χόλλυγουντ και όλος ο κόσμος του κινηματογράφου δεν μιλούσαν παρά για το έίδυλλο Γκάρι-Λούπε.

Όλα όμως έχουν ένα τέλος. Μίαν ήμερα, ο Γκάρι έφυγε, για να έπισκεφθί την Ευρώ-πη και έπειτα από έναν σπαρτακτικό χωρισμό, οι δυό έρωτευμένοι άποσχέθηκαν να άλληλο-γραφούν καθημερινώς. Πολύ σύντομα όμως τα γράμματα της Λούπε άρχισαν να άραιώνουν και μίαν ήμερα ο Γκάρι έμπεσε τον γά-μο της Λούπε Βελέξ με τον Τζόννι Βάισμ-μούλλερ.

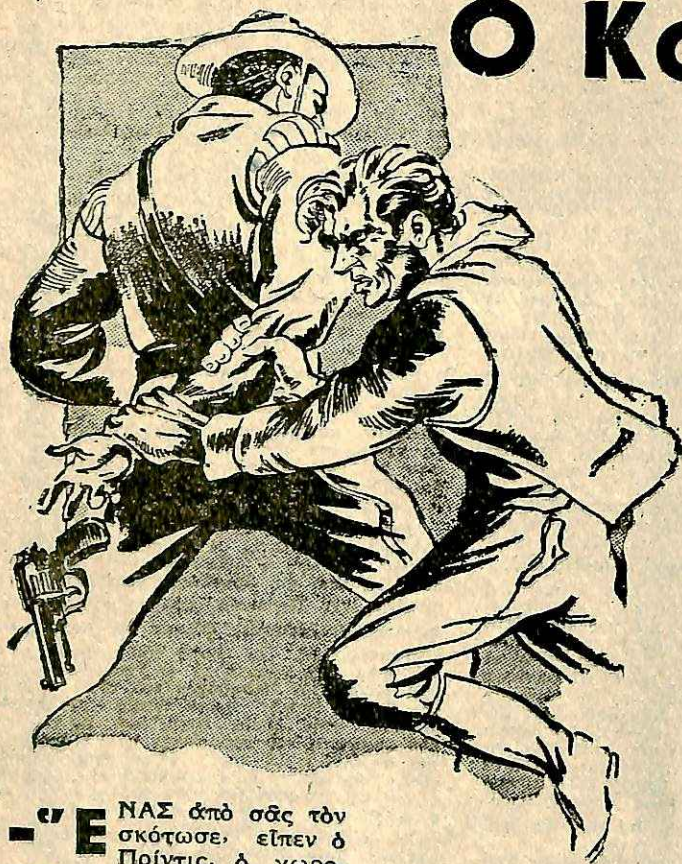
Στις 16 Δεκεμβρίου του 1933 ο Γκάρι Κούπερ παντρεύθηκε με τη σειρά του την Βε-ρόνικα Μπάλεφ, η οικογένεια της οποίας ή-ταν μίαν από τις άριστοκρατικότερες της Ν. Υόρκης. Η Βερόνικα, πολύ χαριτωμένη και τελείως ανεξάρτητη, θέλησε να παίξη στον κινηματογράφο. Την εποχή του γάμου της ά-μως ήταν ήδη γνωστή με το Ψευδώνυμο Σάν-τρα Σόου. Τον Άννουάριο του 1934, η Σάν-τρα Σόου έπαυσε στην ταινία «Ματωμένο χέρι», στην οποία έσημειωσε καταπληκτι-κήν έπιτυχία, που προωώνιζε πολλά καλά για την σταδιοδρομία της. Παρά την λαμπράν αυτήν άφειτρία, η Σάντρα Σόου δεν έδύ-στασε να έγκαταλείψη την όθονη για να φερωνθί στην εύτυχία του Γκάρι Κούπερ.

Το ζεύγος αυτό έχει, όπως αναφέραμε ά-νωτέρω, μίαν άραιωτάτη θύλαα στο Σάν-Φερνάντο και εκεί εγκατεστάθη για να πε-ράση τον μήνα του μέλιτος, ο οποίος διαρ-κεί ακόμη ως σήμερα. Την εύτυχία του άρ-μονικού αυτού ζεύγους συνεπλήρωσε η γέν-νησι μίαν κορούλας στις 15 Σεπτεμβρίου του προπερασμένου έτους.

ΡΟΛΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡ

Ο Γκάρι Κούπερ μαθαίνει στην συμπαίκτριά του Μέρλ Όμπερν να στρίβη τσιγάρο, στην τελευταία τους ταινία «Η λαίδη και ο κάου-μπόι». Μία πόλα του Γκάρι από το ίδιο φιλμ δείχνει και η πολύχρωμη εικόνα της τελευταίας σελίδος του έλεύφλλου μας.

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΧΙΤΩΝΑΣ

Δαστυνομικό διήγημα του Άμερικανού συγγραφέως Σ. Π. ΡΑΪΤ

—“ΕΝΑΣ από σάς τόν σκότωσε, είπεν ο Πρίντις, ο χωροφύλακας, κυττάζοντας τους τέσσερις ανθρώπους.

Φορούσε τὸ κόκκινο χιτῶνι καὶ τὸ γαλάζιο πανταλόνι τῆς ἐφίππου χωροφύλακῆς. Ἀλλὰ, μὲ τὸ ροδοκόκκινο πρόσωπο καὶ τὰ καταγάλανα μάτια τοῦ ἔμοιαζε πρὸς πολλοὺς, ὅταν ἔνα πᾶν ἔνα παιδί, ποὺ εἶχε ἀφήσειχθῆς μόλις τὰ θρανία τοῦ σχολείου. Κι’ ἦταν ὁλοφάνερο πὼς ἦταν πολὺ δύσκολη ἡ δουλειὰ μὲ τὴν ὁποίαν καταπιανόνταν τώρα, μέσα στὴ μοναχικὴ αὐτὴ καλύβα καὶ μὲ ἀντιμέτωπους τοὺς τέσσερις ἀνδρες ποὺ τὴν κατοικοῦσαν.

—“Ενας από σάς τὸν σκότωσε!, ξαναεἶπε. Ποιὸς ἀπὸ τοὺς τέσσερις, γιατί ὁ φονιάς βρίσκεται βέβαια ἐδῶ!

—Εἶναι ἀκριβῶς ὅπως τὸ λές, εἶπεν ὁ Μπούντ Χάρισσον, ἐνῶ σηκωνόταν ὀρθος.

Ἦταν ψηλός, τούλαχι στον ἕξ πόδια, καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἦταν σφιχτοδεμένο κι’ ἐπρόδιδε μιὰ δύναμι δὲ συνηθισμένη. Ἀλλὰ δὲν ἦταν πιά νέος. Θὰ εἶχε περάσει τὰ πενήντα, γιατί βαθειὰς ρυτίδες αὐλάκωναν τὸ πρόσωπό του καὶ τὰ μάτια τοῦ ἦσαν χωμένα βαθειὰ μέσα στὶς κόγχες τους, κάτω ἀπὸ τὰ πυκνὰ καὶ ἀγκασθὰ φρύδια τοῦ.

—Σύμφωνοι, ἀπήντησεν ὁ Πρίντις, αὐτὸ λέω κι’ ἐγώ.

40

—Καὶ λοιπόν, ρώτησε μὲ τὴν ἴδια ἡρεμία ὁ Μπούντ Χάρισσον, τί σκοπεύεις νὰ κάμῃς;

Οἱ τρεῖς σύντροφοί τοῦ ἐγέλασαν αἰγὰ, ὁ Τόντ, ἕνας ἀντρας ὡς ἐκεῖ πάνω μὲ κτηνώδη ἔκφρασι, ὁ Μπρέννερ, μὲ τὰ καστανά μάτια του, ποὺ ἐγίνονταν κόκκινα στὸν ἥλιο, καὶ ὁ “Ηντεν, μὲ τὸ σβέλτο καὶ δυνατὸ κορμί καὶ τὴ μικρὴ μαύρη γενειάδα.

Τὸ γέλιο τῶν τριῶν ἀνθρώπων ἔκαμε τὸν χωροφύλακα νὰ διστάσῃ γιὰ μερικὲς στιγμὲς.

—Εἰς ἔγινε ἕνας φόνος, εἶπεν ἔπειτα, καὶ ἐκεῖνος ποὺ ἔκαμε αὐτὸ τὸν φόνον πρέπει νὰ κρεμασθῇ!

Εἶχε μιλήσει πολὺ ἡρεμὰ, μὲ τὸν τόνο ἑνὸς καθηγητοῦ, ποὺ ἐξηγεῖ ἕνα πρᾶγμα πολὺ ἀπλό σ’ ἕνα μαθητὴ, καθυστερημένον στὰ μαθήματά του.

—Εἶναι πολὺ σωστὸ αὐτὸ ποὺ λές, εἶπεν ὁ Χάρισσον, κάνοντας μὲ σοβαρότητα μιὰν ὑπόκρισι. Ἀλλὰ, σ’ αὐτὲς τίς περιπτώσεις, ὁ νόμος, γιὰ νὰ φθάσῃ στὸ σκοπὸ τοῦ, φροντίζει νὰ στέλνῃ μερικὸς ἐκπροσώπους τοῦ πρὸς γούρου.

—Ὁ Πρίντις εἶχε κοκκινίσει ὅταν μικρὴ κοπελλίτσα, εἶμαι ἀρκετὰ μεγάλος, γιὰ νὰ κάμω μόνος μου ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ κάμω.

—Ἀμφιβάλλω... Βλέπεις, παιδί μου... ἀπὸ μᾶς τοὺς τέσσερις ἐμὲ πόδισε τὸν γουναρά νὰ περοβολήσῃ.. Λυποῦμαι γιατί δὲν μπορῶ νὰ τὴν ἱκανοποιήσω, Κοκκινόχιτωνα, ἀλλὰ πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι βρισκόμαστε καὶ οἱ τέσσερις ἐπάνω στὸ ἴδιο πλοῖο καὶ ὅτι νομικῶς, κάνομε ἕνα καὶ μόνον ἄνθρωπο.

—Πῶς; Ἐγὼ παιδί; Ἐνα πλατὺ γέλιο ἀπλῶς ἔπῳ στὸ ρυτιδωμένο πρόσωπο τοῦ Χάρισσον.

—Φαίνεται σ’ ἀλήθεια, παιδάκι, εἶπε, Κι’ ἐγώ, ξέρεις, ἤμουν ἄλλοτε Κοκκινόχιτωνα.

Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε τώρα, εἶπεν ὁ Τόντ. Μπορῶ τότε νὰ φαντασθῶ...

Οἱ λέξεις ἐμειναν στὸ λαιμὸ τοῦ. Τὸ βλέμμα τοῦ εἶχε ρίξει ὁ Χάρισσον τὸν εἶχε παγώσει καὶ εἶχε ἐξαφανίσει γιὰ πάντα τὸ κέφι ποὺ ἐπικρατοῦσε μέσα στὴν καλύβα εἰς βάρος νεαροῦ Πρίντις. Μόνον ὁ Μπρέννερ ἐγέλασε μ’ ἕνα δυνατὸ γέλιο.

—Δὲν τὸ ξέρεις, Τόντ; ρώτησεν ὁ κολοσσός. Οὐτε κι’ ἐσύ. Κοκκινόχιτωνα;

—Ὁ Πρίντις ἐξήτασε προσεκτικὰ τὸν συνομιλητὴ τοῦ προτοῦ ν’ ἀπαντήσῃ.

—Ὅχι, εἶπε, ἀφήνοντας ἕνα βαθὺ ἀναστεναγμό. Στὸ κάτω κάτω, μπορεῖ νὰ εἶναι κι’ ἐτσι.

—Κι’ ὅμως αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια; ἀπήντησεν ὁ Χάρισσον, κυττάζοντας τὸν μέσα στὰ μάτια. Δὲν τὸ λέω βέβαια γιὰ νὰ περηφανευθῶ!

—Αὐτὸ δὲ ἔλειπε, εἶπε ζωηρὰ ὁ “Ηντεν. Δὲν μπορεῖς νὰ περηφανεύεσαι ὅταν κερδίζῃς χρήματα βαμμένα μέσα στὸ αἷμα.

—Ὁ Πρίντις ἔγινε κατακόκκινος, ἀλλ’ ὅταν ξαναμίλησε δὲν ὑπῆρχε κανὲν ἄνθρωπος στὴ φωνὴ τοῦ.

—Δὲν ἤρθα ἐδῶ, εἶπε, γιὰ νὰ συζητήσω μαζί σας τὸ ζήτημα αὐτό. Ἦρθα γιὰ νὰ συλλάβω ἕνα ἄνθρωπο.

—Λυποῦμαι πολὺ, ἔκαμε ὁ Χάρισσον. Ἀκουσε, νεαρέ μου. Ἄν θέλῃς νὰ κάμῃς τὸ καθήκον σου πρέπει νὰ μᾶς συλλάβῃς καὶ τοὺς τέσσερις. Τὸ θῶμα, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποὺ λεγόταν Μπούλ, εἶχεν ἐλθεῖ ἐδῶ νὰ μᾶς σπᾶσῃ τ’ αὐτιά μὲ τίς φωνές του. ἔπει δὲ φανταζόταν πὼς φταίγαμε ἐμεῖς γιατί τοῦ ἔλειπαν μερικὰ γουναρικά καὶ εἶχε παρασυρθῇ ὡς τὸ σημεῖο νὰ βγάλῃ τὸ περιστροφὸ τοῦ.

—Εἶναι λοιπόν, ἀπὸ μᾶς γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀφήσῃ νὰ κάμῃ χρήσιμ, βρέθηκε στὴ θλίβει ἀνάγκη νὰ τοῦ χῶσῃ ἕνα γερό μαχαίρι κοντὰ στὴν καρδιά. Θάχῃς, βέβαια, τὴν περιέργεια νὰ μάθῃς ποιὸς

ἀπὸ μᾶς τοὺς τέσσερις ἐμὲ πόδισε τὸν γουναρά νὰ περοβολήσῃ.. Λυποῦμαι γιατί δὲν μπορῶ νὰ τὴν ἱκανοποιήσω, Κοκκινόχιτωνα, ἀλλὰ πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι βρισκόμαστε καὶ οἱ τέσσερις ἐπάνω στὸ ἴδιο πλοῖο καὶ ὅτι νομικῶς, κάνομε ἕνα καὶ μόνον ἄνθρωπο.

—Θὰ τελειώσῃς καμμιά φορὰ, Χάρισσον; ἔκαμε ξηρὰ ὁ “Ηντεν. Μήπως σκοπεύῃς νὰ περάσῃς τὴν ὑπόλοιπη νύχτα, βγάζοντας ἀσκοπούς λόγους;

—Ὁ Χάρισσον ἔριξε στὸν σύντροφό τοῦ τὸ ἴδιο βλέμμα ποὺ εἶχε ρίξει μερικὲς στιγμὲς προηγουμένως καὶ στὸν Τόντ. Ἀλλ’ ὁ “Ηντεν δὲν ἐπαράχθηκε καὶ τὸν ἐκύτταξε ψυχρὰ μέσα στὰ μάτια. Ὁ Τόντ ξεροκάταπιε καὶ μὲ διστακτικὴ φωνὴ ἐξήτασε ἕνα σπέρτο ἀπὸ τὸν Μπρέννερ.

—Μήπως νομίζῃς πὼς εἶναι καλὺτερο νὰ πᾶς νὰ κάμῃς μιὰ μικρὴ βόλτα ἐξω; ρώτησε ὁ κολοσσός, σφίγγοντας τὰ δόντια καὶ κυττάζοντας κατὰματα τὸν “Ηντεν.

—Ἄν ἤθελα νὰ τὸ κάνω ἀπήντησε ψυχρὰ ὁ “Ηντεν, θὰ τὸ ἔλεγα, γιατί ἐκεῖνο ποὺ ἔχω νὰ πῶ τὸ λέω.

—Καλὰ! Θὰ μιλήσωμε, λοιπόν, σὲ λίγο μαζί, ἔκαμε ὁ Χάρισσον, γυρίζοντας τοῦ τὴν πλάτη καὶ προχωρώντας πρὸς τὸν χωροφύλακα.

—Ἄς δοῦμε πὼς ἔχουν τὰ πράγματα, Κοκκινόχιτωνα, εἶπε, μὲ φωνὴ πολὺ ἡρεμῇ. Ἀπ’ ἐδῶ ὡς τὸ γεωμετρικὸ σταθμὸ τῆς ἀστυνομίας, ἡ ἀπόστασις εἶναι διακόσια μίλια καὶ μέσα ἀπὸ δρόμους ποὺ δὲν τοὺς περνάει κανεὶς εὐκόλα. Εἰλικρινῶς, λοιπόν, σκέπτεσαι νὰ κάμῃς αὐτὸ τὸ ταξίδι μαζί μὲ τέσσερις ἄνθρώπους, σὰν κι’ ἐμεῖς;

Ἀλλὰ, ἐσυνέχισε στὸν ἴδιο τόνο, θὰ σοῦ βγάλω ἀμέσως μερικὲς σκοτωμένες ἀπὸ τὸ μυαλό. Ὁ ἕνας ἀπὸ μᾶς ἔχει μερικὸς φίλους πρὸς τὸ νότο. Θὰ σὲ δηγῶμε πρὸς τὰ ἐκεῖ, σὲ μιὰ μικρὴ καλύβα, ὅπου θὰ περάσῃς πολὺ ἡσυχά. Δὲν θάχῃς ἀνάγκη ἐκεῖ οὐτε ἀπὸ μπόττες ντυμένες μὲ γούνα, οὐτε ἀπὸ σκεπάσματα, οὐτε ἀπὸ ὄπλο, οὐτε ἀπὸ σκυλλιά γιὰ νὰ σὲ φυλάνῃ. Θὰ μείνῃς ἡσυχὸς ὡς ποὺ νὰ λυώσουν οἱ

πάγοι. Καὶ θὰ βρίσκεσαι σὲ ἀπόλυτὴ ἀσφάλεια.

—Ὁ Πρίντις ἐκούνησε τὸ κεφάλι προτοῦ ν’ ἀπαντήσῃ.

—Καταλαβαίνω τώρα, εἶπε, πὼς ποτὲ δὲν ἦσουν ἀστυνομικός.

Λέγοντας αὐτὰ, ἐκυττοῦσε τὸ ἡμικύκλιο ποὺ ἔσχη μάτιζαν οἱ τέσσερις λησταί.

Ξαφνικά, ὁ Χάρισσον ἔκαμε ἕνα πηδημα καὶ ἄρπαξε τὸ πιστόλι τοῦ ἀστυνομικοῦ, ἐπάνω στὸ ὅποιον ὁ Πρίντις εἶχε φέρεῖ γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ χέρι τοῦ.

Συγχρόνως ἐσφίξε τόσο δυνατὰ τὸ χέρι τοῦ Κοκκινόχιτωνα, ποὺ τὸν ἀνάγκασε νὰ ἐγκαταλείψῃ κάθε ἀντίστασι καὶ ν’ ἀφήσῃ τὸ πιστόλι ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ.

—Τόντ κι’ ἐσύ Μπρέννερ, φέρτε μου ἕνα σχοινί, γιὰ νὰ τὸν δέσωμε γερά. Θὰ τὸν φυλάξω ἐγὼ καὶ θὰ προσέχω ἐπίσης καὶ τὸ πιστόλι τοῦ... δὲν εἶν’ ἔτσι, νεαρέ;

—Χάρισσον, ἀπήντησε ὁ Πρίντις, μόλις ἔχω ἕνα μὴνὰ ποὺ τελείωσα τὰ μαθήματά μου στὴ σχολὴ καὶ φαντάζομαι πὼς θὰ ξέρῃς περισσότερα ἀπὸ μένα γιὰ τὴν ὑπηρεσίαν. Δὲν θ’ ἀγνοῇς λοιπόν, κι’ ἐσύ, ὅπως κι’ οἱ τρεῖς σύντροφοί σου, πὼς δὲν ἔχετε καμμιά πιθανότητα νὰ γλυτώσετε ἀπ’ αὐτὴ τὴν ὁπότεσι.

—Ὁ Τόντ καὶ ὁ Μπρέννερ ἐκύτταζαν τὸν Χάρισσον, ἐνῶ ὁ “Ηντεν ἔσκαζε στὰ γέλια.

—Δόσε μου τὸ σχοινί, ἐφώνασε. Ἄν δὲν τὰ καταφέρνω καλὰ στὴν κουβέντα, ξέρω ὅμως νὰ δένω μιὰ θηλειὰ καὶ νὰ τὴν περνῶ στὸ λαιμὸ ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ μὲ ἐνοχλῇ. Καὶ ξέρω ἀκόμη πὼς εἶναι προτιμότερο ν’ ἀξεαστρεῖς ἕνα ἀστυνομικὸ, παρὰ νὰ τὸν κρατᾷς αἰχμάλωτο. Μὲ τὰ λόγια δὲν κάνει κανεὶς τίποτε. Ἄς ὑποθέσωμε ὅτι ἐρχεταί ἕνας ἄλλος Κοκκινόχιτωνας ἢ ἕνας ἔμπορος γουναρικῶν. Τί θὰ τοὺς ποῦμε; Θὰ βροῦμε περισσότερο τὸ μπελᾶ μας, ἢ ἀκούσωμε τὸν Χάρισσον. Μόλις φύγωμε ἀπ’ αὐτὴν τὴν καλύβα, θ’ ἀρχίσουν νὰ μᾶς καταδιώκουν.

—Ὁ Τόντ ἔκαμε μιὰ μικρὴ κίνησι, ποὺ ἔδειχνε ὅτι συμφωνοῦσε κι’ αὐτός.

—Αὐτὸ εἶναι σωστὸ, εἶπε.

—Ἀκούστε, εἶπε ὁ Χάρισσον, ποὺ τὰ χαρακτηριστικά του ἔπαρναν μιὰ περιέργη σκληρότητα, στὸ φῶς τῆς λάμπας, ποὺ ἦταν ἐπάνω στὸ τραπέζι. Ἐγὼ διατάσσω ἐδῶ. Ξέρω τί κάνω καὶ τί πρέπει νὰ κάμω. Θὰ φύγω, λοιπόν, ἀμέσως, μαζί μὲ τὸν αἰχμάλωτο.

—Ἄν θέλετε νὰ σὰς κυνηγᾷ πάντα οἱ Κοκκινόχιτωνα, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ἀκολουθήσετε τὸ σχέδιον τοῦ “Ηντεν. Σὰς τὸ ξαναλέω πὼς ξέρω τί λέω, γιὰ τὴν σὲ παρόμοιες περιπτώσεις εἶδα πάντοτε τί συνέβη.

—Εὐχαριστῶ! Γιατί αὐτὰ τὰ λόγια ἀπευθύνονται φυσικά σ’ ἐμένα, ἔκαμε ὁ “Ηντεν. Θὰ ἀπαντήσω πολλὴ ἀπλᾶ, λέγοντας πὼς οἱ Κοκκινόχιτωνα ἐμπνέουν μεγάλο τρόμον στὸν Χάρισσον.

—Ὁ Πρίντις, ποὺ τὸν εἶχαν βάλει νὰ καθῇ ἐπ’ αὐτὸν ἕνα χαμηλὸ σκαμνί, μὲ τὰ χέρια πίσω στὴ ράχη, ἔσπευσε νὰ πῇ:

—Φυσικά τοὺς φοβάται, γιατί ξέρει πολὺ καλά τί τὸν περιμένει μὲ μερὰ καὶ τί περιμένει ὅλους ἔσας. Ξέρει καλὰ πὼς δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ κάμετε τίποτε, καὶ πὼς ὅτι δὴποτε ἐπιχειρήσετε θὰ στραφῇ ἐναντίον σας, γιατί ἡ δύναμις θὰ παραμείνῃ πάντα πρὸς τὸ μέρος τοῦ νόμου. Δὲν εἶν’ ἔτσι, Χάρισσον;

—Ὁ κολοσσὸς βρέθηκε μ’ ἕνα πηδημα ὀρθιος, ἐνῶ μιὰ κόκκινη φλόγα περνοῦσε ἐπάνω στὸ σκούρο πρόσωπό τοῦ. Μὲ βανασομένη ἐχτύπησε τότε τὸν Πρίντις μέσα στὸ στόμα καὶ, παίρνοντας ἔπειτα φόρα, τοῦ ἔδωσε καὶ μιὰ δευτέρη γροθιά ἐπάνω στὰ χεῖλιά. Ἐπειτα φάνηκε νὰ διστάσῃ γιὰ μερικὲς στιγμὲς, σὰν νὰ μὴν ἔξερε ἂν ἔπρεπε νὰ συνεχίσῃ ἢ ὅχι τὰ χτυπήματά τοῦ καὶ, στὸ τέλος, ἐνύρισε καὶ ἐκάθη-

λωτο. Ἐάν θέλετε νὰ σὰς κυνηγᾷ πάντα οἱ Κοκκινόχιτωνα, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ἀκολουθήσετε τὸ σχέδιον τοῦ “Ηντεν. Σὰς τὸ ξαναλέω πὼς ξέρω τί λέω, γιὰ τὴν σὲ παρόμοιες περιπτώσεις εἶδα πάντοτε τί συνέβη.

—Εὐχαριστῶ! Γιατί αὐτὰ τὰ λόγια ἀπευθύνονται φυσικά σ’ ἐμένα, ἔκαμε ὁ “Ηντεν. Θὰ ἀπαντήσω πολλὴ ἀπλᾶ, λέγοντας πὼς οἱ Κοκκινόχιτωνα ἐμπνέουν μεγάλο τρόμον στὸν Χάρισσον.

—Ὁ Πρίντις, ποὺ τὸν εἶχαν βάλει νὰ καθῇ ἐπ’ αὐτὸν ἕνα χαμηλὸ σκαμνί, μὲ τὰ χέρια πίσω στὴ ράχη, ἔσπευσε νὰ πῇ:

—Φυσικά τοὺς φοβάται, γιατί ξέρει πολὺ καλά τί τὸν περιμένει μὲ μερὰ καὶ τί περιμένει ὅλους ἔσας. Ξέρει καλὰ πὼς δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ κάμετε τίποτε, καὶ πὼς ὅτι δὴποτε ἐπιχειρήσετε θὰ στραφῇ ἐναντίον σας, γιατί ἡ δύναμις θὰ παραμείνῃ πάντα πρὸς τὸ μέρος τοῦ νόμου. Δὲν εἶν’ ἔτσι, Χάρισσον;

—Ὁ κολοσσὸς βρέθηκε μ’ ἕνα πηδημα ὀρθιος, ἐνῶ μιὰ κόκκινη φλόγα περνοῦσε ἐπάνω στὸ σκούρο πρόσωπό τοῦ. Μὲ βανασομένη ἐχτύπησε τότε τὸν Πρίντις μέσα στὸ στόμα καὶ, παίρνοντας ἔπειτα φόρα, τοῦ ἔδωσε καὶ μιὰ δευτέρη γροθιά ἐπάνω στὰ χεῖλιά. Ἐπειτα φάνηκε νὰ διστάσῃ γιὰ μερικὲς στιγμὲς, σὰν νὰ μὴν ἔξερε ἂν ἔπρεπε νὰ συνεχίσῃ ἢ ὅχι τὰ χτυπήματά τοῦ καὶ, στὸ τέλος, ἐνύρισε καὶ ἐκάθη-

λωτο. Ἐάν θέλετε νὰ σὰς κυνηγᾷ πάντα οἱ Κοκκινόχιτωνα, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ἀκολουθήσετε τὸ σχέδιον τοῦ “Ηντεν. Σὰς τὸ ξαναλέω πὼς ξέρω τί λέω, γιὰ τὴν σὲ παρόμοιες περιπτώσεις εἶδα πάντοτε τί συνέβη.

—Εὐχαριστῶ! Γιατί αὐτὰ τὰ λόγια ἀπευθύνονται φυσικά σ’ ἐμένα, ἔκαμε ὁ “Ηντεν. Θὰ ἀπαντήσω πολλὴ ἀπλᾶ, λέγοντας πὼς οἱ Κοκκινόχιτωνα ἐμπνέουν μεγάλο τρόμον στὸν Χάρισσον.

—Ὁ Πρίντις, ποὺ τὸν εἶχαν βάλει νὰ καθῇ ἐπ’ αὐτὸν ἕνα χαμηλὸ σκαμνί, μὲ τὰ χέρια πίσω στὴ ράχη, ἔσπευσε νὰ πῇ:

—Φυσικά τοὺς φοβάται, γιατί ξέρει πολὺ καλά τί τὸν περιμένει μὲ μερὰ καὶ τί περιμένει ὅλους ἔσας. Ξέρει καλὰ πὼς δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ κάμετε τίποτε, καὶ πὼς ὅτι δὴποτε ἐπιχειρήσετε θὰ στραφῇ ἐναντίον σας, γιατί ἡ δύναμις θὰ παραμείνῃ πάντα πρὸς τὸ μέρος τοῦ νόμου. Δὲν εἶν’ ἔτσι, Χάρισσον;

—Ὁ κολοσσὸς βρέθηκε μ’ ἕνα πηδημα ὀρθιος, ἐνῶ μιὰ κόκκινη φλόγα περνοῦσε ἐπάνω στὸ σκούρο πρόσωπό τοῦ. Μὲ βανασομένη ἐχτύπησε τότε τὸν Πρίντις μέσα στὸ στόμα καὶ, παίρνοντας ἔπειτα φόρα, τοῦ ἔδωσε καὶ μιὰ δευτέρη γροθιά ἐπάνω στὰ χεῖλιά. Ἐπειτα φάνηκε νὰ διστάσῃ γιὰ μερικὲς στιγμὲς, σὰν νὰ μὴν ἔξερε ἂν ἔπρεπε νὰ συνεχίσῃ ἢ ὅχι τὰ χτυπήματά τοῦ καὶ, στὸ τέλος, ἐνύρισε καὶ ἐκάθη-

λωτο. Ἐάν θέλετε νὰ σὰς κυνηγᾷ πάντα οἱ Κοκκινόχιτωνα, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ἀκολουθήσετε τὸ σχέδιον τοῦ “Ηντεν. Σὰς τὸ ξαναλέω πὼς ξέρω τί λέω, γιὰ τὴν σὲ παρόμοιες περιπτώσεις εἶδα πάντοτε τί συνέβη.

—Εὐχαριστῶ! Γιατί αὐτὰ τὰ λόγια ἀπευθύνονται φυσικά σ’ ἐμένα, ἔκαμε ὁ “Ηντεν. Θὰ ἀπαντήσω πολλὴ ἀπλᾶ, λέγοντας πὼς οἱ Κοκκινόχιτωνα ἐμπνέουν μεγάλο τρόμον στὸν Χάρισσον.

—Ὁ Πρίντις, ποὺ τὸν εἶχαν βάλει νὰ καθῇ ἐπ’ αὐτὸν ἕνα χαμηλὸ σκαμνί, μὲ τὰ χέρια πίσω στὴ ράχη, ἔσπευσε νὰ πῇ:

—Φυσικά τοὺς φοβάται, γιατί ξέρει πολὺ καλά τί τὸν περιμένει μὲ μερὰ καὶ τί περιμένει ὅλους ἔσας. Ξέρει καλὰ πὼς δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ κάμετε τίποτε, καὶ πὼς ὅτι δὴποτε ἐπιχειρήσετε θὰ στραφῇ ἐναντίον σας, γιατί ἡ δύναμις θὰ παραμείνῃ πάντα πρὸς τὸ μέρος τοῦ νόμου. Δὲν εἶν’ ἔτσι, Χάρισσον;

—Ὁ κολοσσὸς βρέθηκε μ’ ἕνα πηδημα ὀρθιος, ἐνῶ μιὰ κόκκινη φλόγα περνοῦσε ἐπάνω στὸ σκούρο πρόσωπό τοῦ. Μὲ βανασομένη ἐχτύπησε τότε τὸν Πρίντις μέσα στὸ στόμα καὶ, παίρνοντας ἔπειτα φόρα, τοῦ ἔδωσε καὶ μιὰ δευτέρη γροθιά ἐπάνω στὰ χεῖλιά. Ἐπειτα φάνηκε νὰ διστάσῃ γιὰ μερικὲς στιγμὲς, σὰν νὰ μὴν ἔξερε ἂν ἔπρεπε νὰ συνεχίσῃ ἢ ὅχι τὰ χτυπήματά τοῦ καὶ, στὸ τέλος, ἐνύρισε καὶ ἐκάθη-

λωτο. Ἐάν θέλετε νὰ σὰς κυνηγᾷ πάντα οἱ Κοκκινόχιτωνα, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ἀκολουθήσετε τὸ σχέδιον τοῦ “Ηντεν. Σὰς τὸ ξαναλέω πὼς ξέρω τί λέω, γιὰ τὴν σὲ παρόμοιες περιπτώσεις εἶδα πάντοτε τί συνέβη.

—Εὐχαριστῶ! Γιατί αὐτὰ τὰ λόγια ἀπευθύνονται φυσικά σ’ ἐμένα, ἔκαμε ὁ “Ηντεν. Θὰ ἀπαντήσω πολλὴ ἀπλᾶ, λέγοντας πὼς οἱ Κοκκινόχιτωνα ἐμπνέουν μεγάλο τρόμον στὸν Χάρισσον.

—Ὁ Πρίντις, ποὺ τὸν εἶχαν βάλει νὰ καθῇ ἐπ’ αὐτὸν ἕνα χαμηλὸ σκαμνί, μὲ τὰ χέρια πίσω στὴ ράχη, ἔσπευσε νὰ πῇ:

—Φυσικά τοὺς φοβάται, γιατί ξέρει πολὺ καλά τί τὸν περιμένει μὲ μερὰ καὶ τί περιμένει ὅλους ἔσας. Ξέρει καλὰ πὼς δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ κάμετε τίποτε, καὶ πὼς ὅτι δὴποτε ἐπιχειρήσετε θὰ στραφῇ ἐναντίον σας, γιατί ἡ δύναμις θὰ παραμείνῃ πάντα πρὸς τὸ μέρος τοῦ νόμου. Δὲν εἶν’ ἔτσι, Χάρισσον;

—Ὁ κολοσσὸς βρέθηκε μ’ ἕνα πηδημα ὀρθιος, ἐνῶ μιὰ κόκκινη φλόγα περνοῦσε ἐπάνω στὸ σκούρο πρόσωπό τοῦ. Μὲ βανασομένη ἐχτύπησε τότε τὸν Πρίντις μέσα στὸ στόμα καὶ, παίρνοντας ἔπειτα φόρα, τοῦ ἔδωσε καὶ μιὰ δευτέρη γροθιά ἐπάνω στὰ χεῖλιά. Ἐπειτα φάνηκε νὰ διστάσῃ γιὰ μερικὲς στιγμὲς, σὰν νὰ μὴν ἔξερε ἂν ἔπρεπε νὰ συνεχίσῃ ἢ ὅχι τὰ χτυπήματά τοῦ καὶ, στὸ τέλος, ἐνύρισε καὶ ἐκάθη-

σε ἡσυχὰ στὴ θέσι τοῦ. Ἡ βαρεὶά σιωπὴ ποὺ ἐπηκολούθησε τὴν πράξι αὐτὴ τῆς βανασομένης, διέκοψε μόνον ἀπὸ τὸ κάπως προσποιητὸ γέλιο τοῦ “Ηντεν.

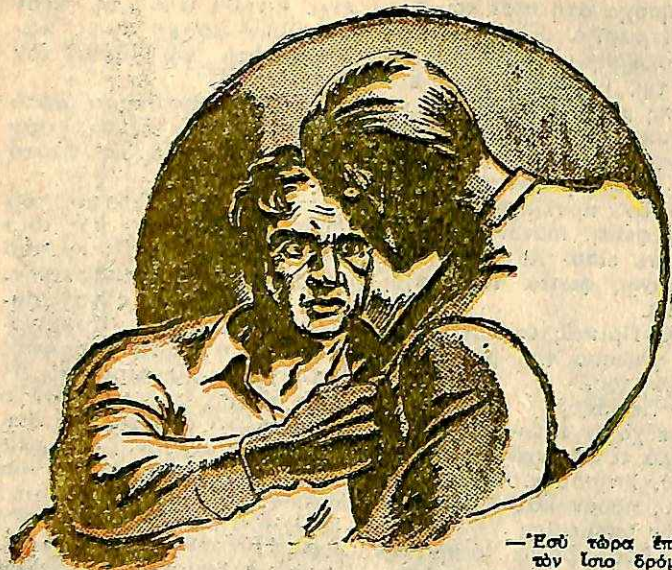
—Τί ἐπιτηδεύετε! εἶπε μ’ ἕνα προκλητικὸ τόνο στὴ φωνή. Μόνον μιὰ φορὰ σὲ εἶδα. Χάρισσον, νὰ παίρῃς φωτιά τόσο γρήγορα.

—Ὁ Πρίντις ἐσκούπιζε μὲ τὴ γλῶσσα τὰ ματωμένα χεῖλιά τοῦ.

—Παράξενη περιπέτεια, εἶπε χαμογελώντας, ξέρω καλὰ τί θὰ ἔκανα στὴ θέσι σου, Χάρισσον. Ἀλλὰ, πές μου, πόσον καιρὸ ἔμεινες στὴν ὑπηρεσίαν;

—Δυὸ χρόνια, ἀπήντησε ὁ ἄλλος χωρὶς νὰ τὸν κυττάξῃ. Ἰσως κάτι περισσότερο. Μιὰ μερὰ μοῦ προσέφεραν μερικὰ χρήματα καὶ ἔτσι ἐκέρδισα γιὰ μιὰ στιγμὴ περισσότερα ἀπὸ ὅσα εἶχα πᾶνι κατὰ τὰ δυὸ χρόνια τῆς ὑπηρεσίας μου.... Φυσικά... ἤμουν ἀρκετὰ τρελλὸς ποὺ τὸ ἔκαμα. Αὐτὸ ἔγινε γιατί εἶχα πῇ ἕνα μπακαλὶ κρᾶσι παραπάνω, αὐτὸ εἶναι ὅλο!

—Αὐτὸ εἶναι ὅλο!, εἶπε καὶ ὁ “Ηντεν, μιμούμενος τὴν προφορὰ τοῦ συντρόφου του. Αὐτὸ δείχνει πὼς ἡ στολὴ σὲ συγκινεῖ ἀκόμη. Ἐκαμε ἀσχημα ποὺ τὴν ἐγκατέ

—Εσύ τώρα έπηρεας
των ίσων δρόμων.

Τα πιστόλια των δυο αντιπάλων βγήκαν ταυτόχρονα σχεδόν από τις τσέπες τους. Αλλά μόνον του Χάρισσον έξεπυροκρότησε. Ο Ήντεν σωριάστηκε άμέσως κάτω, προτού προφθάση να πυροβολήσει. Ο Μπρέννερ άφησε μια βλαστήμια. Από τα χείλη του Τόντ δεν βγήκε όμως κα νένας ήχος.

—Ακούστε, έσείς οι δυο, είπε ο Χάρισσον. Το πρώτο πράγμα που θα κάμω, μόλις ξημερώσει, είναι να πάω αυτό το παιδί στην καλύβα, για την οποία μίλησα. Έχετε καμμιάν αντίρρηση;

—Όχι, άπάντησε ο Τόντ, βρέχοντας με τη γλώσσα τα κατάξερα χείλη του, ενώ ο Μπρέννερ εκύτταζε την άψυχη μάξα, που ήταν ξαπλωμένη επάνω στο πάτωμα.

Ο Πρίντις χαμογελούσε. —Μπρέννερ, περιμένω την

απάντησί σου, ξαναείπε ο Χάρισσον.

—Είμαι σύμφωνος, άπην-
τησε εκείνος βιαστικά.

—Επειτα, γυρίζοντας προς
τον Τόντ, τού είπε, δείχνον-
τας το πτώμα του Ήντεν:

—Βοήθησέ με, Τόντ, να
το μεταφέρωμε έξω.

Ο άστυνομικός ήταν πάν-
τα καθισμένος στο ίδιο χα-
μηλό κάθισμα, με τα χέ-
ρια δεμένα πίσω στη ράχη
και παρακολουθούσε σιω-
πηλός αυτή τη σκηνή.

—Δεν ξέρω γιατί σε χτύ-
πησα πρό δλίγου, είπε ο
Χάρισσον όταν έμειναν μό-
νοι. Λυπούμαι γι' αυτό.

—Καταλαβαίνω, Χάρις-
σον. Αλλά το κακό που
μου έκαμες δεν είναι τίπο-
τε έμπρός στην προσβολή
που δοκίμασες.

Οι ρυτίδες του προσώ-
που του κολοσσού έγιναν
ακόμη πιά βαθιές.

—Μη λές άνοησίες, Κοκ-
κινοχίτωνά. Όλ' αυτά έγι-
-

ναν γιατί έγω έσκότωσα
τον Μπούλ. Τον έμπορο των
γουνarikών. Τον έσκότωσα
παρά την θέλησί τους.

—Αλλωστε έχω κάμει πε-
ρισσότερους φόνους κι' ά-
πό τους τρεις μαζί. Γιατί...

—Εσταμάτησε. Ο Τόντ
και ο Μπρέννερ ξαναγύρι-
ζαν. Μόλις έμπήκαν μέσα,
έπήγαν να καθήσουν στις
δυο άκρες του τραπεζιού.

Ξαφνικά, ο Μπρέννερ έ-
σήκωσε το άριστερό χέρι
και φώναξε:

—Κύτταξε. Χάρισσον, γρή-
γορα, ο Κοκκινοχίτωνας...

Ο Χάρισσον δεν έγύρισε
καθόλου το κεφάλι, γιατί
το «κόλπο» δεν ήταν καθό-
λου έξυπνο. Κατάλαβε άμέ-
σως ότι οι δυο άλλοι, όταν

έπήγαν έξω το πτώμα του
Ήντεν, συνεφώνησαν την

έξόντωσί του και χωρίς
να χάση καιρό, έτράβηξε
το πιστόλι του.

Η μικρή καλύβα έσει-
σθηκε δολόκληρη από τους
πυροβολισμούς και έγέμι-
σε από έναν γαλάζιο κα-
πνό.

Ο Μπρέννερ είχε πέσει
ανάσκελα. Ο Τόντ είχε
κουλουριασθή με το κεφά-
λι ανάμεσα στα γόνατα.
Ο Χάρισσον είχε κι' αυτός
σωριασθή κάτω από το
τραπέζι, αλλά δεν είχε
πεθάνει, όπως οι δυο σύν-
τροφοί του.

Ο καπνός της μπαρού-
της τον έκανε να βήκη και
μόνον όταν διελύθη συνήλ-
θε κάπως. Με μεγάλη προ-
σπάθεια κατάρωσε να
πάση ένα μαχαίρι και έ-
σύρθηκε ως τον Πρίντις,
για να του λύση τα δεσμά.
Ο Κοκκινοχίτωνας έσηκώ-
θηκεν άμέσως και προσπά-
θησε να βοηθήση τον Χά-

ρισσον, αλλά τα μέλη του
ήταν μουδιασμένα ακόμη
και ο κολοσσός του έγλύ-
στησε ανάμεσα από τα
χέρια και σωριάστηκε βα-
ρύς κάτω.

—Νεαρέ, τού είπε άργά
και με φωνή μισοσβυσμέ-
νη, σ' έγλύτωσα από πολλά
δυσάρεστα και επικίνδυνα
πράγματα κι' έγώ επίσης
έγγλύτωσα από ένα σωρό
τρέλλες που θάκανα άκό-
μη... Έσύ... βρίσκεσαι στον
ίσιο δρόμο... κράτησε ψη-
λά το κεφάλι... Μην έπη-
ρεασθής ποτέ από τίποτε...
ή δική μας ζωή είναι πολύ
δυστυχισμένη...

Ο Πρίντις είχε συγκινη-
θή. Δάκρυα έκύλισαν από
τα μάτια του.

—Από τη στιγμή που μοι
είπες ότι είχες φορέσει άλ-
λοτε το κόκκινο χιτώνιο—
και διάβασα στα μάτια
σου ότι αυτό ήταν άλήθεια
—ήξερα... ναι... ήμουν βέ-
βαιος...

—...Ότι δεν θα σε άφη-
να, αυτό δεν θέλεις να πής;
Δεν μπορούσα άλλοιώς να
σε σώσω, παρά πηγαίνον-
τάς σε μακριά... Γι' αυτό
έκαμα αυτή την πρόταση...

Τον είχε πιάσει τώρα έ-
νας φοβερός βήχας, που
έσβυσε το χαμόγελο από
τα χείλη του και τη λάμ-
ψη από τα μάτια του. Τα
χαρακτηριστικά του είχαν
ήρεμηση τελείως, και από
τις πηγές του το αίμα έ-
τρεχε άφθονο και έβαφε
κόκκινο το πουκάμισό του.
Έξεψύχησε λίγη ώρα άρ-
γότερα, ντυμένος στο χρώ-
μα αυτό, όπως και την έ-
ποχή που υπηρετούσε ως
έφιππος χωροφύλακας, σαν
τον Πρίντις.

Σ. Π. ΡΑΪΤ

Μιά ΣΤΑΡ δυή ΣΤΡΑΙΟΣΟΔΙΡΑ ΤΟΝ Ε. ΟΥΕΛΣ

Αυτότελής νουβέλλα από τα άριστουργήματα της σύγχρονης φιλολογίας

Μιά πρωτότυπη διαφήμις

Η ΣΙΡΑΕ-Υ· Ρέν είχε ανακαθήσει στο κρεβάτι της και
γενούταν με ήδονική ευχαρίστηση το «αίλπερ» της, όταν έ-
ξαφνα η πόρτα άνοιξε και στην κάμαρά της μπήκε σαν
σιφονιας ο επιβλητικός κύριος Ίωσήφ. Έρχόταν, παρά το
ακατάλληλο της στιγμής, έπειδή είχε να μιλήση μαζί της για
μια πολύ έπείγουσα υπόθεση.

Η Σίρλεϋ φορούσε μια πιτζάμα πολύ ντεκολτέ στη ράχη,
πρασινοκίτρινη, «άσορτι» με τα γαλανοπράσινα μάτια της. Μόλις
άντίκρυσε τον κύριο Ίωσήφ, κούνησε επάνω—κάτω το κεφάλι
της τινάζοντας τα χρυσόξανθά της μαλλιά, για να του δώσει
να καταλάβη ότι έπρεπε να μην άρχιση να της μιλή ώσπου να
καταπιή τη μπουκιά της. Ύστερα άνεβοκατέβασε το πηγούνι
της στον άδρα, δείχνοντάς του με τον κρόπο αυτόν ότι μπορούσε
να καθήση.

Ο κύριος Ίωσήφ κάθησε, με χαμόγελο ανθρώπου ο οποίος
βλέπει κάτι που του δίνει καλή διάθεση. Δεν τον είχε φέρει
καθόλου σε άμηχανία το γεγονός ότι βρήκε τη Σίρλεϋ στο κρε-
βάτι. Μήπως δεν την είδε επανειλημμένως τα «γυρίξ» σκηνές
τέτοιου είδους; Ακριβώς τα μεγάλα της μάτια, το παιδαίτικο
στόμα της και τα μάγουλά της που σχηματίζουν δυο ωραιότατα

ακανακία, είναι ο,τι καταλληλότερο μπορεί να φαντασθή κανείς
για σκηνές δοματίου, προκειμένου για οποιοδήποτε φίλμ.

Ο κύριος Ίωσήφ χαμογελούσε έπειδή ήταν καθ' όλα ικανο-
ποιημένος από τη Σίρλεϋ. Και εξακολουθούσε να χαμογελά έ-
πειδή είχε κάτι να της ζητήσει. Τέλος, έξεστόμισε την πρώτη
του φράση.

—Το «Πάρε με στις χώρες των όνείρων» θ' άρχιση να παίζε-
ται την άλλη έβδομάδα, είπε με προσποιητή άδιαφορία.

—Έβγαλε μια οδοντογλυφίδα, έκαμε να την άνεβάση στο στό-
μα του, αλλά την ξανάβαλε στην τσέπη του. «Ίσως να της κα-
κοφανή της Σίρλεϋ Ι», σκέφθηκε. «Μέσα στην κάμαρά της...
όχι, δεν πρέπει. Στο στούντιο είναι άλλο πράγμα...»

Η Σίρλεϋ κατάπιε μια γουλιά καφέ, και με την πετσέτα της
σφούγγισε ελαφρά τα χείλη της.

—Αγαπώ μου Ίκεϋ, διαμαρτυρήθηκε, μιλήστε μου για τί-
ποτε άλλο. Μη θέλετε να με πιάσουν τώρα είγη!...

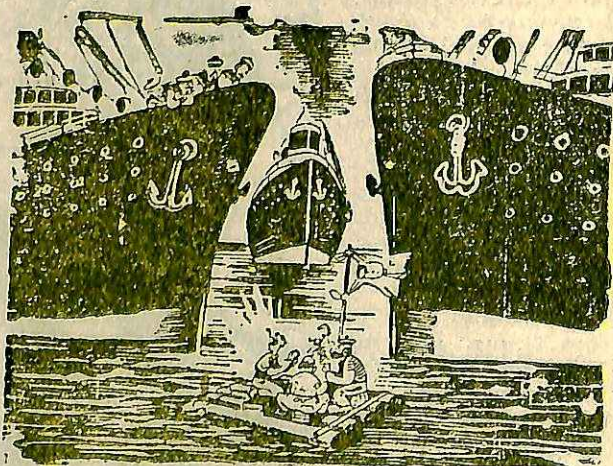
—Και όμως, να ιδήτε, θα έχωμε μεγάλη έπιτυχία. Το φίλμ
αυτό στοίχισε πάρα πολλά! Μονάχα έκείνη ή σκηνή που χο-
ρεύετε κοιτά στους έλέφαντας, έμπρός στον Τάξ—Μεγάλ, κό-
τισε είκοσι χιλιάδες λίρες. Ω, είναι υπέροχη ταινία. Ναι, ναι
υπέροχη!

—Τότε, καλά. Αφού σας άρέσει τόσο, είμαι κι' ενώ εύχαρι-

ΣΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗ

—“Ασε, μην τραβάς, καυμένη “Αλμπερτ. Δε βλέ-
πεις που δε φτάνει ή προβιά της να σκεπάση το ντι-
βάλνι μας;...”

ΣΤΗ ΓΛΥΚΑ ΤΟΥ ΠΑΙΧΝΙΔΙΟΥ

“Ο ναυαγός!” —“Α, σάς παρακαλώ, μην κυτ-
τάτε τα χαρτιά μου. Τώχω γρουσουζιά!

στημένη! ελπε ή Σίρλεϋ καί δοχισε νά βουτυρώνη ένα φωάκι. Μου στέλνετε νά διαβάσω, αν θέλετε, τὰ ἀποκόμματα τών εφημερίδων. Γιατί σκέπτομαι νά πάρω άδεια πριν από την έρχομένη εβδομάδα.

—Ευχαριστώ! απήντησε ο κύριος Ίωσήφ γυρίζοντας τó κεφάλι μιá άριστερά καί μιá δεξιά, τούτη τη φορά με ένα είδος άμμηχανίας.

Ύστερα από μερικές στιγμές σιωπής ξαναείπε :

—Αυτό που θά θέλαμε, δηλαδή... αυτό που θέλουν οι διευθυνταί, είναι μιá έντελώς πρωτότυπη διαφήμιση, ή όποια θά έξασφάλιζε καλό ξεκίνημα στο φίλμ. Μά, τέτοια διαφήμιση, ώστε νά είναι δυνατόν νά δημοσιευθή στις πρώτες σελίδες τών εφημερίδων. Όταν ξοδέψη κανείς πολλά λεπτά σε μιá ταινία, πρέπει άναραιοτήτως νά βρη τόν κατάλληλο τρόπο γιά νά τά ξαναπαρη, δέν είν' έτσι ;

—Φυσικά! είπε ή Σίρλεϋ Ρέν, ξόνοντας τόν πάτο του δάχτυλου της μαριμελάδας... Έκείνο που δέν καταλαβαίνω όμως είναι τί δουλειά έχω εγώ σ' αυτή την υπόθεση. Γιατί κατι τέτοιο θά τρέχη, άφού βρίσκαστε τέτοια ώρα εδώ!

Γέλασε. "Ω, εκείνο τó γέλιο της Σίρλεϋ Ρέν, πόσα άκατομήρια έχει πληρωθή ως τώρα! Καί πρόσθεσε :

—Κατάνισε, αν θέλετε, "Ικεϋ".

Ο κύριος Ίωσήφ έβγαλε από την τσέπη του γιλέκου του ένα πελώριο ποϋρο καί τó άναψε. Τό γαλάζιο σινναφάνι του καπνού που σχηματίσθηκε μεταξϋ εκείνου καί της Σίρλεϋ τόν έβοήθησε νά ξαναβρη τó άερος του, που τó είχε χάσει πρós στιγμήν.

—Δηλαδή, θά θέλατε νά με βοηθήσετε στην υπόθεση αυτής της ρεκλάμας, Σίρλεϋ ;... Θέλω, μ' άλλα λόγια, νά γίνη κατι που θά άπασχολήση μιá—δύο ήμέρες τις εφημερίδες, καί γιά τó όποιο θά μιλήσει όλος ο κόσμος. Θέλω νά πουνε : «Διάβολε, τί κορίτσι!... Μά, είδαμε τó τελευταίο της φίλμ ;...» Αυτό θά ήταν μιá έπιτυχία πολύ μεγάλη γιά σάς, Σίρλεϋ.

—Εμπρός, λοιπόν, εξήγηθήτε, "Ικεϋ! Περί τίνος πρόκειται ;

Η Σίρλεϋ πήρε ένα σιγαρέττο από την κομψή σιγαροθήκη της. Ο "Ικεϋ σηκώθηκε καί της έπρόσφερε τόν άναπτήρα του.

—Πρόκειται νά γίνη ένα μικρό πείραμα στους αϊθέρες, αυτό είν' όλο... Έχετε συνήθεισι νά πετάτε με άεροπλάνο, δέν είν' έτσι ;

—Ναι, αλλά... τó «πείραμα» που λέτε θά είνε έντελώς διαφορετικό πράγμα!... Ξέρετε, θά ήθελα νά γυρίσω μερικá φίλμ άκόμα πριν πεθάνω!... Τέλος πάντων, ποιá είναι ή μεγαλοφυής έμπνευσις που σάς ήθε ;

—Ορίστε, είπε ο κύριος Ίωσήφ ενφ' ξανακαθόνταν. Άληθινά, ή έμπνευσις είναι μεγαλοφυής. Έχετε ακούσει τó όνομα του Κάμερον, του δόκτορος Κάμερον ;

Η Σίρλεϋ κούνησε καταφατικά με χέρι τó κεφάλι της, καί στα χρυσαφένια της μαλλιά παιγνίδισαν λάμψεις από τó φώς του ήλιου.

—Πρόκειται νά άνυψωθί με άεροπλάνο, εξήγησε ο κύριος Ίωσήφ. Συνέλαβαν λοιπόν την ιδέα νά του δώσουν κάποιον, ο όποιος θά μετέδιδε τις λεπτομέρειες του πειράματος ραδιοφωνικά. Ο νέος που είχε έπιφορτισθί τó έργο αυτό τά κατάφερε νά ξεφύγει, ίσως από φόβο επειδή δέν έχει ξαναέδει στους αϊθέρες, καί μου άνέθεσαν νά σάς προσφέρω τη θέση του. Δέν θά κάμετε παρά ένα ταξιδάκι με άεροπλάνο, Σίρλεϋ. Σκεφθήτε όμως πόσος θόρυβος θά γίνη γύρω από τó όνομά σας.

Η ιδέα δέν είναι άσχημη, παραδέχθηκε ή Σίρλεϋ. Καί που θά πάη αυτό τó άεροπλάνο ;

—Μά, άκουσα νά λένε, έκαμε ο κύριος Ίωσήφ χαρώνοντας τó μέτωπο καί συμπτύσσοντας σε δυό τά τρία του σαγόνια, γιά στρατα... στρατο... κατι τέτοιο τέλος πάντων.

—Α!... Στή στρατόσφαιρα! Τά μεγάλα μάτια της Σίρλεϋ είχαν γίνει πελώρια. Τό στόμα της στρογγυλό σαν κεφαλαίο όμικρον. Της έπεσε τó πηρούνι με κρότο μέσα στο πιάτο της.

—Αυτό είναι! έκαμε ο κύριος Ίωσήφ. Τό έχετε ξανακούσει, ένα τέτοιο ταξίδι ;

Η Σίρλεϋ γλύστρησε μέσα στο κρεβάτι της καί ανέβασε τó πιέπασμα ως τó σαγόνι της.

—Ψάξτε νά βρήτε κανέναν άλλον, "Ικεϋ!... Ξέρετε τί μου λέτε τώρα ; Ν' ανέβα με άερόστατο ίσως πάνω από είκοσι χιλιάδες μέτρα!

Ο κύριος Ίωσήφ πετάχθηκε όρθός. Τό πρόσωπό του άκιννοβόλουσε, ήλωνε τά χέρια πρós την νεαρή καλλιτέχνηδα.

—Μά, αυτό θά είναι θαυμάσιο πράγμα, Σίρλεϋ!... Θά γράψουν όλες οι εφημερίδες με μεγάλα γράμματα, στις πρώτες σελίδες, τó όνομά σας. Καί φαντασθήτε μιá στιγμή την επίδρασι που έχη μιá τέτοια ρεκλάμα σε όλη τη σταδιοδρομία σας.

Η Σίρλεϋ έκυρψε καί τó κεφάλι της κάτω από τó σκέπασμα. Ύστερα από μιá στιγμή, ή φωνή της, υπόκοφη, διαμαρτυρήθηκε :

—Θά δεχόσαστε έσείς νά πέσετε από ύψος είκοσι χιλιάδων

μέτρων, "Ικεϋ!

—Μου φαίνεται πώς δέν είναι περισσότερο επικίνδυνο από τó νά πέση κανείς από ύψος έκατό μέτρων! είπε ο κύριος Ίωσήφ. Αλλά, δέν πρόκειται νά πέσετε. Δέν θά έχετε παρά νά άνυψωθήτε καί νά κατέβαιτε, άπλούστατα.

Με κινήσεις τών χειρών, «εικονογράφησε», τρόπον τινά, τά λόγια του, γιατί ή Σίρλεϋ είχε διακινδυνεύσει νά ξεσκαπάση τó ένα της μάτι.

—Μά, τί σάς έκανα καί θέλετε τó κακό μου ; παραπονέθηκε ύστερα από μερικές στιγμές σιωπής ή νεαρή καλλιτέχνης... "Ω, Θεέ μου, τó ήξερα εγώ πώς σήμερα θά ήταν άσχημη ήμέρα γιά μένα!

—Άσχημη ήμέρα ; Γιατί τó λέτε αυτό ; Είχατε καμμιá κακή προαισθησι ;

—Γιατί τó λέω ;... Τί θέλετε νά πώ, άφού ήρθατε πρωί—πρωί νά με στείλετε ν' άγγίξω τó δάχτυλό μου στο φρεγγάρι!

—Μά, Σίρλεϋ, φανήτε λογική! είπε ίκενευτικά ο κύριος Ίωσήφ, συνοδεύοντας παράκλησί του με άνάλογη χειρονομία. Έχενε ταξιδέψει πολλές φορές με άεροπλάνο. Μήπως κι' αυτό δέν ήταν επικίνδυνο ;... Κι' έπειτα, έχομε δώσει ήδη ένα πολύ μεγάλο ποσόν στον Κάμερον, γιά νά κάμη αυτό τó άερόστατο. Τό κάμαμε αυτό επειδή ξέραμε ότι θά πηγαίνατε. Έξ' άλλου, θά πάρετε μιá ειδική άμοιβή, χίλιες λίρες.

—Χίλιες λίρες ;... Έ, καλά, δέν μπορούσατε νά μου τó πητι αυτό άμέσως ;

Η Σίρλεϋ άνακάθησε πάλι στο κρεβάτι της καί με τά δάκτυλα διώρθεσε λίγο τά μαλλιά της.

—Άφού είν' έτσι, θά τó σκεφθώ, "Ικεϋ... Πέστε μου, τί θά έχω νά κάμη ;

—Θά έχετε μόνον νά μιλήσετε λίγα λεπτά έμπρός σ' ένα μικρόφωνο, καί νά βοηθήσετε κάπως στή διεύθυνσι του άεροστάτου. Έχετε γνώσεις από ασύρματο καί από έναέριο ναυσιπλοία ;

—Όσες καί σείς, "Ικεϋ... Τέλος πάντων, μιλήστε μου λίγα γι' αυτόν τόν Κάμερον. Τί ακριβώς είναι ; Τί κάνει :

—Επιστημονικά πειράματα. Είναι Σκωτσέζος.

—Α, καταλαβαίνω! έκαμε ή Σίρλεϋ. Θά είναι ως ένενήντα χρόνων καί θά έχη γένεια άσπρα, μακρά... :

—Οχι! Είναι νεώτατος... Α, έχει κι' ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό : Δέν αγαπά καθόλου τόν κινηματογράφο.

—Τό ίδιο κι' εγώ! είπε ή Σίρλεϋ. Δέν μ' ενδιαφέρουν άλλα φίλμ εκτός από εκείνα στα όποια παίζω. Η Γκάμπρι έξαφνα με κάνει νά νυστάζω.

—Εκτός, φρονεί ότι τó θέατρο καί ο κινηματογράφος είναι έπινοήσεις του ανθρώπου άσυμβίβαστες με τά χρηστά ήθη. Του επιβάλλει ή θρησκεία του νά έχη αυτή την αρχή.

—Πολλές θρησκείες είναι έτσι.

Ο κύριος Ίωσήφ έβγαλε μιá στιγμή τόν κρόταφό του.

—Ξέρετε, είπε, νόμιζα ότι ήταν προτιμότερο νά σάς είδοπαί—σω από τώρα ότι δέν άνήκει στις τάξεις τών θαυμαστών σας.

—Θά προσχωρήση, τó αναλαμβάνω αυτό! έκαμε με πεποίθησι ή Σίρλεϋ... Πολύ καλά, δέχομαι.

—Είστε πολύ καλό κορίτσι! Τό ήξερα εγώ ότι θά δεχόσαστε.

—Α, τί άνακαούφιστε γιά μένα!

Έβγαλε ένα μεγάλο μεταξωτό μαντήλι καί σφούγγισε τó μέτωπό του.

—Μολαταύτα, δέν ξέρω, μπορεί καί ν' αλλάξω ιδέα! ήπειλσε ή Σίρλεϋ... Πότε θ' άνέβη τó άερόστατο ;

—Άύριο τó πρωί, στις έξη ή ώρα, στο Γιορκσάϊρ, απήντησε ο κύριος Ίωσήφ. Δηλαδή, πρέπει νά ξενικήσετε γιά εκεί σήμερα.

—"Ικεϋ!...

Η νεαρή καλλιτέχνης πήδησε έξω από τó κρεβάτι της καί κήτησε στο παρκέ με κάποιον πείσμα τó πόδι της.

—"Ικεϋ, είσαι κακός άνθρωπος καί, όταν θά πεθάνετε, θά πάτε σ' ένα μέρος όπου όλο τó λίκος σας θά λυώση!... Ξστε, ήρθατε νά μου βάλετε τó μαχαίρι στο λαιμό, δέν είν' έτσι!...

Τέλος πάντων, καλά! Βγήτε έξω γρήγορα νά ντυθώ.

Ο Ιδιότροπος δόκτωρ Κάμερον

ΤΗΝ επομένη τó πρωί, ξημερώματα, μιá Ρόλες-Ρόϋς διέσχισε με έκατό χιλιόμετρα την ώρα τόν έρημο δρόμο του Γιορκσάϊρ τρεμάζοντας στο πέραςμά της πουλιά καί λαγούς.

—Ιδού τó άερόστατο! είπε έξαφνα ο κύριος Ίωσήφ, δείχνοντας με τó δάχτυλο ένα πράγμα που έμοιαζε με τεράστιο σκόπας, άναποδογυρισμένο, που ταλαντευόταν επάνω στο μίσχο του καί ύψονόταν πρós τόν ούρανό... Δέν είναι όμορφο, έτσι που τó κτυπά ή άνταύγεια της άνατολής ;

Η Σίρλεϋ ήκολούθησε με τó βλέμμα τη διεύθυνσι που έδειχνε τó δάχτυλο τού κυρίου Ίωσήφ, καί σφίχτηκε μέσα στο έπαυφόρι της σαν νά είχε νοιώσει ένα ξαφνικό εϊγος.

—Είστε βέβαιος ότι ή ρεκλάμα αυτή θά έχη μεγάλη έπιτυχία, "Ικεϋ ; ορώτσε κυττώντας σαν μαγνητισμένη τó άκίνητο εκείνο.

πράσινο τέρας... "Αν όχι, σκέπτομαι ότι θά έπρεπε νά προτιμή—σω νά μήν άνεβώ. Μου φαίνεται πώς κρύωσα λίγο την περσμένη νύχτα.

—Ξέρετε, πάντα μās φαίνεται πώς κρυώνουμε όταν είμαστε έξω τόσο πρωί! της εξήγησε ο κύριος Ίωσήφ. Η αλήθεια είναι ότι έπρεπε νά έχετε ένα έπανωφόρι πιο βαρύ απ' αυτό. Όταν γυρίσετε, θά σάς άγοράσω ένα μαντώ από αληθινό λούτρ.

—"Ω, άμα γυρίσω!... Αφήστε νά γυρίσω πρωτα!

Τό άυτόκίνητο, προχωρώντας, έπρεπε νά διαγράψη κύκλο πύ—σω από ένα ύψωμα, κι' έτσι τó άερόστατο έπαυσε νά φαίνεται γιά λίγο.

Η Σίρλεϋ έπεσε πρós τά πίσω.

—Αν έρχόσαστε καί σείς μαζί μου! είπε. Χρειάζεται, βέβαια, κάποιος νά μου λέγη αυτά που πρέπει νά πώ έμπρός στο μικρόφωνο.

—Όσο γι' αυτό, μήν άνησυχήτε καθόλου. Δέν θά έχετε παρά νά διαβάσετε ένα κείμενο που σάς έχω δακτυλογραφήσει... Κι' εγώ θά ήθελα νά σάς συνοδεύσω, δυστυχώς όμως πρέπει νά ιδώ έντός της ήμέρας τόν κύριο Λουμπόδοκν. Άύριο φεύγει γιά την Άμερική, ώστε είναι άδύνατον νά αναβάλω αυτό τó ραντεβϋ. Πιστέψτε με, λυπούμαι πολύ.

—Σας πιστεύω! είπε ή Σίρλεϋ... "Ω, κυττάξτε! Τί πλήθος!

Τό άυτόκίνητο έφθανε σ' ένα άνοιχτό διάστημα. Τό άερόστατο, πολύ κοντά τώρα, φαινόταν κολασμένο. Συνκρατείτο στο έδαφος με ειδικά σχοινιά.

Τό άυτόκίνητο σταμάτησε. Κάποιος άνοιξε τó πορτόνι, καί σε λίγες στιγμές τη Σίρλεϋ την είχε περιώσει ένα σωρό κόσμος : δημοσιογράφοι, φωτογράφοι, κινηματογραφισταί.

Η νεαρή βεντέττα, με τó ένα πόδι στο μαρσιπέ τού άυτόκινήτου, χαμογέλασε σε όλους. Ύστερα, άκολουθούμενη από την πολυπληθή εκείνη συνοδεία, παρασύρθηκε πρós την πελούς από τόν κύριο Ίωσήφ, ο όποιος είχε περάσει τó χέρι του κάτω από τó μπράτσο της.

Ένας άνδρας με μονοκόμματη σιλουέττα, με μαλλιά κοντά καί άτακτα, με μιá μεγάλη μουτζούρα από λάδι στη μακρὰ του μύτη, στεκόταν με τη ράχη άκουμπημένη στο πρεβάτι της μικρής πόρτας τής σφαίρας που άντικαθιστούσε τó καλάθι τού άεροστάτου. Ο άνθρωπος αυτός άφησε τη θέσι του καί έπροχώρησε πρós τó γκροϋπ που έπλησίαζε, έχοντας τούς δυό αντίχειρες χωμένους στα τσεπάκια της λιγδωμένης φόρμας του.

—Αγαπητέ μου "Ικεϋ, μουμούρησε ή Σίρλεϋ, αυτός θά είναι βέβαια ο κύριος Κάμερον, έτσι!... Έπρεπε νά τόν είχα φαντασθί όπως τόν βλέπω... Τί ήλιθία μου φαίνεται όλη αυτή ή περιπέτεια!

Τό πρωί εκείνο όμως, ο κύριος Ίωσήφ έκανε λίγο τόν κουφό.

—Δόκτωρ Κάμερον! φώναξε, ενφ' τó πρόσωπό του φωτιζόταν από ένα πλατύ χαμόγελο. Επιτρέψτε μου νά σάς παρουσιά—σω την μίς Σίρλεϋ Ρέν.

Οι αντίχειρες του Κάμερον σφίχτηκαν πιο δυνατά στα τσεπάκια της φόρμας του. Τό βλέμμα του εξέτασε τη Σίρλεϋ από

Ο κ. Ίωσήφ άκουε την Σίρλεϋ με προσοχή

πάνω έως κάτω. Ύστερα, άναστέναξε :

—"Ω, Θεέ μου!

—Αν έχετε σκοπό νά κάμετε την προσευχή σας, δέν υπάρχει λόγος νά κυττάτε έμένα! είπε με γλυκό ύφος ή Σίρλεϋ.

Κατόπιν, γυρίζοντας πρós τόν κύριο Ίωσήφ, πρόσθεσε :

—Αισθάνομαι τώρα πολύ καλύτερα, αγαπητέ μου "Ικεϋ. Μου έπιτρέπετε λοιπόν νά δγαλώ τó καλό μου...

Πέταξε τó έπανωφόρι της καί παρουσιάστηκε μ' ένα κατάλευκο κοστούμι άεροπορίνας, είδος κομπινεζόν—κιλόττας, κομπωμένης σφιχτά στους καρπούς καί κλεισμένης στο στήθος με φερμουάρ. Δέν φορούσε καπέλλο καί τά μαλλιά της λαμποκοπούσαν σαν χρυσαφένια στον πρωινό ήλιο. Οι κινηματογραφισταί γύρισαν τις μανιέλλες τών μηχανών τους καί άκούστηκαν άναρίθμητες «κλικ» από φωτογραφικές συσκευές.

Τό πρόσωπο του Κάμερον είχε σκυθρωπάσει. Έξαφνα, άπλωσε τó άριστέρο του χέρι καί άρπάξε τόν κύριο Ίωσήφ από τó μανίκι τού έπανωφοριού του.

—Ακούστε! τού είπε σκύβοντας λίγο πρós τó μέρος του. Καταλαβαίνετε πολύ καλά ότι στο έγχειρημα αυτό υπάρχει κάποιος κίνδυνος, δέν είν' έτσι ; Καί όμως, ή δεσποινίς φαντάζεται, όπως φαίνεται τουλάχιστον, ότι παίζει κάποιον ρόλο πρωταγωνιστριας σε μιá παντομίμα. Μου είχατε ύπνωσηθί, όπως θά θυμάστε, ότι θά μου δίνατε ένα πρόσωπο άξιο κάθε έμπιστοσύνης, που νά νοιώθι από έναέριο ναυσιπλοία, από ασύρματο, καί που θά άσχολήθι μόνο του με τη ραδιοφωνική μετάδοσι. Μήπως νομίζετε, φίλε μου, ότι θά έχω καιρό νά έκτελώ εκεί πάνω καί χρέη γκουβερνάντας ;

—Τί εύγενικός που είναι! παρατήρησε ήρεμα ή Σίρλεϋ.

Ο κύριος Ίωσήφ έτριψε τά χέρια του.

—Αγαπητέ κύριε, είμαι άπόλυτος συνεπής στην ύπόσχεσι που σάς έδωσα. Η μίς Σίρλεϋ ξέρει την ναυσιπλοία καλύτερα πάντως από τόν Χριστόφορο Κολόμβο, άφού πιλοτάρει τó άεροπλάνο της, καί έχει ιδέα από ραδιοφωνία, όσο τουλάχιστον γιά νά μιλήθι έμπρός στο μικρόφωνο. Κι' έπειτα, έχομε ύπογράφει συμβόλαιο στο όποιο αναφέρεται τó όνομά της, δέν είν' έτσι!

Ο Κάμερον άφησε τó μανίκι τού κυρίου Ίωσήφ, αλλά συνωφρονώθηκε.

—Δέν έχω ύπογράψει κανένα συμβόλαιο γιά νά προσφέρω ένα ταξίδι άναψυχής σε μιá νεαρή ήθοποιό! γκρίνιασε.

—Οχι! έκαμε ο κύριος Ίωσήφ... Μπορεί, αλλά δέν βλέπω τί σχέση έχει ή άποψίς σας αυτή μ' έμένα. Στο κάτω—κάτω, ή μίς Σίρλεϋ δέν έχει καμμιá διάθεσι ν' άνεβθί στη στρατόσφαιρα, έπομένως δέν καταλαβαίνω τί είδους ταξίδι άναψυχής ένοείτε!... Έδώ που τά λέμε, έπρόσθεσε κυττάζοντας τη Σίρλεϋ καί ύψωνοντας τó άριστέρο φρεϋδι, φοβούμαι μήπως μετανοήση την τελευταία στιγμή.

—Οχι, θ' άνέβω! είπε ή Σίρλεϋ άποφασιστικά. Δέν είμαι από εκείνες που σπάζουν συμβόλαια! Άλλά κρυώνω εδώ. Δέν μπορώ νά περάσω με μέσα ;

Ο Κάμερον δάγκωσε τά χείλη του.

—Πολύ καλά! είπε.

Καί γύρισε από τó άλλο μέρος νά δώση οδηγίες στους άνθρώπους που ήσαν έπιφορτισμένοι νά λύσουν τά σχοινιά της προσγειώσεως.

—Μήπως θέλετε νά άνυψώσουμε τó συμβόλαιο, Σίρλεϋ ; ορώτσε ο κύριος Ίωσήφ, κυττώντας τόν Κάμερον που άπομακυνόταν.

—Α, όχι, κάθε άλλο!

Καί ή νεαρή καλλιτέχνης μπήκε στην καμπίνα.

Φυγή μέσα στο σύννεφα

ΤΕΣΣΑΡΕΣ ώρες αργότερα, ή Σίρλεϋ σηκώθηκε από τó καθισμάτι της.

—Εφθασε ή ώρα νά μιλήσω έμπρός στο μικρόφωνο! είπε.

—Δέν ήταν, μου φαίνεται, καμμιá άνάγκη νά τó πητε φωναχτά αυτό! φώναξε ο δόκτωρ Κάμερον από την άλλη άκρη της καμπίνας άνασηκώνοντας λίγο τó σώμα του, χωρίς νά σηκώση τó βλέμμα του από κάποια συσκευή έγκατεστημένη στο τραπέζι του... Είναι ή τρίτη φορά αυτή που με διακόπτετε!

—Εφλάρησα πολύ, αυτό δέν θέλετε νά πητε ; ορώτσε ή Σίρλεϋ... Πράγματι, είπα τρεις φράσεις μέσα σε τέσσερες ώρες. Τί ευχάριστη συνομιλία, αλήθεια!... Ξέρετε, παρά λίγο νά έκανα την άγένεια νά πάρω κανένα μυθιστόρημα μαζί μου. Είμαι εύτυχής όμως που απέφυγα ένα τέτοιο σφάλμα...

—"Ω, πρós Θεού, κάμετέ μου τη χάρη νά σωπάσετε!

Ύστερα από τη διαμαρτυρία αυτή, ο δόκτωρ Κάμερον έκυρψε καί πάλι στο τραπέζι του, γιά νά συνεχίση τις μετρήσεις του.

—Ακούστε, είπε ή Σίρλεϋ, παίζοντας με τις φίστες τού ραδιοφωνικού πομπου, θά ήθελα νά μάθω κατι. Γιατί δέν έπεχειρήσατε ποτή την άνύψωσι μονάχος σας ; Μπορούσατε νά κάμετε καί χωρίς βοηθό, καί χωρίς ραδιοφωνική άπομνη, Τί θέλατε νά

ἐνεβρίχτε στὰ σπιννερά μὲ σπιννερό μὲ στὰ τοὺς κενήματα ποὺ φου :

—Ο Κάμερον γύρισε πρὸς τὸ μέρος τῆς κρατῶντας στὸν ἀέρα τὸ στυλό του.

—Υἰάρεχει, φαίνεται, κάποιος λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο ὁ μάννα-τζέρ σας μοῖ- ἔδωσε χρήματα ὑπὸ τὸν ὄρο νὰ σὰς πάρω. Δυστυχῶς, σήμερα ὁ κινηματογράφος διαθετεῖ πολὺ περισσύτερα κερῆματα ἀπὸ τὴν ἐπιστήμη. Δὲν μποροῦσα νὰ πραγματοποιήσω αὐτὸ μου τὸ πείραμα, ποὺ ἔχει πολὺ μεγάλη ἐπιστημονικὴ σημασία, παρὰ μόνον ἐφ' ὅσον θὰ δεχόμουν τὰ χρήματα τοῦ μάννα-τζέρ σας μοῖ ἔδωσε χρήματα ὑπὸ τὸν ὄρο νὰ σὰς πάρω. Δυστυχῶς διασκέδασω... Δὲν ξέρω, εἰστε εἰς θέσιν νὰ καταλάβετε αὐτὰ ποὺ σὰς εἶπα :

—Μπορεῖ... νὰ τὰ καταλάβαινα καλύτερα ἂν μοῖ λέγατε γερμανικά ! εἶπε χαμογελῶντας ἡ Σίρλεϋ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, θὰ μποροῦσα τώρα, με τὴν ἀδεία σας, νὰ σὰς διακόψω γιὰ νὰ μιλήσω ἐμπρὸς στὸ μικρόφωνο ; Νομίζω ὅτι ἔχετε πληρωθῇ ἀκριῶς γιὰ νὰ ὑποστήτε αὐτὸ τὸ μαρτύριο, δὲν εἶν' ἔτσι ;

—Ο δόκτωρ Κάμερον ξαναόκησε στὴ συσκευή του μὲ ἓναν ὑπόκωφο γρυλλισμό, ποὺ ἐσήμαινε σχεδόν : «Στὸν διάβολο ! Κάμε δὲν εἶχε νὰ κάμῃς !»

—* Ἡ Σίρλεϋ ἄρχισε νὰ μιλή. Οἱ τέσσαρες σελίδες ποὺ τῆς εἶχε δώσει ὁ κύριος Ἰωσήφ, νὰ διαβάσῃ ἦσαν, χωρὶς ἀμφιβολία, ἔργον ἀνθρώπου προικισμένου με ζωερὴ φαντασία. Περιέγραφαν τὸ ταξίδι, τὸν σκοπὸ, τὸ ἀερόστατο, τὴ στρατόσφαιρα, καὶ παρείχαν ἐξηγήσεις σχετικὲς με τὶς κοσμικὲς ἀκτίνες.

Στὸ ἐπάνω περιθώριο τῆς πρώτης σελίδος ἦσαν γραμμένον με κόκκινη μελάνη : «Μποροῦν νὰ γίνονιν μερικὲς τροποποιήσεις ἂν τὸ ἐπιβάλλουν οἱ περιστάσεις, ὑπὸ τὸν ὄρο καμμιὰ τροποποίησης νὰ μὴν ἔχη σκοπὸ διαφημιστικόν».

Τὰ τέσσαρα ἄλλα φύλλα ἦσαν τὸ μόνον κείμενον ποὺ εἶχε νὰ διαβάσῃ ἡ Σίρλεϋ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ποὺ τὸ ἀερόστατο ἐγκατέλειψε τὴ γῆ, καὶ ἔτσι ὅταν εἶπε : «Καλημέρα σας, ἀγαπητοὶ ἀκουαταί», παρετήρησε ὅτι τὸ κείμενον αὐτὸ τὸ ἤξερε ἀπ' ἑξῶς.

Ἀλλὰ παρετήρησε καὶ κατὰ ἄλλο : ὅτι τὸ θέμα θὰ κέρδιζε ἂν μερικὲς φράσεις ἦσαν πρὸς ζωηρὲς. Καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸ διορθώσῃ ἡ ἴδια. Ὅταν πέρασε τὰ δύο τρίτα τοῦ κειμένου, ἄρχισε νὰ ἀλλάξῃ κατὰ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ :

«... Καὶ νομίζω ὅτι εἶναι δίκαιον τώρα νὰ ἀποδώσω τὰς ὀφειλομένας τιμὰς εἰς τὸν δόκτωρ Κάμερον, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνον εἶχε τὸ ἀξιοθαύμαστον θάρρος νὰ ἐπωμισθῇ τὴν τεραστίαν εὐθύνην τοῦ ἐγχειρήματος καὶ νὰ ἀναλάβῃ μόνος τὸν πολὺπλοκον σύστημα τῶν ἐπιστημονικῶν του παρατηρήσεων, ἀλλὰ καὶ καθήκοντα νὰ εὐρῇ τὸν καιρὸν νὰ ἐπιβλέπῃ ὥστε τὸ ταξίδιον νὰ γίνῃ δι' ἐμὲ ἀπολύτως ἀνετον. Φοβοῦμαι μάλιστα ὅτι ὑπερεσθώθῃ νὰ παραμελήσῃ, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, τὰς παρατηρήσεις του, διὰ τὰ καθήκοντα μίαν τρομαγμένην καλλιτέχνιδαν. Διότι δὲν ἐντρέπομαι νὰ ὁμολογήσω ὅτι εἶναι ἀρετὰ ἀνυσυνηγικὴ νὰ εὐρίσκειται κανεὶς εἰς ὕψος εἰκοσι χιλιάδων μέτρων ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἔδαφος, τριγυρισμένος ἀπὸ τὸν βαθυκύανον οὐρανὸν μόνον, δυσθιμνόμενος στὴν πρὸς ἀπόλυτη σιωπῇ. Ἡ μᾶλλον, θὰ ἦσαν αὐτὸ ἀνυσυνηγικὸν γιὰ μὴ γυναικίαν, ἂν δὲν εἶχε κοντὰ τῆς ἓναν Σκωτσέζαν τζέντλεμαν νὰ τῆς χαμογελά ἐνθαρρυντικά, νὰ τῆς λέγῃ διάφορα ἀστεία καὶ νὰ δίνῃ ἔτσι στὸ ὅλο ἐγχειρίσμα τὴν ὀψιν ἑνὸς πειράματος χωρὶς ἐξαιρετικὴ σημασία».

Πάνω ἀπὸ τὸν ὅμο τῆς, ἡ Σίρλεϋ ἔβριξε μιὰ πονηρὴ ματιὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ δόκτωρος Κάμερον. Ἐκεῖνος, με τὴν εὐχὴ κυρωμένην, δὲν φαινόταν νὰ δίνῃ τὴν παραμικρὴν σημασίαν στὴ μετὰδοσι. Μήπως δὲν εἶχε ἀκούσει τίποτα ;

Συνέχισε : «... Παρατηρῶ ὅτι ἔχομε στὴν διάθεσίν μας ἀκόμη μερικὰ λεπτά, καὶ θὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν δόκτωρ Κάμερον νὰ ἔλθῃ νὰ σὰς μιλήσῃ ὁ ἴδιος».

Ἀλλὰ μιὰ ματιὰ. Ὁ Κάμερον δὲν εἶχε σαλέψει. Ἡ Σίρλεϋ ἔβριξε τὴ μύτη τῆς, ἔκαμε τὴ γωνίαν τῆς νὰ κατέβῃ δυὸ ὀκτάδες, καὶ ἐξηκολούθησε :

«Σὰς ὁμιλῶ ἀπὸ τὴν στρατόσφαιραν, ἀπὸ ὕψος κατὰ προσέγγισιν εἰκοσι χιλιάδων μέτρων ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς. Ὁ σκοπὸς τῶν ὁποίων ἔθεσα εἰς τὸν ἑαυτὸν μου εἶναι καθαρὰ ἐπιστημονικός : μελέτῃ θερμοκρασιῶν καὶ ἀκριβῆς μέτρησις ἐνὸς εἰδὸς ραδιενεργίας ποὺ εἶνε ὥς τώρα ἓνα μυστήριον διὰ τὴν ἐπιστήμην. Τὸ παρατεταμένο αὐτὸ ταξίδι θὰ ἦτο ἴσως πλεονεκτικὸν χωρὶς τὴν εὐχάριστη συντροφίαν τῆς μίς Ρέν, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα δὲν ἀμφισβῆται ὅτι σὰς εἶναι πολὺ γνωστότερον ἀπὸ τὸ ἴδιόν μου. Εὐχαριστῶ διὰ τὴν καλωσύνην ποὺ ἐλάβατε νὰ με ἀκούσετε, Σὰς εὐχαριστῶ, εὐγενικοὶ ἀκουαταί».

Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἡ Σίρλεϋ ἐμμεῖτο ἀνδρική φωνή. Κατόπιν ἐβγάλε τις φίσες, ἀφῆρεσεν τὰ ἀκουστικά της καὶ ἔκαμε μεταβολή.

—* Ὁ δόκτωρ Κάμερον δὲν εἶχε κάμει τὴν παραμικρὴν κίνησιν. Ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι ἀπορροφημένος στὴ δουλειά του, καὶ μὲ

νον σπιννερόσφαιρῳ ἓναν σκοπὸ ἀνέμεσε στὰ δόντια του.

Ἡ Σίρλεϋ ξαναόκησε στὴ θέσιν τῆς καὶ ἄρχισε νὰ χτυπᾷ μηχανικά τις μύτες τῶν ποδιῶν τῆς ἀπάνω στὴ συσκευή ρυθμίσας τοῦ ἀέρος. Ἀποτελεῖτο ἡ συσκευή αὕτη ἀπὸ ἓνα κιβώτιον γεμάτο ἀπὸ χημικὰς οὐσίες οἱ ὁποῖες ἀπορροφούσαν τὸ διοξειδίου τοῦ ἀνθρακικοῦ ἀπὸ τὸν ἀέρα καὶ ἓναν κύλινδρον ὀξυγόνου ὁ ὁποῖος ἐξέχεε τὸ περιεχόμενον του ἀνάλογον με τὴν ῥυθμίσιν του. Τέσσαρες ἀνταλλακτικοὶ κύλινδροι ἦσαν ἀραδιασμένοι ἀπάνω σ' ἓνα τραπέζι, καὶ λίγο πρὸς τὴν ἄκρην τοποθετημένα τὰ κλειδιά ποὺ ἔθεταν σὲ λειτουργίαν τις διαφόρες βαλβίδες.

Σὲ μιὰ στιγμὴ, ἡ Σίρλεϋ ἔσυρε τὴ μύτη τοῦ ποδιοῦ τῆς κατὰ μέρος τῶν κυλινδρῶν, σὰν ἀγόρει ποὺ τραβᾷ ἓνα μαστοῦνι ἐπάνω σὲ σιδερένια κάγκελλα γιὰ νὰ κάμῃ κρότον. Μιὰ κηλίδα ἀπὸ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ζωγραφίζονταν στὸ πάτωμα τοῦ θαλάμου. Ἡ δελνίον τοῦ ὑψομέτρου εἰδείκνυε ὕψος 22.500 μέτρων.

Τέλος, ὁ δόκτωρ Κάμερον σήκωσε τὸ κεφάλι. Ἐσπρωξε πρὸς ἐκεῖ τὸ καρπὸ τῶν σημειώσεων του, ἄφησε τὸ στυλό του καὶ ἔβριξε μιὰ πλάγια ματιὰ στὸ ρολοῖ τοῦ τοίχου.

—Δὲν σὰς φαίνεται ὅτι αὐτὸ ποὺ ἐκάματε εἶναι τοῦλάχιστον ἀχαριστικόν ; ῥώτησε τὴν συνεπιβάτιδά του.

—Τί θέλετε νὰ πῆτε ; ξαφνιαστικῶς ἡ Σίρλεϋ.

Καί, καθὼς σήκωνε τὸ κεφάλι γιὰ νὰ τὸν κυττάξῃ, ὁ ἡλῖος τῦλιξε μετὰ τὴν διαφανή χρυσοῦ σκόνῃ του τὰ μαλλιά τῆς.

—Θέλω νὰ πῶ ὅτι δὲν εἶχατε τὸ δικαίωμα οὕτως νὰ με ἐκθέσετε ὥστε νὰ με κάνετε νὰ μιλήσω, οὕτε νὰ προσποιηθῆτε τὴ φωνή μου ὥστε νὰ δώσετε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι μιλοῦσα ἐγὼ.

Ἡ Σίρλεϋ σήκωσε τοὺς ὤμους :

—Εἶμαι βέβαιη ὅτι δὲν μποροῦσατε νὰ δεῖτε πρὸς εὐγενικά λόγια ἀπ' αὐτὰ ποὺ μοῖ εἶπατε, ὥστε δὲν σὰς παρεγγῶ ! τοῦ ἀπήντησε... Ἄς εἶναι, πῶς πάτε ; Τελειώσατε τις παρατηρήσεις σας ;

—Μάλιστα, εὐχαριστῶ... Νομίζω ὅτι τώρα δὲν ἔχομε νὰ κάμωμε τίποτε καλύτερον ἀπὸ τὸ ν' ἀρχίσωμε νὰ κατεβαίνομε.

Ἀπλῶς τὸ χέρι πρὸς ἓναν μοχλὸ καὶ ἐπρόσθεσε :

—Ἀλήθεια, δὲν φοβάστε ποὺ θρῖσκετε τόσο ψηλά ;

—Ὁχι, ἀλλὰ πλῆττω ! ἀπήντησε ἡ Σίρλεϋ. Δυσκοῦμαι γιὰ τὴ μικρὴ μου ἐκείνη προσφώνησιν ἐμπρὸς στὸ μικρόφωνον, ποὺ σὰς ἔδωσα τὴν αἰτία νὰ δυσχεραστήτε. Ἐξέρετε, ἐπρόσθεσε πολὺ. Ἀλλοῦτοια, θὰ μποροῦσα νὰ πῶ κατὰ χειρότερον !...

Ἀφῆνοντας τὸν μοχλὸ, ὁ Κάμερον διευθύνθηκε πρὸς τὸ παράθυρον.

—Τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει καὶ τόση σημασία ! εἶπε... Ὅσοσο, δὲν νομίζετε ὅτι θὰ μποροῦσαμε νὰ φάμε κατὰ ; Μέσα σ' αὐτὸ τὸ πανερί ὑπάρχουν τρόφιμα.

Μὲ τὸ πόδι του ἐσπρωξε τὸ πανερί πρὸς τὸ μέρος τῆς. Ἡ Σίρλεϋ ὅμως ἔκανε πῶς δὲν καταλάβαινα. Εἶπε τὸ βλέμμα τῆς προσκλημένο στὸ ὑψόμετρο.

Ἀντιμέτωποι στὸν κίνδυνον

Με, δὲν πρέπει νὰ κατεβαίνομε τώρα ; ῥώτησε ἔξαφνα ἡ Σίρλεϋ καλλιτέχνισ.

—Ὁ Κάμερον παρακολούθησε τὸ βλέμμα τῆς :

—Ὁ... ναι ! εἶπε... Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι ὅτι μὰς παρουνισαίται μιὰ μικρὴ δυσκολία. Δὲν φανταζόμουν ὅτι θὰ τὸ παρατηρούσατε... ἀλλὰ, ἀφοῦ ἔχετε κάνει ἡδὴ ἑνῇ ταξίδι... Ὅσα ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἡ βαλβὶς τοῦ ἀερίου εἶναι κολλημένη καὶ δὲν λειτουργεῖ ! Στὸ μεταξύ, ἂν τρώγαμε κατὰ ;

Ἡ Σίρλεϋ χαμογέλασε, καὶ τὸ χαμόγελόν της ἐκείνο ἔσπασαν δυὸ λακάκια στὰ βελουδένια μάγουλά της.

—Ὁ... τι καὶ ἂν συμβαίη, τοῦ εἶπε, πρὸ πάντων μὴν ἐνσπείρετε στὸ πλῆρωμα τὸν πανικό !... Θέλετε λοιπὸν νὰ πῆτε ὅτι δὲν μποροῦμε νὰ κατέβωμε ; Αὐτὸ εἶναι !... Τὸ πρᾶγμα ἀρχίζει νὰ γίνετα ἑνδιαφέρον !... Τί ἔπαθε ἡ βαλβὶς ; Τί φαντάζεστε ;

Ὁ Κάμερον δάγκωνε τὸ κάτω χεῖλος του. Εἶχε γίνετι λίγο χλωμός.

—Τὴν ἐμποδίζει νὰ λειτουργήσῃ ὁ πάγος, νομίζω... Στὸ ὕψος ποὺ θρῖσκετε, ἡ θερμοκρασία εἶναι κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν. Ἀνυπακούητως διεσχίσανε ἓνα σύννεφο πολὺ ψυχρὸ. Καταλαβαίνετε λοιπὸν... Ἐν τούτοις, ὁ ἡλῖος θὰ λυώσῃ τὸν πάγον σιγά-σιγά, ἐλπίζω.

—Ἀφοῦ ἐλπίζετε, ὅλα πάνε καλὰ ! ἴπε ἡ Σίρλεϋ καὶ γονάτισε κοντὰ στὸ καλάθι... Πάρτε λίγον καφέ !... Ὁ, ἔχομε, βλέπω καὶ σάντουιτς με χαβιάρι ! φώναξε ὠφῆνοντας ἓνα πακέτο στὸ πάτωμα.

Ἐβγάλε καὶ ἄλλα πακέτα. Ἐνα ἀπ' αὐτὰ κύλισε ὡς τὸν Κάμερον, ὁ ὁποῖος τῆς τὸ ξαναέστειλε πίσω μετὰ τὸ πόδι του, ἐνῶ ταυτόχρονα ἔκανε μιὰ κίνησιν θυμοῦ.

—Ὁ, θεῶ μου ! φώναξε. Μὰ δὲν καταλαβαίνετε ὅτι κινδυνεύετε, ὅτι αὕτη τὴ στιγμὴ θρῖσκετε ἐμπρὸς σ' ἓναν κίνδυνον τρομερὸν ; Δὲν καταλαβαίνετε ὅτι εἶναι πιθανόν νὰ μὴν ξαναγυρίσωμε ζωηρόν σ' αὐτὴν τὴ γῆ ;... Ἐγὼ τὴν ἐντύπωσιν πῶς δὲν καταλαβαίνετε !... Ὁ, φυσικά, δὲν ἔχω τὴν ἀπαίτησιν νὰ καταλαβαίνετε ὅτι, ὅπως ἦρε τὸ πρᾶγμα, ὑπάρχει πολὺ μεγάλος φό-

βος νὰ πᾶνε χαμένες ἐπιστημονικὲς παρατηρήσεις παμμεγίστης σημασίας !... Καὶ ὅμως ἔτσι εἶναι. Λοιπόν, ἐγὼ χάνω τὸν κόπο μου, οἱ ἐργασίες μου χάνονται γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ἐσεῖς καὶ ἐγὼ χάνομε τὴ ζωὴ μας, ὅσο λίγο καὶ ἂν ἀξίξῃ τόσο ἡ δική σας ὅσο καὶ ἡ δική μου... καὶ μοῖ μιλάτε τώρα γιὰ σάντουιτς με χαβιάρι ; Ἀκατανόητο !

Ἡ Σίρλεϋ στὸ μεταξύ γέμισε δυὸ φλυτζάνια με κρὺον καφέ. —Νομίζω ὅτι μποροῦμε πολὺ καλὰ νὰ πεθάνωμε καὶ μετὰ τὸ στομάχι γεμάτο ! ἀπήντησε ἡρεμα... Γιατὶ νὰ καθώμαστε τώρα καὶ νὰ κλαίμε τὴ μοῖρα μας ; Μήπως μετὰ τὸν τρόπο αὐτὸν θὰ λυώσῃ ὁ πάγος ;... Καὶ ἔπειτα, ἔχομε ἀρκετὲς προμήθειες βλέπω, οἱ ὁποῖες θὰ μὰς ἐπιτρέψουν νὰ μὴν πεθάνωμε τῆς πείνας πολὺ γρηγορὰ.

—Ναι, ἀλλὰ... τὸ ὀξυγόνο ; φώναξε ὁ Κάμερον.

Ἐσφίξε τὰ χέρια του νευρικὰ ἀπάνω στὸ τραπέζι.

—Θὰ ἔχομε γιὰ εἰκοσιτέσσαρες ὥρες τὸ πολὺ. Ὑστερα, θὰ ἀρχίσῃ ἡ ἀσφυξία. Τὸ θρῖσκετε σεις αὐτὸ διασκεδαστικόν ;

—Ποῦ θέλετε νὰ ξέρω ἂν εἶναι διασκεδαστικόν ; ἔκαμε ἡ Σίρλεϋ με παιδιὰτικὴ ἀπορία. Δὲν δοκίμασα ποτὲ μου ! Ἐσεῖς δοκίμασατε ;... Πρὶν ἀπ' ὅλα ὅμως, θὰ ἤθελα νὰ σὰς ἰδῶ νὰ κάθιστε.

Ὁ Κάμερον ἐσφίξε τις γροθίες του.

—Δὲν ξέρω μετὰ τί τρόπο νὰ σὰς δάλω τὴ φοβερὴ ἀλήθεια στὸ κεφάλι. Μὰ, δὲν μπορεῖτε πραγματικὰ νὰ καταλάβετε τί συμβαίνει ;... Ἡ βαλβὶς τοῦ ἀερίου, σὰς λέγω, ἔχει κολληθῇ ἀπὸ τὸν πάγον. Δὲν μποροῦμε νὰ ξανακατέβωμε στὴ γῆ, καί... ὕστερα ἀπὸ εἰκοσιτέσσαρες ὥρες... ποὺ δὲν θὰ ἔχομε πιά ὀξυγόνο...

—Μὰ, ναι, σὰς ἀκούσα πολὺ καλὰ τὴν πρώτη φορὰ ποὺ μοῖ τὸ εἶπατε ! τὸν ἐβεβαίωσε ἡ Σίρλεϋ πάντοτε ἡρεμα... Σεῖς ὅμως δὲν με ἀκούσατε ποὺ σὰς παρεκάλεσα νὰ φάτε κατὰ !... Ἀ, τὸ χαβιάρι εἶναι θαυμάσιον, σὰς βεβαίω. Δοκιμάστε λοιπόν, νὰ υιοῖ πῆτε ἂν συμφωνήτε !

Ὁ Κάμερον ἄφησε τὰ χέρια του νὰ πέσουν ἀδρανῇ κάτω.

—Ἐξάσας ὅτι εἶστε μιὰ μεγάλη ἡθοποιός ! εἶπε. Αὕτη τὴ στιγμὴ παίζετε τὸν ρόλο τῆς γενναίας, τῆς δυνατῆς γυναίκας. Παραδέχομαι ὅτι ὡς τώρα με παρασύρατε νὰ σὰς πάρω στὰ σοβαρά. Τὸ ἀνόητος ποὺ εἶμαι ! Τί γελοῖς !

—Ἐλάτε τώρα, μὴ δίνετε ἀσχημούς τίλους στὸν ἑαυτὸ σας ! φώναξε με κάποια ἀνυπομονησία ἡ Σίρλεϋ. Σὰς βεβαίω, δὲν παίζω κανέναν ἀπολύτως ρόλο... Μὰ, ναι, καταλαβαίνω ὅτι θρῖσκετε σὲ ἓνα ἀδιέξοδο, ἀλλὰ τί θὰ μὰς ὠφελήσῃ ἂν χάσωμε τὸ ἡθικὸ μας ;... Ὁ, μὴ με κυττάτε πιά ἔτσι σὰν νὰ φταίω ἐγὼ ! Σὰς βεβαίω, δὲν ἐφταιξα καθόλου !

—Μὰ, εἰλικρινῶς, δὲν φοβάστε ; ῥώτησε ὁ Κάμερον.

Ἀνέμισε στὰ φρύδια ποὺ εἶχε χαρὰχθῇ ἓνα κάθστο αὐλακάκι, καὶ τὰ πτερύγια τῆς μύτης του, πετάρησαν.

—Ἄν καθίσω νὰ σκεφθῶ τὴν κατάστασιν, θὰ φοβηθῶ φρενέτ ! ἀπήντησε ἡ Σίρλεϋ. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς προτιμῶ νὰ ἀσχολοῦμαι μετὰ τὸ χαβιάρι. Πρὸς τί νὰ μιλοῦμε κάθε στιγμὴ γιὰ τὴ βαλβίδα ποὺ κολλήσῃ ;

Ὁ Κάμερον ἐκάθησε καὶ πῆρε τὸ φλυτζάνι του μετὰ τὸν καφέ. Τὰ χέρια του ἔτρεμαν, καὶ ἔχυσε λίγο ἀπὸ τὸ μαῦρον ρευστὸ στὸ καπέλλο του.

—Φοβοῦμαι ὅτι φέρθηκα ὡς τώρα ἀπέναντί σας πολὺ ἀνόητα, μίς Ρέν ! Δυσκοῦμαι γι' αὐτὸ καὶ μετανοῶ. Δὲν ξέρω τί με κάνει νὰ κρίνω πάντοτε ἀπὸ τὰ φαινόμενα.

—Πρέπει νὰ πάρω τὰ λόγια σας αὐτὰ γιὰ κομπλιμέντο ; ῥώτησε ἡ Σίρλεϋ ἀνάμεσα σὲ δυὸ μπουκιές.

Ὁ Κάμερον κοκκίνισε :

—Ἐξέρετε, εἶχα μιὰ ἔξαψιν νεύρων... Ἡθελα νὰ μὴ μοῖ συμβῇ τίποτα τὸ δυσάρεστο ὥστε νὰ ἀπασχοληθῶ ἀπὸ τὴ δουλειά μου στὸ διάστημα τῆς ἀναβάσεως αὐτῆς... Ἐνα τέτοιο ἐγχειρίσμα εἶναι βέβαιον τρομερὰ πολυδάπανον, καὶ σκεπτόμουν ὅτι δὲν θὰ μοῖ ξαναπαρουσιαστῇ ποτὲ αὕτη ἡ εὐκαιρία. Εἶναι ἀνόητο ἴσως αὐτὸ ἐν μέρει μου, πάντως δὲν διατάζω νὰ σὰς ὁμολογήσω ὅτι εἶχα ἓνα αἰσθημα πικρίας μετὰ τὴ σκέψιν πῶς ἦταν ἀνάγκη ἀπόλητῃ νὰ συνδυάσω τις ἐργασίες μου μετὰ κατὰ ποὺ μοῖ φαινόταν μιὰ γελόια προσπάθεια διαφημίσεως. Καὶ εἰλικρινῶς, τὸ παρουσιαστικὸν σὰς, ὅταν σὰς πρωταντίκρυσα, μ' ἔκανε νὰ βάλω στὸ νοῦ μου ἄλλον ἓνα καρναβάλι παρὰ μιὰν ἐργασία σοβαρή.

Ἐπαινε. Ἐνα ἐλαφρὸ χαμόγελο ἐπλανάτο στὰ χεῖλη του καὶ ἐφώτιζε τὰ μάτια του.

—Θὰ ἤθελα νὰ σὰς ζητήσω συγγνώμην, συνέχισε, γιὰτὶ δὲν ἄργησα νὰ ἀντιληφθῶ ὅτι εἶστε ἓνα αξιοθαύμαστο πλάσμα, ἐπιτρέψτε μοι νὰ σὰς τὸ πῶ. Ἀντὶ νὰ ξαφνιαζέστε καὶ νὰ τὰ χάνετε ἐμπρὸς σ' ἓναν κίνδυνον, καὶ μάλιστα κίνδυνον πολὺ σοβαρόν, κάθεστε ἡσυχά-ἡσυχά καὶ τρώτε, καὶ με παρωτρύνετε καὶ ἐμένα νὰ φάγω, ἐνῶ ἐγὼ, ποὺ ἀκριβῶς θὰ εἶχα τὸ καθήκον νὰ σὰς ἐνθαρρύνω, σχεδὸν κυριεύθηκα ἀπὸ πανικό.

—Ἐλάτε τώρα, εἶπε ἡ Σίρλεϋ, πάρτε αὐτὸ τὸ σάντουιτς. Ἐχει μέσα ἀσπανάκι... Ἀνησυχεῖτε γιὰ τὴν τύχην τοῦ πειράματός σας, τῶν παρατηρήσεών σας, ὥστε τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι καθόλου περιέργον. Φαντάζομαι ὅτι θὰ ὑποφέρετε ἓνα πραγματικὸ μαρτύριο.

—Καὶ τώρα θὰ σὰς ἀμύλησῃ ὁ ἴδιος ὁ δόκτωρ Κάμερον. κατ' ἄλγε ἡ Σίρλεϋ.

Ὁ Κάμερον πῆρε τὸ σάντουιτς. Τὸ κράτησε στὰ δάχτυλά του καὶ τὸ κύτταξε μερικὲς στιγμὲς ἀφηρημένος. Ἐπειτα τὸ ἄφησε στὸ τραπέζι κοντὰ του.

—Μιλάτε σοβαρὰ ; τὴν ῥώτησε.

—Καὶ βέβαια μιῶ σοβαρὰ ! ἀπήντησε ἡ Σίρλεϋ. Δὲν πιστεύω νὰ νομίζετε ὅτι εἶμαι θυμωμένη μαζί σας ποὺ δὲν φανήκατε ἀρκετὰ περιποιητικὸς ἀπέναντί μου. Ἄν ἦμιον θυμωμένη, ξέρετε τί θὰ ἔκανα ; Ὅσα φλυαροῦσα διαρκῶς γιὰ νὰ σὰς πεισμώνω... Εἰλικρινῶς, μετανοῶ ποὺ σὰς ἔπαιξα τὸν παιγνίδι ἐκεῖνο, μετὰ τὴν ἀδελφικὴν ἐκπομπή. Ἐνόμιζα ὅμως ὅτι ἤσαστε τόσο ἀπορροφημένοι ὥστε δὲν θὰ μ' ἀκούγατε !... Ἀλλὰ, φάτε λίγο, σὰς παρακαλῶ θερμά. Καὶ πείστε μου ὕστερα, ἐκάματε πραγματικὰ καμμιὰ σπουδαία παρατήρησιν γιὰ τις κοσμικὲς ἀκτίνες ;

—Νομίζω, ναι !... Φοβοῦμαι ὅμως ὅτι οἱ παρατηρήσεις ποὺ ἔκαμα, καθαρὰ τεχνικὲς, δὲν θὰ σὰς κινήσουν τὸ ἐνδιαφέρον.

—Τὸ ζήτημα εἶναι νὰ μάθῃ κανεὶς ἂν οἱ κοσμικὲς ἀκτίνες προέρχονται ἀπὸ τὴν ἀέναντο δημιουργία τῆς ὕλης, ἢ, ἀντίθετα, ἀπὸ τὴν ἀέναντο καταστροφή της. Ἐτσι δὲν εἶναι ;

Ὁ Κάμερον κατάπιε μιὰ γουλιά καφέ. Τὸ χέρι του, καθὼς ἐσήκωνε τὸ φλυτζάνι, δὲν ἔτρεμε τώρα.

—Νομίζω ὅτι εἶμαι εἰς θέσιν νὰ ἀποδείξω τὸ πρῶτον ! ἀπήντησε. Δηλαδή ὅτι οἱ κοσμικὲς ἀκτίνες προέρχονται ἀπὸ τὴν καταστροφή ἀνέγεια ποὺ δημιουργεῖ τὴν ὕλη. Ἡ διαπίστωσις αὕτη θὰ ἔχῃ πολὺ μεγάλη σημασία γιὰ τοὺς φυσικοὺς καὶ τοὺς φιλοσόφους, ἀφοῦ σημαίνει ὅτι τὸ σύμπαν δὲν εἶναι μιὰ μηχανὴ ποὺ λειτουργεῖ τυφλά, μιὰ μηχανὴ προωρισμένη νὰ καταστραφῇ μιὰ ἡμέρα, ἀλλὰ μιὰ ἀδιάκοπη δημιουργία ποὺ ἱσορροπεῖται ἀπὸ μιὰν ἀδιάκοπτη ἐπίσης καταστροφή.

—Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ἔχετε σημειώσῃ στὸ καρπὸ σας ; ῥώτησε ἡ Σίρλεϋ κυττώντας πρὸς τὸ τραπέζι, ὅπου ἔγραφε προηγουμένως ὁ Κάμερον τις παρατηρήσεις του.

—Ναι, ἀλλὰ...

—Δὲν ὑπάρχει ἀλλὰ ! Ἀφοῦ τὰ γράφατε, σκεφθῆτε ἄλλα πράγματα τώρα. Καὶ πρὸ πάντων, φάτε κατὰ. Ὅταν γεμίσετε τὸ στομάχι σας, ὅλα θὰ τὰ βλέπετε καλύτερα ! Βλέπετε ; Κοντεύω νὰ σὰς φάω ὅλο τὸ χαβιάρι !

Ὁ Κάμερον δάγκωσε τὸ σάντουιτς ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ἡ Σίρλεϋ, κυττώντας ἀφηρημένως τὴν κηλίδα ποὺ ἐσχημάτιζε στὸ πάτωμα ὁ ἡλῖος.

—Τί συμβαίνει τώρα; ερώτησε. Θά έλεγε κανείς ότι τὸ ἀερόστατό μας ἀρχισε νὰ χορεύῃ βάλς.
—Ένα τίναγμα έκαμε τὸν Κάμερον νὰ παραπατήσῃ. Παρὰ λίγο νὰ πέσῃ κάτω. Τὸ φλυτζάνι τοῦ κύλισε πίσω ἀπὸ τὸ φλυτζάνι τῆς Σίρλεϋ, ἀφοῦ κάμποση ποσότης ἀπὸ τὸ περιεχόμενό του ἀνέβηκε καὶ λέρωσε τὴν ἀσπερ φόρμα τῆς Σίρλεϋ.

—Συγγνώμην! εἶπε ὁ Κάμερον. Ὁ καφές μου λέκισε τὴ φόρμα σας. Παράξενο πράγμα!.. Ὑποθέτω ὅτι ὁ ἥλιος ἐδημιούργησε κάποια δίνη στὴν ἀτμόσφαιρα τῆς γῆς. Συμβαίνουν τέτοια φαινόμενα, καμμιὰ φορὰ, στὴ στρατόσφαιρα. Παρασυρθεῖ καμὲ λοιπὸν ἀνάμεσα σ' αὐτὴ τὴ δίνη. Σὰν νὰ μὴ μᾶς ἐφθανε ἡ ἄλλη μας ἀνησυχία.

—Ζαλίζομαι! ἔκαμε ἡ Σίρλεϋ προσπαθώντας νὰ κρατηθεῖ καλύτερα. Μοῦ φαίνεται πὼς γυρίζομε γύρω-γύρω σὰν σβοῦρα.
—Στηριχθεῖτε ἐπάνω μου. Ἐγὼ κρατιέμαι καλά. Μὴν νομίζετε ὅτι αὐτὴ ἡ ἱστορία θὰ κρατήσῃ πολὺ!
—Ἀπλώσε τὸ χέρι καὶ τὴν ἀρπάξε ἀπὸ τὸ μπράτσο. Ἐξηκολούθησαν νὰ περιστρέφονται ἔτσι σὰν σὲ ἓνα ξέφρενο βάλς, μὲ δαιμονιώδη ταχύτητα, σὰν νὰ βρίσκονταν μέσα σὲ μιὰν ὑπερμεγέθη σβοῦρα ποὺ τὴν περιέστρεφε κάποιος χτυπώντας τὴν μὲ μαστίγιό.

Τέλος, ἡ ταχύτης τῆς περιστροφῆς τοῦ ἀεροστάτου λιγότεψε.
—Ὡ!.. φαίνεται πὼς σταματοῦμε! εἶπε λαχανιασμένα ἡ Σίρλεϋ. Πόσο εἶμαι ἐξολομένη!.. Λέτε νὰ μᾶς ἐπιφυλάσῃ τὸ μπαλλόνι μας καὶ ἄλλες ἐπιπλοές;... Ἀλήθεια, δὲν νομίζετε ὅτι αὐτὸ τὸ στοροβίλισμα εἶναι πιθανὸν νὰ ξεκόλλῃσῃ τὴ θάλασσα; Θέλω νὰ πῶ, ἂν κανένα κομμάτι πάγος τὴν ἐμπόδιζε νὰ λειτουργήσῃ, εἶναι τάχα δύσκολο τὸ κομμάτι αὐτὸ νὰ ἀπεσπασθῇ καὶ νὰ ἐξυγίαι;

—Ἦταν φανερό ὅτι ἡ Σίρλεϋ εἶχε ξεζαλιστῇ ἐντελῶς. Ὁ Κάμερον τῆς ἄφησε τὸ χέρι καὶ ἔκαμε δυὸ δῆματα παραπατώντας.
—Ναί, εἶναι πιθανόν! εἶπε.

Κατόρθωσε νὰ φθάσῃ ὡς τὸν μοχλὸ καὶ τὸν τράβηξε. Τὸ σύστημα ἀποχετεύσεως τοῦ ἀερίου ἐλειτούργησε ἀμέσως. Χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὸν μοχλὸ ὁ Κάμερον κινούσε σὰν ἀφηρημένος τὸν δείκτη, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ ταλαντεύεται.
Ἡ Σίρλεϋ γέλασε δυνατὰ:

Ὁ δόκιμος Κάμερον τὴν κύτταξε σαστισμένος

—Πέστε μου τώρα, ἔχετε καμμιὰ σαμπάνια μέσα στὸ καλάθι; Πρέπει νὰ πούμε, γιατί ἡ βαλβὶς λειτουργεῖ. Μὴ μοῦ πῆτε ὅχι!
—Ὁ Κάμερον ξαναβρῆκε τὴν ἀναπνοή του.

—Κάπου ὑπάρχει μπράντυ. Ναί, πρέπει νὰ πούμε. Νομίζω πὼς τὸ ἀξίζομε!

Ἐπειτα σήκωσε τὸ καρνέ μὲ τὶς σημειώσεις του ποὺ εἶχε γλυστρήσει στὸ πάτωμα, καὶ τὸ ἔβαλε ἐν ἀσφαλείᾳ στὴν ἐσωτερικὴ τσέπη τῆς φόρμας του.

—Νὰ λοιπὸν ποὺ δὲν θὰ πᾶνε χαμένες οἱ παρατηρήσεις σας! εἶπε ἡ Σίρλεϋ. Ἀλλά, δὲν βρίσκω πουθενὰ τὸ μπράντυ σας. Πειράζει;

—Α, ὅχι, δὲν πειράζει. Κεῖμα μόνον ποὺ δὲν θὰ πραγματοποιήσωμε τὴ μεγαλοφυΐά σας ἰδέα, Σίρλεϋ!.. Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς ὀνομάζω Σίρλεϋ;

—Ἄν θέλετε, Ἀνδρέα!.. Νομίζω ὅμως ὅτι θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ μὴν ἀφήσετε τὸ ἀέριο νὰ ξεφύγῃ ὅλο μὲ μιὰς. Ἄν μισοκλείνατε τὴ βαλβίδα;..

Ὁ Κάμερον ὑπήκουσε χωρὶς νὰ πῇ λέξη.

Παλεύοντας μὲ τὰ κύματα

ΠΩΣ κατορθώνετε καὶ διατηρεῖτε τὴν ψυχραιμία; Ἐμὲν μοῦ φαίνεται πὼς εἶμαι μισομεθυμένος. Μεταξὺ τῶν δύο μας, ὁ καλύτερος ἐπιβάτης τοῦ ἀεροστάτου μας εἶστε σεῖς, Σίρλεϋ. Ἀλήθεια, ξέρετε πὼς δὲν σὰς εἶδα ποτέ, σὲ κανένο φίλμ; Μὲ ἀνέθρεψαν μὲ ἀρχεὺς ἐχθρικές, μπορῶ νὰ πῶ, γιὰ τὸ θέατρο καὶ τὸν κινηματογράφου. Σὲ κωμωδίες παίξετε ἢ σὲ δράματα;

—Παίζω ἰδίως αἰσθηματικὲς σκηνές, Ἀνδρέα! εἶπε ἡ νεαρὰ καλλιτέχνης γελώντας. Αὐτὴ ἡ εἰδικότης μοῦ δίνει τὰ περισσότερα κέρδη. Ἀλλά θὰ κάμετε καλύτερα νὰ μὴ μὲ δῆτε ποτὲ νὰ παίζω, ἂν θέλετε νὰ διατηρήσετε τὶς σημερινὲς ἐντυπώσεις σας γιὰ μένα.

—Α, ὅχι. Θὰ πᾶω νὰ σὰς ἰδῶ στὸ πρῶτο φίλμ ποὺ θὰ παίξετε προσεχῶς. Τί τίτλο θὰ ἔχῃ;

—Πᾶρε με στὴ χώρα τῶν ὀνείρων, Ἀνδρέα.
—Πῶς; Τί θαυμάσιος τίτλος!.. Δίκαιε Θεέ, πόσο σὰς ταν εἰσέει! Ὁρισμένως θὰ ἐρῶ νὰ σὰς ἰδῶ.

Χαμογέλασε καὶ ἡ μακρουλή του φυσιογνωμία φάνηκε ἔξαφνα ἐντελῶς διαφορετικὴ, ὅπως τὰ χιονισμένα τοπία ποὺ τὰ φωτίζει ὁ ἥλιος.

—Καὶ νὰ σκεπτόμαι ὅτι ἀρνήθηκα σχεδὸν νὰ σὰς πᾶρω μαζί μου! εἶπε σιγανὰ.

Τὸ ἀερόστατο ὅλο τὸ ἀπόμεμα ἔχανε ὕψος. Ἀπὸ τὴ στρατόσφαιρα ξανακατέβηκε στὸν γαλάζιο-οὐρανὸ ὁ ὁποῖος τοῖς ὑποδέχθηκε πρόσχαρα. Κατόπιν τυλίχθηκε σὲ σύννεφα ποὺ σκοτείνιασαν τὸ σύμπαν γύρω τους καὶ ἔδωσαν τῆς Σίρλεϋ τὴν ἐντύπωση τῆς ἀπόλυτης μοναξιάς. Σὲ μιὰ στιγμή, ἡ νεαρὰ καλλιτέχνης ἐνοιωσε δυνατό ρίγος καθὼς ἓνα μπράτσο περνοῦσε ἐλαφρὰ πίσω στὴ ράχη τῆς.

—Μά, εἶναι ἄνθρωπος, στὸ κάτω-κάτω! εἶπε ἡ Σίρλεϋ μουρμουριστὰ, σὰν νὰ μιλούσε στὸν ἑαυτὸ τῆς.

Καὶ δὲν ἔκαμε καμμιὰ κίνηση γιὰ ν' ἀποφύγῃ αὐτὸ τὸ μπράτσο ποὺ ἄλλωστε ἔμεινε ἀκίνητο.

Κατόπιν τὰ σύννεφα ἀραίωσαν, καὶ τέλος διαλύθηκαν. Σὰν νὰ προβάλθηκαν μπροστά τους σὲ κάποιαν ὁδὸν κινηματογράφου μιὰ εἰκόνα, διέκριναν μιὰν ὑψηλὴ βραχώδη ἀκτὴ. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἀνάμεσα στοὺς βράχους, φύτρωναν ξερόχορτα. Σὲ βάθος περισσότερο ἀπὸ ἑκατὸ μέτρα σχηματίζονταν ἡ παραλία, ὅπου κτυποῦσαν ἀφρίζοντας μανιασμένα κύματα.

Ὁ ἀέρας φυσούσε μὲ μανία καὶ ἐσχμάτιζε ἀεροδίνες, ἐκεῖ ψηλὰ ὅπου οἱ βράχοι ἀνέκοπταν τὴν ὁρμή του. Καὶ τὸ ἀερόστατο, ποὺ ἔφευγε σὲ ἀπόστασι δέκα μέτρων ἀπὸ τὸν κρημνὸ, προσέκρουσε στοὺς βράχους καὶ γύρισε ἔξαφνα μὲ τὸ πλάι. Ἐνας βράχος ἔσπασε τὸ παράθυρο πετώντας τὸ τζάμι σὲ συντρίμμια μέσα στὸ πάτωμα.

Ὁ ὕψος ἀέρας τῆς θαλάσσης μῆλκε στὸν θάλαμο. Μέσα σ' ἓνα δευτερόλεπτο τὸ ἀερόστατο κατέβηκε πολλὰ μέτρα, φθάνοντας ἀπὸτομα σχεδὸν στὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης. Τὰ κύματα ἦσαν τώρα πολὺ κοντὰ, καὶ οἱ κορυφές των φαίνονταν κατὰλευκες κάτω ἀπὸ τὰ φτερά τῶν γλάρων ποὺ πετοῦσαν ἀφήνοντας τὶς παραπονιάρικες φωνές των.

—Θὰ βραχοῦμε! εἶπε ἔξαφνα ἡ Σίρλεϋ. Ἐχετε ἐξασφαλίσει τὸ καρνέ σας ἔτσι ὥστε νὰ μὴ πάθῃ τίποτα ἀπὸ τὸ νερό, Ἀνδρέα;

—Τὸ ἔχω κλείσει σὲ δερμάτινο κάλυμμα, ἀλλὰ γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια θὰ τὸ σφίξω μέσα στὴ ζώνη μου! ἀπήντησε ὁ Κάμερον. Ξέρετε, ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ βρεθοῦμε στὴν ἀνάγκη νὰ πηδήσωμε ἔξω. Εἰστε ἔτοιμη;

—Ναί, ἔτοιμη.

Ὁ θάλαμος τοῦ ἀεροστάτου ἄγγιξε πιά τὰ κύματα. Ὁ Κάμερον ἀνοίξε τὴν πόρτα. Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἓνα τίναγμα τοῦ θαλάμου τὸν πέταξε ἔξω. Κολύπησε ἓνα διάστημα κάμποσον μὲ-

τρων καὶ ἓνα μεγάλο κύμα τὸν ἔφερε στὴν παραλία.

Μόλις σηκώθηκε καὶ στάθηκε στὰ πόδια του, κύτταξε πίσω. Ἦταν μόνος. Ἡ Σίρλεϋ δὲν φαίνονταν πουθενὰ. Τὸ ἀερόστατο, κατὰ τὰ τρία τέταρτα βυθισμένο, τότε φαίνονταν καὶ τότε χανόταν ἀνάμεσα στὰ κύματα.

Κύτταξε μὲ ἀγωνία τὸ διάστημα μεταξὺ τῆς παραλίας καὶ τοῦ ἀεροστάτου, ἐλπίζοντας ὅτι θὰ εἶδε ἓνα ξανθὸ κεφάλι νὰ ἐπιπλῇ. Ἀλλὰ δὲν εἶδε τίποτα. Ἐπειτα κατάλαβε ὅτι κάποιοι ψαράδες τὸν εἶχαν περικυκλώσει καὶ ὅτι κάποιος ἔσπρωχνε μιὰ δάρκα στὴ θάλασσα. Ἐτρεψε ἀμέσως πρὸς τὴ δάρκα καὶ πρόφθασε νὰ πηδήσῃ μέσα ἀκριβῶς τὴ στιγμή ποὺ ἡ θάλασσα τὴν ἀπεμάκρυνε ἀπὸ τὴν παραλία. Καὶ ἄκουσε τὴν ἴδια του τὴ φωνὴ νὰ λέγῃ:

—Γρήγορα! Ἡ μὴς Ρὲν εἶναι κλεισμένη μέσα στὸ ἀερόστατο. Καὶ ἐνδομῆα ὅτι εἶχε πηδήσει πίσω μου.

Ἡ σωτηρία

Τὸ μπαλλόνι ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι μισοβυθισμένο στὴ θάλασσα. Τὰ σχοινιά τῆς προσδέσεως εἶχαν σχηματίσει ἓναν ὄγκο κοντὰ του. Τίποτα δὲν ἐπέπλεε γύρω του.

Ἡ Σίρλεϋ ἡ ἔῤχε ζαλιστῇ ἀκριβῶς τὴ στιγμή ποὺ ἔπρεπε νὰ πηδήσῃ στὴ θάλασσα—πράγμα ποὺ δὲν ἦταν πολὺ πιθανόν—ἢ ἡ πόρτα τοῦ θαλάμου ξανακλείστηκε ὁρμητικὰ πίσω ἀπὸ τὸν Κάμερον.

Ὁ ψαράς ποὺ διηύθυνε τὴ δάρκα, ἔδωσε τοῦ Κάμερον ἓνα σχοινί κι' ἐκείνος τὸ ἔδεσε σ' ἓνα ἀπὸ τὰ σχοινιά τῆς προσδέσεως.

Ἡ ἀπόστασις ὡς τὴν παραλία ἦταν μικρὴ, ἀλλὰ, τὴ στιγμή ποὺ ρυμουλκοῦσαν τὸ ἀερόστατο χρειάστηκαν πέντε ὁλόκληρα λεπτά γιὰ νὰ φθάσουν. Μὲ κόπο ἔφεραν τὸν θάλαμο στὴν κατακόρυφο θέσι. Ὑστερα ἀνοίξαν τὴν πόρτα, ἀπὸ τὴν ὁποία ξεχύθηκε ἀφθονο νερό. Ἀμέσως παρουσιάστηκε μιὰ ἀσπερ σιλουέττα ἀ ὁποία φάνηκε νὰ κλονίζεται καὶ ἔπεσε ἀδρανῆς στὴν ἀμμουδιά.

—Ὡ! Ὡς μου! φώναξε ὁ Κάμερον.

Ἡ Σίρλεϋ ὅμως γρήγορα ἀνακάθησε καί, τινάζοντας τὸ κεφάλι τῆς, σκόρπισε γύρω καταρράκτες ἀπὸ σταγόνες νερὸ ποὺ ἀστραφταν στὸν ἥλιο.

—Τελείωσε! ἔκαμε πρόσχαρα ἡ νεαρὰ καλλιτέχνης. Αὐτὸ ἦταν ὅλο! Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη.

Ὁ Κάμερον, μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, τὴν κυττοῦσε σὰν ἀποσβολωμένος. Τέλος, μπόρεσε νὰ μιλήσῃ.

—Ὡστε.. ζήτε; ερώτησε.

—Ὑποθέτω! ἀπήντησε ἡ Σίρλεϋ.

Ἐφαξε μὲ τὰ χέρια τὸ σῶμα τῆς.

—Ναί, ὅλα εἶναι στὴ θέσι τους.

—Ἀλλά, μέινετε μέσα στὸ νερό κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πόση ὥρα! Θὰ ἔπρεπε νὰ σὰς βγάλωμε πρὶν ρυμουλκήσωμε τὸ ἀερόστατο, ἀλλὰ δὲν τὸ σκέφθηκα. Τί ἔξωον ποὺ εἶμαι!

Ἡ Σίρλεϋ τοῦ ἀπλώσε τὸ χέρι τῆς γιὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ σηκωθῇ.

—Τὸ καρνέ σας εἶναι ἀνέπαφο; τὸν ερώτησε χαμογελώντας. Ἄν δὲν κατορθώνετε νὰ τὸ διατηρήσετε στεγνόν, δὲν θὰ σὰς τὸ συγχωροῦσα ποτέ. Ἐνα κύμα περνοῦσε πάνω ἀπὸ τὸ ἀερόστατο τὴν ὥρα ποὺ πηδούσατε.. Ὡ, ἂν βλέπατε τὸ νερό πὼς ἐμπαινε ἀπὸ τὸ παράθυρο! Νομίζω ὅτι ἡ θάλασσα κρατοῦσε τὴν πόρτα κλειστή.

Πέρασε τὸ χέρι τῆς κάτω ἀπὸ τὸ μπράτσο τοῦ Κάμερον. Καὶ καθὼς προχωροῦσαν στὴν ἀμμουδιά τοῦ ἐξήγησε:

—Ξέρετε πὼς δὲν πνίγηκα; Μοῦ ἦρθε μιὰ μεγαλοφυὴς ἰδέα. Ἀνοίξα ὅλους τοὺς κυλινδρους τοῦ ὀξυγόνου. Ἡ πίεσις τοῦ ἀερίου δὲν ἐπέτρεψε στὸ νερό νὰ προχωρήσῃ πιδ ψηλὰ ἀπὸ τὸ μισὸ ὕψος τοῦ θαλάμου. Ἀλλὰ φοβήθηκα πὼς ἂν κρατοῦσε πολὺ αὐτό, τὸ ὀξυγόνο θὰ ἐξηντλεῖτο καί..

Σταμάτησε. Κλονίσθηκε καὶ ζήτησε νὰ στηριχθῇ ἀπάνω του. Ἐκείνος τὴν ἀρπάξε στὴν ἀγκυλιά του, καὶ παρετήρησε ὅτι εἶχε λιποθυμήσῃ.

★

Ἡ μίσση Σίρλεϋ Κάμερον, ἔγραφαν ἔξη μῆνες ἀργότερα οἱ ἐφημερίδες, θὰ ξαναγενθῇ στὴν στρατόσφαιρα, ἂν ὁ σύζυγός τῆς θελήσῃ νὰ κάνει νεώτερες παρατηρήσεις σχετικὰ μὲ τὶς κοσμικὲς ἀκτίνες. Ἡ μάλλον, ἂν ξαναβρῇ τὰ μέσα, γιατί θέλει νὰ ἀνέβῃ σὲς τριανταπέντε χιλιάδες μέτρα τώρα.

Κι' ὅσοι ἐγνώριζαν τὴν πρῶην στάρ, ἔλεγαν διαβάλλοντες τὴν εἰδησι:

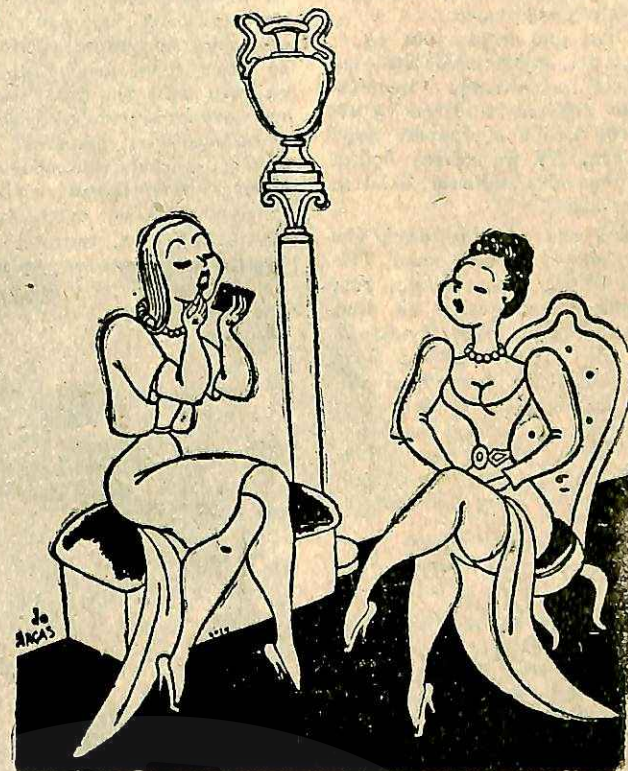
—Γιατί νὰ μὴν ἀνέβῃ; Μὲ τέτοια σύντροφο τί ἔχει νὰ φοβηθῇ;

Τ Ε Λ Ο Σ

Ἀπόδοσις: Γ. ΤΑΡΣΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΜΑΚΡΑΙΝΕΙ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

ΜΕΤΑΞΥ ΦΙΛΕΝΑΔΩΝ

—Γιατί δὲν μεταχειρίζεσαι τὸ ροῦζ ποὺ ἀντέχει στὸ φιλίημα;

—Δοκίμασα, ἀλλὰ δὲν ὠφελεῖ. Δὲν ἀντέχω ἐγὼ!

ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΤΟΛΜΟΥΣΕ;

—Τί ἐπαθες; Πῆγες γιὰ φαί καὶ ἐξέχασες νὰ κλειδώσῃς τὸ κλουβί. Δὲν σκέφθηκες ὅτι μποροῦσε νὰ μπῇ κανεὶς μέσα καὶ νὰ κλέψῃ τὸ... λεοντάρι;

ΠΟΥΛΟΥΣΕ ΜΟΥΣΤΑΚΙΑ;

—Ὁ μικρὸς τοῦ γραφείου: Κάποιος μὲ μουστάκια ζητεῖ νὰ σὰς δῇ, κύριε.

—Ὁ διευθυντῆς (ἀφηρημένος): Νὰ φύγῃ. Πές του ὅτι ἔχω μουστάκι.

ΕἶΧΕ ΑΛΛΕΣ ΣΥΓΚΙΝΗΣΕΙΣ

—Ἐτυχες ποτὲ σὲ σιδηροδρομικὸ δυστύχημα; ῥώτησε κάποιος ἓναν φίλο του.

—Νὰ σοῦ πῶ, δὲν... θυμάμαι, τοῦ ἀπήντησε ὁ ἄλλος.

—Δὲν μπορεῖς νὰ θυμηθῇς; Περιέργου!

—Βλέπεις, εἶμαι παντρεμένος δεκαεφτά χρόνια καὶ αὐτοῦ τοῦ εἵδους εἰς συγκινήσεις ἔχουν ἐξαλειφθῇ ἀπὸ τὴ μνήμη μου.

ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΕΣ

Ἡ μικρὴ Λιλή ρώτησε τὴ μαμά τῆς:

—Ἄν παντρευτῶ, μά, θὰ πᾶρω ἓναν ἄνδρα σὰν τὸ μπαμπά;

—Ναί, ἀπήντησε ἡ μητέρα τῆς.

—Κι' ἂν δὲν παντρευτῶ, θὰ γίνω γρηᾶ σὰν τὴ θεία Καίτη;

—Ναί, παιδί μου. Ἐπειτα ἀπὸ μικρὴ σκέψι:

—Μαμά, δὲν εἶμαστε δυστυχισμένες ἐμεῖς οἱ γυναῖκες;

Πλαγιάζετε πολύ καὶ κοιμάστε λίγο!

Τὰ παραγγέλματα ενός σοφού

Ο δόκτωρ Ντόναλντ "Αντερσον Λαίρντ, καθηγητής της ψυχολογίας στο πανεπιστήμιον του Κόλγκεϊτ, έκαμε τελευταίως κάτι πολύ περίεργα πειράματα, από τα όποια έβγαλε ακόμη περιεργότερα συμπεράσματα.

Ένα από αυτά είναι το έξης: ότι, προκειμένου να κάμη κανείς πνευματικήν εργασία, είναι πολύ προτιμότερο να μένη σε στάσι όριζοντίαν παρά κάθετη. Να μη μένετε όρθιοι δηλαδή, ούτε καθιστοί, αλλά να πλαγιάζετε.

Και την θεωρίαν αυτή την δικαιολογεί αρκετά καλά. "Όταν κανείς μένη όρθιος, λέει ο σοφός καθηγητής, το αίμα συσσωρεύεται στον έγκέφαλο και τον έπιβαρύνει τόσο, ώστε δεν μπορεί να εργασθῇ άνετα. Και ύποστηρίζει ο ίδιος, ότι ο άνθρωπος θα είχε πολύ μεγαλύτερη πνευματικήν ανάπτυξη, αν ή φύσις δεν τον κατεδίκαζε να μένη όρθιος.

ΗΜΕΡΕΣ ΚΑΙ ΩΡΕΣ ΕΥ-
ΝΟΪΚΕΣ ΓΙΑ ΔΟΥΛΕΙΑ

Μιά άλλη επίσης καταπληκτική ανακάλυψις του ίδιου καθηγητού είναι ότι ώρισμένες ημέρες είνε περισσότερο εύνοϊκές από άλλες για την πνευματικήν εργασία. Γενικώς δε ο έγκέφαλος αποδίδει περισσότερο την Τετάρτη, ενώ το Σάββατο είναι ή πενιχρότερη ημέρα σε πνευματική παραγωγή.

Η καλύτερη ώρα της ημέρας, πάντα από απόψεως πνευματικής αποδόσεως, είναι ή όγδόη πρωϊνή, και ή χειρότερη ή τετάρτη απογευματινή. "Η Δευτέρα είναι ή ημέρα της κατονήσεως των άφηρημένων προβλημάτων, ή Τρίτη των μαθηματικών, ή Τετάρτη είναι ευνοϊκή για κάθε είδους πνευματικήν εργασία, ενώ ή Πέμπτη, ή Παρασκευή και το Σάββατο είνε οι χειρότερες ημέρες για όσους εργάζονται διανοητικά.

Ο καθηγητής Λαίρντ δίνει μεγάλη σημασία και στο ζήτημα του φαγητού. "Όταν αίσθάνεται κανείς τον έαυτό του κουρασμένον πνευματικώς δεν έχει παρά να φάη θωδινές μπιρτζόλες και πολλά γλυκίσματα για να συνέλθῃ άμέσως.

ΟΙ ΦΟΙΤΗΤΑΙ ΠΟΥ ΚΟΙ-
ΜΟΥΝΤΑΙ

Πολλοί, βέβαια, θα άμφισβητήσουν την πραγματικήν αξία των θεωριών αυτών του

Λαίρντ. "Αλλά δεν έχουν δίκιο, γιατί ο "Αμερικανός ψυχολόγος τὰ έστήριξε όλα αυτά σε πειράματα που έκαμε και εξακολουθεί όκόμη να κάμη.

Για τα πειράματά του δε αυτά μεταχειρίζεται κατά το πλείστον φοιτητάς, που ένδιαφέρονται κι' αυτοί να ιδούν το αποτέλεσμα, αφού δέχονται να κοιμηθούν επί πολλές νύχτες κατά συνέχειαν σ' ένα πρόχειρο κρεβάτι, μέσα στο εργαστήριο, ή να ύποβληθούν σε μακρές νηστείες, για να ιδούν τί αντίκτυπο θα έχουν στην πνευματική τους ικανότητα.

Επίσης, για να δοῇ την καταλληλότερη μέρα για την διανοητική εργασία, ο δόκτωρ Λαίρντ έμάζεψε 112 φοιτητάς, τους έχωρισε σε ομάδες από 16 άτομα και τους έβαλε να εργασθούν υπό την επίβλεψίν του επί έξη εβδομάδες. Από το πρωί ως το βράδυ οι φοιτηταί αυτοί έκαναν διαρκώς προσθεσεις, έγραφαν έκθεσεις και έμπορικες επιστολές, και δεν δέκοιταν την εργασία τους, παρά μονάχα για να φάνε και να κοιμηθούν.

Η πνευματική εργασία δεν είναι το μόνο πράγμα που ενδιαφέρει τον "Αμερικανό ψυχολόγο. Μία πολύ πεζή άσκησία, όπως είναι το πλύσιμο των πιάτων, τον άσχολῃσε πολύ και έκαμε επάνω σ' αυτό σπουδαιότατα πειράματα.

Επῆρε ως θάσιν τα πιάτα και τὰ μαγειρικά σκεύη που χρησιμοποιεί μια οικογένεια από τέσσερα άτομα, και είδε ότι για να πλυθούν όλ' αυτά

χρειάζεται ένα χρονικό διάστημα που κυμαίνεται ανάλογως του ανθρώπου που άνέλαιβε την άσχολία αυτή.

Ετσι, ο πιο γρήγορος θα κάμη 23 λεπτά της ώρας, και 1.105 κινήσεις και ο πιο άργος 38 λεπτά και 1954 κινήσεις, δηλαδή θα σημειώση μια διαφορά από 40 τοίς εκατόν. Μια νοικοκυρά, λοιπόν, που δεν πλένει γρήγορα τὰ πιάτα της χάνει 45 λεπτά την ημέρα, 273 ώρες το χρόνο και 15 μήνες επί σάράντα χρόνια.

Τὰ προβλήματα όμως που άσχολῃσαν πιο πολύ τον καθηγητή Λαίρντ άφορούν τον ύπνο. "Υποστηρίζει, λοιπόν, ο ίδιος ότι ο άνθρωπος για να ζήσῃ κανονικά, έχει ανάγκη ύπνου από έξη ώρες την ημέρα. "Ο παραπανιστός ύπνος είναι έντελώς περιττός και μάς στερεί κατά μέσον όρον από 90 εργάσιμες ημέρες

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΤΡΕΙΣ!

—Γιατί διέλυες τον άρραβώνα σου με την Μερύπη;

—Διέλυσα τον άρραβώνα μαζί της γιατί την περασμένη εβδομάδα πήρα την μέλλουσα πεθερά μου να δῇ το καινούργιο σπίτι που ένοίκιασα και στο όποιο θα κατοικούσαμε ως σύζυγοι, και άναιδέστατα μου είπε ότι το εῦρισκε πολύ μικρό για... τρία άτομα!

Η ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

Ο Τέλης είναι άστείος τοιος. Μόνο έχει το έλάττωμα να επαναλαμβάνη τ' άστεία του πολλές φορές.

—Αυτό το άστείο, είπε στο φίλο του Τάκη, το είπα και στη γυναίκα μου και από τὰ πολλά γέλια που έκαμε παρά λίγο να σκάσῃ.

—Αυτή είναι μια σοβαρή απόδειξις, έκαμε ο Τάκης. —"Ότι το άστείο αυτό ήταν καλό;

—"Όχι, άλλ' ότι ή γυναίκα σου είναι μια καλή σύζυγος.

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

"Ενας υδραυλικός γνωστός για την ύποτελεία του στη γυναίκα του, κτύπησε το κουδούνι του σπιτιού στο όποιο τον είχαν καλέσει. "Ο οίκοδεσπότης μαζί με την γυναίκα του άνοιξαν την πόρτα και στάθηκαν στο κατώφλι μαζί.

—Πρίν άνεβῆς τις σκάλες, είπε στον υδραυλικό ο οίκοδεσπότης, ο όποιος ήταν ένας μεθοδικός άνθρωπος, περίμενε να σου πῶ, να σου δείξω και να σε γνωρίσω με το βάσανο που έχω στο σπίτι μου.

Ο υδραυλικός τότε χαμήλωσε δειλά τὰ μάτια.

—Χαίρω πολύ για την γνωριμία σας, κυρία, είπε γυρίζοντας στην γυναίκα του πελάτου του.

έφ' όσον πλησιάζει ή ώρα να ξυπνήσουν.

Κατά μέσον όρον, ένας άνθρωπος που κοιμάται, αλλάζει στάσι είκοσι φορές κατά την διάρκεια της νυκτός, αλλά πολλές φορές οι κινήσεις αυτές είνε και περισσότερες. Ένας μάλιστα φοιτητής του Κόλγκεϊτ κατέγραψε όλα τα γνωστά έως τώρα ρεκόρ, αλλάζοντας στάσι από 150 έως 175 φορές κατά την διάρκεια μιάς νύχτας.

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

ΑΓΑΠΗΤΕ Φράνκο, Πρέπει να φύγω για την Ρώμη, όπου θα μείνω ένα μήνα περίπου. Έχω μια πολύ σπουδαία ύπόθεσι, που αν την καταφέρω, θα μου έξασφαλίσῃ την μεγαλύτερη εὐτυχία της ζωής μου. Δεν έχω το θάρρος ν' άναγγείλω προσωπικώς στην φιλεναδόουλα μου, την 'Ιουλιέττα, την άναχώρησί μου. Την γνωρίζεις αρκετά, ώστε ξέρεις τον φλογερό χαρακτήρα της και πόσο μου είναι άφωτισωμένη. Θα έλθαινε, θ' άπελιπιζόταν, θα έβαζε εις ένέργειαν κάθε μέσον για να μ' έμποδίσῃ να φύγω.

Την καὶμένην τη μι' κρούλα. Είναι τόσο έρωτευμένη μαζί μου, που την λυπάμαι. Γι' αυτό, λοιπόν, έρωφε' λούμαι τώρα της φίλίας σου και σε παρακαλώ να πῶς να την δοῇς και να της δώσης την σκληρή είδησι της μακράς άπουσίας μου. Γράψε μου μετά τις λεπτομέρειες της συναντήσεώς σας και τις έντυπώσεις σου.

Δικός σου
Παύλος

Παύλον Τζιάντσι — Ρώμη
"Οδός Τριτώνος 9
'Ιουλιέττα άπαρηγόρητος —
έπείγει επιστροφή σου—στέλνω επιστολήν.

Φράνκο

Αγαπητέ Παύλε, Έξετέλεσα την θλιβερή έντολή που μου έδωσες. Την λέω θλιβερή, επειδή, όπως έφανε ταξόσουν, ή 'Ιουλιέττα μόλις έμαθε την άναχώρησί σου, έπαθε μια κρίσι τρομερή.

Τὰ γαλανά της μάτια έπλημύρισαν δάκρυα, κατέστρεψε δυο μαντήλια με τὰ δόντια της, ανέφερε χίλιες φορές το όνομά σου κλαίγοντας πικρά. "Ηταν ένα θέμα σπαρακτικό. Σε βεβαιώ πῶς ήμουν σοβαρά συγκινημένος. "Επειδή θέλεις να σου τὰ πῶ λεπτομερώς, προσέβω ότι ήταν χαριτωμένη όπως πάντα, φορούσε μια πολύ δημοφιλῆ ρόμπα, γαλάζια και στο τραπέζακι της τουαλέτας της ήταν ή φωτογραφία σου στολισμένη με λουλούδια.

Η 'Ιουλιέττα με παρακάλεσε πολύ να σου τηλεγραφίσω να επιστρέψῃς γρήγορα. Έφρόθυμες πολλοί σκληρά να μὴν την άποχαρστήσης.

Δικός σου
Φράνκο

Φράνκο Μπερτίνι
"Οδός Πλινίου
Μιλάνο

"Αδύνατον επιστρέψω ένωρίτερα προσεχούς μηνός. Προσπάθησε παρηγορήσῃς 'Ιουλιέτταν. Στέλνω επιστολήν.

Παύλος

Αγαπητέ Φράνκο, Μπορείς να πῆς της 'Ιουλιέτας ότι ο πόνος μου ήταν έ-

λους να πείσω την 'Ιουλιέττα να δοῇ λιγάκι έξω. "Ηθελε να φορέσῃ μαύρα γιατί είναι πολύ μελαγχολική. "Αλλά την έπεισα ν' αλλάξῃ γνώμη και ότι πρέπει να μη στενοχωρῆται καθόλου. Τότε έφόρεσε ένα κομψότατο κόκκινο φορεματά-

σοκολατάκια; Έξ' όνδυατός σου, φυσικά.

Δικός σου
Φράνκο

Αγαπητέ Φράνκο, Με συγχωρείς για τὴ συντομία μου, αλλά είμαι πάρα πολύ άπασχολημένος. Χάρσες της τὰ σοκολατάκια. Χαιρετίσμοις και φιλή. Οι χαιρετισμοί για σένα, φυσικά, και τὰ φιλή στην άλησμόνητη 'Ιουλιέττα μου.

Δικός σου
Παύλος

Αγαπητέ Παύλε, Με την 'Ιουλιέττα μιλάω πάντα για σένα. Σήμερα έφάγαμε στούς 2, και στο τρα-

πέζι δεν μπόρεσα να διαμαρτυρηθῶ κατά της υπερβολικής άδυναμίας της 'Ιουλιέτας. Έσπινούσε την κομψότητά σου στο ντύσιμό της. Είπα άποκαλύπτω ότι δεν έχει δική και της κομοφάντη λιγάκι. Σ' αγαπάει τόσο πολύ! Και σε σκέπτεται διαρκώς. Σήμερα έσταμάτησε στην προδίχη ενός κοσμημα τοπω λείου, στεναίνοντας: "Αν ήταν εδώ ο Παύλος!"

Την καὶμένην τη μικρούλα!.. "Αλήθεια, θυμάσαι όταν πηγάναμε στο σχολείο κι' έδιαβάσαμε τούς μύθους του Φαίδρου; Θα θυμάσαι βέβαια τον μύθο του χοίρου που δοῖρε ένα μαργαριτάρι στο δοῦρκο και δεν ήταν εις θέσιν να τὸ έκτιμήσῃ! Μέσα στις τόσες έρωτικές σου περιπέτειες δοῖρες και έναν άγγελό, τον όποιον όμως δεν έκτιμήσες όσο του αξίζει. Δεν θέλω, βέβαια, μ' αυτό να σε παραβάλω με τον χοίρο του Φαίδρου!

Δικός σου
Φράνκο

Αγαπητέ Φράνκο, Εκτιμῶ πολύ την 'Ιουλιέττα και άπατάσαι αν με νομίζεις τόσο θάλα. Έξῆσαμε δυο χροῖνια μαζί και μ' αγαπάει τόσο πολύ, ώστε δεν έχει πια μυστήρια για μένα. Είμαι εὐτυχής ότι ένας φίλος σαν κι' εμένα είναι της ίδιας γνώμης. Μετά δεκαπέντε μέρες θα εί-

και με γαρνιτούρα από γούνα κι' ένα καπέλο του ίδιου χρώματος, που έταίριαζε πολύ στα κατάξανθα μαλλιά της. Για να την κάμω να ξεχάσῃ την στενοχώρια της, την πήγα σ' ένα ζαχαροπλαστείο όπου ήθελε να πάρῃ ένα χαμόγγλο, για να καθησυχάσῃ τὰ νεύρα της. Αγαπητέ μου Παύλε, ή φίλη σου είναι ένας άγγελος και νομίζω ότι δεν την έκτιμάς αρκετά.

Επί τέλους ο άγγελος έδέχθη να πάρῃ ένα τσαί. Μετά έπῃρε δεύτερο. Έφαγε και μερικες πάστες, αν και έπαιλα διαρκώς. Μιλούσαμε διαρκώς για σένα. Σε θεωρῶ ως τον γοητευτικώτερον άνδρα του Μιλάνου και πολύ έξυπνον.

Δεν ήθελα να κάνω κανένα έπιστηρίζοντα το αντίθετο. "Αλλά είναι υπερβολική αν σε θεωρῇ πάρα πολύ έξυπνον. Με συγχωρείς για την ελλειψινιά μου, ε; Θα σου στέλνω τακτικά ελδήσεις. Μπορώ να χαρίσω της 'Ιουλιέτας ένα κουτί

ΚΑΤΑΧΡΗΣΙΣ ΕΜΠΙΣΤΟΤΕΥΝΗΣ

μαι εκεί, γιατί έλπιζω να συντομεύσω την παραμονή μου στη Ρώμη»

Δικός σου
Παύλος

★
'Αγαπητέ Παύλε,
Τί γρήγορα πού περνάει ο καιρός! Πέρασαν κιόλας δεκαπέντε μέρες και ούτε μου φάνηκαν. Ίσως, χωρίς κακή καλή Λιέττα (δεν σου φαίνεται βέβαια πού την λέω έτσι!), πού κάνει πολύ ευχάριστη συντροφιά.

Σου συνιστώ να μην αμελήσης τις υποθέσεις σου για να διαστήσεις να επιστρέψης. 'Η Λιέττα καταλαβαίνει την σοβαρότητα των ασχολιών σου, αλλά έχει απόλυτην εμπιστοσύνη σ' εμένα και είναι στενοχωρημένη αν και αποφασισμένη ότι πρέπει να περιμένει. 'Εξήτησε τη συμβουλή μου για να δάψη τα μαλλιά της και να τα κάνει πλατινέ. Δεν ξέρω αν σ' αρέσουν, έμένα όμως μ' ένθουσιάζουν. Και της είπα να τα δάψη. 'Επίσης την συμβούλεψα να συνεχίσει την δίαιτα για ν' αδυνατίσει. Θά είναι τόσο χαριτωμένη και κομψή!..

Δικός σου
Φράνκο

Υ.Γ. Δεν είναι ανάγκη να προσθέσω ότι μιλάμε διαρκώς για σένα.

★
'Αγαπητέ Φράνκο,
Δεν έχω ειδήσεις σου. 'Ελπίζω ότι ούτε εσύ, ούτε η 'Ιουλιέττα δεν άρρωστήσατε. Πε

οιμένοι απάντησι.

Δικός σου
Παύλος

★
'Αγαπητέ Παύλε,
'Εδίστασα πολύ προτού σου όμολογήσω την αλήθεια. 'Επειδή όμως πρόκειται να επιστρέψης, πρέπει να σου όμολογήσω τί συνέβη μέσα στην ψυχή μου.

Συγχώρησέ με, Παύλε, αλλά είμαι έρωτευμένος με την 'Ιουλιέττα. Προσπάθησα να πνίξω αυτό το αίσθημα, αλλά ήταν πολύ άργá. Στην αρχή η 'Ιουλιέττα έδειξε μεγάλην αγανάκτηση, αλλά όταν κατάλαβε πόσο μεγάλο ήταν το αίσθημά μου, παραδέχθηκε και αυτή ότι ένοιωσε μέσα της μια καινούργια φλόγα.

Παύλε, είσαι πάρα πολύ πεζός με τις γυναίκες, δεν ενδιαφέρεσαι να μάθης τα μυστικά πού κρύβουν στην ψυχή τους, δεν τους μιλάς ποτέ για τα όρατά και τρυφερά πράγματα πού τόσο τις συγκινούν. 'Εθεωρούσες πάντα την Λιέττα λιγάκι έλαφρόμυαλη, αλλά δεν είναι. Τώρα, με κάθε θυσία, δεν είμαι πιά διατεθειμένος να σου παραχωρήσω αυτό το λουλούδι. Με συγχωρείς.

Δικός σου
Φράνκο

★
'Αγαπητέ Φράνκο,
'Επί τέλους! Αυτό πού συνέβη το είχα προβλέψει με μαθηματικήν ακρίβειαν και δεν

έκαμα λάθος στους ύπολογισμούς μου! 'Εγώ πρέπει να σου ζητήσω συγγνώμην. Δυσχερόνια τώρα η 'Ιουλιέττα μου είχε γίνει φορτική. Είναι χαριτωμένη κοπέλλα, αλλά πολύ άναρθή. Τέλος πάντων, δεν την αγαπούσα πιά: 'Επωφελήθηκα τού ταξιδιού αυτού στη Ρώμη, πού δεν ήταν και τόσο απαραίτητο, για να τελειώσω μια σπουδαιότατην υπόθεσι: την απαλλαγή μου από την 'Ιουλιέττα.

★
'Ηξερα ότι η αισθηματικότητα σου και ο εγωϊσμός σου ως κατακτητού θα με βοηθούσαν κατά τον ιδεωδέστερον τρόπο σ' αυτή τη λύσι. 'Ερωτεύθηκες την 'Ιουλιέττα, και καλά να πάθης. Είμαι τόσο ευχαριστημένος πού έλευθερώθηκα απ' αυτήν, ώστε χοροπηδώ ενώ σου γράφω και αυτός πού μένει ακριβώς στο κάτω πόδι του ξενοδοχείου μου διαμαρτυρήθηκε τρεις φορές πού τον άνησυχώ, λέγεται ότι τα μεσάνυχτα δεν είναι η κατάλληλότερη ώρα για τέτοιου είδους γυμναστική.

★
Σ' ευχαριστώ και να με συγχωρήσ, αγαπητέ μου Φράνκο. 'Εγώ είμαι ευτυχισμένος, Σου εύχομαι να γίνης κι' εσύ, αν τα καταφέρης.

Δικός σου
Παύλος

Υ.Γ. Χάρισε κανένα κοσμηματάκι της 'Ιουλιέττας. Είναι πολύ ευαίσθητη, αλλά λατρεύει τα διαμαντινά.

ΤΖΙΑΝΝΙ ΤΕΣΤΟΝΙ

ΑΠΟ ΜΕΣΑ 'Η ΑΠ' ΕΞΩ;

Μια άπλοικη και ήλικιωμένη γυναίκα είχε επιστρέψει από το σινεμά, και διηγείτο στη γειτόνισσά της—της αυτής ηλικίας και νοστροπίας— το φίλμ πού είχε δει.

—'Η ήρωϊς ξέφυγε από τον άμεσο κίνδυνο κατεβαίνοντας από τον σωλήνα του νερού πού υπήρχε στο πίσω μέρος του πυρπολούμενου κτιρίου.

—Θεέ μου! έφώναξε η γυναίκα πού την άκουγε. Τόσο λεπτό, λοιπόν, ήταν αυτό το πλάσμα;!

Η ΣΧΕΤΙΚΟΤΗΣ ΤΗΣ...
ΛΕΞΙΑΣ

Κατά την διάρκεια των στρατιωτικών επιχειρήσεων μεταξύ δύο αντιπάλων στρατηγών στην Κίνα, συζητήθηκε από τα στρατεύματα του ενός, ένας στρατηγός του αντιπάλου. 'Αμέσως έστάλη στρατιωτική άποστολή για να διαπραγματευθή την ανταλλαγή των αιχμαλώτων και ειδικώς του στρατηγού.

—Δεχόμεθα να σάς δώσουμε τέσσερις συνταγές, μα τάρχαχ για την άπελευθέρωσι του στρατηγού, είπε ένα μέλος της άποστολής. 'Η προσφορά άπερρίφη.

—'Οκτώ συνταγματάρχας.
—'Οχι!
—Τότε με τί θέλετε να τον ανταλλάξουμε;
—Με δυο δωδεκάεδρα, γάλα του κουτιού, άπότησε ο Κινέζος στρατιωτικός επί της ανταλλαγής των αιχμαλώτων.

Η ΣΥΝΤΑΓΗ

—Ένας έπαγγελματίας ταχυδακτυλουργός, του οποίου το προσφιλές και πιά έπιτυχημένο... θαύμα ήταν η κατάσβεσθις κάθε είδους και μεγέθους... σπαθιών, ένοιωσε μια μέρα άνωμαλίες στο στομάχι και την κοιλιά και έτρεξε στο γιατρό του. 'Ο γιατρός άφού τον εξέτασε του είπε:

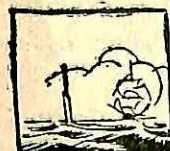
—'Όπως το φανταζόμουν. Είσαι παραφορτωμένος, φίλε μου...

—Και τί με συμβουλεύετε, γιατρέ; ρώτησε ο θαυματοποιός.

—Είς το έξής να μη καταπίνης σπάθες και μεγάλα ξίφη. Μονάχα μερικά μαχαίρια και άγκιστρια και... γρήγορα θ' αναλάβης!

ΠΟΘΕΝ προήλθε το «περισκόπιο»;

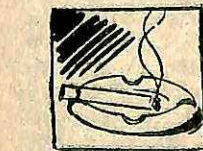
Το «μάτι του υποβρυχίου», όπως συνηθέστερα ονομάζουν οι ναυτικοί το περισκόπιο δεν είναι καθόλου σύγχρονη εφεύρεσι. Το πρώτο τέτοιο μηχανήμα, βεβαίως στοιχειώδες, έσχεδιάσθη το 1637 από τον Χοβέλιους, μηχανικόν οφθαλμολόγον του Ντάντσιχ.

Το μηχανήμα αυτό, στο όποιον είχαν δώσει αρχικώς την όνομασία «πολεμοσκόπιο», έχρησιμοποιείτο από τα στρατεύματα της ξηράς και δεν είχε και μεγάλην έπιτυχία. Χρειάστηκε ν' άναφανούν τα πρώτα καταδυμένα σκάφη, για να γίνη άντιληπτή η μεγάλη σημασία των «πολεμοσκόπιων» αυτών, εκ των οποίων προήλθε, τελειοποιηθέν, το σημερινό περισκόπιο των υποβρυχίων.

ΠΟΙΑ είναι τα περισσότερα εύπεπτα γεύματα;

Για το μεσημέρι: Λευκαματούχα (π.χ.: κρέας ή ψάρι), ύδατανθρακούχα και λιπαρά. 'Οχι λαχανικά, εκτός από πατάτες. 'Ούτε φρούτα. Το γεύμα αυτό μεταμορφούται άποκλειστικώς από το στομάχι και το πρώτο μέρος του έντέρου.

Για το βράδυ: Λαχανικά και φρούτα. Το φαγητό αυτό χωνεύεται μέσα στο παχύ έντερο. Αυτή η κατανομή ένδεικνυται για όσους χωνεύουν δύσκολα.

ΠΟΤΕ έκαπνίσθη το πρώτο τσιγάρο;

Παιδί του Θεού του πολέμου, το τσιγάρο γεννήθηκε το 1832, κατά την έποχήν της Ζάν-νι. 'Αρκ. Οι στρατιώτες του αντιβασιλέως της Αιγύπτου, είχαν μαζί τους άρκετήν ποσότητα καπνού, άλλ' οι καμήλες πού μετέφεραν τις απαραίτητες πίπες είχαν αιχμαλωτισθή από τον έχθρο και για πολύν καιρό ο καπνός έμεινε άχρησιμοποίητος. Κάποιοι όμως άπ' τους στρατιώτες είχε την έμπνευσιν να περιτύλιξη λίγον καπνό σ' ένα κυλινδρικό Ινδικό χαρτί... κι' έτσι το τσιγάρο είχε γεννηθή. Πέρασε, υπό την μορφήν αυτή, και στην Εύρώπη και η εξέπλωσις του υπήρξε ταχυστάτη.

Στη Γαλλία, η έπισημος πράξις

της γεννήσεως του τσιγάρου χρονολογείται από της 22 'Οκτωβρίου του 1843, όπότε ο Λουδοβίκος - Φίλιππος υπέγραψε ένα διάταγμα διά του οποίου έπετρέπετο η έπιμηχανοποίησις του καπνού και η πώλησις δύο ειδών τσιγάρων, του πρώτου με άπλο περιτύλιγμα χαρτιού και του δευτέρου έφωδιασμένου στην άκρη μ' ένα κομμάτι φελλού.

ΠΩΣ μπορεί να παρασκευάση κανείς μόνος του καλή μελάνη στυλογράφου;

Με όλίγην προσοχήν και όπομονήν, ακολουθούντες την παρακάτω συνταγή μας, μπορείτε και μόνοι σας να παρασκευάσετε την ειδικήν μελάνην του στυλογράφου σας, με έλάχιστα σχετικώς έξοδα. Τα άπαιτούμενα όλικά είναι: Μπλε ντέ μεθυλέν, 5 γραμμάρια, στίλβις κοινoποιημένη, 10 γραμμάρια, νερό διυλισμένο, 500 γραμμάρια, άλκοολ 95ο βαθμών, 30 γραμμάρια και 3 έκατοστά (δλα αυτά μπορείτε να τα προμηθευθήτε από το πρώτο τυχόν φαρμακείο). Ζυμώσετε το μπλε ντέ μεθυλέν με το άλκοολ και μετά διαλύσετε το μέσα στο μισό περίπου νερό. 'Από την άλλη πλευρά ρίψετε διαλελυμένην την στίλβι μέσα στο υπόλοιπο νερό, αναμείξετε τα όλα μαζί και προσθέσετε 25 γραμμάρια γλυκερίνης. Μετά την τελείαν ανάμειξιν όλων αυτών, εκ των οποίων θα προέλθη ένα όμοιογενές μίγμα, διύλιντε καλά, ώστε η μελάνη σας να είναι άπολύτως διαυγής.

ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΛΕΞΙΚΟ

'Εγκώμιον: 'Αμιλούμενη καραμέλλα.

'Ελεημόσύνη: Φορολογία επί της συνειδήσεως.

Τηγάκι: 'Η ρακέτα του μαγειρίου.

Πεπονόφλουδα: Φυτική τρικοποδιά.

Μεσάνυχτα: Το όμεγα της ημέρας.

Βροντή: Το σφάλιον της άστραπής.

Χαμόγελο: 'Η πρώτη φάσις του χαμουρητού.

'Αερόστατον: Το άμαξάκι της άεροναυτικής.

Πορτοφόλι: Το άρχεϊον της τσέπης.

Διάλεξις: Μονόλογος πού γίνεται μέσα σ' ένα ύπνωτήριο.

ΠΟΙΑ είναι η διάρκεια της κυοφορίας και ποιά η έποχή γεννήσεως των διαφόρων τριχωτών θηραμάτων;

Αιγάγρου: 40 έβδομάδες, γέννησις: Μάϊον, άριθμός νεογνών 1 ή 2. 'Ελάφου: 40 έβδομάδες, Μάϊον και 'Ιούνιον, άριθμός 1. Δορκάδες: 38 έβδομάδες, 'Ιούνιον και 'Ιούλιον, άριθμός 1 ή 2. 'Αγριοχοίρου: 20 έβδομάδες, Μάρτιον και 'Απρίλιον, άριθμός 5 έως 9. 'Αγριοστράγου: 20 έβδομάδες, 'Απρίλιον και Μάϊον, άριθμός 1 ή 2. Κουνελιού (εις κοινικοτροφείον): 14 έβδομάδες, πλείστα κυοφορία άπό τον Μάρτιον έως τον 'Οκτώβριον (6 ή 9). Λαγού: 4 έβδομάδες, πλείστα κυοφορία άπό τον Μάρτιον έως τον 'Οκτώβριον (3 ή 5).

ΠΩΣ μπορεί να παρασκευάση κανείς μόνος του καλή μελάνη στυλογράφου;

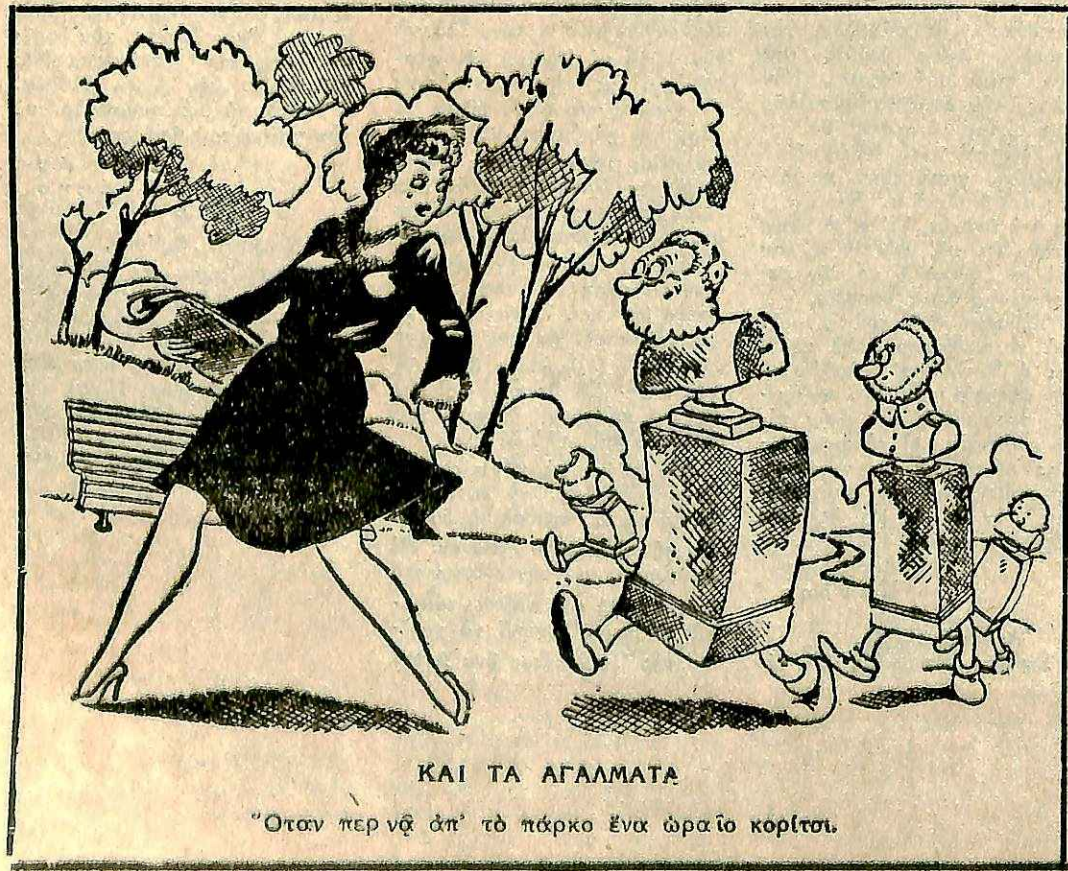
ΠΩΣ είναι η άπόστασις πού χωρίζει την Γην από την Σελήνην και ποιές είναι αί διάμετροι των δύο αυτών πλανητών;

'Η διάμετρος της Σελήνης είναι περίπου 3.500 χιλίομετρα, της δέ Γης 12.756. 'Η μέση άπόστασις πού χωρίζει τα δυο αυτά άστρα είναι 385.000 χιλίομετρα, άριθμός άπ' τους πολύν μικροτέρους, αν λάβωμεν υπ' όμιν μας ότι ο Ζεύς, για ν' αναφέρωμε τον άστέρα αυτών των έπιθλητικών διαστάσεων, βρίσκεται σ' άπόστασιν 700 έκατομμυρίων χιλιομέτρων άπό μας.

ΠΩΣ κατανέμονται οί κυριώτερες θρησκείες του κόσμου;

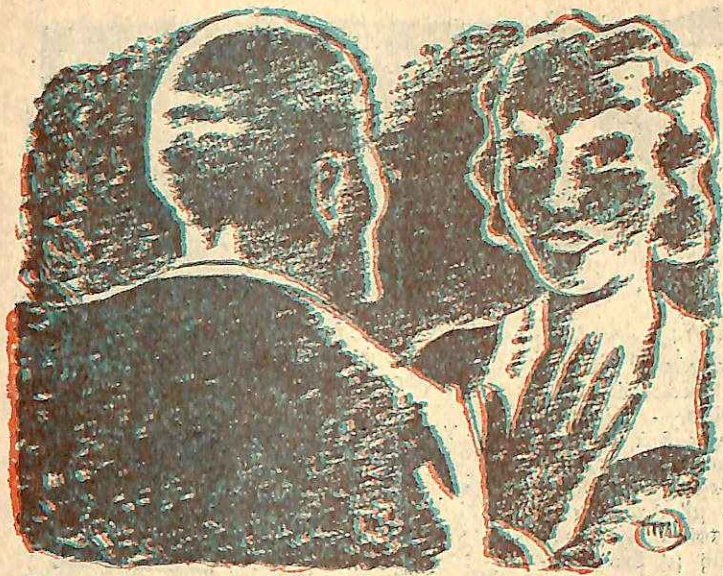
Οί κυριώτερες θρησκείες του κόσμου: Χριστιανική, Ιουδαϊκή, μουσουλμανική, βουδδιστική και Ινδική περιλαμβάνουν συνολικώς 1.287.780.000 όπαδούς.

'Εκ του συνόλου αυτού πρώτη έρχεται η χριστιανική θρησκεία με 642.400.000 όπαδούς. Μετά ακολουθούν κατά σειράν: 'Η Ινδική θρησκεία με 230.050.000 όπαδούς, η μουσουλμανική θρησκεία με 150.180.000 και η βουδδιστική θρησκεία με 209.020.000 όπαδούς. Τελευταία έρχεται η Ιουδαϊκή θρησκεία με 16 έκατομμύρια 130.000 όπαδούς.

ΚΑΙ ΤΑ ΑΓΑΛΜΑΤΑ

Όταν περνά απ' το πάρκο ένα ώραίο κορίτσι.

ΟΝΕΙΡΟ ΑΓΑΠΗΣ

Ένα δραματικό διηγηματάκι
του ΛΟΥΪ ΣΟΡΕΛ

Κάθε πρωί, πριν φύγει για το εργοστάσιο η Μπλάνς έκανε γρήγορα-γρήγορα τις δουλειές του σπιτιού της κι' ένοιωθε μία ξεχωριστή χαρά, φροντίζοντας για το μικρό της νοικοκυριό. Ήταν άλλως τε και μία ευχάριστη απασχόληση γι' αυτήν, μέσα στην μονότονη και άχαρη ζωή της γεροντοκόρης που περνούσε.

Η Μπλάνς ήταν πωλήτρια σε ένα κατάστημα νεωτερισμών. Αν και δεν είχε φθάσει τα σαράντα, ήταν τόσο απογοητευμένη απ' τη ζωή, που είχε εγκαταλείψει πιά κάθε κοкетταρία, κι' αυτό την έκανε να φαίνεται μεγαλύτερη.

Τα φτωχά της όνειρα είχαν τόσο διαφευσθή απ' την πραγματικότητα και η ιδέα ότι κανένας δεν θα μοιραζόταν τη ζωή μαζί της ήταν τόσο άδυνηρή!

Ζητούσε λίγα πράγματα ωστόσο απ' τη ζωή ή Μπλάνς: Ένας άνδρας, έστω και άσημος, που να της έδειχνε μία στάλα μόνον αγάπης, θα ικανοποιούσε τους πόθους της ψυχής της.

Και τον έλάτρευε προκαταβολικά με τη φαντασία της, αυτόν τον άνδρα ή Μπλάνς, τα χρόνια όμως περνούσαν και κανείς δεν παρουσιαζόταν να την ζητήσει.

Εκτός από τις γνωριμιές του καταστήματος όπου εργαζόταν, ή Μπλάνς είχε σχετισθή και με ένα ανδρόγυνο που καθόταν στην ίδια πολυκατοικία μ' αυτήν

και με τον Γκυ Άρνω, τον σχεδιαστή, που έμενε στο ίδιο πάτωμα.

Ο Γκυ ήταν ένας γερός και ευθύμος άνδρας μερικά χρόνια νεώτερός της, που θα ήταν ένας ονειρώδης σύζυγος για την Μπλάνς.

Δεν έδειχνε όμως παρά μία φιλική οικειότητα σ' αυτήν, την πείραζε καμιά φορά και άστειεύονταν μαζί της, διασκεδάζοντας με το άγνο και αδέξιο ύφος της.

Ενώ πρωί, όταν ξύπνησε, ή Μπλάνς θρήνη τα πατώματά της σκουπισμένα, τα έπιπλά της ξεσκονισμένα... όλα εν τάξει μέσα στο δωμάτιο!... Η Μπλάνς, εν τούτοις θυμώταν καλά ότι την προηγούμενη βραδυά δεν είχε καθαρίσει τίποτα, δεν είχε κάνει καμιά τακτοποίηση!... Μυστήριο!... Ποιός είχε φροντίσει για το νοικοκυριό της;

Κάποιος θα είχε μπη στο δωμάτιό της!... Τι να έκανε; Να ειδοποιούσε τη θυρωρό ή να το ανέφερε στην αστυνομία;... Θα ήταν άστείο όμως, να διαμαρτυρηθί γιατί της καθάρισαν το δωμάτιο. Θα την κορόιδευαν ασφαλώς!

Μία σκέψις εφώτισε ξαφνικά τη φαντασία της Μπλάνς: το πρόσωπο που της είχε παίξει αυτό το παιχνίδι, που είχε μπη κρυφά στο δωμάτιό της... δεν μπορούσε να είναι άλλος από τον Γκυ Άρνω!

Πέρασαν δυο μέρες και ένα πρωί, ή Μπλάνς ξαναδοκίμασε την ίδια έκπληξη. Όλα μέσα στο δωμάτιό της ήταν καθαρισμένα και τακτοποιημένα. Έτρεξε να ιδί αν ή πόρτα της ήταν

καλά κλεισμένη και όταν την είδε κλειδωμένη δεν ήξερε πιά τί να πιστέψει...

—Είναι δυνατόν!, είπε μισοθυμωμένη, αλλά και με κάποια αιδάρεσκα! Ο Γκυ, έκανε λοιπόν αντικλειδί;...

Αυτό γινόταν σχεδόν κάθε μέρα πιά, και ή Μπλάνς έβρισκε τις δουλειές της τελειωμένες χωρίς να χρειάζεται να κουρασθί!

—Θάπρεπε ωστόσο να του μιλήσω, σκέφθηκε ή δύσμοιρη Μπλάνς! Θα τον μαλώσω...

Ήταν όμως φύσει δειλή και όταν θρικόταν μόνη με τον Γκυ, αισθανόταν τον έαυτό της τόσο ταραγμένο και συγκινημένο, που δεν έλεγε λέξη. Δεν ήθελε άλλωστε να διατυπώσει διαμαρτυρία, γιατί πίστευε ότι δεν ήταν πιά απλώς μία φάρσα που της έκανε ο Γκυ, αλλά μία έκδηλωση αγάπης. Θα ήθελε σίγουρα να της φανή άρεστός, να την εξυπηρετήση κατά κάποιον τρόπο, γιατί αν το είχε κάμει για άστείο, δεν ήταν δυνατόν να το επαναλαμβάνει κάθε μέρα!

Η Μπλάνς θρήνη να πλέκη όνειρα. Ο Γκυ σφαλώς είχε διαθέσεις που απέθλεπαν σε κάποιο σκοπό, γιατί τόχα όμως ενεργούσε τόσο κρυφά και συνετταλμένα αυτός που δεν ήταν καθόλου δειλός;

Η Μπλάνς άρχισε να γίνεται πιο κοκέττα τώρα.

—Α! δεσποινίς Μπλάνς... Είσαστε λοιπόν έρωτευμένη; τη ρωτούσαν σε κατάντημα πονήρα οι συνάδελφοί της, που είχαν παρατηρήσει την αλλαγή.

Η Μπλάνς δεν άπαντούσε. Η ταραχή και ή αμηχανία της όμως ήταν σαν μία όμολογία σχεδόν.

Εκτοτε την πείραζαν συχνά, χωρίς κακή πρόθεση όμως.

—Είναι ξανθός ή μελαχροινός; τη ρωτούσαν καθώς, δεν είχε τη δύναμη να διαμαρτυρηθί.

Η Μπλάνς έτραυλίζε μερικές ακατάληπτες λέξεις. Ζούσε σε μία κατάσταση δεινίου. Υπήρχε επί τέλους κάποιος που έδειχνε ένδιαφέρον γι' αυτήν στη ζωή, κάποιος που σίγουρα την αγαπούσε.

Όταν συναντήθηκε με τον Γκυ, θέλησε να του δώση λίγο περισσότερο θάρρος... Στην αρχή εκείνος το έξελαβε ως απλό δείγμα φιλίας, σιγά-σιγά όμως όταν άρχισε κάτι να υποπτεύεται, έγινε σοβαρός, έπαψε να άστειεύεται...

Η Μπλάνς χάρηκε ιδιαίτερα γι' αυτό.

—Δεν γελά πιά, είναι τα-

ραγμένος... γιατί μ' αγαπά, συλλογίζονταν ή φτωχή Μπλάνς. Μά γιατί δεν τολμά να μου μιλήση; Δεν βλέπει με πόση ανυπομονησία περιμένω... έτοιμη να του προσφέρω κάθε ευτυχία;... Μήπως πρέπει να του το ξείξω πιο καθαρά;...

Δεν έπρόλαβε όμως.

Μία νύχτα ξύπνησε απότομα. Ζαλισμένη κύταξε γύρω της, χωρίς να μπορή να καταλάβη. Νόμιζε ότι όνειρευόταν. Σιγά-σιγά συνήλθε και ξαφνίστηκε, βλέποντας ότι θρικόταν όρθια μέσα στο δωμάτιό της με τα φώτα αναμμένα.

Ήταν περίπου τέσσερις το πρωί. Τι έκανε λοιπόν, τέτοια ώρα; Προχώρησε δυο βήματα και τότε κατάλαβε ότι κρατούσε τη σκούπα στο χέρι. Πιά της είχε το ξεσκονόπανο και το φάρσκι. Είχε πιά ανακτήσει τις αισθήσεις της και μπόρεσε να καταλάβη τη σκληρή πραγματικότητα. Το μυστηριώδες πρόσωπο που έργαζόταν κάθε νύχτα μέσα στο νοικοκυριό της, δεν ήταν άλλος από αυτήν, την ίδια...

Είχε γίνει ύπνοβάτης!

Ήταν μία σκληρή αποκάλυψη για την Μπλάνς.

Τι τραγική διάψευσι στά όνειρα της ευτυχίας που είχε πλέξει! Η δίψα της για μία τρυφερή αγάπη είχε παίξει ένα τραγικό παιχνίδι στη φαντασία της! Είχε ζήσει ένα όνειρο αγάπης.

Σωριάστηκε επάνω σε μία πολυθρόνα και... ξέσπασε σε λυγμούς.

—Αγ! γιατί να μην είναι αλήθεια; Θα τον αγαπούσα τόσο!...

Την επομένη, όταν ξαναβρέθηκε στο κατάστημα ή Μπλάνς, μία συνάδελφός της θέλησε να άστειευθί μαζί της:

—Λοιπόν, δεσποινίς Μπλάνς; Πώς πάει ο έρωας; Για πότε ο γάμος; Μήπως πρόκειται...

Η νέα δεν μπόρεσε να τελειώσει τη φράση της: Είχε διαβάσει μέσα στο βλέμμα της Μπλάνς τον πόνο και τον σπαραγμό που έκλεινε ή ψυχή της. Θα ήταν σκληρό να έντεινι το μαρτύριο της. Οι άλλες πωλήτριες κατάλαβαν κι' αυτές ότι κάποιο δράμα είχε σπαράξει την καρδιά της γεροντοκόρης.

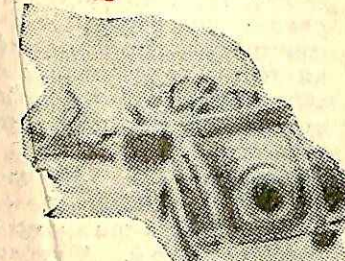
Με τη λεπτή γυναικεία διαίσθησι που είχαν, μάντευσαν περίπου τί θα είχε συμβή.

Από τότε κανένας δεν σκέφθηκε να άστειευθί και να πειράξη τη φτωχή Μπλάνς!

—Δεν γελά πιά, είναι τα-

ΛΟΥΪ ΣΟΡΕΛ

Τò κυνήγι του Ούμπακιν

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ
ΔΙΗΓΗΜΑ
ΕΠΟ
ΦΡΑΜΑ

Στον επιθεωρητή Βούγκ, της αστυνομίας του Βερολίνου ανέτεθη ή αποστολή να συλλάβη κάποιον Πολωνό, ονόματι Ούμπακιν, δράστη ενός στυγερού εγκλήματος. Ο Ούμπακιν ήταν ένας ήθοσιος του έλαφρού θεάτρου, ταχυδακτυλουργός κι' ακροβάτης και κατοικούσε στο πρώτο πάτωμα ενός μικρού σπιτιού της Δυτικής περιφέρειας του Βερολίνου. Ο επιθεωρητής προβλέποντας ότι θα συναντούσε αντίστασις εκ μέρους του δολοφόνου, διέταξε έξη αστυφύλακες να τον ακολουθήσουν.

Σαν έφτασε στο σπίτι του Ούμπακιν, άφησε δυο άνδρες στην είσοδο, δυο στίς σκάλες και τους άλλους δυο έπηρε μαζί του. Χτύπησε το κουδούνι. Κανείς δεν άπήνησε. Ξαναχτύπησε, και αυτή τη φορά άπήνησε μία πνιγμένη φωνή.

—Ανοίξτε!, διέταξε τους αστυφύλακες.

Οι αστυνομικοί έσπασαν άμέσως την κλειδαριά και άνοιγοντας την πόρτα βρέθηκαν σ' ένα μικρό χώλ ταπετσαρισμένο με κίτρινα λουλούδια. Μία άνοιχτη πόρτα άφηνε να φαίνεται ένα μέρος της κουζίνας του διαμερίσματος, ενώ μία άλλη ξύλινη πόρτα φαινόταν κλειστή.

Ο Βούγκ χτύπησε. Μία φωνή καθαρή και ήρεμη του άπήνησε:

—Ποιός;

—Είσαι εσύ, Ούμπακιν; ρώτησε ο Βούγκ.

—Ναί, εγώ είμαι, αλλά σάς ειδοποιώ ότι αν τολμήσετε να σπάσετε την πόρτα, θα στραγγαλίσω την κυρία Τάνναρουγκ.

Ο επιθεωρητής συνωφρύνθηκε.

—Φύγετε, επιθεωρητά, δι-

ώθηκε.

—Δεν καταλαβαίνω, άρχισε, αλλά διέκοψε τη φράση του.

Μία γυναικεία φωνή, τρομακτικά πνιγμένη, γιατί φαινόταν σαν να μιλούσε με έπιθανάτιο ρόγχο, φώναξε:

—Μην ανοίξετε, κύριε επιθεωρητά... Λυπηθήτε με... Ο Ούμπακιν θα με στραγγαλίση, αν άποπειραθίτε να άνοιξετε την πόρτα. Ήδη άρχισε να με πνίγη... με πνίγει!...

Ο τόνος της φωνής της γυναικας ήταν ανατριχιαστικός. Καταλάβαινε κανείς πως ήταν μισοστραγγαλισμένη. Ένας από τους αστυνομικούς έκαμε να σπάση την πόρτα, αλλά ο Βούγκ τον συνεκράτησε.

—Μιά στιγμή, έλπε.

Ήταν σαστισμένος. Πίσω από την πόρτα, άκούγονταν μουνγρητά, μουνγιά χτυπήματα και καρέκλες να πέφτουν κάτω, πράγματα που

αφορετικά θα θρήπε ένα πτώμα!

Ο Βούγκ εδάγκωσε τα χείλη του.

—Εν τούτοις περιπτώσει, τα πτώματα θα είναι δύο!, φώναξε. Της κυρίας και το δικό σου. Σου όρκίζομαι πως θα σου άδειάσω το πιστόλι μου στο κεφάλι σου!

—Λυπηθήτε με! Λυπηθήτε με!, φώναξε ή δυστυχισμένη γυναικία. Σώστε με!

Ένας ρόγχος της έπνιξε τη φωνή και μία καρέκλα σύρθηκε δυνατά στο πάτωμα. Ο Ούμπακιν θα την έπνιξε... Ο Βούγκ άνατρίχιασε από φρίκη.

—Κυρία Τάνναρουγκ!, φώναξε άνησυχός.

Τίποτα. Μέσα στη σιωπή άκούστηκε ο θόρυβος ενός αυτοκινήτου που έρχόταν από μακριά.

—Γρήγορα!, φώναξε στους άνδρες του. Σπάστε την πόρτα!

Με δυο-τρία χτυπήματα, κατέβηκε τα χύτατα τις σκάλες, μάζεψε τους άνδρες του και μαζί τους έτρεξε εκεί που τους έπεριμενε το αυτοκίνητο της αστυνομίας. Άνέβηκαν σ' αυτό κι' άρχισαν να κυνηγούν το άλλο αυτοκίνητο. Είχαν διαφορά τριακόσια μέτρα από το αυτοκίνητο του Ούμπακιν. Τη λιγότερη ψαν στα διακόσια.

Αργότερα, από το αυτοκίνητο του δολοφόνου έπεσα ένα ανθρώπινο σώμα. Ήταν ο σάφερ. Ο Ούμπακιν μόνος στο βολάν, έσυνέχισε. Τα διακόσια μέτρα ξανάγιναν τριακόσια.

—Πυροβολήστε!, διέταξε ο Βούγκ.

Επυροβόλησαν, αλλά ο Ούμπακιν έμεινε ανέπαφος. Τα αυτοκίνητα βγήκαν έξω από την πόλη.

Ο Βούγκ άπ' όποιον αστυνομικό σταθμό περνούσε, διέτασσε να ειδοποιήσουν τους άλλους να κλείσουν τον δρόμο στον φυγάδα.

Παρουσιάστηκε ένας άνήφορος. Ο Ούμπακιν δεν τον φοβήθηκε γιατί είχε πεποίθη στή γερή μηχανή του. Στο τέλος όμως του δρόμου, ο Ούμπακιν αντίκρυσε μερικούς ανθρώπους που του έκλειναν το πέρασμα. Δεν τάχασε. Επίσης το πεντάλ της έπιταχύνσεως και ανεβαίνοντας στην πλαγιά του δρόμου, έκαμε μιάν άπώτομη στροφή και ξανα-

απορετικά θα θρήπε ένα πτώμα!

Ο Βούγκ εδάγκωσε τα χείλη του.

—Εν τούτοις περιπτώσει, τα πτώματα θα είναι δύο!, φώναξε. Της κυρίας και το δικό σου. Σου όρκίζομαι πως θα σου άδειάσω το πιστόλι μου στο κεφάλι σου!

—Λυπηθήτε με! Λυπηθήτε με!, φώναξε ή δυστυχισμένη γυναικία. Σώστε με!

Ένας ρόγχος της έπνιξε τη φωνή και μία καρέκλα σύρθηκε δυνατά στο πάτωμα. Ο Ούμπακιν θα την έπνιξε... Ο Βούγκ άνατρίχιασε από φρίκη.

—Κυρία Τάνναρουγκ!, φώναξε άνησυχός.

Τίποτα. Μέσα στη σιωπή άκούστηκε ο θόρυβος ενός αυτοκινήτου που έρχόταν από μακριά.

—Γρήγορα!, φώναξε στους άνδρες του. Σπάστε την πόρτα!

Με δυο-τρία χτυπήματα, κατέβηκε τα χύτατα τις σκάλες, μάζεψε τους άνδρες του και μαζί τους έτρεξε εκεί που τους έπεριμενε το αυτοκίνητο της αστυνομίας. Άνέβηκαν σ' αυτό κι' άρχισαν να κυνηγούν το άλλο αυτοκίνητο. Είχαν διαφορά τριακόσια μέτρα από το αυτοκίνητο του Ούμπακιν. Τη λιγότερη ψαν στα διακόσια.

Αργότερα, από το αυτοκίνητο του δολοφόνου έπεσα ένα ανθρώπινο σώμα. Ήταν ο σάφερ. Ο Ούμπακιν μόνος στο βολάν, έσυνέχισε. Τα διακόσια μέτρα ξανάγιναν τριακόσια.

—Πυροβολήστε!, διέταξε ο Βούγκ.

Επυροβόλησαν, αλλά ο Ούμπακιν έμεινε ανέπαφος. Τα αυτοκίνητα βγήκαν έξω από την πόλη.

Ο Βούγκ άπ' όποιον αστυνομικό σταθμό περνούσε, διέτασσε να ειδοποιήσουν τους άλλους να κλείσουν τον δρόμο στον φυγάδα.

Παρουσιάστηκε ένας άνήφορος. Ο Ούμπακιν δεν τον φοβήθηκε γιατί είχε πεποίθη στή γερή μηχανή του. Στο τέλος όμως του δρόμου, ο Ούμπακιν αντίκρυσε μερικούς ανθρώπους που του έκλειναν το πέρασμα. Δεν τάχασε. Επίσης το πεντάλ της έπιταχύνσεως και ανεβαίνοντας στην πλαγιά του δρόμου, έκαμε μιάν άπώτομη στροφή και ξανα-

απορετικά θα θρήπε ένα πτώμα!

Ο Βούγκ εδάγκωσε τα χείλη του.

—Εν τούτοις περιπτώσει, τα πτώματα θα είναι δύο!, φώναξε. Της κυρίας και το δικό σου. Σου όρκίζομαι πως θα σου άδειάσω το πιστόλι μου στο κεφάλι σου!

—Λυπηθήτε με! Λυπηθήτε με!, φώναξε ή δυστυχισμένη γυναικία. Σώστε με!

Ένας ρόγχος της έπνιξε τη φωνή και μία καρέκλα σύρθηκε δυνατά στο πάτωμα. Ο Ούμπακιν θα την έπνιξε... Ο Βούγκ άνατρίχιασε από φρίκη.

—Κυρία Τάνναρουγκ!, φώναξε άνησυχός.

Τίποτα. Μέσα στη σιωπή άκούστηκε ο θόρυβος ενός αυτοκινήτου που έρχόταν από μακριά.

—Γρήγορα!, φώναξε στους άνδρες του. Σπάστε την πόρτα!

Με δυο-τρία χτυπήματα, κατέβηκε τα χύτατα τις σκάλες, μάζεψε τους άνδρες του και μαζί τους έτρεξε εκεί που τους έπεριμενε το αυτοκίνητο της αστυνομίας. Άνέβηκαν σ' αυτό κι' άρχισαν να κυνηγούν το άλλο αυτοκίνητο. Είχαν διαφορά τριακόσια μέτρα από το αυτοκίνητο του Ούμπακιν. Τη λιγότερη ψαν στα διακόσια.

Αργότερα, από το αυτοκίνητο του δολοφόνου έπεσα ένα ανθρώπινο σώμα. Ήταν ο σάφερ. Ο Ούμπακιν μόνος στο βολάν, έσυνέχισε. Τα διακόσια μέτρα ξανάγιναν τριακόσια.

—Πυροβολήστε!, διέταξε ο Βούγκ.

Επυροβόλησαν, αλλά ο Ούμπακιν έμεινε ανέπαφος. Τα αυτοκίνητα βγήκαν έξω από την πόλη.

Ο Βούγκ άπ' όποιον αστυνομικό σταθμό περνούσε, διέτασσε να ειδοποιήσουν τους άλλους να κλείσουν τον δρόμο στον φυγάδα.

Παρουσιάστηκε ένας άνήφορος. Ο Ούμπακιν δεν τον φοβήθηκε γιατί είχε πεποίθη στή γερή μηχανή του. Στο τέλος όμως του δρόμου, ο Ούμπακιν αντίκρυσε μερικούς ανθρώπους που του έκλειναν το πέρασμα. Δεν τάχασε. Επίσης το πεντάλ της έπιταχύνσεως και ανεβαίνοντας στην πλαγιά του δρόμου, έκαμε μιάν άπώτομη στροφή και ξανα-

απορετικά θα θρήπε ένα πτώμα!

Ο Βούγκ εδάγκωσε τα χείλη του.

—Εν τούτοις περιπτώσει, τα πτώματα θα είναι δύο!, φώναξε. Της κυρίας και το δικό σου. Σου όρκίζομαι πως θα σου άδειάσω το πιστόλι μου στο κεφάλι σου!

—Λυπηθήτε με! Λυπηθήτε με!, φώναξε ή δυστυχισμένη γυναικία. Σώστε με!

Ένας ρόγχος της έπνιξε τη φωνή και μία καρέκλα σύρθηκε δυνατά στο πάτωμα. Ο Ούμπακιν θα την έπνιξε... Ο Βούγκ άνατρίχιασε από φρίκη.

—Κυρία Τάνναρουγκ!, φώναξε άνησυχός.

Τίποτα. Μέσα στη σιωπή άκούστηκε ο θόρυβος ενός αυτοκινήτου που έρχόταν από μακριά.

—Γρήγορα!, φώναξε στους άνδρες του. Σπάστε την πόρτα!

Με δυο-τρία χτυπήματα, κατέβηκε τα χύτατα τις σκάλες, μάζεψε τους άνδρες του και μαζί τους έτρεξε εκεί που τους έπεριμενε το αυτοκίνητο της αστυνομίας. Άνέβηκαν σ' αυτό κι' άρχισαν να κυνηγούν το άλλο αυτοκίνητο. Είχαν διαφορά τριακόσια μέτρα από το αυτοκίνητο του Ούμπακιν. Τη λιγότερη ψαν στα διακόσια.

Αργότερα, από το αυτοκίνητο του δολοφόνου έπεσα ένα ανθρώπινο σώμα. Ήταν ο σάφερ. Ο Ούμπακιν μόνος στο βολάν, έσυνέχισε. Τα διακόσια μέτρα ξανάγιναν τριακόσια.

—Πυροβολήστε!, διέταξε ο Βούγκ.

Επυροβόλησαν, αλλά ο Ούμπακιν έμεινε ανέπαφος. Τα αυτοκίνητα βγήκαν έξω από την πόλη.

Ο Βούγκ άπ' όποιον αστυνομικό σταθμό περνούσε, διέτασσε να ειδοποιήσουν τους άλλους να κλείσουν τον δρόμο στον φυγάδα.

Παρουσιάστηκε ένας άνήφορος. Ο Ούμπακιν δεν τον φοβήθηκε γιατί είχε πεποίθη στή γερή μηχανή του. Στο τέλος όμως του δρόμου, ο Ούμπακιν αντίκρυσε μερικούς ανθρώπους που του έκλειναν το πέρασμα. Δεν τάχασε. Επίσης το πεντάλ της έπιταχύνσεως και ανεβαίνοντας στην πλαγιά του δρόμου, έκαμε μιάν άπώτομη στροφή και ξανα-

απορετικά θα θρήπε ένα πτώμα!

Ο Βούγκ εδάγκωσε τα χείλη του.

—Εν τούτοις περιπτώσει, τα πτώματα θα είναι δύο!, φώναξε. Της κυρίας και το δικό σου. Σου όρκίζομαι πως θα σου άδειάσω το πιστόλι μου στο κεφάλι σου!

—Λυπηθήτε με! Λυπηθήτε με!, φώναξε ή δυστυχισμένη γυναικία. Σώστε με!

Ένας ρόγχος της έπνιξε τη φωνή και μία καρέκλα σύρθηκε δυνατά στο πάτωμα. Ο Ούμπακιν θα την έπνιξε... Ο Βούγκ άνατρίχιασε από φρίκη.

—Κυρία Τάνναρουγκ!, φώναξε άνησυχός.

Τίποτα. Μέσα στη σιωπή άκούστηκε ο θόρυβος ενός αυτοκινήτου που έρχόταν από μακριά.

—Γρήγορα!, φώναξε στους άνδρες του. Σπάστε την πόρτα!

Με δυο-τρία χτυπήματα, κατέβηκε τα χύτατα τις σκάλες, μάζεψε τους άνδρες του και μαζί τους έτρεξε εκεί που τους έπεριμενε το αυτοκίνητο της αστυνομίας. Άνέβηκαν σ' αυτό κι' άρχισαν να κυνηγούν το άλλο αυτοκίνητο. Είχαν διαφορά τριακόσια μέτρα από το αυτοκίνητο του Ούμπακιν. Τη λιγότερη ψαν στα διακόσια.

Αργότερα, από το αυτοκίνητο του δολοφόνου έπεσα ένα ανθρώπινο σώμα. Ήταν ο σάφερ. Ο Ούμπακιν μόνος στο βολάν, έσυνέχισε. Τα διακόσια μέτρα ξανάγιναν τριακόσια.

—Πυροβολήστε!, διέταξε ο Βούγκ.

Επυροβόλησαν, αλλά ο Ούμπακιν έμεινε ανέπαφος. Τα αυτοκίνητα βγήκαν έξω από την πόλη.

Ο Βούγκ άπ' όποιον αστυνομικό σταθμό περνούσε, διέτασσε να ειδοποιήσουν τους άλλους να κλείσουν τον δρόμο στον φυγάδα.

Παρουσιάστηκε ένας άνήφορος. Ο Ούμπακιν δεν τον φοβήθηκε γιατί είχε πεποίθη στή γερή μηχανή του. Στο τέλος όμως του δρόμου, ο Ούμπακιν αντίκρυσε μερικούς ανθρώπους που του έκλειναν το πέρασμα. Δεν τάχασε. Επίσης το πεντάλ της έπιταχύνσεως και ανεβαίνοντας στην πλαγιά του δρόμου, έκαμε μιάν άπώτομη στροφή και ξανα-

πήρε τον κατήφορο τρέχοντας σαν δαιμονισμένος. Για μια στιγμή σκέφθηκε: «Ή θα σκοτωθώ με όλοι, ή θα περάσω!».

Οι αστυνομικοί, βλέποντας εκείνη την επίγεια θολίδα να όρμα κατ' επάνω τους, άφρασαν μία κραυγή τρόμου και δόδγος του αυτοκινήτου τους σαστισμένος έρριξε το αυτοκίνητο μέσα στα χωράφια αναποδογυρίζοντάς το. Ο Βούγκ σηκώθηκε κάτωχρος και ματωμένος.

Όστόσο ο Ούμπακιν άπαμακρυνόταν, αλλά νά, πού πίσω του παρουσιάστηκε μία όμάς αστυνομικών με μοτοσυκλέττες. Έπί τέλους θα συνελαμβάνετο! «Όχι! Γιατί ο Ούμπακιν πήρε μίαν άλλην όδό σωτηρίας.

Μπήκε στα χωράφια και έφτασε σ' ένα ποτάμι. Κατά μήκος της μιάς του όχθης ήσαν άραδιασμένες θάρκες. Ο Ούμπακιν πήδησε σε μίαν απ' αυτές και με μιά κλωτσιά την άπεμάκρυνε από την όχθη. Ο Βούγκ τον είδε από μακριά και έτρεξε με το πιστόλι στο χέρι. Γέλασε από μέσα του γιατί ήξερε πως οι θαρκαήριδες την νύχτα παίρνουν τα κουπιά στα σπίτια τους. Πώς θα μπορούσε να προχωρήσει χωρίς κουπιά;

★
Ο Ούμπακιν όμως ήξερε τη δουλειά του. Έβγαλε το σακάκι του και με δυο τρεις άπλωτες τράβηξε τη θάρκα προς το ρεύμα του ποταμού κι' έτσι δεν είχε πιά ανάγκη από τα κουπιά.

Η θάρκα προχώρησε μόνη της σέρνοντάς τον άρπαγμένον από τη μιά πλευρά της. Ο Βούγκ άν άποφάσισε να πυροβολήσει, άς πυροβολούσε: οι σφαίρες του θα τρυπούσαν πρώτα τις δυο πλευρές της θάρκας κι' ύστερα θα τον χτυπούσαν.

Όστόσο, κατέφθαναν οι αστυνομικοί με τις μοτοσυκλέττες. Η όχθη γέμισε από αστυνομικούς χειρονομούντας. Μερικοί πήδησαν στις θάρκες για να καταδώσουν μ' αυτές τον δολοφόνο, αλλά αναθεώρησαν την άποφασί τους γιατί δεν είχαν κουπιά. Ο Ούμπακιν προχωρούσε ακόμα κι' από μακρινόταν άρκετά.

—Γρήγορα μιά μοτοσυκλέττα! διέταξε ξαφνικά ο Βούγκ. Νά με μεταφέρει στη γέφυρα Κόπενιγκ. Οι άλλοι άς παρακολουθήσουν τη θάρκα από την όχθη.

Η γέφυρα πού δρασκέλιζε το ποτάμι βρισκόταν σε άπόστασι τριακόσιον περίπου μέτρων μπροστά. Σάν έφθασε στη γέφυρα, στάθηκε άκριβώς στο μέσον της. «Απ' εκεί άντίκρισε το κεφάλι του Πολωνού πού επέ-

ΤΕΤΡΑΠΟΔΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΣΤΟ Γιοχάνεσμπουργκ της Ν. Αφρικής βρίσκεται ένα ανθρώπινο τέρας πού έχει τοúτο το έξαιρετικό: ότι δεν πρόκειται περί άπάτης από τις συνηθισμένες πού βλέπουμε στα τσίρκο, αλλά περί πραγματικότητας.

Τό τέρας αυτό είναι ένας νέγρος δέκα περίπου έτών, με τέσσερα πόδια. Ο άτυχής αυτός νέγρος έχει μιά τέτοιαν άνωμαλία της λεκάνης, πού δεν του επιτρέπει να σταθή όρθιος. Από την ήμέρα δηλαδή πού γεννήθηκε σέρνεται με τα τέσσερα. Κατόπιν της άνωμαλίας αυτής τα χέρια του έ-

πλεε και θέλησε να πυροβολήσει. Ο Ούμπακιν όμως έγκατέλειψε τη θάρκα και χάθηκε μέσα στο νερό.

Ο έπιθεωρητής πυροδόλησε δυο τρεις φορές έλπιζοντας να χτυπήσει τον άόρατο κολυμβητή, την ίδια όμως στιγμή οι αστυνομικοί του φώναξαν πως ο δολοφόνος είχε βγί κάτω από τη γέφυρα. Ξανακούστηκαν πυροβολισμοί. Ο Βούγκ καταλάβαινε πως ο Ούμπακιν ήθελε να φτάσει τον άπέναντι όχθη. Γι' αυτό έπρεπε να τον προλάβει. Κατέβηκε στις θάσεις της γέφυρας και για μιά στιγμή είδε τον Πολωνό μπροστά του. Απ' εκεί θα μπορούσε να τον πυροβολήσει, αλλά συγκράτησε τα νεύρα του και σκέφθηκε να τον πιάσει ζωντανό. Πήδησε λοιπόν επάνω του και λίγα δευτερόλεπτα άργότερα κι' οι δυο άρχισαν να παλεύουν.

Ύστερα κατέφθασαν κι' οι άλλοι αστυνομικοί κι' έτσι ο Ούμπακιν συνελήφθη. Σάν βγήκαν στην όχθη, ο Βούγκ έγύρισε και είπε τους άνδρες του: — Ξεπεράσαμε. —

— Ξεπεράσαμε. — και τον κινηματογράφο!

ΦΡΑΜΑ

μεγαλώσαν και έπήραν το μήκος των ποδιών και οι πολλάμες μετεβλήθησαν σε πέλματα.

Ο νέγρος έχει έτσι την εμφάνισιν τετραπόδου με ανθρώπινη μορφή. Έκτός όμως από την άνωμαλίαν αυτήν τα λοιπά χαρακτηριστικά του είναι άπολύτως κανονικά και τίποτε άλλο δεν μαρτυρεί ότι πρόκειται περί τέρατος.

ΕΝΑΣ ΣΚΕΛΕΤΟΣ ΕΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΙΑ πρωτοφανής έγχειρησις πρόκειται να γίνει εις το Πόρτλαντ του Όρεγκώ. Είς το νοσοκομείον της πόλεως αυτής μετέφεραν πρό ήμερών ένα κοριτσάκι δεκατριών μηνών προς παρατήρησιν, γιατί αίσθανόταν κάτι περίεργες ένοχλήσεις στο στήθος.

Οι γιατροί πού το εξέτασαν με τις άκτινες Ραϊτγκεν έμειναν κατάπληκτοι. Άπάνω στην καρδιά του κοριτσιού διέκριναν το σχήμα ενός μικροσκοπικού σκελετού, και έδήλωσαν ότι πρόκειται περί ενός φαινομένου άισθανόταν κάτι περίεργες ένοχλήσεις στο στήθος.

Κατά τα άλλα το κοριτσάκι αυτό είναι πολύ καλά στην ύγεια του και ο όργανισμός του λειτουργεί θαυμάσια παρ' όλην την παρούσαν του μικροσκοπικού αυτού σκελετού επάνω στην καρδιά. Όστόσο οι γιατροί εύρίσκουν άπαραίτητον μίαν χειρουργική επέμβασιν για την άφαίρεσιν αυτού του παρασίτου, πού θα δημιουργήσει άργότερα σοβαρές περιπλοκές στον όργανισμό του κοριτσιού.

ΟΤΑΝ Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΑΠΕΙΑΝ

ΕΙΝΑΙ σχεδόν άπίστευτο τό έπεινός πού άφηγείται ο διευθυντής ενός γαλλικού κινηματο-

γράφου.

— Ένα θράδυ, λέει, ήμου να στο ταμείο, όταν παρουσιάστηκε ένας άντρας έξαλλος, κρατώντας ένα πιστόλι, πού έδήλωσε ότι δεν θα τό κουνούσε άπ' εκεί ως πού να τελειώσει ή παρασταςις. Γιατί είχε την πληροφορία ότι μέσα στον κινηματογράφο ήταν ή γυναίκα του με τον φίλον της και τους έπερίμενε στην έξοδο για να τους σκοτώσει και τους δυο.

Έπειδή ήταν αδύνατο να τον πλησιάσουμε, έσκέφθηκα τουλάχιστον να προλάβω τό κακό. Έμπήκα λοιπόν στην αίθουσα διέκοψα την προβολή, άναψα τό φώτα και άνέφερα στο κοινό τον γεγονός, δίνοντας συνάμα στο ένοχο ζευγάρι την συμβουλή να φύγει γρήγορα από μίαν έξοδον κινδύνου. Έπειτα έβυσσα τα φώτα για να τους διευκολύνω την φυγήν χωρίς να γίνουν άντιληπτοί από τους άλλους. Φαντασθήτε όμως την έκπληξί μου, όταν, άνά θοντας πάλι τα φώτα, είδα ότι οι μισοί από τους θεατές είχαν στρίψει, ζευγαρωμένοι φυσικά».

ΙΑΤΡΟΙ ΚΑΤΑ ΚΛΗΡΙΚΩΝ

ΤΟ ποδόσφαιρο είναι πάθος. Φυσικόν λοιπόν είναι οι όπαδοί του να κάνουν έξωφρενισμούς, τους οποίους δεν θα έκαναν βέβαια ίσοροπημένοι άνθρωποι. Έτσι, πολλοί από τους όπαδούς του ποδοσφαίρου άνήκουν σε κατηγορίες ανθρώπων και έπαγγελμάτων πού δεν έχουν καμμίαν άπολύτως σχέση με τον άθλητισμόν.

Τήν περασμένην έβδομάδα έγινε μιά τέτοια ποδοσφαιρική συνάντησις μεταξύ παστέρων και Ιατρών, εις την πρωτεύουσαν της Νορβηγίας. Οι άσκλητιά-δαι έβασαν τα δυνατόν τους για να νικήσουν τους κληρικούς, αλλά δεν τα κατάφεραν. Τό μόνο πού κατάφεραν ήταν να μη νικηθούν αυτοί από τους Άγγλικανούς παπάδες και να τελειώσουν τό μάτς με μηδέν-μηδέν. Έδήλωσαν όμως ότι θα δοκιμάσουν πάλι τις δυνάμεις των.

ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ ΣΚΥΛΟΥ

ΤΑ σκυλιά είναι τα πιστότερα ζώα και έχουμε πολλά παραδείγματα σκύλων πού έψόφησαν από άσίστιαν άπάνω στον τάφο του κυρίου των. Ένας σκύλος όμως, στο Ντάβεντρυ της Άγγλιας έδωκε δείγμα μεγάλης αúταπα-

νήσεως, άφου έθυσίασε την ζωή του προς χάριν των κυρίων του.

Κατά τα μεσάνυχτα της περασμένης Τετάρτης ή οικογένεια Άντβερσον έξύπνησε από τα έπιμόνα γαυγίσματα του σκύλου και είδε ότι στο σπίτι είχαν έκραγή πυρκαϊά. Από την σκάλα ήταν αδύνατον πιά να κατέβουν γιατί την είχαν περιζώσει οι φλόγες. Και όμως ο πιστός σκύλος δεν έδίστασε να την άνέβη, από τό λόγιοιο όπου έκοιμώταν, για να έδοποιήσει τους κυρίους του.

Όλα τα μέλη της οικογενείας Άντβερσον έσώθηκαν γιατί έπήδησαν εγκαίρως από τό παράθυρο, πού δεν ήταν άλλως τε πολύ ψηλό. Ο σκύλος όμως έψόφησε από τό φοβερά έγκαύματα πού είχαν ύποστή άναβαίνοντας την φλογισμένη σκάλα για να τους ειδοποιήσει.

ΠΩΣ ΜΑΣ ΒΛΕΠΟΥΝ ΤΑ ΖΩΑ

ΟΛΑ τα ζώα δεν έχουν θέβαια τις ίδιες διαθέσεις άπέναντι των ανθρώπων. Άλλα είναι φίλοι μας και άλλα μόλις μας ιδούν μας έπιτίθενται για να μας κατασπαράξουν.

Τελευταίως όμως δύο Άμερικανοί όφθαλμολόγοι κατόρθωσαν να έξακριβώσουν ότι όλα τα ζώα δεν μας βλέπουν κατά τον ίδιον τρόπον, στο ίδιο δηλαδή μέγεθος.

Οι όφθαλμολόγοι αυτοί κατεσκεύασαν φακούς έντελώς όμοιους με τα μάτια διαφόρων κατοικιδίων ζώων. Έτσι, έπειτα από άρκετά πειράματα κατέληξαν στα έξης συμπεράσματα: ότι τό άλογο βλέπει τον άνθρωπον διόμιση φορές μεγαλύτερον από την πραγματικότητα, τό πρόβατο κατά τό ένα τρίτον μεγαλύτερον και ο σκύλος μόνον κατά έξη τοίς εκατόν πώ μεγαλύτερον, δηλαδή όχι πολύ διαφορετικόν από την πραγματικότητα.

ΜΙΑ ΧΕΛΩΝΑ ΜΑΘΟΥΣΑΛΛΑΣ

ΤΟ ότι ή χελώνη είναι ένα από τα ζώα πού ζούν περισσότερο, τό έέρομε από τό σχολείο, για τί τό έμάθαμε στο μάθημα της φυσικής Ιστορίας. Άλλά τό ότι μιά χελώνα μπορεί να ζήσει πέντε αιώνες, αυτό καταντάει σχεδόν άπίστευτο.

Και όμως σε μίαν άκτή της Κούβας θρέθηκε πρό ήμερών μία θαλάσσινη χελώνα μήκους τεσσάρων μέ-

τρών και βάρους εκατό χιλιογράμμων. Η χελώνα αυτή ήταν σχεδόν έτοιμοθάνατη, δηλαδή δεν θα μπορούσε να ζήσει περισσότερο από καμμία δεκαριά χρόνια άκόμη. Γιατί οι έπιστήμονες πού την είδαν είπαν ότι είναι τουλάχιστον πεντακοσίων χρονών. Με άλλους λόγους ή υπεραιωνόβια αυτή χελώνα ήταν μεγαλούταικη όταν ο Χριστόφορος Κολόμβος άνακάλυψε την Άμερική.

ΑΘΛΟΙ ΑΝΙΣΟΡΡΟΠΟΥ

ΑΥΤΟΙ πού μένουν στα περίχωρα της Λυών έίνε τρομοκρατημένοι τις ήμέρες αυτές από έναν ανισορροπον πού κυνηγάει τις γυναίκες. Είναι αδύνατον να βγί γυναίκα μόνη της έξω, πρό παντός τη νύχτα, χωρίς να ύποστη έπίθεσιν αυτού του ανισορρόπου.

Φαίνεται ότι πρόκειται περί μισογύνης. Γιατί κάθε φορά πού συναντεί μιά γυναίκα της παραμορφώνει τό πρόσωπο μ' ένα ξυράφι, ενώ την βρίζει κατά τον χυδαίότερον τρόπον και μετά την αφήνει έλεύθερην.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ - ΒΑΡΕΙ ΚΑΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ - ΣΤΕΚΑ
Σας άρέσει τό πάχος ή ή άδυναμία των δυο άντιπροσωπευτικών τύπων και κάμπετε την προτίμησή σας. Ο πρώτος ζυγίζει μόλις 290 κιλά και ο δεύτερος 29.

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ

ΤΟ να προσφέρει κανείς τό αίμα του για να σώσει έναν άλλον, είναι άρκετά μεγάλη θυσία, έστω και αν γίνεται επί πληρωμή. Άλλά να δώσει κανείς τα μάτια του, τα όργανα δηλαδή της σπουδαιότερας των αισθήσεων, χάνοντας έτσι την όραση, την μεγαλύτερη άπόλαυσι της ζωής, αυτό υπερβαίνει όλα τα όρια της αúτοθυσίας.

Και όμως μιά νοσοκόμος, πού ύπηρετεί εις ένα από τα μεγαλύτερα νοσοκομεία του Λονδίνου, δεν έδίστασε να κάμη την άπίστευτην αυτή χειρονομία, προκειμένου να σώσει ένα παιδί και μίαν καλόγρια.

Η Μαίρη Χάρμπορ, όπως λέγεται ή υπέροχη αυτή γυναίκα, τό όνομα της οποίας άσφαλώς θα μείνη στην Ιστορία της Ιατρικής, δεν έδίστασε να προσφέρει τα μάτια της για να σώσει τις δυο αυτές δυστυχισμένες υπάρες πού έκινδύνευαν να τυφλωθούν τελείως. Με δυο εγχειρήσεις πού έπέτυχαν άπολύτως, έγινε

μεταμόσχευσις των ματιών της, στους δυο τυφλούς. Έτσι τό παιδί και ή καλόγρια είναι τώρα μονόφθαλμοι, ενώ ή Χάρμπορ έμεινε τελείως τυφλή.

Η σχετική είδησις μας έρχεται από την Άγγλία. Ένας άνοητός ο Τζών Μπέρρυ, άσημος έως τώρα και τό όνομα του όποιου θα έχη γνωσθή τώρα σε όλον τον κόσμο, παρουσίασε σε μίαν έκθεσι γαρούφαλλα τεράστια, ωράιστα και μυροβόλα, πού τα μεγάλωσε μόνάχα με κόνιακ.

Τό έξαιρετικό τους μέγεθος και τό άρώμα, είπε ο Μπέρρυ, όφείλεται στο κόνιακ με τό όποιον τα έποίησε τακτικά. Άλλως τε δεν είναι ή έποχή τους τώρα και χωρίς αυτό τό μέσον δεν θα έμεγάλωναν ούτε σε θερμότητα».

Ο ΑΡΗΣ ΚΑΤΟΙΚΕΙΤΑΙ

ΟΙ άστρονόμοι έβασαν και πάλιν επί τάπητος τό ζήτημα: άν κατοικείται ο Άρης ή όχι. Έδώ και κάμποσα χρόνια πολλοί ύπεστήριζαν ότι ο πλανήτης αυτός κατοικείται. Έπειτα, άστρονόμοι και βιολόγοι είπαν ότι στον Άρη δεν είναι δυνατόν να ύπάρχη ζωή, τουλάχιστον όπως την καταλαβαίνουμε έμείς.

Τώρα όμως, ένας Άμερικανός άστρονόμος, ίσχυρίζεται έντελώς τό αντίθετον, ότι δηλαδή όχι μόνον στον Άρη ύπάρχει ζωή, αλλά και στους άλλους πλανήτες του δικού μας ήλιακού συστήματος. Τον ίσχυρισμόν του αυτόν ο Άμερικανός άστρονόμος τον στηρίζει στο γεγονός ότι ή ύλη σε όλα τα αόρανα σώματα είναι ή αυτή, άποτελείται δηλαδή από τα γνωστά 94 στοιχεία. Έπομένως δεν μπορεί παρά να έχη δημιουργηθή και εκεί μιά ζωή όμοια περίπου με τη δική μας. Και πολλοί από τους συναδέλφους του, καθώς και άρκετοί βιολόγοι, άναγκάστηκαν να παραδεχθούν την άποψί του, την όποιαν θεωρούν πολύ λογική.

Κουβεντούλες

(Μερικά γράμματα απ' αυτά που λαβαίνουν προκαλούν εν μέρους μου απαντήσεις που πιθανόν να ενδιαφέρουν και άλλες αναγνώστριές μου, γι' αυτό κάθε φορά που θα μου παρουσιάζεται ένα γράμμα γενικότερου ενδιαφέροντος θα το δημοσιεύω με την απάντησή μου).

Έλαβα αυτό το γράμμα: «Ανέβαινα τη σκάλα ενός ιατρείου και ένας κύριος που προηγείτο μου έκαμε θέσι να περάσω την πόρτα πριν απ' αυτόν. Αυτό φυσικά μ' έκαμε να προηγηθώ και ο γιατρός με έδεχθηκε πριν απ' τον κύριο που είχε την καλωσύνη να φανή τόσο ευγενικός. Τί έπρεπε να κάμω; Φοβόμην ότι έφερθηκαν λιγάκι αστόχαστα και θα έκαμα τον κύριο να μετανόησε για την ευγένεια που έδειξε».

Είναι φανερόν, αγαπητή μου φίλη, ότι δεν φερθήκατε όπως έπρεπε να φερθήτε και ο κύριος που σας έδειξε τόσον ιπποτισμό στη σκάλα του ιατρείου άξιζε καλύτερη διαγωγή εκ μέρους σας. Ποιός ξέρει αν δεν ήταν πιδ βιαστικός από σας και ανεξαρτήτως αυτού δεν έπρεπε να τον κάμετε να περιμένη ενώ είχε προηγηθεί. Όταν άνοιξε ή θύρα του ιατρείου και ο γιατρός ή ή νοσοκόμος σας εκάλεσε να περάσετε, έπρεπε να πήτε άμέσως: «Ο κύριος σας παρηχώνει την θέσι του τότε θα ευγυρίζατε προς το μέρος του να τον ευχαριστήσετε λέγοντας) «Σας ευχαριστώ για την καλωσύνη σας».

Με αυτό που εκάματε έδώσατε το δικαίωμα στον άγνωστο κύριο να σας κρίνει ως άγενή και ασφαλώς να ύπεσχεθη στον έαυτό του ότι ποτέ δεν θα φανή πια ευγενής προς τους άλλους άφου δεν του το αναγνωρίζουν.

Βεβαιωθήτε, καλή μου φίλη, ότι κάτι τέτοιες μικροαπρονοήσιες έκαμαν πολλούς άνδρες να παύσουν να φέρονται ιπποτικά με τις κυρίες.

Αυτό τον συλλογισμό κάνω όταν βλέπω κυρίες να δέχονται τη θέσι που τους παραχωρεί ένας κύριος μέσα στο τράμ

χωρίς να τον ευχαριστούν. Σαν να του λένε: «ήσουν υποχρεωμένος να κάμης αυτό που έκανες».

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ ΓΕΥΜΑΤΟΣ

Πολλές φορές δρισηόμαστε σε άμνηχανία, μη γνωρίζοντας ακριβώς ποιά είναι ή κατάλληλη τουαλέττα για μιὰ ώριμη, περίστασι.

Μιά από τις περιστάσεις αυτές είναι ή πρόσκλησις σε γεύμα.

Τί πρέπει άρα γε να φορέσωμε, τί εγκρίνει ή μόδα και πώς θα εμφανισθούμε ανάλογα με τις απαιτήσεις της και τις απαιτήσεις του κοινωνικού πρωτοκόλλου;

Ίδου λοιπόν, έρχόμαστε να ξεδιαλύνωμε την άπορία σας.

Τα πολύ διακριτικά ντεκολτέ χαρακτηρίζουν τις βραδυνές αυτές τουαλέττες, που κάποτε περιορίζονται στο ν' αφήνουν ελεύθερο τον λαιμό και μόνον, ή να σχηματίζουν ένα τετραγώνον γύρω απ' αυτόν.

Τα μανίκια είναι και αυτά ανάλογα προς την σοβαρότητα του άνοιγματος του λαιμού. Μακρινά, πολύ εφαρμοστά προς τα κάτω με μόνη κάποιαν χάρι στο σημείον της εφαρμογής των στον ώμο.

Το ύπόλοιπον της τουαλέτας χαρακτηρίζεται με ντραπαρίσματα, με ένκρυστασιόν, πιέττες, πράγμα που συντελεί στο να ήμπορη κανείς να μεταποιήση προς τον σκοπόν αυτόν μιὰ τουαλέττα της παρελθούσης εποχής.

Η τουαλέττα για ένα επίσημον γεύμα γαρνίρεται εξ άλλου, ιδίως όταν είναι μαύρη, με κέντημα από μέταλλο ή ποι κίλλεται με δαντέλλα μεταλλική επίσης, και συμπληρώνεται με μιὰ χρωματιστή ζώνη.

Τα κοσμήματα παίζουν στην περίστασι αυτήν πρωτεύοντα ρόλο.

Έστω κι' αν δεν πρόκειται για κοσμήματα με πολύτιμους λίθους, έρχονται πάντως με την ιδιότροπον εμφάνισί των να προσδώσουν μιὰ χάρι ξεχωριστή στη σοβαρότητα του συνόλου.

Βλέπομε π.χ. κολιέ τα δ-ποια δεν είναι άλλο από μιὰ

γιολάντα, φύλλα δερμάτινα και ταλλήλους ζωγραφισμένα, ενώ άλλοτε πάλι δια των ίδιων μέσων έχομε χαριτωμένα λουλουδάκια διαφόρων χρωμάτων.

Οι ξυλινες χάνδρες εξ άλλου σε χρωματισμούς πολύ κτυπητούς στολίζουν και αυτές τα κορσάζ, τα μανίκια, τις ζώνες των μαύρων τουαλετών.

ΒΡΑΔΥΝΕΣ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Οι βραδυνές μπλουζες μας παρουσιάζονται υπό δρό έντελώς διάφορες μορφές. Αφ' ενός τόσο μακρές, ώστε να δίνουν την έντυπωσι πραγματικής τουνίκας, άντοχής στα δύο πλάγια, τελείως ευθύγραμμες, με γιανιά ύψηλό. Φοριούνται επάνω από φούστα διαφορετικού χρώματος. Αφ' άλλου έχομε τις μπλουζες που φθάνουν μόλις λίγο κάτω από τη μέση και που επιδιώκουν όσον άφορρά τον χρωματισμό, την ταυτοχρωμία ως προς τη φούστα, ούτως ώστε να αποτελούν μ' αυτήν ένα είδος ανσάμπλ.

Για να επιτύχη ή τάσις αυτή πολλές από τις εν λόγω μπλουζες καταλήγουν σ' ένα είδος ντραπέ, το όποιον σχηματίζεται με κατάλληλες άπλικασιόν, οι όποιες πάλι συνεχίζονται σ' ένα είδος ζώνης, που δένει συνήθως εμπρός και πέφτει άρκετά χαμηλά στη φούστα.

Έκτός των όσων αναφέραμε πάρα πάνω, οι βραδυνές μπλουζες συνήθως είναι και φλου και γίνονται τότε από μουσελίνα, από δαντέλλα, και στην περίπτωσι αυτήν είναι φυσικά τρανσπαράντ.

Επίσης εξαίρετική κομψότητα παρουσιάζουν οι «παγιετέ» και «περλέ» μπλουζες. Στην περίπτωση αυτή οι παγιέτες ή οι πέρλες σχηματίζουν διάφορα σχέδια, αφήνοντας και άρκετό μέρος ύφασματος έντελώς σκέτο. Συνήθως οι πέρλες ή οι παγιέτες γαρνίρουν τον λαιμό, τα μανίκια και το κάτω άκρον της μπλουζας.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΣΤΑ ΤΑΓΕΡ

Μιά χαριτωμένη πρωτοτυπία συνίσταται στο να γαρνίρωμε την ζακέττα ενός κάπως άμυγέ ταγέρ με έναν φιδόγκο από μεταξωτό ύφασμα ή βελούδινο, χρώματος πολύ κτυπητού, και τοποθετείται στον ώμο ή το ρεβέρ της ζακέττας.

Με τις πρώτες άνοιξιάνικες ήμέρες ο μεταξωτός ή βελούδινος φιδόγκος μπορεί να αντίκατασταθής με έναν φιδόγκο ά-πρ λευκό πικέ,

Ο ίδιος φιδόγκος έρχεται άλλοτε να τοποθετηθής στην τσέπη, ενώ άλλοτε πάλι δύο ή τρεις όμοιοι φιδόγκοι χρησιμποιούνται για τὸ κλείσιμο της ζακέττας.

Εκ των άνωτέρω μπορείτε βέβαια να κρίνετε ότι κοντά στα κλασσικά ταγέρ μας ήλθε και πάλι ή μόδα των φανταζών ταγέρ. Ίδίως κατά την διάρκεια της άνοιξεως πολύ θα φορεθούν.

Μεταξύ των φανταζών ταγέρ συγκαταλέγονται και τα όδω-κλήρα σπορτίφ φορεματάκια, τα όποια έχουν ως συμπλήρωμα μιάν όμοιόμορφη ζακέττα, ευθύγραμμη και πολύ εφαρμοστή.

Η μόδα της μαύρης τρέσσας εξ άλλου θα παίξη και αυτή ένα πρωτεύοντα ρόλον.

Πολλές άνοιχτόχρωμες ζακέττες είναι ρελασμένες όλοσ τριγύρα με μεταξωτή μαύρη τρέσσα, ή όποια παρουσιάζει μιάν εισέτι πρωτοτυπία να κα-ταλάγη στο ρεβέρ με μιάν μαύρη λίσση φούστα.

Καθώς βλέπετε ή μόδα δεν παραλείπει να έφευρρίσκη κάτι καινούργιο πάντοτε και να καταρθώνη έτσι να διατηρή άδιάπτωτο το ενδιαφέρον του νυν ναικειού φύλου.

Ο καλλωπισμός

Η ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ ΤΩΝ ΧΕΡΙΩΝ

Τὸν χειμώνα πρέπει να περιποιηθήμε ιδιαίτερος τα χέρια μας, διότι το κρύο τα κάνει να κοκκινίζουν, να πρήζονται και τους άγριεύει την επιδερμίδα. Για να τ' άποφυγώμε όλ' αυτά δεν θα βγαίνωμε ποτέ χωρίς γάντια και τα βράδια δεν θα πλαγιζώμε αν δεν τρίψωμε καλά τα χέρια μας με μιὰ κρέμα όπως είναι ή Σιτρονέζ, ή Μαλατεϊν ή ή γλυσερολν ντ' άμιντόν. Καλόν είναι δέ μετά απ' αυτό το τρίψιμο να φορέσετε γάντια και να κοιμηθήτε με αυτά. Την ήμέρα θα πλύνεσθε με ζεστό νερό και θα προσπαθήτε να τα αισθάνεσθε πάντοτε ζεστά, διότι όταν κρυώνουν τα χέρια τότε κοκκινίζουν και πρήζονται.

Αποφεύγετε επίσης τον σπικτό κορσέ, τα στενά ύποδήματα και τα στενά γάντια, διότι όλα αυτά κόβουν την καλή κυκλοφορία και άσχημίζουν τα χέρια.

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΟΥ ΣΤΗΘΟΥΣ

Μη πλύνεσθε ποτέ σ' αυτό

το μέρος του σώματος με ζεστό νερό αν θέλετε να διατηρήσετε όραίο το στήθος σας και αν δεν μπορείτε να υποφέρετε τις ψυχρολουσίες κάνετε μόνο τοπική ψυχρολουσία ή βάψετε στο στήθος κρύα επιθέματα. Θα σας ώφελήση επίσης έλαφρό μασάζ με αυτό το μίγμα: 100 γρ. γλυκερίνης, 100 γρ. άμυγδαλόλαδο και 600 γρ. νερό ντ' άμμελίν. Το μασάζ θα γίνεται με τα άκρα των δακτύλων κυκλοτερώς.

Συγχρόνως θα προσέχετε να μη φορήτε ποτέ σφικτά συντεν ούτε σχήματα που χαλούν την τοποθέτησι του στήθους.

Χρειάζεται μεγάλη προσοχή διότι όταν καταστραφής το στήθος δεν διορθώνεται πια με τίποτε.

Μικρές συμβουλές

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΠΡΟΦΥΛΑΤΕΣΘΕ

Δεν αισθάνεσθε τριγύρω σας τους κινδύνους που σας άπειλούν σε κάθε στιγμή; Μη μας ελάθετε ως υπερβολικούς ούτε ως άπαισιόδοξους που σας μιλούμε έτσι, αλλά σας βεβαιούμε ότι υπάρχουν χίλια πράγματα που επιβουλεύονται την υγεία μας και τη ζωή μας. Τα μικρόβια, ή φωτιά, το γκάζι, το ηλεκτρίκόν, τα κάρβουνα, ή σκόνη, τα άερια. Και αν έπροσέχαμε δεν θα συνέβαιναν πράγματα πουτάαποδίδουμεστην κακοτυχία, στο πεπρωμένο, ενώ όφειλόνται μόνον στην άπροσεξία μας. Γλιστρώμε στο δρόμο και ξαπλώνόμεσθε φαρδευ-—πλατεία; Ποιός φταίει; Έκείνος που είχε την άπρονοήσιαν να πετάξη στη μέση του δρόμου μιὰ φλοῦδα και τίποτε άλλο, γι' αυτό άς μη πετούμε ποτέ φλοῦδες κατά γης και ές μποδίζωμε και τους τριγύρω μας να το κάνουν.

Αν πιάση φωτιά το μπου-κάλι με το οινόπνευμα ποιός φταίει; Πάλι έμεις που έδάλαιμε το οινόπνευμα κοντά στη φωτιά! Υπάρχουν λοιπόν ένα σωρό προφυλάξεις για να μη ποθαίνωμε ποτέ τίποτε. Αναφέρομε μερικές:

Μη κοιμάστε ποτέ με την σόμπα άναμμένη προτού την καθαρίσετε καλά από τη στάχτη της και προτού άνοίξετε άρκετά το κλειδί αν τα κάρβουνα είναι άκόμη μαύρα.

Μη πιάνετε ποτέ ηλεκτρικές συσκευές όταν βρισκόσθε μέσα στην υπαίνησας γιατί μπορεί να δεχθήτε καμιά ηλεκτρική έκκένωση.

Μη πίνετε νερό απ' όποια πηγή συναντήσετε αν δεν βεβαιωθήτε ότι όλα τα πέριξ είναι καθαρά.

Μη κοιμάσθε με άναμμένη σόμπα τὸν γκαζιού, γιατί αν συμβή κάτι και σβύση ή φλόγα θα πάθετε από άσφυξία.

Μη δοκιμάζετε ποτέ τὸς σωλήνες του γκαζιού με άναμμένο κερί γιατί αν ύπάρχη κε-

γώλη άπόλεια μπορεί να βγῇ μεγάλη φλόγα και να σας κάψει τα χέρια ή τα μούτρα. Πάρτε μ' ένα πινέλλο λίγη σαπουνάδα και περάσετε τὸς σωλήνες, εκεί όπου ύπάρχει άπόλεια, θα ιδήτε να βγαίνουν μικρές φουσκίτσες που θα μυρίζουν γκάζι.

Μη ξύνεσθε ποτέ, διότι όσο καθαρά και αν είναι τα νύχια σας έχουν πάντοτε μικρόβια και έρεθίζετε την επιδερμίδα σας. Αν σας τρώη κάτι άλείψετε τὸ μέρος με λίγη κολώνια και τρίψετε το έλαφρά.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΗΚΩΝΕΣΤΕ ΕΝΩΡΙΣ;

Δεν ύπάρχει γενικός κανών γι' αυτό, και όλα εξαρτώνται από τὸ πόσα πρόσ-υπάρχουν μέσα εις ένα στίτι και τί είδους πρόσωπα.

Αν ύπάρχουν παιδιά που πηγαίνουν στο σχολείο, σκύ-γος που πρέπει να φύγη πρωί για τὸ γραφείο του, τότε φυσικά ή μητέρα θα σηκωθή ένωρίς για να ετοιμάξη τὰ πάντα ή να βοηθήση στην ετοιμασία. Είναι φυσικά λιγάκι κουραστικό τὸ πρωινό ξύπνημα, αλλά όταν ξυπνήση κανείς ένωρίς προφθαίνει να κάμη τόσα πράγματα και μετά την κάπως δυσάρεστη πρώτη στιγμή αισθάνεται μεγάλην ευεξία. Για να προφθάνη όμως να τὰ κάμη όλα πρέπει να έχη σύστημα και να μη χρονοτριβή με πράγματα έπουσιώδη. Τὸ καλύτερο είναι να όρίζωμε ήμέρα για τὸ κάθε πράγμα διότι τότε χωρίς να κουρασθούμε γίνονται όλα. Η τραπεζαρία φυσικά συγυρίζεται καθημερινώς ως και οι κρεββατοκάμαρες, αλλά τὰ σαλόνια δεν είναι επαναγκες να συγυρίζονται κάθε μέρα. Κανονίζουμε όμως σήμερα να πλυθούν τα παράθυρα και οι πόρτες, αύριο να γίνη τὸ παρκέτο, μεθαύριο τὸ γυάλισμα των επίπλων και ούτω καθ' έξής. Θα όρίζονται επίσης οι μέρες της μπουγάδας, τὸ σιδερώματος, τὸ σαπουνίσματος κ.λ.π. Μια οίκογένεια που έχει πολλά άτομα είναι φυσικά να έχη περισσότερες δουλειές, όπως λ. χ. πλυσίματα, πιάτων, ρούχων, στρώσιμο κρεββατιών και τότε ή οικοδέσποινα πρέπει πάντοτε να βοηθή στις εργασίες διότι μιὰ υπέρβια δεν μπορεί να τὰ προφτάση όλα.

Η άλληλογραφία μου

Καν Εύρε. Ζαχ. Ένταυ θα.—Δεν είσθε ή μόνη που μου παραπονεσθε για τὸ ζήτημα αυτό. Για ν' άποφύγετε λοιπόν και άλλες δυσάρεστες συνέπειες, σας συνιστώ να μεταχειρίζεσθε για τὸ πρόσωπό σας την κρέμα «Ροντί» που έ-ξαιρείται τις ρυτίδες και διατηρεί τὸ πρόσωπο δροσερό.

Α λ ί κ η ν Κ. Βόλου.—Πολύ δίκαιο τὸ παράπονό σας και βέβαια δεν μπορείτε να γεράσετε πρό της ώρας σας

Ο παρισινός οίκος Οδύ-θ λανς έχει για την άνοιξη τὰ δυο αυτά όρασιότα μοντέλλα. 1ον Ένα όρμπ-μοντά περιπατού από κρέπ. 2ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 3ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 4ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 5ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 6ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 7ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 8ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 9ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 10ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 11ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 12ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 13ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 14ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 15ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 16ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 17ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 18ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 19ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 20ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 21ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 22ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 23ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 24ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 25ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 26ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 27ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 28ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 29ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 30ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 31ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 32ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 33ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 34ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 35ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 36ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 37ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 38ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 39ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 40ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 41ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 42ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 43ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 44ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 45ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 46ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 47ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 48ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 49ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 50ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 51ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 52ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 53ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 54ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 55ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 56ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 57ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 58ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 59ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 60ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 61ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 62ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 63ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 64ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 65ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 66ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 67ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 68ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 69ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 70ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 71ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 72ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 73ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 74ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 75ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 76ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 77ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 78ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 79ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 80ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 81ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 82ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 83ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 84ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 85ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 86ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 87ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 88ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 89ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 90ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 91ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 92ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 93ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 94ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 95ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 96ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 97ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 98ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 99ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 100ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 101ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 102ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 103ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 104ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 105ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 106ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 107ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 108ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 109ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 110ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 111ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 112ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 113ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 114ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 115ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 116ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 117ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 118ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 119ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 120ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 121ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 122ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 123ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 124ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 125ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 126ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 127ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 128ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 129ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 130ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 131ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 132ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 133ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 134ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 135ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 136ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 137ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 138ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 139ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 140ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 141ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 142ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 143ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 144ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 145ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 146ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 147ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 148ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 149ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 150ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 151ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 152ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 153ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 154ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 155ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 156ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 157ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 158ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 159ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 160ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 161ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 162ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 163ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 164ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 165ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 166ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 167ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 168ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 169ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 170ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 171ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 172ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 173ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 174ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 175ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 176ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 177ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 178ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 179ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 180ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 181ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 182ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 183ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 184ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 185ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 186ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 187ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 188ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 189ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 190ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 191ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 192ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 193ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 194ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 195ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 196ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 197ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 198ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 199ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 200ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 201ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 202ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 203ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 204ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 205ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 206ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 207ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 208ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 209ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 210ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 211ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 212ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 213ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 214ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 215ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 216ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 217ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 218ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 219ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 220ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 221ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 222ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 223ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 224ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 225ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 226ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 227ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 228ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 229ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 230ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 231ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 232ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 233ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 234ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 235ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 236ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 237ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 238ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 239ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 240ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 241ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 242ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 243ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 244ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 245ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 246ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 247ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 248ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 249ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 250ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 251ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 252ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 253ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 254ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 255ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 256ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 257ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 258ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 259ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 260ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 261ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 262ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 263ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 264ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 265ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 266ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 267ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 268ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 269ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 270ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 271ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 272ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 273ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 274ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 275ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 276ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 277ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 278ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 279ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 280ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 281ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 282ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 283ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 284ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 285ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 286ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 287ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 288ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 289ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 290ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 291ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 292ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 293ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 294ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 295ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 296ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 297ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 298ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 299ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 300ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 301ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 302ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 303ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 304ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 305ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 306ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 307ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 308ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 309ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 310ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 311ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 312ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 313ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 314ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 315ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 316ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ. 317ον Ένα όρμπ-μοντά από κρέπ

Τό όνομα του νέου Πάπα

Τό Κογκλάδιον των Καρδινάλιων της Δυτικής Εκκλησίας συνεβήν πρό ήμερών, ανέδειξε ως γνωστόν, τον νέον Πάπα και όλος ο κόσμος έμαθε ότι ο τέως Καρδινάλιος Πατσέλι εξέλεξε ως όνομά του τό «Πίος ΙΒ'» πρός τιμήν του προκατόχου του Ποντίφικος Πίου ΙΑ'.

Τό όνομα που έπιοτήμισαν περισσότερο οί 262 Πάπαι, όσοι δηλαδή έκάθησαν έως τώρα στον θρόνο του 'Αγίου Πέτρου, είναι τό 'Ιωάννης. Εικοσιδύο Πάπαι είχαν τό όνομα αυτό, χωρίς να ύπολογίσωμε τους 'Αντιπάπας.

Οί άλλοι είχαν τά έξης όνόματα: 16 Γρηγόριοι, 15 Βενέδικτοι, 14 Κλήμεντες, ανά 15 'Ινοκέντιοι και Λέοντες, δώδεκα Πίοι, δέκα Στέφανοι, άνά όκτώ 'Αλέξανδροι, Ούρβανοι και Βονιφάτιοι, έξη 'Αδριανοί, άνά πέντε Παύλοι, Στέφοι, Σελεστίνιοι και Νικόλαοι, άνά τέσσερις Εϋγένιοι, 'Ονόριοι, Σέργιοι και Φήλικες, άνά τρεις 'Ιούλιοι, Κόλλισιοι, Μαρτίνοι, Λούκιοι, Βίκτορες και 'Αναστασίοι, άνά δύο Μάρκελλοι, Γελάσιοι, Πασχάλιοι, Δαμάσιοι, Σιλβέστροι, Δόνηι, 'Αγαπητοί, Μαρτίνοι, Θεόδωροι, 'Αδεόδατοι και Πελάγιοι. Όλοι οί άλλοι δέν είχαν διαδόχους με τό ίδιο όνομα. Και έξέρετε γιατί;

Κατά τους πρώτους χριστιανικούς χρόνους, ο Πάπας, άνερχόμενος στον θρόνο διατηρούσε τό οικογενειακόν όνομά του. Πρώτος άλλαξε τό σύστημα αυτό στα 956 ο 'Οκτάβιος Κόντι, που έπήρε τό όνομα 'Ιωάννης και έγινε ο δωδέκατος της σειράς. Οί διάδοχοί του διετήρησαν τό έθιμον και μεταξύ του λαού άρχισε να διαδίδεται ότι ο Πάπας που δέν θα άλλαζε τό όνομά του, θα πέθαινε μέσα στο χρόνο.

Οί πρώτοι 56 Πάπαι έτιμήθησαν όλοι ως άγιοι. 'Επειτα άλλοι 26 Ποντίφικες, ο τελευταίος άπ' τους όπίους ήταν ο Πίος Ε', που πέθανε στα 1572.

Κατά τους τελευταίους πέντε αιώνες έθασίλευσαν 46 Πάπαι, ένψ από τον πρώτο έως τον δέκατο πέμπτο άνέθηκαν στον θρόνο 215. Τελευταίως δηλαδή οί Πάπαι ζουν πολύ περισσότερο, και τοϋτο άποδίδεται στο γεγονός ότι προηγουμένως, άν δέν επέβαιναν από θάνατον, είχαν πάντως πάρα πολλές φροντίδες που τους έστελναν γρήγορα στον άλλον κόσμο. Λέγεται μάλιστα ότι και ο Πίος Ι', δέν μπόρεσε ν' άποτρέψει τον πόλεμο.

Στην τελευταία έκλογή έγινε μεγάλος λόγος να θγάλουν ξένον Πάπα, δηλαδή μη 'Ιταλόν. Και άν γινέταν δέν θα ήταν ή πρώτη φορά. Έως τώρα άνέθηκαν στον θρόνο 16 Γάλλοι, 6 Γερμανοί, άρκετοί 'Ελληνες, τέσσερις Σύριοι, τρεις 'Ισπανοί, τρεις 'Αμερικανοί, δύο Πορτογάλοι, δύο άπό την 'Αντιόχειαν, δύο Δαλματοί, ένας 'Αλβανός, ένας άπό την Κρήτη, ένας 'Αγγλος, ένας 'Ολλανδός, ένας άπό την Βηθσαβεά (ό άγιος Πέτρος) και ένας άπό την Βηθλεέμ (ό άγιος Εϋάρεστος). Όλοι οί άλλοι ήταν 'Ιταλοί.

Τά θαύματα της χειρουργικής

Μέ την πρόοδο που έσημείωσε κατά τά τελευταία χρόνια ή χειρουργική, κάνει καθημερινώς νέα θαύματα. Παράτολμες χειρουργικές έπεμβάσεις που, έδω και κάμποσα χρόνια άκόμη έθεωρούντο πάρα πολύ επικίνδυνες, ώστε κανένας χειρουργός δέν έτολμούσε να τις εφαρμόση, τώρα γίνονται σχετικώς εύκολα και με άποτελέσματα άρκετά ικανοποιητικά.

'Αναφέρωμε ένα παράδειγμα: 'Αρρωστοί άπό έλκος του στομάχου που έκαναν έγχείρησι, πρό του 1900, δέν έζούσαν παρά τρεις έως τέσσερις τοίς έκατό. 'Ενψ τώρα τό ποσοστόν αυτών που γίνονται τελείως καλά, χωρίς να διατρέξουν μεγάλον κίνδυνον, έχει ανέλθει σε 95 τοίς έκατό.

Τό γεγονός ότι κατά την διάρκεια των έγχειρήσεων, όταν ληφθούν τά κατάλληλα μέτρα, δέν παρουσιάζεται πιά κίνδυνος μόλυνσεως, ούτε αιμορραγίας που να προκαλέση τον θάνατον, καθώς και ή καταπολέμησις της μεγάλης άναιμίας με μεταγγιναι αίματος, δλ' αυτά είνε άλματα της έπιστήμης, τά όποια έδω και κάμποσα χρόνια έθεωρούντο τόσο τολμηρά, ώστε κανείς δέν έτολμούσε να τά εφαρμόση.

'Επίσης και τά διαγνωστικά μέσα έχουν πολύ τελειοποιηθί, πρό παντός χάρις στις περιφίμες ακτίνες Ραίντγκεν, με τίς όποτες ο γιατρός βλέπει και παρακολουθεί την λειτουργία όλου του ανθρώπινου οργανισμού.

Σήμερα, λοιπόν, ή μεγάλη αυτή έπιστήμη δέν γνωρίζει άλλα όρια έκτός από εκείνα που έθαλε ή φύσις. Οί χειρουργοί μοιάζουν με τους άρχαίους έκείνους κατακτητάς που δέν άπισθόχωρούσαν άτρόμητοι στο καθήκον, με άπόλυτη θεσιότιτα έπιτυχίας.

Οί έγχειρήσεις στον θυρεοειδή άδένω, στο σπλήνα, στους νεφρούς, που έθεωρούντο πάρα πολύ δύσκολες και άπατηούσαν είδικευμένον χειρουργόν, τώρα είνε πολύ συνηθισμένες. Τέλος, τό μυστέρι δέν σταματάει ούτε μπροστά στα όργανα εκείνα που θεωρούνται ως ή έδρα της ζωής: την καρδιά δηλαδή και τον έγκέφαλον.

Η έπέμβασις στους νεύμονας γίνεται τώρα άκόμη και σε πολύ σοβαρές περιπτώσεις, όταν ύπάρχουν έλάχιστες έλπίδες σωτηρίας. Τό ίδιο γίνεται και με την καρδιά. 'Ο χειρουργός άνοίγει τό στήθος του άσθενούς, πιάνει την καρδιά με τά χέρια του, την έχει και την ράβει χωρίς εκείνη να πάψη να λειτουργή και ο άσθενής σώζεται.

Οί έγχειρήσεις στον έγκέφαλον γίνονται με την ίδια πάντα σταθερότητα και με τά ίδια ικανοποιητικά άποτελέσματα.

Τέλος, οί χειρουργικές έπεμβάσεις στους ένδοκρινικούς άδένες, στα μεγάλα νευρικά κέντρα, ή πλαστική και ή αισθητική χειρουργική, δέν αντιπροσωπεύουν πιά μιάν οϋτοπία. 'Εγιναν πραγματικότης της καθημερινής ζωής, προς όφελος όλης της ανθρωπότητος.

Τό τέρας του Μπλομφοντάιν

Τό άπίστευτο γεγονός συνέβη την περασμένην εβδομάδα σ' ένα άνθρακωρύχειον της Νοτίου 'Αφρικής, στην περιφέρεια του Μπλομφοντάιν, και τό άναφέρουν όλες οί εύρωπαϊκές έφημερίδες.

Νά, περί τίνος πρόκειται: Μιά όμας άνθρακωρύχων, άποτελουμένη άπό τέσσερις λευκούς και δύο μαύρους, έδούλευε σε άρκετό θάθος κάτω άπό την έπιφάνεια της γής, όταν ή διατρητική μηχανή άρχισε να δουλεύει στα κούφια.

Στό θάθος εκείνο δέν μπορούσε να θρεβθί σπηλιά ούτε κανένα κοίλωμα, γιατί τό έδαφος ήταν συμπαγές και σκληρό. Τό γεγονός, λοιπόν, έκαμε άρκετην έντύπωσι στους άνθρακωρύχους, που κινήθηκαν άμέσως άπό την περιέργεια να ίδουν τί είναι εκεί μέσα.

'Ανοίξαν λοιπόν περισσότερον την τρύπα, έρριξαν μέσα τό φως των φακών τους, αλλά δέν μπόρεσαν να διακρίνουν τίποτε. 'Ακουσαν όμως έναν άόριστο θόρυβο που έπανελήθη δυο τρεις φορές.

Τότε οί άνθρακωρύχοι έρριξαν μέσα στην τρύπα μερικά φυσίγγια δυναμίτιδος, άπ' αυτά που μεταχειρίζονται για τί δουλεία τους, έτραβήχτηκαν ως τό θάθος του ύπογειου διαδρόμου, έφθασαν στο άσπασέρ για να μπουρουν να φύγουν άμέσως έν περιπτώσει κινδύνου, και έβδλσαν φωτιά.

Σέ λιγάκι, άκούστηκε μία ύπόκωφη έκρηξη και όταν διαλύθηκε ο καπνός, οί έξη άνθρακωρύχοι είδαν κατάπληκτοι να πηδάη μέσα άπό τίς πέτρες και τά χώματα που έξακολουθούσαν να πέφτουν, ένα παράξενο τέρας.

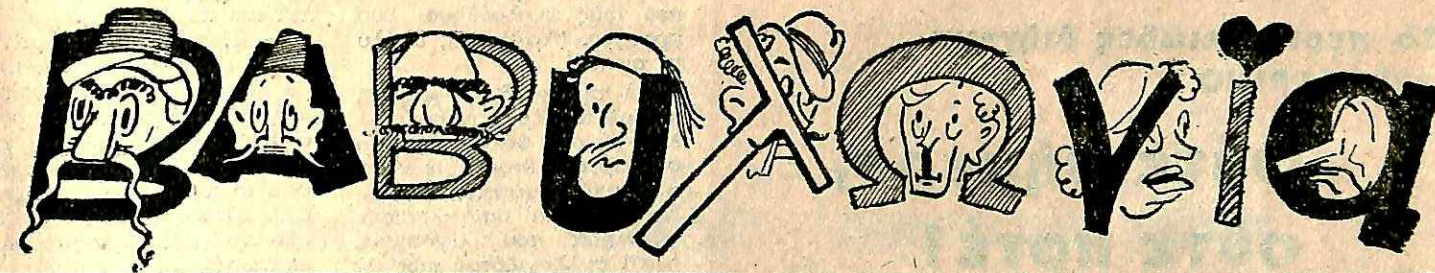
Ήταν ένα είδος πιθήκου που είχε τό σχήμα μεγάλης άράχνης, ύψους όγδόντα περίπου έκατοστών, κατάμαυρη, με άνθρώπινη μορφή, που έτρεξε κοντά τους, κουνώντας με άπελπισία τά μακριά της πόδια που κατέληγαν σε σχήμα χεριού.

Τό παράξενο εκείνο πλάσμα σωριάστηκε στα πόδια τους όπου άρχισε να χτυπιέται και να σπαρταράη, και τέλος έμεινε άκίνητο. Είχε μοφήσει. 'Όπως έλεπε άργότερα ένας άπό τους άνθρακωρύχους σ' έναν δημοσιογράφον του Γιοχάνσεμπουργκ, τό τέρας αυτό φαινόταν σαν να προήλθε άπό την διασταυρώσι άνθρώπου με τεράστιον έντομον.

Οί άνθρακωρύχοι άγγιξαν τότε τό σώμα του τέρατος με τους κασμάδες και τά φτυάρια τους, και είδαν πως ήταν μαλακό, χωρίς κόκκαλα, όπως είναι τό σώμα των έντόμων. 'Από τό κατάμαυρον και ζαρωμένο δέρμα του έδγαινε ένα γλοιώδες κιτρινωπό υγρό σαν ιδρώτας.

Μέσα στην τρύπα που έμεγάλωσε με την δυναμίτιδα, βρήκαν έπειτα τά πτώματα τεσσάρων άκίνητων τεράτων σαν τό πρώτο, άλλα μικρότερων.

'Όλα αυτά τά τέρατα, θαλασσωμένα, μεταφέρονται στο Λονδίνον, όπου οί ζωολόγοι θα τά εξετάσουν και θα τά κατατάξουν σε μία κατηγορία ζώων ίσως έντελως νέα, άφού τά τέρατα αυτά είνε άγνωστα έως τώρα άκόμη και για την έπιστήμη.

Ο 'Αγκόπ και...

ΤΑ ΣΚΙ

'Υναίκα μου παλαβή είνε. Γιατί; 'Ακου, τζάνουμ:

'Υναίκα μου σέ ίφημερίντα είντε πως μόνα είνε άπάνω σε θουνά σκι να ικάουννε. Κι' άπό ήμέρα που είδε, αυτιά μου φαωμένα έκανε:

— 'Αγκόπ, τέλω σκί...
— Σούς, μπέ!
— 'Αγκόπ, άμα έμένα απαάς, σκί τά με ίπάρης!
— 'Αίπ, μπέ, Τακουίτσα! Αυτά σωστά πράματα ντέν είνε!
— Ντιατί, γιαβρούμ;
— 'Ιστέ, ντιότι έσαι πρέπει.
— Ντέν τά πάρης σκί!
— Γιόκι!
— Αυτή ίτελευταία σου λέξι ένεται;

— Νάι, μπρέ!
— 'Αφερμ! Μήν ίπάρης. 'Αμά να ίζέρης πως σε ίσπίτι ντέν τά ίπατήρης, γιατί άσκημα χτυπημένο τά σε ί-κάνω! Κεφάλα σου τά ίσπάσω, πόντια σου τά ίκόψω, κόκκαλά σου τά ίλυσώ!

Αυτά είπε ύναίκα μου. 'Ακουσμένα έκανα και σε καφενέ ίππα, ξεσκάσμενος να ίνω. Ματζί με κα,θέ, ίφημερίντα ίππα και νιαθα-σμένο έκανα πως σε "Αλ-πεις—Μάλπεις, άπό σκί πέντε πεταμένοι ίνήκανε. Μεάλη ίντέα άπό ίμυαλό μου ί-πέραςσε και τουρλου-τουρλου τρεχαμένος έίνα σκί για ύναίκα μου να ίπάρω.

'Ίππα, και σε ίσπίτι ί-κουδάλησα. Τακουίτσα, άπό έντουσιασμό, φιλημένο άντς δαρμένο έκανε και ίρώτησε που ίπρέπει να ίτρέξη με σκί.

— Σε Πάρνητα, κουζούμ, είπα. 'Ανεθασμένη σε άψηλό θράχο να ίνης και πήνημα μεάλο να ίκάνης.
— Κι' άμα ίσκοτατώ;
'Εντώ, γιαβρούμ, μεάλη κουταμάρα έκανα. 'Από ί-χαρά μου, χίτς ντέν ίσκέφτηκα κι' είπα:
— 'Αφερμ! Αυτό κι' έγω ίτέλω!

'Ιστέ, τά άλλα εύκολα καταλαβαίνετε. Σκί σε ί-πλάτη μου ίσπάσανε και τώ-ρα σε ίνοσκομείο είμαι. Ρουσουζικο πράμα τό σκί, τζάνουζ! Πολύ ρουσουζικο...

Ο ΑΓΚΟΠ

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ

ΤΗΣ ΜΑΛΛΙΑΡΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

ΡΟΛΟΓΟΒΕΛΟΝΕΣ=οί ώροδείκται.
ΝΥΧΟΓΥΑΛΙΣΤΡΑ= ή μαϊκιουρίστα.
ΡΟΥΧΟΜΠΟΥΓΑΔΙΑΣΤΡΑ= ή πλύντρια.
ΚΑΛΑΜΑΡΟΠΕΝΝΑ= τό στυλό.
ΠΑΝΩΦΥΔΟ= τό μέτωπον.
ΚΑΦΤΕΡΟΣΚΟΝΗ= τό πιπέρι.
ΡΟΥΧΑΠΛΩΤΗΡΙ= ή ταράτσα.
ΣΠΙΤΟΒΑΣΤΗΧΤΗΡΙΑ= τά θεμέλια.
ΤΡΩΓΟΜΑΓΑΖΟ= τό έστιατόριον.
ΟΡΕΞΑΝΟΙΧΤΡΑ= ή σαλάτα.
ΝΕΡΟΜΠΟΥΚΑΛΑ= ή καράφα.
ΠΕΘΑΜΕΝΟΘΥΜΗΣΙ= τό μνημόσυνον.
ΚΟΤΟΣΥΖΥΓΟΣ= ο κόκκορας.
ΑΔΑΜΟΠΛΕΥΡΟΦΤΙΑΓΜΕΝΗ= ή Εόα.
ΑΡΡΩΣΤΟΚΑΛΑΚΑΝΗΣ= ο ίατρός.
ΑΜΠΑΡΩΤΗΡΙ= ή κλειδαριά.
ΦΑΡΟΚΕΦΑΛΟΣ= ο φαλακρός.
ΠΟΝΤΙΚΟΚΥΝΗΓΗΤΡΑ= ή γάτα.
ΠΟΥΛΙΟΣΚΟΤΩΣΤΡΑ= τό δίκαννον.
ΤΣΙΤΣΙΡΙΣΤΗΡΙ= τό τηγάνι.
ΚΑΦΕΔΟΥΗΣΤΗΣ= τό μπρίκι.
ΤΟΙΧΑΣΠΡΙΣΤΗΡΙ= ο άσθέτης.
ΥΠΝΟΣΚΕΠΑΣΤΡΑ= ή κουβέρτα.

Η Συμυριά και...

ΤΟ ΚΡΥΟ

Μας ίλώανε πιά, κώννα-Μαριγίτσα μου, αυτός ο λο-λο-Μάρτης! 'Από μέρες τώρα έχουνε μπουζιάσει τά ρημάδια μου και οί ματσό-λες μου και δέν μπορώ να τά συνεφέρω. Και σά να μην ίσωνε αυτή ή χολοπερέχσι, έχω και την προκόπα τη συνφάδα μου την Καλλιό, που θέλει ζόρ-ζορινά, να μου άποδείξη πως ίπρεπε να πιάση αυτό τό τούρτουρο.

— Χειμώνας είνε, καλέ σό Μαρίτσα!

— Κι' έπειδής είνε χειμώνας;

— Καλέ, τί μας λές! Νά τα μας, δά ή ώρα να σε θά-λαμε ρέφερη.

— Την κακή ψυχρή σου μέρα, Μαρίτσα!

— Σ' έμένα, μωρή, ίμψ λησες έτσι;

— Σ' έσένα!

— Θα σε μουντάρω και θα σε σουρομαδήσω, κακό-σορτη!

— Κάνε, ντέ, τίποτις, να σου δείξω πόσα άπίδια θά-ζει ο σάκκος!

— Τώρα θα δής!

Και την ίρπασα, καλέ κώννα-Μαριγίτσα μου, άπό σοί μπουρμάδες της και κόντεψα να τση θγάλω τά γκαθά. 'Ας είνε, όμως. Τέ-τοια καυχαλιάρια είνε συνήθεα συνήθη στο σπίτι μας. 'Εκείνο πούβελα να σου πώ, κώννα-Μαριγίτσα μου, είνε πως εγώ ίμπαίλντισα πιά άπ' τό κρύο και άπ' τό πρωί ίσαμε τό θράδυ, άλλη δουλειά δέν κάνω, παρά να χουχουλίζω τά χεράκια μου, που δέν μπορουνε να πιά-σουνε τίποτις.

Στά μέρια μας, καλέ κώννα-Μαριγίτσα μου, δέν ίνε-νούντανε ποτές τέτοιο κα-ταχαλιό. 'Εκεί και τά κρύα άκόμα ήτανε πιό σεκερλή-δικα και πιό γιαβάσικα! 'Εδω τσιτσιριζούμαστε σαν .σοί σκύλοι άπ' τό μπουζί, ίσα-με που να μας μπη κανέναν — σαν καλήώρα ναχώμε την Καλλιό — στο ρουθούνι και να τονε δειρωμε για να ξε-σταθούμε! Και μη χερότε-ρα, να λέμε, κώννα-Μαριγί-τσα μου...

Η ΜΑΡΙΤΣΑ

Χίτες ο πατέ-μοϋπε: ποτέ έσένα δε θα πάρω, κι' έτσι χαζά μία καρπαζά μούδωσε για... καπάρο!

Θά τρελλαθώ, θα σκοταθώ, θα πέσω άπ' τό μούραγιο, μ' έσε μαζί, γιατί δε ζή ο έρως, μά τον 'Αγιο!

"Ελα μ' έμέ, κρυφά καϋμέ, στοϋ Γολγοθά τ' άχνάρια! 'Ακού, λοιπόν: 'Εχω σκοπόν να ζήσω και θα ζήσω!...

ΑΝΤΖΟΛΙΝΑ

Βρέ, 'Αντζολί-είσαι λωλή; Κάτι θα έχης πάθει, κι' έτσι κοτάς να μού ζητάς να κάμω τέτοια λάθη!

Σε αγαπώ. Μά τί να πώ, και τί να σου παρλάρω, όταν έσύ, μ' άναίσθησι-με σιγίγεις με τό Χάρο;

'Ο 'Ερως πέ-! Τί λές! Κι' άπέ: Νά πάω γ'ώ ζορίσω; 'Ακού, λοιπόν: 'Εχω σκοπόν να ζήσω και θα ζήσω!...

ΝΙΟΝΙΟΣ

Τό περιπετειώδες διήγημα του ΜΑΡΙΝΟ

**Ούτε σήμερα,
ούτε ποτέ!**

Βάλτο καλά στο κεφάλι σου, αγαπητή μου: δεν θα παντρευτής τον Τζόννυ, ούτε σήμερα, ούτε ποτέ! Θά σου αρνούμαι πάντα την συγκατάθεσί μου. Κι' αλλοίμονό σου αν μάθω πώς πήγες μαζί του ξύτω κι' από απλή σύμπτωση. "Απ' έδω και κάμποσο καιρό δεν τούς χαιρετώ πιά όλους τούς δικούς σου.

—Μά αν έσύ, πατέρα, τ'άχης με τον πατέρα του, τί φταίει ο γυιός;

—Τους παλιανθρώπους, δεν θέλω ούτε να ακούω να τούς αναφέρουν: άς πάνε στο διάβολο. Κι' έσύ να θυμάσαι ό,τι σου είπα: ούτε σήμερα, ούτε ποτέ.

—Η "Ελενα έκρυψε το πρόσωπό της ανάμεσα στις παλάμες της και έπνιξε τούς λυγμούς που της έκαναν ν' άνεβοκατεβαίνει άνώμαλα πό στήθος της.

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑ

—Ο "Αρνολντ Πέρμπερτον, ο πατέρας της νέας, για μιά στιγμή έφάνηκε κάπως πιο τρυφερός και συμπονετικός, αλλά άμέσως κατέπνιξε αυτό του το συναίσθημα κι' έφυγε, κλείνοντας πίσω του την πόρτα δυνατά. Λίγο άργότερα, άκούστηκε ο θόμβος του αυτοκινήτου, που διέκοψε θιλωπή της μοναχικής σιλλας. Ο κύριος Πέρμπερτον έπήγαινε στην πόλη για δουλειές του, αφήνοντας την κόρη του να κλαίει, πληγωμένη από τα λόγια του κι' από τον βαθύ έρωτά της.

—Πρέπει να παρηγορηθής, "Ελενα — της είπε η μητέρα της σφίγγοντάς την στοργικά στην άγκαλιά της — ξέρεις τον χαρακτήρα του πατέρα σου: είναι άμετάπειστος στις ιδέες του.

—Η νέα σήκωσε το κεφάλι στενάζοντας και πλησίασε στο άνοιχτο παράθυρο. Γύρω από τη βίλλα, ο κήπος, το πάρκο, ή έξοχή, ήσαν έρημα και μουγγά.

—Τί άπελπισία, αυτή ή μοναξιά! είπε με λυπημένη φωνή.

—Ακόμη κι' αυτή του ή ιδέα είναι άναπόδη. Νά

μάς έχη έδω στη μοναξιά, μακριά από τον κόσμο, με μιάν ύπηρετρια κι' έναν ύπηρετή που διαρκώς θρίσκεται έξω... "Αν μάς συνέβαινε ποτέ κανένα άπρόοπτο... Ξέρεις πώς σάν μένωμε μόνες, οι τρείς γυναίκες μερικές φορές με πιάνει ένας άκατανόητος φόβος.

—Μά έχουμε το τηλέφωνο—είπε ή "Ελενα για να δώση θάρρος στη μητέρα της, αλλά χωρίς να τό επιτύχη.

—Η καλή κυρία Πέρμπερτον έκούνησε το γκρίζο κεφάλι της και ξανάρχισε να πλέκει.

—Ετσι περνούσαν οι ώρες σέ μιάν άνέκφραστη λύπη.

Σάν βράδυαζε, το κουδούνι του τηλεφώνου άντηχισε κι' ή κυρία Πέρμπερτον πήρε τό άκουστικό:

—Ποιος έκεί;

—'Εγώ είμαι, ο άνδρας σου. Μή με περιμένετε για τό δείπνο... γιατί θά γυρίσω άργά. Κάποια δουλειά θά με κρατήσει στην πόλη. Μπορείτε να φάτε ήσυχες. Κατάλαβες "Αννα;... Μά τί σάς συμβαίνει έκει; Για τό Θεό, πές μου!

—"Αρνολντ, βοήθεια!... Χανόμαστε! Δυό άνθρωποι με μάσκες δρασκελίζουν αυτή τη στιγμή τό παράθυρο... Είνε όπλισμένοι κι' έμείς είμαστε μόνες... Βοήθεια!... Βοήθεια!...

—Από την άλλη άκρη του τηλεφωνικού σύρματος, σχεδόν άρπαγμένους από τό άκουστικό, ώχρος σάν πτώμα και με τό πρόσωπο ίδρωμένο από την αγωνία, ο κύριος Πέρμπερτον, άν κι' έπιθυμούσε πολύ να τρέξη έξω στον δρόμο, να πηδήσει στο αυτοκίνητό του και να πετάξει κοντά στους δικούς του που έκινδύνευαν, έν τούτοις δεν έβρισκε τη δύναμη να έγκαταλείψη τό άκουστικό, γιατί έννοιωθε την άπελπισμένη άνάγκη ν' άκούη ακόμη τη φωνή της γυναίκας του, να μάθη όπωσδήποτε...

—"Αννα, "Ελενα, για τό νομα του Θεού!... "Απαντήσετε μου!, ικέτευε.

Στό αυτί του όμως έφταναν οι ήχοι θιαστικών βημάτων, κλάματα, άπειλές, "Υ-

στερα δυό πυροβολισμοί, που τούς άκολούθησαν δυό κραυγές. "Αργότερα, άπόλυτη σιωπή.

Μέ την καρδιά σφιγμένη και με τά χέρια σχεδόν κολλημένα στο θολόν, ο κύριος "Αρνολντ έτρεχε με καταπληκτική ταχύτητα προς τη βίλλα του κι' όσο πλησίαζε ή έλπίδα του λιγόστευε, γιατί συλλογιζόταν πώς θά βρισκόταν μπροστά σέ μιάν άνεπανάρθωτη τραγωδία.

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Σέ λίγο άντίκριξε τη βίλλα του, που ξεπετιόταν πιο ψηλά από τη στάση της θλαστήσεως και την είσοδό της στην όποία δεν ύπήρχε όπως πάντα ή γυναίκα του νά τον ύποδεχθή. Μιά νεκρική σιωπή άγκάλιαζε τό κτίριο. Στάθηκε στο κατώφλι για λίγες στιγμές, γιατί είχε πιαστή ή άναπνοή του. "Υστερα άνέβηκε τις σκάλες και θρέθηκε μπροστά σ' ένα φριχτό θέαμα. Καρέκλες άναποδογυρισμένες, βάζα σπασμένα, τό τηλέφωνο ριγμένο κάτω με σπασμένο τό καρδόνι του, κι' άπάνω στο ντιβάνι δυό γυναίκες άκίνητες ένω κοντά τους στο πάτωμα ύπήρχαν κηλίδες αίματος. Πλάι τους ένας νέος προσπαρούσε να τις συνφέρει.

—"Αννα, "Ελενα!, φώναξε ο "Αρνολντ τρικλίζοντας. Πέθαναν;

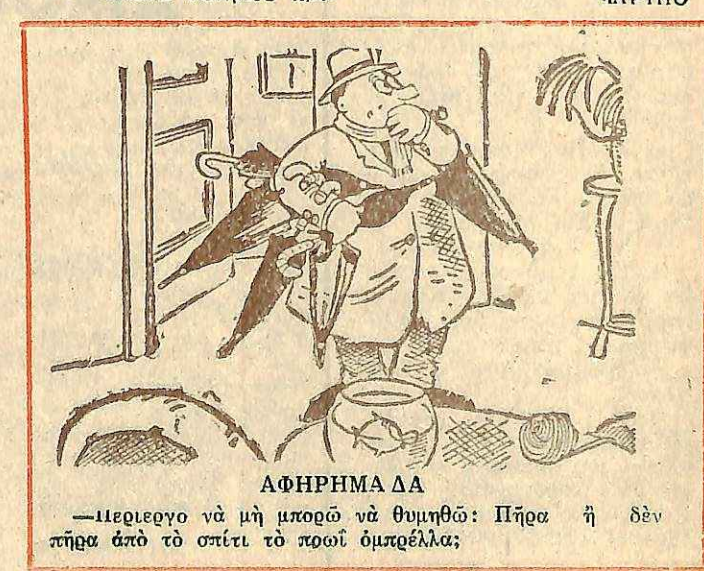
—"Οχι... Ζούν. "Εχουν λιποθυμήσει. Βοηθήστε με,, σάς παρακαλώ.

Μέ ένα πήδημα, ο δυστυχής οίκογενειάρχης θρέθηκε πλάι στον νέο. "Ανεγνώρισε τον Τζόννυ, τον γιό του άσπονδού έχθρου του. Μέσα στην καρδιά του τώρα τό μίσος του τό έκάλυπτε ή χαρά πώς ξαναβρήκε ζωντανές τη γυναίκα του και την κόρη του, που νόμιζε πώς τις έχασε για πάντα.

ΚΑΠΟΙΑ ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ...

—Η "Ελενα συνήλθε πρώτα και ρίχτηκε στην άγκαλιά του πατέρα της.

—"Ω, τί είδαν τά μάτια μας!, είπε. Δυό κακοποιοί, με μάσκες στο πρόσωπο, μπήκαν από τό παράθυρο... Πιστέψαμε πώς είμαστε χανένες, γιατί μόλις δρασκελίσαν τό παράθυρο, ο ένας άπ' αυτούς έτρεξε στο τηλέφωνο κι' ο άλλος ώρμησε έπάνω μου με τό πιστόλι στο χέρι... "Ηθελε να με σκοτώσει, ξέρεις... και θά τώκανε αν δεν παρουσιαζόταν εκείνη τη στιγμή ο Τζόννυ. Με τό πιστόλι στο χέρι... Είμαι ακόμη ζαλισμένη, αλλά θυμάμαι πώς άκουσα δυό πυροβολισμούς και δυό κραυγές... κι' οι δυό κακοποιοί άμέσως έφυγαν από τό ίδιο παράθυρο που μπήκαν, χύνοντας αίμα... Μας έσωσε ο Τζόννυ. Και θά σου όμολογήσω κάτι... "Εβλεπόμαστε κάθε θράδυ κρυφά με τον Τζόννυ κι' άπόψε είχαμε δώσει ραντεβού για να του πω την τελευταία μου άπόφαση. Σκέψου, πατέρα, αν δεν έρχόταν στο ραντεβού του... δεν θά είχες ούτε γυναίκα, αλλά ούτε και κόρη...

ΑΦΗΡΗΜΑ ΔΑ

—Περιεργο να μη μπορώ να θυμηθώ: Πήρα ή δεν πήρα από τό σπίτι τό πρωί όμπρελλά;

τη και ρίχτηκε στην άγκαλιά του πατέρα της.

—"Ω, τί είδαν τά μάτια μας!, είπε. Δυό κακοποιοί, με μάσκες στο πρόσωπο, μπήκαν από τό παράθυρο... Πιστέψαμε πώς είμαστε χανένες, γιατί μόλις δρασκελίσαν τό παράθυρο, ο ένας άπ' αυτούς έτρεξε στο τηλέφωνο κι' ο άλλος ώρμησε έπάνω μου με τό πιστόλι στο χέρι... "Ηθελε να με σκοτώσει, ξέρεις... και θά τώκανε αν δεν παρουσιαζόταν εκείνη τη στιγμή ο Τζόννυ. Με τό πιστόλι στο χέρι... Είμαι ακόμη ζαλισμένη, αλλά θυμάμαι πώς άκουσα δυό πυροβολισμούς και δυό κραυγές... κι' οι δυό κακοποιοί άμέσως έφυγαν από τό ίδιο παράθυρο που μπήκαν, χύνοντας αίμα... Μας έσωσε ο Τζόννυ. Και θά σου όμολογήσω κάτι... "Εβλεπόμαστε κάθε θράδυ κρυφά με τον Τζόννυ κι' άπόψε είχαμε δώσει ραντεβού για να του πω την τελευταία μου άπόφαση. Σκέψου, πατέρα, αν δεν έρχόταν στο ραντεβού του... δεν θά είχες ούτε γυναίκα, αλλά ούτε και κόρη...

—"Αρνολντ έσφιγγε στην άγκαλιά του την κόρη του, τρελλός από εύτυχία.

—Ναι, αγαπητή μου, συγχαίρομαι, θά τον παντρευτής... σοι τό ύποσχομαι, σοι τ' όρκίζομαι...

—"Ενα μήνα άργότερα ή "Ελενα κι' ο Τζόννυ παντρεύονταν.

Ο κύριος Πέρμπερτον όστόσο είχε κάποιαν άμφιβολία: πώς ίσως αυτό τό δράμα να έσηκονοθετήθη άπα τους δυό έρωτευμένους, με την συνεργασία της κυρίας "Αννας, για να τον αναγκάσουν να τούς παντρευθή. "Όπως όδηποτε όμως τώρα δεν τολμούσε να μιλήσει για να μην ταράξη την εύτυχία των παιδιών του.

ΜΑΡΙΝΟ

"Ενα μάθημα πείρας

(Στό θαθούλωμα μιάς κοιλάδος της "Αττικής, μιά ώραία μικρή λίμνη, που σκιάζεται από μεγάλα δένδρα και είναι περικυκλωμένη από καλάμια. "Ενα καθορό ποταμάκι τροφοδοτεί τη λίμνη. "Από τό ποταμάκι αυτό ξεχύνεται ένα άνήσυχο μικρό ποταμόψαρο που άπρόσεκτα προσκρούει έπάνω σ' έναν Κυπρίνο, που μισοκοιμάται μεταξυ ποταμού και λίμνης).

ΤΟ ΠΟΤΑΜΟΨΑΡΟ : — "Ω! παρντόν,, κύριε Κυπρίνε, δεν σάς πρόσεξα!...

Ο ΚΥΠΡΙΝΟΣ (μουρμουρίζοντας): — "Ασφαλώς πρέπει να είσαι πολύ μύωψ, παιδί μου, γιατί μου φαίνεται ότι είμαι τόσο χονδρός, που άπορώ πώς δεν με είδες.

ΠΟΤΑΜΟΨΑΡΟ : — "Ημουν άφηρημένο,

Ο ΚΥΠΡΙΝΟΣ : — Μιά τέτοια άφηρημάδα όμως μπορεί να σ' όδηγήσει κατ' ευθείαν μέσ' στο στόμα καμμιιάς πέστροφας.

ΤΟ ΠΟΤΑΜΟΨΑΡΟ (τράμοντας) : — "Εχετε δίκιο. "Αλλοτε θά είμαι προσεκτικότερο.

Ο ΚΥΠΡΙΝΟΣ (άποφθεγματικά) : — Και άλλοτε θά είσαι τό ίδιο άφηρημένο, γιατί αυτό είναι το χαρακτήρας σου. Κι' έξηγώ μόνος μου, γιατί οι "Αλθούρνοι — όπως σάς όνομάζουν οι άνθρωποι, — μένουν πάντα μικροί.

ΤΟ ΠΟΤΑΜΟΨΑΡΟ : — Και γιατί αυτό, κύριε Κυπρίνε;

Ο ΚΥΠΡΙΝΟΣ (σκληρά) : — Διότι δεν έχουν τον καιρό να μεγαλώσουν. Τρώνονται από πρίν. Χλάπ! Χλάπ!

ΤΟ ΠΟΤΑΜΟΨΑΡΟ : — Τότε έσεις, που είσθε τόσο μεγαλόσωμοι, είσθε πολύ γέρος;

Ο ΚΥΠΡΙΝΟΣ : — Δεν έβρω άκριβώς, γιατί έδω δεν έχωμε ήμερολόγια, αλλά θάμαι ως εκατόν πενήντα χρόνων.

ΤΟ ΠΟΤΑΜΟΨΑΡΟ (με θαυμασμό) : — Μπράβο! Και δεν σάς συνέβη ποτέ κανένα δυσάρεστο;

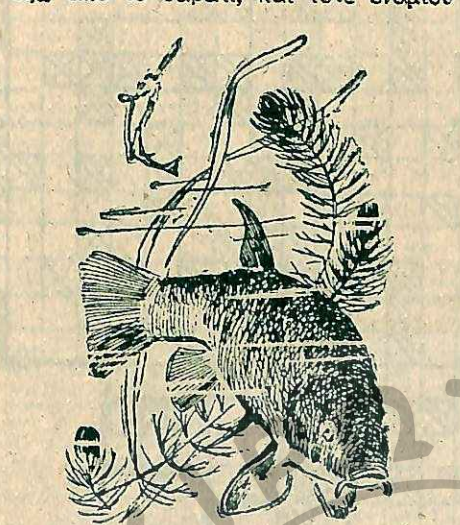
Ο ΚΥΠΡΙΝΟΣ (με σοβαρότητα) : — "Εμένα, που με θέλεις, είχα ψαρευθή, και ή άπόδειξίς είναι αυτός ο κρίκος που έχω στη μύτη μου.

ΤΟ ΠΟΤΑΜΟΨΑΡΟ : — "Ω, διηγήθητε μου τό, κύριε Κυπρίνε.

Ο ΚΥΠΡΙΝΟΣ : — "Ημουν νεαρώτατος, ένας Κυπρινάκος χωρίς καμμιά πείρα, ίσως νάμουνα δυό ή τριών χρόνων, όταν άδειασαν αυτή τη λίμνη. Μαζί με όλα τ' άλλα τ' άψάρια, έσύρθηκα σ' ένα θαθού αλάκι, χωρισμένο σέ μικρά τμήματα με καλωματώ πλέγματα. "Εκει, οι άνθρωποι με έπιασαν με τά χέρια.

ΤΟ ΠΟΤΑΜΟΨΑΡΟ : — Τι φρικτή λοτορία!

Ο ΚΥΠΡΙΝΟΣ : — Τότε οι άνθρωποι δεν ήσαν ντυμένοι όπως σήμερα, αλλά φορούσαν κάτι άλλου είδους ρούχα. "Ενας άπ' αυτούς έφερε ένα θαρέλι γεμάτο νερό και μ' έρριξε μέσα μαζί με τ' άλλα ψάρια. Μας έξήτασε προσεκτικά δια και, δείχνοντάς με με τό δάχτυλο, έπρόφερε κάτι λόγια που δεν τά κατάλαβα. Μ' έβγαλε έξω από τό θαρέλι, και τότε ένόμισα

ότι είχε φθάσει ή τελευταία μου στιγμή...

ΤΟ ΠΟΤΑΜΟΨΑΡΟ : — Αυτό είναι φοβερό!

Ο ΚΥΠΡΙΝΟΣ : — Και νά, πού, άπλούστατα, δεν μούκαμε τίποτ' άλλο, παρά μού πέρασε τον κρίκο αυτόν μέσα στη μύτη και με πέταξε μέσα σ' ένα ιχθυοτροφείο. Για κάμποσον καιρό έχασα την άναπνοή μου. "Εμεινα άρκετες έβδομάδες κάπως περιωρισμένος και, μιάν ώραίαν πρώτα, με μετέφεραν στη λίμνη αυτή που είχε ξαναγεμισθή.

ΤΟ ΠΟΤΑΜΟΨΑΡΟ : — "Ωστε έξφυγες μιά χαρά!

Ο ΚΥΠΡΙΝΟΣ : — "Ασφαλώς. Τώρα όμως, διδαγμένος από την πείρα, έχω πάρει όλα μου τά μέτρα. "Εφ' όσον έβρω ότι κάθε πέντε ή έξη χρόνια άδειάζουν τη λίμνη, καταφεύγω σ' έναν θαθού θόρβορο, κρύβομαι και περιμένο ύπομονετικά ώσπου να ξανάρθη τό νερό.

ΤΟ ΠΟΤΑΜΟΨΑΡΟ : — Κύριε Κυπρίνε, θά κάμω κι' έγώ όπως κι' έσεις, γιατί κι' έγώ θέλω να ζήσω καμμιά εκατοστή χρόνια.

Ο ΚΥΠΡΙΝΟΣ : — Πολύ σπάνια ή νεότης έπωφελήθη από την πείρα των ηλικιωμένων.

ΤΟ ΠΟΤΑΜΟΨΑΡΟ : — "Ω! θά ήθε. "Εάν έχετε την καλωσύνη να με συμβουλευέστε, θ' άκολουθήσω τις συμβουλές σας άκριβέστατα.

Ο ΚΥΠΡΙΝΟΣ (κουνώντας τό κεφάλι) : — "Αμφιβάλλω.

ΤΟ ΠΟΤΑΜΟΨΑΡΟ (σκιντώντας άπό χαρά) : — Κύριε Κυπρίνε, κύριε Κυπρίνε, κυττάξτε τό μικρό αυτό ώραίο σκουληκάκι, που στριφογυρίζει κοντά μας, δεν θέλετε να τό δοκιμάσετε;

Ο ΚΥΠΡΙΝΟΣ : — Σ' εύχαριστώ πολύ. "Αποφεύγω αυτά τά τυχαία δώρα.

ΤΟ ΠΟΤΑΜΟΨΑΡΟ (κάπως περιφρονητικά) : — Δεν πιστεύω να φοβάστε άπό ένα τόσο δά σκουληκάκι που μπορούμε να τό κάνωμε μιά μπουκιά!

Ο ΚΥΠΡΙΝΟΣ : — Ποτέ δεν ξέρομε τί κρύβει ένας εύκολόπιαστος άποικος.

ΤΟ ΠΟΤΑΜΟΨΑΡΟ (χλευαστικά) : — "Εγώ δεν πολυεξετάζω τά πρόγμματα.

Ο ΚΥΠΡΙΝΟΣ : — Πρόσεξε, μικρέ μου! Φυλάξου!

ΤΟ ΠΟΤΑΜΟΨΑΡΟ (μέσα του) : — "Ασφαλώς αυτός ο γέρο Κυπρίνος μωρολογεί. Κι' αυτό είναι φυσικό στα εκατόν πενήντα χρόνια του. "Αν άκούει κανείς τούς ηλικιωμένους, ποτέ του δεν θάκανε τίποτε τό ευχάριστο και ποτέ δεν θά δοκίμαζε έναν γευστικό μεζέ.

(Τό ποταμόψαρο όρμα και καταβροχίζει τό σκουληκι, πού... είναι γαντζωμένο έπάνω σ' ένα άγκίστρι. Τό άγκίστρι μπηγεται στο λαρύγγι του).

ΤΟ ΠΟΤΑΜΟΨΑΡΟ (πνιγμένο) : — Βοήθεια! Βοήθ...

(Ταχύτατα ή πετονιά τραβιέται. Τό ποταμόψαρο έχει βγή έξω από τό νερό και πάει να συναντήσει τ' άλλα ψάρια μέσα στο καλάθι ενός ψαρά).

Ο ΚΥΠΡΙΝΟΣ (βουτώντας θαθύτερα μέσα στη λίμνη) : — Νά, τί θά πη νά μην άκούη κανείς τις συμβουλές ενός πεπειραμένου...

(Διασκευή ΕΠΗΣ)

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΠΕΣΙΜΟ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ

—Ο προϊστάμενος.—"Αργήσες μιά ώρα νάρθης στο γραφείο.

—Ο μικρός υπάλληλος.—"Επείσα από τις σκάλες, κύριε.

—Ο προϊστάμενος.—Και έκαμες μιά ώρα να πέσης από τις σκάλες;

ΟΤΙ ΔΙΑΔΟΥΕΙΤΕΙ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡ. 40

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ και ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Θεός της αρχαίας ελληνικής θρησκείας.— Έποχή κατά την οποία αναγεννάται η φύσις.
2) Δύο φωνήεντα από την λέ-

πρωτομάρτυς.— Ό εισπνέων τον καπνόν ανημέμων σιγαρέτων, πούρων κλπ.— Δίφθογγος.
10) Στρατιωτικόν παράγγελμα.— Χρονικόν διάστημα.
11) Χρονικόν διάστημα... δέ-

17) Όπως, καθώς.— Άσπιλος, αμόλυντος.— Η κατάσταση του περιπεσόντος εις νάρκην, ύπνος θαύτατος και συνεχής.— Άρ- θρον πληθυντικός.
18) Είδος ύποδονίου έκρηκτ

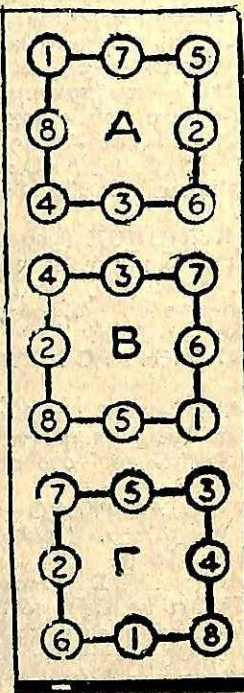
πικόν και χρονικόν επίρρημα.
Άποστολεύς:

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
Μπίρκετ—Έλ—Σάμπ (Αιγύπτου)

Αι λύσεις τού προηγούμενου

ΑΡΙΘΜΟΙ

Το κατωτέρω δημοσιεύμενο κλισέ σας δεικνύει καθαρά πώς έπρεπε να τοποθετηθούν οι αριθ-

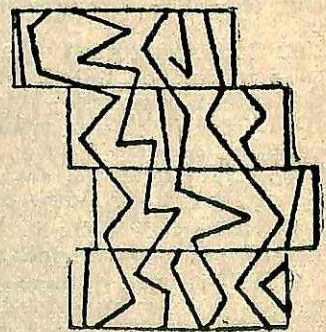
μοί για να φθάσετε στα τρία ζη-τούμενα αποτελέσματα.

Σύνολον αριθμών έκαστης πλευ-ράς:

το τετραγώνου Α: «13»
το τετραγώνου Β: «14»
το τετραγώνου Γ: «15»

ΣΥΝΑΡΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Η εικόνα σας δεικνύει πώς έ-πρεπε να τοποθετηθούν τα διάφο-ρα τεμάχια, εις τρόπον ώστε οι

τέσσαρες κεκαμμένες γραμμές να διασχίζουν και τα τέσσαρα όρθο-γώνια.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 39ου

Οριζοντίως

1) ΟΔΗΓΩ, 2) ΣΑΦΗΣ—ΛΑ-

ΘΡΑ, 3) ΑΝΑΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΟΣ
4) ΗΛΙΟΣ—ΩΡΙΩΝ, 5) ΑΝΟΙΑ
—ΑΝΩ—ΙΛΙΩΝ, 6) ΑΓΟΡΑ.
7) ΑΡΩΜΑ—ΩΜΑ—ΠΟΝΟΣ.
8) ΛΥΚΟΣ—ΑΓΝΟΣ, 9) ΑΝ-
ΘΥΠΟΠΛΟΙΑΡΧΟΣ, 10) ΣΩ-
ΣΤΑ—ΑΔΑΗΣ, 11) ΣΟΛΩΝ.

Καθέτως

1) ΑΘΗΝΑ—ΑΒΑΝΑ, 2)
ΣΚΑΦΗ—ΟΡΩ—ΛΑΘΟΣ,
3) ΦΑΛΑΙΝΑ—ΑΣΚΕΠΗΣ, 4)
ΟΠΗ—ΤΙΣ, 5) ΣΥΡΟΣ—Α-
ΓΩ—ΣΑΠΙΑ, 6) ΟΝΟΜΑ, 7)
ΛΑΜΠΩ—ΩΡΑ—ΑΠΟΡΑ, 8)
ΩΡΑ—ΔΕΝ, 9) ΘΗΤΕΙΑΙ
—ΠΕΝΤΑΡΑ, 10) ΑΣΚΩΝ—
ΟΝ—ΣΑΧΗΣ, 11) ΣΑΠΩΝ
—ΣΕΛΙΣ.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 39ου

Οριζοντίως

1) ΕΛΛΑΣ—ΚΑΒΟΣ, 2)
ΙΩΝ—ΤΗΣ, 3) ΠΟΤΑΜΙ—Α-
ΤΑΣΙΑ, 4) ΤΙΣ—ΛΑΝ, 5) ΙΑ-
ΤΡΙΚΗ, 6) ΟΙΣ, 7) ΠΕΡΙΣΙ-
ΚΑ, 8) ΕΤΙΒΑΝ, 9) ΑΠΟΡΙΑ
—ΑΙΤΗΜΑ, 10) ΟΡΑ—ΑΤΕ,
11) ΚΡΑΜΑ—ΠΡΑΓΑ.

Καθέτως

1) ΗΛΙΟΣ—ΣΠΟΡΑ, 2)
ΛΩΤ—ΟΚΑ, 3) ΚΑΝΑΤ—ΠΕ-
ΡΑΜΑ, 4) ΜΙΑ—ΕΤΙ, 5) Ι-
ΣΤΟΡΙΑ, 6) ΡΙΣ, 7) ΑΛΙΣΙ-
ΒΑ, 8) ΤΑΚ—ΚΑΙ, 9) ΚΑΤΑ-
ΝΗ—ΑΝΤΑΡΑ, 10) ΒΗΣ
—ΗΤΑ, 11) ΔΟΣΙΣ—ΩΜΕΓΑ.

ΚΥΡΙΑΙ ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Όταν αγοράζετε τας γνω-στάς Γερμανικάς Βαφάς Φο-ρεμάτων «ARTI» προσέχετε το πακετίδιον που σας δι-δούν ν' αναγράφη την παγ-κοσίμου φήμης Γερμανική μάρκα

ARTI

διότι ούτω και μόνον θα ελ-σθε βεβαία ότι αγοράσατε γνήσιαν Γερμανικήν βαφήν μάρκας «ARTI». Μόνον αι βαφαί μάρκας «ARTI» εινε γνήσιαι Γερμανικαί και έρ-χονται απ' ευθείας εκ Γερ-μανίας εντός κλειστών πα-κετιδίων. Όλοι αι άλλα βα-φαί, αι σήμερον διαφημιζό-μεναι ως δήθεν παγκοσίμου φήμης και με ξενόφωνες μάρκες χωρίς όμως ν' ανα-φέρουν ότι ειναι Γερμα-νικαί, δεν ειναι όχι μόνον Γερμανικαί βαφαί, αλλά ου-δέ καν ευρωπαϊκαί.

Συνεπώς προσέχετε, το πακετίδιον που σας δίδουν ν' αναγράφη την γνωστήν μάρκαν «ARTI», άλλως να μη το δέχεσθε.

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟ ΜΟΔΕΡΝΟ
ΓΕΩΡΓ. Κ. ΘΕΟΦΙΛΟΠΟΥΛΟΥ
Ράπτονται και γυναικεία Ταγιέρ
εις τιμάς άσυναγωνίστους
ΑΙΟΛΟΥ 105 (ΧΑΥΤΕΙΑ) ΑΡΙΘ. ΔΩΜΑΤΙΟΥ 7
ΑΘΗΝΑΙ

Για να γνωρίσετε τον χαρακτήρα σας

Αι επιστολαί που θα απευθύνονται «Πρός την Γραφολόγον» του «Θησαυρού» (Λευκάριος 19, Αθήνας), πρέπει να περιέχουν σα-φή και συγκεκριμένα ερωτήματα. Έάν η συμβουλή ζητητά δι' άλλο πρόσωπον και όχι για τον γράφοντα, πρέπει απαραίτητως να περιέχεται και ένα απόκομμα επιστολής ή σημειώματός του. Προσέξτε όμως: Όταν καθίσετε να γράψετε, προσπαθήστε να είσθε έντελώς φυσικοί. Μην επιτιθεσθε ή να μνησθε αυτόν ή εκείνον τον χαρακτήρα, γιατί αυτό θα σας ελάττω χωρίς να σας ωφέληση σε τίποτε. Το σημείον αυτό εινε κεφαλαιώδες. Απαραίτητως επίσης πρέπει να περιέγεται στην επιστολή σας το ψευδώνυμον υπό όποιον θέλετε να σας απαντήσωμε. Έκάστη επιστολή πρέπει να συνοδεύεται και από πέντε δραχ.

εις γραμματόσημα, δι' έκαστην απάντησιν.

ΝΤΑΝΙΕΛ ΝΤΑΡΙΕ, Λά ρ ι ν

α α ν.— Είσθε ένας χαρακτήρ άτολμος, τρυφερός και άρεσκεισθε στην εύθυμη και εύκολη ζωή. Έν θουσιάζεσθε πολύ εύκολα άλλα άπογοητεύεσθε με την ίδια εύκο-λία. Έχετε μέσα σας το αισθη-μα της τάξεως και της φιλοκα-λίας και αυτό θα σας προσφύλαξη από πολλὰς περιπετειάς εις την ζωήν. Εις τας σχέσεις και τας φιλίας σας έχετε κάποιαν φυσί-κην αδεξιότητα, η οποία όμως σας κάνει περισσότερο συμπάθη-τικην και έλκυστικην. Αισθημα-τικώς θα γνωρίσετε ζωηρούς έ-ρωτας και αισθήματα έσας και παράφορα. Θα θραυδίσετε όμως να πανδρευθήτε. Τελικώς, θα συ-νάψετε πλούσιον γάμον και θα εύτυχήσετε.

ΤΕΡΨΙΝ.— 1) Όχι, διότι έ-νεργείτε άπερίσκεπτα και χωρίς σύστημα. 2) Το περιβάλλον μέσα εις το οποίον ζήτε δεν σας συμ-παθεί. Η έλλειψις όμως συμπα-θείας δεν φθάνει μέχρι μίσους και έχθρότητος. 3) Νά μου στεί-λετε μίαν επιστολήν ή σημείωμα αυτού του προσώπου. 4) Δεν σκέ-πτεσθε με την λογικήν. Παρασύ-ρεσθε από τα συναισθηματά σας. Η θέλησις σας έρρισκεται στην στιγμην εις μίαν επικίνδυνον καμχήν. Προσέξτε.

ΡΟΔΟΝ Τ' ΑΠΡΙΛΗ.— 1) Σας διακρίνει η θιασότης και πρωτίστως η άκαταστασία. Θέλε-τε να τελειώνετε γρήγορα και να δίδετε μίαν κατάληξιν σ' όλα. Σας συμβουλεύω να περιμένετε, διότι θα μεταμελήθητε άργότερα.

2) Βλέπω έκτίμησιν και μίαν μι-κράν συμπάθειαν. Όχι όμως ά-γάπην. Οι άνθρωποι του χαρα-κτήρος του δεν άφοσιώνονται πο-τέ έντελώς. 3) Ναι, αλλά δεν σας συμπαθούν. Προκαλείτε την δυσπιστίαν, χωρίς και σεις να το θέλετε.

ΑΥΡΑΝ ΤΟΥ ΙΟΝΙΟΥ.— 1) Η πρόσδος σας θα εινε πολύ με-τρια και άπωσθηποτε, θα παρα-μένετε εις χαμηλά επίπεδα. Δεν έλέπω καμμίαν πιθανότητα διά να θρήτε τον δρόμον να προσέ-υστε πραγματικά και να διακρι-θίτε. 2) Ναι. Αι συνέπειαι δεν θα εινε τόσο μεγάλαι όσον φο-

ΒΙΟΛΕΤΤΑΝ.— Ό χαρακτήρ σας προδίδει πολλήν άσυναρτη-σίαν, άτολμιαν και δυστροπίαν. Δεν εύχαριστείτε με τίποτε και γκρινιάζεται διαρκώς χωρίς λό-γον. Ζηλοτυπεί εύκολα και σπε-ρχομεσθε με το παραμικρόν,

Και σεις η ίδια δεν μπορείτε πολ-λές φορές να ξεχωρίσετε τα αϊ-σθηματά σας. Όλα αυτά έπηρεά-ζουν δυσμενώς το μέλλον σας. Ό φίλος σας εινε άνθρωπος άνοι-κτοκαρδός, ήρεμος και ήμελος χαρακτήρος. Αλλά άσταθής εις τας ενεργείας του και χωρίς με-γάλην θρασύτητα. Το ύψος ήλικικόν στάδιον θα του έταίριαζε περισσότερον. Σύντομον γάμον δεν έλέπω.

ΙΣΑΒΕΛΛΑΝ Ψ.— Βλέπετα άρκετά καλά τον χαρακτήρα σας. Σε όσα μου γράφετε προσθέτω και τα έξης: Είσθε δυστροπος και δυσκολοπλησίastos. Δεν δημιουργ-είτε γύρω σας την συμπάθειαν και πολύ όλιγοτέρον μίαν πραγ-ματικήν φιλίαν, διότι παραμένετε κλεισμένοι εις τον εαυτόν σας. Αι όνειροπολήσεις σας σας άπο-μακρύνουν από την ζωήν και δεν σας παρουσιάζουν την πραγματι-κήν της όψιν. Προσγειωθείτε πε-ρισσότερον. Παρ' όλα αυτά, αι σθηματικώς είσθε ψυχρά και ά-διάφορος, διότι ζήτε πάντοτε με-σα εις τα σύννεφα. Σε όσον αϊ-σθημα δεν έλέπω προς το παρόν. Μερικά φέρετε χωρίς σημασίαν και συνέχειαν. Ένας φλογερός έρωας θα σας όδηγήσιν εις τον γά-μον και την εύτυχίαν, άλλα πολύ άργότερα.

ΑΝΑΡΕΑΝ.— Μεγάλη άτολ-μία και αδεξιότης. Παντελής έλ-λειψις πρωτοβουλίας. Έχετε ά-νάγκην να χειραγωγηθήτε ακόμη εις την ζωήν. Ματαιοδόξια και διάθεσις προς επίδειξιν, καμμία όμως σοβαρά προσπάθεια. Έλ-λειψις θέλησεως. Μεγάλη εύαισθη-σία και τρυφερότης. Ό χαρα-κτήρ σας θα σταθεροποιηθή όμως άργότερα, άλλα πρέπει σ' αυτό να συμβάλετε και σεις.

ΦΑΙΔΡΑΝ.— Εύαισθησίαν και τρυφερότητα. Ό χαρακτήρ σας εινε όμως στενόχωρος και πει-σιμων. Θέλετε όλα να γίνονται ό-πως επιθυμείτε και ύποφερετε ό-ταν σας δυσχεραστούν, χωρίς ό-μως να έκδηλώνεσθε. Τα αισθη-ματά σας εινε άναστα και τρυφε-ρά και θα σας όδηγήσουν εις με-γάλους έρωτας. Βλέπω την ζω-ήν σας πολύ εύτυχισμένην και με άρκετά χρήματα, που θα σας έ-πιτρέψουν να ικανοποιηθήτε τας επιθυμίας σας.

ΒΕΡΑΝ.— Χαρακτήρ θερμός, τρυφερός και εύαισθητός. Άπο-σιώνεσθε με μεγάλην εύκολίαν. Τα αισθηματά σας έχουν ένα φυ-σικόν πλούτον και μίαν ώραϊαν διαφώνιαν. Δεν κατατρίβεσθε εις λεπτομερείας και άποστρέφεσθε κάθε τι που σας φαίνεται ύποπτον και σκετεινόν. Την ζωήν θα την άντιμετωπίσετε με άρκετον θάρ-ρος και πολύ γρήγορα θα θρήτε τον δρόμον προς την εύτυχίαν. Πρέπει όμως να συγκρατήτε πε-ρισσότερον τας έκδηλώσεις σας, διότι δεν θα συναντήσετε πάντο-τε την ειλικρίνειαν. Η φιλαρέ-σκεια σας εινε μετρημένη και σά-βαρη, πράγμα που έπαύσκει την φυσικήν γοητείαν σας.

ΑΥΓΗΝ.— Ό χαρακτήρ σας εινε εύαισθητός, τρυφερός και ά-νειροπόλος. Παρασύρεσθε πολύ εύκολα από τα αισθηματά σας και δεν άφίνετε το λογικόν σας να άντιδράσθι. Τα αισθηματά σας έχουν άλλωστε κάποιαν άσυναρ-τησίαν και δι' αυτό δεν ικανοποι-είσθε εύκολα. Θα δοκιμάσετε φιλο-γερούς έρωτας εις την ζωήν και θα άφοσιωθήτε με μεγάλην ειλι-κρίνειαν και πάθος. Ό γάμος σας θραυδίσει.

Ι. Χ. Ε., Πά τ ρ α ς. 1) Το πάθος σας εινε μεγαλύτερον από το δίκον της. Θα ν' έξυμπερευ-σαστε περισσότερο αν μου έστέλ-νατε ένα σημείωμα ή τούρον προσέχιν δεν έλέπω. 2) Η εύτυ-χία σας θα έξαρτηθή από τον δρόμον τον οποίον θα ακολουθή-σετε. Αύτην την στιγμην τα αϊ-σθηματά σας κυριαρχούν και σας όδηγούν εις πολλάς ειαδιότηας. Καταστήσατε ήρεμότερος τας σχέσεις με το περιβάλλον σας και θέστε κάποιον πραγμόν εις την μαχητικήν διάθεσιν που σας διακρίνει. 3) Δεν έλέπω άμεσον μεταβολήν εις καταστάσεώς σας. Προσέξτε μήπως κάμετε καμμίαν

ς «ΥΙΟΣ» (συνεχόμενα).—Μου σικός φθόγγος.

3) Ό παρειριακόμενος που.— Ό πατήρ του άρπάξαντος το χρυ-σάκαλλον βέρας (σημειώσατε ότι τα γράμματα του όνόματος του υιού άρκοϋν για να αποτελέσουν το όνομα του πατρός).

4) Δίφθογγος.— Η συντροφία αυτής εινε λίαν εύχάριστη εις έναν νέον.— Κτητική άντωνυμία ε' προσώπου.

5) Άρχαϊον άμυντικόν όπλον, νυν δε μέσον προστασίας.— Φαν-ταστική μορφή περί ης πιστεύε-ται ότι έμπνέει τους ποητάς.— Η χρησιμοποίησις μιάς τών πέντε αίσθησεων.

6) Έκαστον τών σκληρών με-ρών έξ άν άρτρίζεται ο σκελε-τός των ανθρώπων και τών ζώων (γενική).— Η μήτηρ του έξηγη-σαντος τα όνειρα του Φαραώ.

7) Χόρτον, γράσιδι, χλόη προς τροφήν κτηνών.— Ασαφέ-στατος και εύρυχωρότατος λιμνής της Κρήτης.— Άλογο.

8) Υιός του Πριάμου και αϊτι-ας του Τρωϊκού πολέμου.— Μέγα εις έκτασιν εύρωπαϊκόν κράτος.

9) Άρθρον (πληθυντικός).— Ό

γαν έτών.— Κατοικίδιον ζώον, συνήθως άόρατον και λίαν ένοχλι-τικόν.— Όρος επί του όπολου μετεμορφώθη ο Κύριος.— Τοπι-κόν έπίρρημα.— Η άνδοχος στην δημοτική.

12) Ύγρον άπαραίτητον εις τον άνθρωπον, άπόδειξις ότι του εινε αδύνατον να ζήσθι σε μίαν έ-ρημο.— Η ιδιόζουσα γεύσις, το εύγευστον.— Μικρόν δάσος κυρί-ως τεχνητόν.— Δύο όμοια πρό-σωπα ή πράγματα θεωρούμενα ως έναίον σύνολον.

13) Μέγας έλληνικός λιμνής της Θεσσαλίας με άξιόλογον έιο-μηνίαν.

14) Θεός της αρχαίας ελληνι-κής θρησκείας.— Πληγών διά τών όδόντων.— Πολύ, χυδην λα-ός, συρφετός.— Το αίσθανόμεθα άκριβώς την έποχην αυτή (δημο-τική).

15) Τα έδάφη αυτής καλύ-πτουν μέσα μέρος της ύφης.— Σύνδεσμος συμπερασματικός.— Ίσρατικόν ένδυμα.— Μία τών πέντε αίσθησεων.— Έγχερέουσι τινα σφοδρώς, ποθή το κακόν αυ-τού.

16) Το όργανον μέδς τών πέν-τε αίσθησεων.— Νήσος του Αι-γίου, εκ τών Δωδεκανήσιων Πα-τρύς του έπιφανέστου Έλληνος Ιατρού της αρχαιότητος.

κής συσκευής άναφλεγόμενης εϋ-θύς ως προσκρούσθι επί αυτής πλοίων ή άλλο τι σώμα.— Την φο-ρούν οι γυναίκες τών χειμών.

19) Μηδ' ένός έξαιρουμένου.— Άπαλλάσσω από κινδύνου, από φόβου, καταστροφής ή θανάτου (Αόριστος).— Σύμφωνον του έλ-ληνικού άλφαθήτου.

20) Οι κάτοικοι αρχαίας πό-λεως της Μικράς Ασίας, παρά την εισόδον του Έλλησπόντου.— Θέρμη, ζέσις, όρμη (μεταφορική σημασία).

21) Εις τών λαμπροτέρων ά-στερισμών, κείμενος επί του Ιση-μεριού.— Μάθημα τραγουδιού.— Κινηματογραφικόν έργον της προπαρελθούσης και παρελθούσης έβδομάδος φέρει το όνομα κολοσ-σιαίου έργου της Αιγύπτου.

22) Το κέντρος εις την άγγλι-κήν.— Προφήτης της Παλαιάς Δια-θήκης.— Μόριον ύποθετικόν.

23) Όροσειρά της Βουλγαρί-ας.— Κτίριον χρησιμεύον ίδίως διά κατοικίαν.

24) α' και γ' πρόσωπον του παρατακτικού του ρήματος είμι.— Άγγλος σύγχρονος συγγραφέας, τιμηθείς διά του θραβείου Νό-μπελ, το μικρόν του όνομα εινε Βερνάρδος.

25) Μόριον θεβαϊωτικόν.— Τα-

ἀπερίσκεψτον. 4) Χρήματα θά εἰ-
σέλθουν ἀργότερα καί ἀρκεῖται.
5) Θά ζητήσῃ ἀρκετά διά τήν εὐ-
τυχίαν. Τό τέλος σας θά εἶνε
βίαιον καί αἰώνιον.

Α. Ω., Β. Δ. ο. ν.— Ἡ κατά-
στασις σας θά μεταβληθῇ ἐξ ὁ-
λοκλήρου μετά τόν τριακοστόν.
Γάμον σύντομον δέν βλέπω. Ἡ
πρόδοξός σας θά εἶνε μετρημένη
καί ἥμερος. Τά αἰσθήματα σας
δέν πολύ θερμά, πάντως ὅμως εἰ-
λικρινῆ. Θά εὐρεῖτε πληρῶς ἀντα-
πόκρισιν εἰς αὐτό. Χρήματα θά
ἀποκτήσῃτε μέ τήν παροδόν των
ἐτών, ἀλλ' ὄχι πολλά. Πρέπει νά
ἐνισχύσετε τήν θέλησιν καί τήν
πρωτοβουλίαν σας καί νά βάλε-
τε κάποιαν τάξιν καί ρυθμόν εἰς
τάς προσπάθειάς σας. Ἡ φιλί-
ας εἶνε ναρκητική βίαιος καί
στενόχωρος. Ἀρκετά ζηλότυπος,
ἀλλά κατά βάθος τρυφερά καί
εὐαίσθητος. Ἐς τήν ζωὴν θά γνῶ-
ρίσῃ πολλὰς περιπετειάς καί συ-
χνάς μεταλλάξεις τῆς τύχης. Ὁ
γάμος θά ῥοδώνει ἀρκετά. Θά
παρρησιεύσῃ ὅμως τὸν ἄνθρωπον
ποῦ ἀναπαύει καί θά τοῦ ἀποσπῇ
μέ εὐκρίνειαν. Χρήματα μέτρια.

ΛΑΧΤΑΡΑΝ.— Χαρακτήρ πολὺ
ἀναισθητός, με συχνὰς μεταλλά-
ξεις καί καπρίτσια. Δέν ξεχωρί-
ζετὲς εὐκολὰ τὰ αἰσθήματα καί
τὰς ἐκδηλώσεις. Αὐτὸ αὐτὸν
στερεῖ ἀπὸ πολλὰς ἀπολαύσεις
τῆς ζωῆς. Προκαλεῖτε τὴν συμπα-
θείαν, ἀλλὰ δέν μπορεῖτε νά συγ-
κρατήσῃτε ἐν αἰσθηματῶν πόν-
τοις, διότι διακρίνετε πολὺ καί
θέλετε νά τὸν ἀπολαύσετε ἀμέ-
σως. Γάμον θά συνάψετε καλὸν
καί εὐτυχῆ καί θά ἐξασκήσετε
μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ συζύ-
γου σας. Χρήματα ὅμως δέν θά
ἀποκτήσῃτε πολλὰ. Ὑποψιάζεσθε
τοὺς πάντας καί νομίζετε ὅτι σὰς
ἐχθρεύονται. Εἰς τὴν πραγματικὴν
τῆτα ὅμως δέν συμβαίνει αὐτό.

Ὁ φίλος σας εἶνε ἐνός εὐαίσθη-
τος χαρακτήρ, ἀλλὰ πολὺ ἀδέξιο-
ς καί ἀτόμος. Θά ῥοδωνῇ πολὺ
νὰ προσδεῖσθαι καί με τὴν ἰδί-
αν ἐραδύτητα θά προχωρήσῃ εἰς
ὅλην τὴν ζωὴν. Αἰσθήματα
ὄχι θερμά. Φαντασία νοσηρὰ καί
ἀκατάστατος. Μεταλογολικὴ διά-
θεσις.

ΝΙΛΣ Π.— Εὐτυχῶς ξέρετε ἀρ-
κετὰ καλὰ τὸν χαρακτήρα σας.
Ἡ ἀτομία καί ἡ δειλία εἶνε φυ-
σικὴ εἰς τὸν χαρακτήρα σας καί
πολὺ φοβόμην ὅτι δέν θά μπορέ-
σετε νά διαβῶθῃτε, διότι ζήτε
πάντοτε ἐξω ἀπὸ τὴν πραγματι-
κότητα. Μέσα ἀπὸ τὰς γραμμὰς
σας διακρίνω τὰς καλλιτεχνικάς
σας διαθέσεις. Ἐν τούτοις δέν
πρέπει ν' ἀποτελέσουν τὴν κυρί-
αν ἀπασχολήσιν σας, διότι δέν
εἶναι ἐπὶ τὸ ἀπαιτούμενον θάρρος
διὰ ν' ἀντιμετωπίζετε τὴν ζωὴν.

Ἡ θέλησίς σας εἶνε πολὺ ἀσθε-
νής καί πολλὰς φορές ἀνυπαρ-
κτος. Παρασυρθεσθε πάντοτε ἀπὸ
τὰς αἰσθήματα καί τὰς ἐντυπώ-
σεις τῆς στιγμῆς καί δέν βασά-
ζετε τίποτε εἰς τὸ μυαλό σας.
Φεληήν οὕτως δέν θά σὰς ὠ-
στούσιν, διότι θά σὰς περιορίσῃ
ἐν τὴν ρουτίαν καί δέν θά σὰς
ἀφαιρῇ νὰ προχωρήσῃτε καθόλου.

Αἱ ἐκδηλώσεις τῆς φιλίας σας εἰ-
λον αἰσθηματικὰς ἐκ μέρους της.
Ἐ-
τε τὴν ἀδυναμίαν νὰ τῆς δεῖξε-
τε καὶ καλὰ καὶ πολὺ χαρακτή-
ρως ἐπιδράει περισσότερο ἀπὸ
ὅ,τι ποτε. Σὰς κυβερνᾷ σχε-
μαίνων. Εἶναι πολὺ θερμὴ, παρὰ
ἐνὸς σείει εἰσοθε περισσότερον αἰ-
σθημάτων. Ἐπὶ πλέον εἰς τὴν
ἐξοδόν, θά κατορθώσῃτε καί πολὺ
τοποκηρύξετε.

ΑΝΘΩΣ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ.— Χα-
ρακτήρ ἀστάτος, εὐαίσθητος ὅμως
καὶ καλὸς κατὰ βάθος. Ἀρκετά
σὰς εἰς τὰς ἀνευροτολήσεις καί
τὰς περιπετείας. Τὸ παράδοξόν
διατερεῖται νοσηρὰ ἀσκήσιν καί
ἐν τῇ πλάσειν νὰ αἰσθῆται τὰς
μέσας εἰς ἕνα κῆμον φαντασι-
κόν, ἀπὸ τὸν ὅποιον σὰς εἶνε δύ-
σκολον νὰ ὄνῃτε ἔπειτα, χωρὶς νὰ
δοκιμάσετε ἀπογοήτευσιν. Θὰ εἰ-

γαπηθῇτε εἰς τὴν ζωὴν, ἀλλὰ θά
ἀναπηθετε περισσότερο, ὅχι ὅμως
μέ μεγάλην σταθερότητα. Χρήμα-
τα μέτρια. Ἐρωτικὰ ἀπογοητεύ-
σεις. Γάμος ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς
οὐσεύσεως καί ἐπιπόλαια.

ΚΑΤΙΝΑΝ. Φ.— Διὰ νὰ σὰς
ἀπαντήσω με ἀκριβέως, πρέπει
νὰ ἔχω μίαν ἐπιστολήν ἢ ἕνα ση-
μεῖόν σου. Ἀφοῦ σὰς γράφει
μπορεῖτε νὰ μοῦ στείλετε ἕνα
γράμμα του καί σὰς τὸ ἐπιστρέ-
ψω.

ΜΑΡΙΑΝ Ε.— Ἡ ἀπάντησίς
μου εἶνε ἐκείνη πού δίδω πᾶν
νὰ καί εἰς τὴν φιλίαν σας.

ΧΟΛΥΓΟΥΝΤ.— ΣΠΙΝΟΖΑ.—
Ὁ πρῶτος : Χαρακτήρ ἥμερος,
μετρημένος, με ὑπεροχὴν τῆς δι-
ανοίας ἐπὶ τῶν αἰσθημάτων. Βα-
σανίζει πολὺ καὶ σκεπτικὸν καί
εἶναι διατακτικὸς εἰς τὴν λήψιν αἰ-
σθημάτων. Ἀρκετά εἰς τὴν ἀ-
νάλυσιν καί τὴν ἐξουσίαν ἀνέ-
πραστος, ἀλλὰ δέν εἶναι συνθε-
τικὸν πνεῦμα. Τὸν ἐνδιαφέρουν
περισσότερον αἱ λεπτομέρειαι καί
δέν προχωρεῖ παρὰ ἀφ' οὗ ἐξακρι-
βωσῇ καλὰ τὸ ἔσχατον ἐπὶ τοῦ
ποῦ ποῦ πατᾶ. Ὁ Σπινόζα εἶναι ἀ-
ντιθέτως ἕνας βίαιος καί ὀρμητι-
κὸς χαρακτήρ, με ἰδέες εὐρείας
καί μεγάλα σχέδια. Ὀλίγον ἐ-
πιπόλαιος. Ἰδιοσυγκρασία φλογε-
ρά, πού θέλει ν' ἀγκυλιώσῃ τὰ
πάντα. Αἱ λεπτομέρειαι τὸν ἀφί-
νον ἀδιάφορον. Θέλει νὰ ἐξα-
σκή μίαν κυριαρχίαν ἐπὶ τῶν
ἄλλων καί πολλὰς φορές φθάνει
μέχρι καταπίεσεως καί διατίτη-
τος. Κατὰ βάθος ὅμως εἶναι κα-
λὸς καί γενναῖος ἀνὴρ καί ἀποσι-
νᾶται με εὐκρίνειαν καί ἀγά-
πην. Πάντως ὅμως θά ζητήσῃ εἰς
ἀνταπόδοσιν περισσότερον ἀπὸ ὅ-
σον αὐτὸς δίδει. Τὸ πάθος εἶναι
τὸ κυριώτερον κίνητρόν των. Τὰ συμ-
περάσματα, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀν-
άλυσιν πού σὰς δίδω, νομίζω ὅτι
μπορεῖτε νὰ τὰ θυλάτε μόνον
σας.

ΤΡΕΛΟΚΟΡΙΤΣΟ.— Ὅπως
τὸ λέτε, εἶσα ἀρκετὰ μικρὴ γιὰ
νὰ μὴν ξέρετε ἀκόμη τί θέλετε
καί τί ἐπιθυμεῖτε. Ἀκούστε λοι-
πόν : Τὰ αἰσθήματα γεννιῶνται
πολὺ εὐκολὰ μέσα στήν ψυ-
χὴν, ἀλλ' εἶναι ἐπιπόλαια καί πα-
ροδικὰ, παρ' ὅλον ὅτι εἶσα πε-
πεισμένη ὅτι συμβαίνει τὸ ἀντι-
θέτον. Παίζετε με τὸν ἔρωτα, ἀλ-
λὰ, πραγματικὰ, δέν τὸν ἔχετε
αἰσθανθῇ ἀκόμη. Δέν βλέπω καμ-
μίαν συνέχειαν εἰς τὰ σημερινὰ
αἰσθήματα σας. Τούτων ἐν ἑνὶ
μεγάλῳ αἰσθηματῶν πού θά δοκιμά-
σετε λίγο ἀργότερα, θά σὰς δώ-
σῃ τὴν πραγματικὴν εὐτυχίαν.

Δυστυχῶς ὅμως δέν θά καταλή-
ξῃ εἰς γάμον λόγῳ ἀπρόοπτον
καί ἀνυπερβλήτον καλῶν. Θά
παρρησιεύσῃ πολὺ ἀργότερα, γύ-
ρω ἀπὸ τὸ 25ον ἔτος τῆς ἡλικίας
σας καί ὁ γάμος σας θά εἶναι εὐ-
τυχής, καίτοι δέν θά σὰς δώσῃ
τὴν ἀπόλυτον ὀλικὴν εὐημερίαν.
Δόστε μεγαλύτεραν ἐλευθερίαν
εἰς τὰς ἐκδηλώσεις σας καί φρον-
τίστε νὰ εἰσαῖτε ὀλιγώτερον ἐπιπο-
λαία. Ζητε μέσα εἰς ἕνα περιβάλ-
λον πού δέν εὐνοεῖ τὴν ἀνάπτυξιν
σας. Φροντίστε νὰ ἐξαφορμήσετε
μεγαλύτερον ἄνεσιν. Ὅχι ὅμως
τρέλλες.

ΒΙΟΛΕΤΑΝ. Κ. ω ν π ο λ ι ν.—
Ὁ χαρακτήρ σας εἶναι ψυχρὸς
καί ἀναποφάσιτος. Περιορίζετε
πάντοτε τὰ αἰσθήματα σας καί
τὸ λογικὸν ἀσκήσιν μίαν τυραννικὴν
ἐπιρροὴν ἐπ' αὐτὸν σας. Εἰς τὴν ζω-
ὴν εἶσα ἀτολή καί δειλία, χω-
ρὶς θέλησιν καί πρωτοβουλίαν.
Περιμένετε τὰ πάντα ἀπὸ τὴν τύ-
χην, πού δυστυχῶς δέν σὰς εὐ-
νοεῖ. Θά δοκιμάσετε πολλὰς ἀπε-
γοήτευσιν καί πικρίας εἰς τὴν
ζωὴν. Αἰσθηματικὸς δέν θά συ-
ναντῆσῃτε τὴν εὐτυχίαν πού περι-
μένετε. Θά συνάψῃτε ὅμως ἕνα
καλὸν γάμον καί θά εὐτυχίσῃτε
εἰς τὴν οἰκογενειακὴν σας ζωὴν.

ΣΤΕΡΙΟΝ. Κ. α σ τ ε λ λ ι.—
Ὁ χαρακτήρ σας εἶναι ἐπιπόλαιος
καί ἀνυπερβλήτος. Περιορίζετε
πάντοτε τὰ αἰσθήματα σας καί
τὸ λογικὸν ἀσκήσιν μίαν τυραννικὴν
ἐπιρροὴν ἐπ' αὐτὸν σας. Εἰς τὴν ζω-
ὴν εἶσα ἀτολή καί δειλία, χω-
ρὶς θέλησιν καί πρωτοβουλίαν.
Περιμένετε τὰ πάντα ἀπὸ τὴν τύ-
χην, πού δυστυχῶς δέν σὰς εὐ-
νοεῖ. Θά δοκιμάσετε πολλὰς ἀπε-
γοήτευσιν καί πικρίας εἰς τὴν
ζωὴν. Αἰσθηματικὸς δέν θά συ-
ναντῆσῃτε τὴν εὐτυχίαν πού περι-
μένετε. Θά συνάψῃτε ὅμως ἕνα
καλὸν γάμον καί θά εὐτυχίσῃτε
εἰς τὴν οἰκογενειακὴν σας ζωὴν.

Κ. ι σ σ α μ ο υ.— 1) Ὁ χαρα-
κτήρ σας προδίδει ἐπιμονὴν καί
πέπσμα, ὅχι ὅμως σταθερότητα.
Δέν συνεχίζετε ἐπὶ πολὺ μίαν
προσπάθειαν σας, διότι συντόμως
αἰσθάνεσθε κόπον. 2) Ὑπολ-
ηλικὸν ἢ μικρὸν ἐμπόριον. Εἰς
τὰς ἐλευθερίας ἐπαγγέλματα δέν
θ' ἀποτύχετε. 3) Ἡ ἐπιτυχία σας
θ' εἶναι μετρία, ὅχι δέν ὀλιγοπύ-
νη.

μέ μεγαλύτεραν θέλησιν καί πρω-
τοβουλίαν. 4) Αἰσθηματικὰ ἐπι-
τυχία ὄχι σημαντικά. Θά παρρη-
σιεύσῃτε ἀπὸ συνεισέσεων. 5)
Χρήματα θά ἀποκτήσετε ὀλίγα.
Πάντως ἡ σημερινὴ σας κατάσταση
σας θά διορθωθῇ συντόμως. 6)
Ἡ εὐκρίνειά σας εἶναι σχετική,
διότι ὁ ἄλλος σας εἶναι ὁ ὑπολογι-
σμός καὶ τὸ συμφέρον. Εἶσα ὁ-
μως ἱκανὸς διὰ μεγάλους ἐνθου-
σιασμούς, κατὰ τὴν διάρκειαν
τῶν ὁποίων σκέπτεσθε ἀνιδιοτε-
λῶς.

ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΟΝ.— Ἡ διατα-
κτικότης καί τὸ ἀναποφάσιτον
τοῦ χαρακτήρος σας ὑπῆρξαν ἀ-
φορμὴ τῆς κακοτυχίας σας. Σ' αὐ-
τὸ ὅσον οὐκ ἀντιτάσσεται καί ἡ ἐ-
πιστολή σας εἶναι, γιὰ τὴν ὁ-
ποία θά σὰς μιλήσω πρωτίστως.
Ὁ ὀργανισμὸς σας δέν παρρη-
σιάζει ἱσχυρὰν ἀντίδρασιν, ἐπὶ
πλέον δὲ τὸ περιβάλλον μέσα εἰς
τὸ ὅποιον ζήτε δέν εὐνοεῖ τὴν κα-
τάστασιν σας. Πρὸς τὸ παρὸν ὅ-
μως δέν ὑπάρχει κίνδυνος ὑποτρο-
πῆς, ἐκτός μίαν κρίσεως ἢ ὅποια
θα ἐμφανισθῇ ἐραδύτερον καί θά
εἶναι παροδική. Δέν βλέπω τὴν πε-
ριττοσύνην γάμον καί δέν σὰς τὸν
συμβούλιον. Εἶναι καλύτερον νὰ
ἀρχίσετε νὰ θυλάτε αὐτὴν τὴν
ιδεάν ἀπὸ τὸ μυαλό σας. Αἰσθη-
ματικὸς ὅμως θά δημιουργήσετε
ἀκόμη πολλὰς σχέσεις, αἱ ὅποια
ἂν εὐτυχῶς δέν πρόκειται νὰ
ἐπηρεάσουν τὴν ζωὴν σας. Ἀμε-
σως καλύτερευσιν τῆς θέσεώς σας
δέν προβλέπω. Περιμένετε εἰς

ὅ,τι ἔχετε σήμερον, διότι ἡ τύχη
δέν σὰς εὐνοεῖ πολὺ καί δέν θά
ἐπηρεάσῃ νὰ ἐκτεθῇτε εἰς περιπε-
τείας. Ἐπὶ πλέον ἡ σημαντικὴ
σας ἀντοχή δέν εἶναι ἐκείνη πού
χρειάζεται γιὰ ν' ἀντιμετωπίζετε
ἕνα σκληρὸν ἀγῶνα.

ΒΑΣΙΛΟΒΙΤΣ, Κ. α σ τ ε λ λ ι.—
Ὁ χαρακτήρ σας εἶναι ἐπιπόλαιος
καί ἀνυπερβλήτος. Περιορίζετε
πάντοτε τὰ αἰσθήματα σας καί
τὸ λογικὸν ἀσκήσιν μίαν τυραννικὴν
ἐπιρροὴν ἐπ' αὐτὸν σας. Εἰς τὴν ζω-
ὴν εἶσα ἀτολή καί δειλία, χω-
ρὶς θέλησιν καί πρωτοβουλίαν.
Περιμένετε τὰ πάντα ἀπὸ τὴν τύ-
χην, πού δυστυχῶς δέν σὰς εὐ-
νοεῖ. Θά δοκιμάσετε πολλὰς ἀπε-
γοήτευσιν καί πικρίας εἰς τὴν
ζωὴν. Αἰσθηματικὸς δέν θά συ-
ναντῆσῃτε τὴν εὐτυχίαν πού περι-
μένετε. Θά συνάψῃτε ὅμως ἕνα
καλὸν γάμον καί θά εὐτυχίσῃτε
εἰς τὴν οἰκογενειακὴν σας ζωὴν.

Κ. ι σ σ α μ ο υ.— 1) Ὁ χαρα-
κτήρ σας προδίδει ἐπιμονὴν καί
πέπσμα, ὅχι ὅμως σταθερότητα.
Δέν συνεχίζετε ἐπὶ πολὺ μίαν
προσπάθειαν σας, διότι συντόμως
αἰσθάνεσθε κόπον. 2) Ὑπολ-
ηλικὸν ἢ μικρὸν ἐμπόριον. Εἰς
τὰς ἐλευθερίας ἐπαγγέλματα δέν
θ' ἀποτύχετε. 3) Ἡ ἐπιτυχία σας
θ' εἶναι μετρία, ὅχι δέν ὀλιγοπύ-
νη.

Κ. ι σ σ α μ ο υ.— 1) Ὁ χαρα-
κτήρ σας προδίδει ἐπιμονὴν καί
πέπσμα, ὅχι ὅμως σταθερότητα.
Δέν συνεχίζετε ἐπὶ πολὺ μίαν
προσπάθειαν σας, διότι συντόμως
αἰσθάνεσθε κόπον. 2) Ὑπολ-
ηλικὸν ἢ μικρὸν ἐμπόριον. Εἰς
τὰς ἐλευθερίας ἐπαγγέλματα δέν
θ' ἀποτύχετε. 3) Ἡ ἐπιτυχία σας
θ' εἶναι μετρία, ὅχι δέν ὀλιγοπύ-
νη.

Κ. ι σ σ α μ ο υ.— 1) Ὁ χαρα-
κτήρ σας προδίδει ἐπιμονὴν καί
πέπσμα, ὅχι ὅμως σταθερότητα.
Δέν συνεχίζετε ἐπὶ πολὺ μίαν
προσπάθειαν σας, διότι συντόμως
αἰσθάνεσθε κόπον. 2) Ὑπολ-
ηλικὸν ἢ μικρὸν ἐμπόριον. Εἰς
τὰς ἐλευθερίας ἐπαγγέλματα δέν
θ' ἀποτύχετε. 3) Ἡ ἐπιτυχία σας
θ' εἶναι μετρία, ὅχι δέν ὀλιγοπύ-
νη.

Κ. ι σ σ α μ ο υ.— 1) Ὁ χαρα-
κτήρ σας προδίδει ἐπιμονὴν καί
πέπσμα, ὅχι ὅμως σταθερότητα.
Δέν συνεχίζετε ἐπὶ πολὺ μίαν
προσπάθειαν σας, διότι συντόμως
αἰσθάνεσθε κόπον. 2) Ὑπολ-
ηλικὸν ἢ μικρὸν ἐμπόριον. Εἰς
τὰς ἐλευθερίας ἐπαγγέλματα δέν
θ' ἀποτύχετε. 3) Ἡ ἐπιτυχία σας
θ' εἶναι μετρία, ὅχι δέν ὀλιγοπύ-
νη.

Κ. ι σ σ α μ ο υ.— 1) Ὁ χαρα-
κτήρ σας προδίδει ἐπιμονὴν καί
πέπσμα, ὅχι ὅμως σταθερότητα.
Δέν συνεχίζετε ἐπὶ πολὺ μίαν
προσπάθειαν σας, διότι συντόμως
αἰσθάνεσθε κόπον. 2) Ὑπολ-
ηλικὸν ἢ μικρὸν ἐμπόριον. Εἰς
τὰς ἐλευθερίας ἐπαγγέλματα δέν
θ' ἀποτύχετε. 3) Ἡ ἐπιτυχία σας
θ' εἶναι μετρία, ὅχι δέν ὀλιγοπύ-
νη.

Κ. ι σ σ α μ ο υ.— 1) Ὁ χαρα-
κτήρ σας προδίδει ἐπιμονὴν καί
πέπσμα, ὅχι ὅμως σταθερότητα.
Δέν συνεχίζετε ἐπὶ πολὺ μίαν
προσπάθειαν σας, διότι συντόμως
αἰσθάνεσθε κόπον. 2) Ὑπολ-
ηλικὸν ἢ μικρὸν ἐμπόριον. Εἰς
τὰς ἐλευθερίας ἐπαγγέλματα δέν
θ' ἀποτύχετε. 3) Ἡ ἐπιτυχία σας
θ' εἶναι μετρία, ὅχι δέν ὀλιγοπύ-
νη.

Κ. ι σ σ α μ ο υ.— 1) Ὁ χαρα-
κτήρ σας προδίδει ἐπιμονὴν καί
πέπσμα, ὅχι ὅμως σταθερότητα.
Δέν συνεχίζετε ἐπὶ πολὺ μίαν
προσπάθειαν σας, διότι συντόμως
αἰσθάνεσθε κόπον. 2) Ὑπολ-
ηλικὸν ἢ μικρὸν ἐμπόριον. Εἰς
τὰς ἐλευθερίας ἐπαγγέλματα δέν
θ' ἀποτύχετε. 3) Ἡ ἐπιτυχία σας
θ' εἶναι μετρία, ὅχι δέν ὀλιγοπύ-
νη.

Κ. ι σ σ α μ ο υ.— 1) Ὁ χαρα-
κτήρ σας προδίδει ἐπιμονὴν καί
πέπσμα, ὅχι ὅμως σταθερότητα.
Δέν συνεχίζετε ἐπὶ πολὺ μίαν
προσπάθειαν σας, διότι συντόμως
αἰσθάνεσθε κόπον. 2) Ὑπολ-
ηλικὸν ἢ μικρὸν ἐμπόριον. Εἰς
τὰς ἐλευθερίας ἐπαγγέλματα δέν
θ' ἀποτύχετε. 3) Ἡ ἐπιτυχία σας
θ' εἶναι μετρία, ὅχι δέν ὀλιγοπύ-
νη.

Κ. ι σ σ α μ ο υ.— 1) Ὁ χαρα-
κτήρ σας προδίδει ἐπιμονὴν καί
πέπσμα, ὅχι ὅμως σταθερότητα.
Δέν συνεχίζετε ἐπὶ πολὺ μίαν
προσπάθειαν σας, διότι συντόμως
αἰσθάνεσθε κόπον. 2) Ὑπολ-
ηλικὸν ἢ μικρὸν ἐμπόριον. Εἰς
τὰς ἐλευθερίας ἐπαγγέλματα δέν
θ' ἀποτύχετε. 3) Ἡ ἐπιτυχία σας
θ' εἶναι μετρία, ὅχι δέν ὀλιγοπύ-
νη.

Κ. ι σ σ α μ ο υ.— 1) Ὁ χαρα-
κτήρ σας προδίδει ἐπιμονὴν καί
πέπσμα, ὅχι ὅμως σταθερότητα.
Δέν συνεχίζετε ἐπὶ πολὺ μίαν
προσπάθειαν σας, διότι συντόμως
αἰσθάνεσθε κόπον. 2) Ὑπολ-
ηλικὸν ἢ μικρὸν ἐμπόριον. Εἰς
τὰς ἐλευθερίας ἐπαγγέλματα δέν
θ' ἀποτύχετε. 3) Ἡ ἐπιτυχία σας
θ' εἶναι μετρία, ὅχι δέν ὀλιγοπύ-
νη.

Κ. ι σ σ α μ ο υ.— 1) Ὁ χαρα-
κτήρ σας προδίδει ἐπιμονὴν καί
πέπσμα, ὅχι ὅμως σταθερότητα.
Δέν συνεχίζετε ἐπὶ πολὺ μίαν
προσπάθειαν σας, διότι συντόμως
αἰσθάνεσθε κόπον. 2) Ὑπολ-
ηλικὸν ἢ μικρὸν ἐμπόριον. Εἰς
τὰς ἐλευθερίας ἐπαγγέλματα δέν
θ' ἀποτύχετε. 3) Ἡ ἐπιτυχία σας
θ' εἶναι μετρία, ὅχι δέν ὀλιγοπύ-
νη.

Κ. ι σ σ α μ ο υ.— 1) Ὁ χαρα-
κτήρ σας προδίδει ἐπιμονὴν καί
πέπσμα, ὅχι ὅμως σταθερότητα.
Δέν συνεχίζετε ἐπὶ πολὺ μίαν
προσπάθειαν σας, διότι συντόμως
αἰσθάνεσθε κόπον. 2) Ὑπολ-
ηλικὸν ἢ μικρὸν ἐμπόριον. Εἰς
τὰς ἐλευθερίας ἐπαγγέλματα δέν
θ' ἀποτύχετε. 3) Ἡ ἐπιτυχία σας
θ' εἶναι μετρία, ὅχι δέν ὀλιγοπύ-
νη.

Κ. ι σ σ α μ ο υ.— 1) Ὁ χαρα-
κτήρ σας προδίδει ἐπιμονὴν καί
πέπσμα, ὅχι ὅμως σταθερότητα.
Δέν συνεχίζετε ἐπὶ πολὺ μίαν
προσπάθειαν σας, διότι συντόμως
αἰσθάνεσθε κόπον. 2) Ὑπολ-
ηλικὸν ἢ μικρὸν ἐμπόριον. Εἰς
τὰς ἐλευθερίας ἐπαγγέλματα δέν
θ' ἀποτύχετε. 3) Ἡ ἐπιτυχία σας
θ' εἶναι μετρία, ὅχι δέν ὀλιγοπύ-
νη.

Κ. ι σ σ α μ ο υ.— 1) Ὁ χαρα-
κτήρ σας προδίδει ἐπιμονὴν καί
πέπσμα, ὅχι ὅμως σταθερότητα.
Δέν συνεχίζετε ἐπὶ πολὺ μίαν
προσπάθειαν σας, διότι συντόμως
αἰσθάνεσθε κόπον. 2) Ὑπολ-
ηλικὸν ἢ μικρὸν ἐμπόριον. Εἰς
τὰς ἐλευθερίας ἐπαγγέλματα δέν
θ' ἀποτύχετε. 3) Ἡ ἐπιτυχία σας
θ' εἶναι μετρία, ὅχι δέν ὀλιγοπύ-
νη.

Κ. ι σ σ α μ ο υ.— 1) Ὁ χαρα-
κτήρ σας προδίδει ἐπιμονὴν καί
πέπσμα, ὅχι ὅμως σταθερότητα.
Δέν συνεχίζετε ἐπὶ πολὺ μίαν
προσπάθειαν σας, διότι συντόμως
αἰσθάνεσθε κόπον. 2) Ὑπολ-
ηλικὸν ἢ μικρὸν ἐμπόριον. Εἰς
τὰς ἐλευθερίας ἐπαγγέλματα δέν
θ' ἀποτύχετε. 3) Ἡ ἐπιτυχία σας
θ' εἶναι μετρία, ὅχι δέν ὀλιγοπύ-
νη.

Κ. ι σ σ α μ ο υ.— 1) Ὁ χαρα-
κτήρ σας προδίδει ἐπιμονὴν καί
πέπσμα, ὅχι ὅμως σταθερότητα.
Δέν συνεχίζετε ἐπὶ πολὺ μίαν
προσπάθειαν σας, διότι συντόμως
αἰσθάνεσθε κόπον. 2) Ὑπολ-
ηλικὸν ἢ μικρὸν ἐμπόριον. Εἰς
τὰς ἐλευθερίας ἐπαγγέλματα δέν
θ' ἀποτύχετε. 3) Ἡ ἐπιτυχία σας
θ' εἶναι μετρία, ὅχι δέν ὀλιγοπύ-
νη.

Κ. ι σ σ α μ ο υ.— 1) Ὁ χαρα-
κτήρ σας προδίδει ἐπιμονὴν καί
πέπσμα, ὅχι ὅμως σταθερότητα.
Δέν συνεχίζετε ἐπὶ πολὺ μίαν
προσπάθειαν σας, διότι συντόμως
αἰσθάνεσθε κόπον. 2) Ὑπολ-
ηλικὸν ἢ μικρὸν ἐμπόριον. Εἰς
τὰς ἐλευθερίας ἐπαγγέλματα δέν
θ' ἀποτύχετε. 3) Ἡ ἐπιτυχία σας
θ' εἶναι μετρία, ὅχι δέν ὀλιγοπύ-
νη.

Κ. ι σ σ α μ ο υ.— 1) Ὁ χαρα-
κτήρ σας προδίδει ἐπιμονὴν καί
πέπσμα, ὅχι ὅμως σταθερότητα.
Δέν συνεχίζετε ἐπὶ πολὺ μίαν
προσπάθειαν σας, διότι συντόμως
αἰσθάνεσθε κόπον. 2) Ὑπολ-
ηλικὸν ἢ μικρὸν ἐμπόριον. Εἰς
τὰς ἐλευθερίας ἐπαγγέλματα δέν
θ' ἀποτύχετε. 3) Ἡ ἐπιτυχία σας
θ' εἶναι μετρία, ὅχι δέν ὀλιγοπύ-
νη.

Κ. ι σ σ α μ ο υ.— 1) Ὁ χαρα-
κτήρ σας προδίδει ἐπιμονὴν καί
πέπσμα, ὅχι ὅμως σταθερότητα.
Δέν συνεχίζετε ἐπὶ πολὺ μίαν
προσπάθειαν σας, διότι συντόμως
αἰσθάνεσθε κόπον. 2) Ὑπολ-
ηλικὸν ἢ μικρὸν ἐμπόριον. Εἰς
τὰς ἐλευθερίας ἐπαγγέλματα δέν
θ' ἀποτύχετε. 3) Ἡ ἐπιτυχία σας
θ' εἶναι μετρία, ὅχι δέν ὀλιγοπύ-
νη.

Μυστικὸ Ἰνστιτούτον ὅπου κἀννοῦν τὰς Γαλήνι- δας Παρμενίδας Περιφρήτους

Τὸ Ἰνστιτούτον τοῦ Ἰνστιτούτου

Οἱ ἀπευθυνόμενοι διὰ πᾶσαν συμ-
βουλὴν πρὸς τὸν δόκτορα Κάμα πρέπει ἀ-
παραίτητως νὰ γράφουν τὴν ἀκριβὴ ἡ-
μέραν, μῆνα καί ἔτος τῆς γεννήσεώς των,
εἰ δυνατόν, δὲ καί καὶ τὴν ὥραν.
Αἱ ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ συνοδεύωνται
μέ γραμματόσημα ἀξίας πέντε δραχμῶν
διὰ τὴν ἀπάντησιν.

Ἡ ἐβδομάς ἀπὸ τῆς 10
μέχρι καὶ τῆς 16ης Μαρτί-
ου ἐμφανίζει μίαν ἐξαιρε-
τικὴν ἡμερίαν. Εἶναι περισ-
σότερον μίαν περίοδος συγ-
κεντρώσεως καί προπαρα-
σκευῆς, παρὰ ἐκκινήσεως.
Ἐάν, ἐν τούτοις, θέλετε
ν' ἀρχίσετε μίαν ἐπιχείρη-
σιν, μπορεῖτε νὰ τὸ κάμε-
τε κατὰ τὴν 11.30—12.30
μεσημέρ. τοῦ Σαββάτου
(11) δευτερευόντως δὲ τὴν
9—10.30 π. μ. τῆς Τετάρ-
της (15).

Θὰ εὐνοηθῶν περισσό-
τερον κατὰ τὴν τρέχουσιν
ἐβδομάδα αἱ κανονικῶς
λειτουρگوῦσαι ἐπιχειρήσεις
γενικῶς δὲ καί αἱ ὑποθέ-
σεις θά συναντήσουν μίαν
εὐκολίαν διεξαγωγῆς. Ἀν-
τιθέτως τὰ παράτολμα σχέ-
δια δέν θά πραγματοποιη-
θοῦν.

Μία καλὴ ὥρα διὰ τὰς

να γλυκάνη τας στιγμάς της ά-
νίας σας.

ΑΜΑΛΙΑΝ Χ. Σ π ά ρ τ η ν .
— Η τύχη δεν σάς ευνόει. Η δύ-
σκολος ζωή σας θα εξακολουθή-
ση αρκετά ακόμη. Βλέπω διά
σας ένα προσεχές γάμον, πρό-
του έτους 1941. Θα παρουσια-
σθουν όμως πολλὰ δυσχέρειαι
και εμπόδια, που θα σάς ευθί-
σουν εις μεγάλην απογοήτευσιν.
Οικονομικώς ή θέσις σας θα πα-
ραμείνη εις τὸ ἴδιον περίπου ἐ-
πιπεδον μετ' το σημερινόν. Περί-
πτωσιν νέου αλθηματικού δεσμοῦ
ή συνουκείσου δέν βλέπω.

ΚΑΡΒΟΥΝΙΑΡΗΝ. — Γράφε-
τέ μου ποίαν ημέραν τοῦ Ἀπρι-
λίου (ἀκριβῶς) ὅχι ἀπλῶς Δευ-
τεραν, ὅπως μοῦ γράφετε. Εἰς
τήν ἀπάντησιν σας ὑπευθυμῶτε
τήν προηγουμένην σας ἐπιστολήν
διά τὰ μὴν πληρώσετε ἐκ νέου τὸ
πεπαισχυμένον δικαίωμα συμβου-
λῃς.

Σ. Σ. Σ. Ο. Σ. — Ὁ μὴν τῆς
γεννήσεώς σας εἶνε δυσανάγνω-
στος. Γράφετέ μου καθαρώτερον,
ἐπενθυμίζοντας τήν προηγουμένην
σας ἐπιστολήν διά τὰ μὴν πληρώ-
σετε νέον δικαίωμα συμβουλῆς.
ΑΕΡΟΠΟΡΟΝ ΙΙ. — Γράφετέ
μου ἡμέραν γεννήσεως ή κατά
προσέγγισιν, ὑπευθυμίζοντας προ-
ηγούμενην σας ἐπιστολήν.

ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΟ, Χ α ν ι ά .
— Έχετε ισχυρόν ὀργανισμόν και
μεγάλην δύναμιν ἀντιδράσεως.
Παρά τοῦτο ὅμως ὑπόκεισθε εἰς
ὀρισμένως ἀσθενείας, εὐτυχῶς
παροδικάς. Η πρόδοός σας εἰς
τήν ζωὴν θα εἶνε θραεὶα ἀλλ'
ἀσφαλής. Η εὐτυχία σας θα εἶ-
νε ἀποτέλεσμα προσπαθειῶν και
ἐργασίας ἐφ' ὅσον ἀλλοίωσθε ή
φύσιν σας ἐπρόκεισε με ἀρετάς
ἐκασότητος. Η τύχη, χωρίς τὰ
σας εἶνε δυσμενής, δέν σας ευνό-
ει ὅμως. Θα δυσκολευθῇτε πολὺ
νά ῥηθε ἐργασίαν, ἀλλὰ θὰ τυ-
χετε σθεαροῦ ὑποστηρίξεως ἐν
τέλει. Δέν σας συμβουλεύω ὑπαλ-
ληλικὴν θέσιν διότι δέν νομίζω
ὅτι ταίριαζει εἰς τὸν χαρακτήρα
σας. Προτιμῶτε τὰ ἐλεύθερα ἐ-
παγγέλματα. Χρήματα θὰ ἀπο-
κτήσετε ὀλίγα και κατόπιν σκλη-
ρῶν ἀγώνων και ἐπιμόνων προσ-
παθειῶν. Γάμος ἀπίθανος και ἄλ-
λωστε, ἀσύμφορος.

Η. Ρ. Η. — Ἰσχυρὰ ιδιοσυγκρα-
σία, εὐθύμιος διάθεσις, θαρραλέα
ἀντιμετώπισις τῆς ζωῆς. Ἀλλὰ
συγχρόνως πείσμα, ἰσχυρογνωμο-
σύνη, ἐλαφύς πρωτοθυμία και
δημιουργικότητος. Η ζωή σας
θα εἶνε ἡρεμὸς και ὁμαλὴ, χωρίς
σο θαράς περιπετείας, ἐξαιρέσει με-
ρικῶν συχνῶν προστριβῶν με τοὺς
οἰκείους και τὸ περιβάλλον σας.
Προσέξτε τὰς κρίσεις μελαγχό-
λιας που σάς καταλαμβάνουν κά-
ποτε. Ἡμπορεῖ νὰ σάς ἀδηγήσουν
εἰς ἀπονενημένα διαδύματα. Κα-
λὴ και εὐχαριστὰς οἰκογενειακὴ
ζωή, ἀλλὰ θραεὶα ἀποκατάστα-
σις, κατόπιν συνουκείου, τὸ ὁ-
ποῖον θὰ μελετηθῇ ἐπὶ πολὺν χρό-
νον. Χρήματα ἀρκετά. Καλὴ κοι-
νωνικὴ θέσις και ὑπόληψις.

ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΟ. — Έγεννή-
θητε ὑπὸ ἀρκετὰ καλὰς ἐπιδρά-
σεως, αἱ ὁποῖαι σάς παρέχουν μι-
αν κάπως πρόωρον νοητείαν και
πολλὰς πιθανότητας ν' ἀποκατα-
σταθῇτε συντόμως και καλά. Θα
ἤθελα νὰ μοῦ ἐδίδετε και τήν ἡ-
μερημίαν γεννήσεως τοῦ φίλου
σας, ἐάν αὐτὸ εἶνε δυνατόν. Ὁ-
πωσδήποτε, ἐπειδὴ μοῦ ζητήτε τὰ
εἶμαι εὐκρινής, δέν βλέπω μεγά-
λην διάρκειαν εἰς αὐτὸ τὸ ἀσθη-
μα, τοῦλάχιστον ἐκ μέρους σας.
Έπειτα ἀπὸ μίαν μικρὰν κρίσιν,
θὰ λησμονήσετε ἐντέλως, ὅα παν-
δρευθῇτε ἔπειτα ἀπὸ λίγα χρόνια,
ἀπὸ ἔρωτα και πάλιν και θὰ ζή-
σετε μίαν οἰκογενειακὴν ζωὴν ὁ-
μαλήν και εὐτυχισμένην παρά τὸ
γεγονός ὅτι θὰ συναντήσετε πλεί-
στας ἐναντιότητες και ἐχθρότη-
τας. Εἰς ἀντάλλαγμα ὅμως θὰ
ἔχετε τήν ἀγάπην και τὴν ἀφοσί-
ωσιν τοῦ συζύγου σας, ὁ ὁποῖος
θὰ προσπαθῇ δι' ὅλων τῶν μέ-
σων νὰ σάς κάμῃ εὐτυχισμένην.

Δ ό κ τ ω ρ ΚΑΜΑ

ΚΑΛΤΣΕΣ γυν. μεταξω-

τές, λεπτές, ἀντοχής, ἐλα-
στικές χωρίς ἐλαττώματα
(mat) μόνον 40 δρχ. Κυλό-
τες — Κομπινεζὸν με μικρὰ
ἐλαττώματα πάμφθυνα.

Προσέξτε τὴν Διεύθυνσιν :

Μ. Δ. ΛΕΙΒΑΔΙΤΟΥ

Χαθρίου 1β

Πάρδος Κολοκοτρώνη

ΜΟΔΕΣ ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΖΑΚΟΥ

Φορέματα, Καπέλλα, Παλτά, Ταγιέρ κλπ.

ΕΤΟΙΜΑ

και ΕΠΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ

σύμφωνα με τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς μόδας.
Δεχόμεθα και ὑφάσματα πρὸς ραφήν.

ΤΙΜΑΙ ΛΟΓΙΚΑΙ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ Ἀγίου Μάρκου 18,

Πρώτος δροφος. Τηλ. 25-173.

Η Κάρτα
ELBEΟ

θριαμβεύει εἰς ὅλον
τον κόσμον λόγῳ τῆς
κομψότητος, τῆς γτε-
ρεότητος ὡς τῆς μονδερ-
νας ἐμφανίδεως τῆς.

*Δοκιμαστέ τιν' ὅ
δὲ πεισθῇτε*

Ἐσώρουντα
ALPHA
εἰς ὠραιότατα σχέδια
ἡ ἐξαιρετικὴ ποιότητα

Ζητήσατέ τα εἰς τὰ καλὰ καταστήματα • Τιμαὶ ἀπολύτως ὠριόμεναι.

ΑΠΟΘΗΚΗ **ΣΙΑΚΑ** **Α'**
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΟΣ 44^Β ΤΗΛ. 25-401

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία ἐσωτερικοῦ Δρχ. 250
Έξάμηνος » » 125
Έτησία ἐξωτ. λίρ Ἀγγ. 1.10
Έξάμηνος Ἀμερ. δολλ. 6

Υπεύθυνος συντάξεως
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
(Λεωφόρος 19)

Έκδεται: Έταιρία
«Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & Σία»

Καλλιτεχνικὸς συνεργάτης

MIX, ΓΑΛΛΙΑΣ

Διευθυντὴς Τυπογραφείου

ΕΤΕΦ. Ι. ΚΑΤΣΑΝΗΣ

Δαμάρεως 4

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ

«Θησαυροῦ» δι' ὅλοκληρον

τὴν Ἀστικὴν Ἀφρικὴν:

ΙΩΑΝ. ΠΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ἐκλεκτὴ λογοτέχνης που
κρύπτεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδῶ-
νυμο Ρέα Ρ. ἀπαντᾷ ἀπὸ τῆς
παρούσης σελίδος σὲ ὁσες ἐκ
τῶν ἀναγνωστῶν μας τῆς ἐπι-
στεύονται ἔνανι Ψυχικὸ τοὺς πόνο
ή μίαν αλθηματικὴ τους περι-
πέτεια, γιὰ τὴν ὁποία θὰ εἶχαν ἀνάγκη κάποιας συμβουλῆς

Πληγωμένη καρδιά

Γιὰ νὰ μὴν ἀπαντᾷ στὰ τόσο
γράμματα που τοῦ ἔστειλες, θὰ
πῇ ὅτι ὁ νεαρὸς αὐτὸς ἀπεφά-
σισε νὰ διακόψῃ τὶς σχέσεις
μαζί σου. Πρέπει νὰ φανῇς,
συνεπῶς, ὑπερήφανη και νὰ μὴ
καταδεχθῇς οὐτε νὰ τοῦ γρά-
ψῃς, οὐτε νὰ τοῦ μιλήσῃς, ἐκ-
τὸς ἐάν αὐτὸς πρῶτος ἐπιμεί-
νῃ νὰ σοῦ δώσῃ ἐξηγήσεις—εἰ-
λικρινεῖς και... ἱκανοποιητικὲς
—γιὰ τὴν στάσι του ἀπέναντί
σου.

Δέσποινα

Ἀφοῦ εἶναι τόσο δειλός,
κι' ἀφοῦ βλεπόσατε σὲ τόσο
ἀραιὰ διαστήματα, δέν βλέπω
πῶς θὰ ἦταν δυνατόν νὰ σοῦ
ἐκφράσῃ τὸ αἰσθημὰ του αὐ-
τὸς ὁ νέος. Νομίζω πῶς θὰ
ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψῃς κάθε
ἐλπίδα γι' αὐτόν.

Κ.Χ.Ψ.

Δέν μπορῶ, καλὴ μου φίλη,
νὰ ἱκανοποιήσω τὴν ἐπιθυμία
σου, γιὰτί... εἰμαι ἐναντίον
τῆς ἀλληλογραφίας κοριτσιῶν
με ἀγνώστους νέους. Γιατί ;
Μὰ γιὰτί τὰ γράμματα αὐτὰ
ἀπὸ φίλινά γίνονται αλθηματι-
κά, κι' ἔνα αλθηματικὸ γράμ-
μα κοριτσιοῦ εἶναι ὅπλο ἐπι-
κίνδυνον ὅταν πέρσῃ σὲ χέρια
ἐνὸς ὀχι ἱπποτικοῦ νέου

ΑΜ-Ι-ΙΝΤ

Οἱ βεντέττες τοῦ Χόλλυγουντ
δέν ἀπαντοῦν, ἀγαπητὴ μου, οἱ
ἴδιες σχεδὸν ποτὲ: τὶς ἀπαν-
τήσεις τὶς γράφουν οἱ γραμ-
ματεῖς των ἡ μᾶλλον οἱ διαφη-
μισταὶ τῶν ἑταιριῶν αλθηματι-
κῶς ἐργάζονται. Συνεπῶς εἶ-
ναι περιττὸν νὰ τοὺς γράψῃς.

Μαλερέζ

Τὸ γράμμα σου με ἔφερε...
πολλὰς δεικατηρίδες πίσω.
Τὸν καιρὸ που ἤμουνα ἔνα κο-
ριτσάκι κι' ἐγώ, και τραβοῦσα
τ' ἀπογεύματα —Τρίτη, Πέμ-
πη, Σάββατο ἦταν τὸ «ζοδρ-
φιζ»—στὴν ἐξέδρα τοῦ Φαλή-
ρου. Ἐκεῖ, κάποιο ἀπόγευμα,
ἔνας εὐέλπης, κρυφὰ ἀπὸ τοὺς
φίλους του, ἔβγαλε μετ' ὁδὸ
ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ πακέτο
μετ' τὰ τσιγάρα του, ἔσχισε ἔνα
κομμάτι χαρτί, κι' ἔγραψε τὴν

Ἐάν ὁμως δέν σ' ἀγαπᾷ...
—Ε, ξέρεις τί ἔχει γίνει ὁ
εὐέλπης μου. Στρατηγὸς ! Κι'
ὅταν συναντήμεθα, καμμιὰ φο-
ρά, σὲ κανένα φιλικὸ σαλόνι,
οὐτε θυμώμαστε καν τὴν σκηνὴ
ἐκείνη ἀπ' τὰ περασμένα...

Νταίζη Α

Μ' ἀφοῦ δέν τὸν ἀγαπᾷς,
καλὸ μου κορίτσι, δεδαιότατα
πρέπει νὰ διακόψῃς κάθε σχέ-
σι μαζί του! Ἐννοία σου και
θὰ βρεθῇ, νομίζω, μάλιστα
ἀπ' ὅτι φαντάζεσαι ἴσως, ἐ-
κείνος που θὰ κάνῃ τὴν καρ-
διά σου νὰ χτυπήσῃ δυνατὰ.
Καί, ἀν ἐν τῷ μεταξὺ ἔχῃς
μυλᾷ μετ' τὸν νέον αὐτόν που
δέν ἀγαπᾷς, φαντάσου σὲ τί
δυσκόλη θέσι θὰ βρεθῇς...

Πρέπει νὰ διακόψῃς ἀμέσως
κάθε σχέσι μαζί του. Κι' ὁ
καλύτερος τρόπος εἶναι νὰ
φροντίσῃς νὰ μὴ συναντήσῃς
τὸ πρῶι στὸ αὐτοκίνητο. Ἀλλὰ
κι' ὅταν συναντηθῇτε, νὰ τοῦ
φερέθῃς ψυχρά, με ἀδιαφορία.
Αὐτός, θὰ καταλάβῃ...

Βιαννίτην

Ἡ περίπτωσίς σου, καλέ
μου φίλε, ἐκίνησε ἐξαιρετικὰ
τὸ ἐνδιαφέρον μου. Δέν σοῦ
κρύβω ὅτι συνεπλάθῃσα τόσον
σάνα ὅσο και τὴν ἀγαπημέ-
νην σου, και θὰ ἤθελα νὰ ἐδίνα
μιὰ συμβουλὴ που νὰ ἱκανο-
ποιήσῃς και τοὺς δύο σας...
Ἐσκέφθῃκα πολὺ, λοιπόν, και
...ἀκούσε με, τί ἔχω νὰ σοῦ
πῶ:

Μοῦ γράφεις πῶς εἶσαι
τριανταεὸς χρόνιον, κι' ἀγά-
πησες τρελλά, γιὰ πρώτη φο-
ρὰ στὴ ζωὴ σου, μιὰ κοπέλλα
που εἶναι εἰκοσι μόνον χρό-
νων, φτωχεῖα κι' αὐτὴ και που
εἶχε ἔνα σωρὸ φλέρτ ὡς τώρα.

ΑΡΩΜΑΤΑ

Τελεία συλλογὴ ὅλων τῶν ἀρωμάτων και καλλυν-
τικῶν εἰδῶν τῶν μεγαλύτερων Εὐρωπαϊκῶν Οἰκῶν
(GUERLAIN, CHANEL, ROUBIGANT, BIENAIME,
MILLOT, LUBIN, COTY κ.λ.π.)

ΑΡΩΜΑΤΑ και LOTIONS, ἐγχώρια, ἐφάμλλα
τῶν μεγαλύτερων Γαλλικῶν Οἰκῶν εἰς χῦμα και
καλλιτεχνικὰ φιαλίδια, εἰς προσιτὰς τιμὰς.

Τὸ «ΚΙΟΥ-ΝΟΥΚ», τὸ «ETERNEL PRINTEMPS»,
τὸ «NARCISSE ATHENIEN» και ὅλα 20 διάφορα
ἀρώματα και ἀντιστοιχες LOTIONS.

Ἐπίσης ἡ κολώνια «ATHENIA», ἡ βασίλισσα τῶν
κολωνιῶν εἰς χῦμα και φιαλίδια εἰδικὰ.

Δοκιμαὶ δωρεὰν εἰς τὸ καλλυντικὸν τμήμα του

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ. - ΑΘΗΝΑΙ

Τὸ ζήτημα τίθεται ὡς ἑξῆς:
Μπορεῖς νὰ τὴν πάρῃς; Ὁ
εὐτυχῆστε σ' αὐτὸν τὸν γά-
μο; Γιατί τὸ ζήτημα εἶναι νὰ
εὐτυχῆστε κι' οἱ δύο σας, δέν
εἶν' ἑπεί; Ἐάν τὴν ἐβλεπες,
μετὰ τὴν χαρὰ τῶν πρώτων ἡ-
μερῶν, νὰ στενοχωριέται και
νὰ μαραζώνει ἀπὸ τὶς οἰκονο-
μικὰς στενοχωρίες ἡ κι' ἀπὸ
τὶς ταπεινώσεις που θὰ τῆς ἐ-
πιβάλλουν οἱ δικοὶ σου, ἡ ἀ-
κόμη κι' ἀπὸ τὴ δική σου στά-
σι ἀν μετ' το παρσικρὸ τῆς θυ-
μίζῃς τὸ παρελθόν τῆς... Ἐάν
ἐπίσης πικραίνεται γιὰτί ἀν-
τιλαμβάνεται ὅτι μετάνοιωσες
γι' αὐτὸν τὸν γάμο, ἡ συζυγι-
κή σας ζωὴ θὰ μεταβληθῇ σὲ
κόλασι και γιὰ τοὺς δύο σας.

Συνεπῶς: Πρῶτον, πρέπει
νὰ ρωτήσῃς τὸν ἑαυτὸ σου ἀν
θὰ εἶναι διατεθειμένος νὰ λη-
σμονήσῃ τελειωτικὰ κάθε τι
ἀπὸ τὸ παρελθόν τῆς. Ἡ φτώ-
χεια τῆς και ἡ κοινωνικὴ δια-
φορὰ μετὰς σας δέν παίζουν
ὀρλό ἐφ' ὅσον οἱ χαρακτήρες
σας ταίριαζουν. Θὰ μπορέσῃς
ὅμως νὰ τὴν θαυρακίσῃς ἔναντι
τῶν προσβολῶν τῶν δι-
κῶν σου; Ἐάν, ἐπίσης, δέν ἔ-
χῃς ἄλλους πόρους ἀπὸ τὸν ἐκ
4000 δραχμῶν μισθὸ σου, πῶς
θὰ ζήσετε; Ἐάντες τοὺς ὑπο-
λογισμούς σου; Τὰ κοινὸντι-
σες μαζί τῆς; Μοῦ φαίνεται
πῶς τὸ ποδὸν εἶναι πολὺ μι-
κρὸ γιὰ ἔνα οἰκογενειαρχὴ
ἀξιωματικὸ. Καί, τέλος, πῶς
θὰ ὑπερπηδήσῃς τὸ ἐμπόδιο
τῆς πρηνιός;

Ρώτησε καλὰ τὸν ἑαυτὸ σου
γιὰ ὅλ' αὐτὰ τὰ ζητήματα και
πάρε μιὰν ἀπόφασιν. Καί, ἀν
συμπεράνῃς ὅτι δέν μπορεῖς νὰ
παντρευθῇς—πρὸς τὸ παρόν,
ἔστω—αὐτὸ τὸ κορίτσι, φέρσου
σάν ἄνδρα, σάν ἀξιωματικὸς,
και μὴν... αὐτοκτονήσῃς, ὅπως
κάνουν μόνον οἱ γυναῖκες...
Ξεργίλωσε τὴν, αὐτὴν, ἀπ' τὴν
καρδιά σου.

Θὰ πονέῃς πολὺ, τὸ κατα-
λαβαίνω αὐτό. Σάν ἄνδρας ὁ-
μως, σάν ἀξιωματικὸς, προστά-
θησε—ὁποῖτε και θὰ τὸ κατα-
φέρῃς—νὰ μετριάσῃς τὸν πό-
νο σου... Τί τὰ θέλεις, ἀγαπη-
τέ μου; αὐτὴ εἶναι ἡ ζωὴ. Γε-
μάτη πικρίες...

Ἀρώμα 45 Β. Ε.

Υπάρχουν μερικὲς γυναῖκες
που αἰσθάνονται ἔνα εἶδος σα-
τισμοῦ ὅταν θάζουν διαφόρους
θαυμαστὰς τῶν νὰ συμπλέκων-
ται γιὰ τὸ χατήρι τους. Τέτοιαι
εἶνε και ἡ φίλη τοῦ φίλου σου
που ἐπιδιώκει νὰ γίνῃ δική
σου φίλη. Μιὰ συμβουλὴ ἔχω
νὰ σοῦ δώσω μόνον: «Μὰ
κρυά!...»

Ραφαέλλο Σάντι

Τὸ ὅτι εἶναι πλουσία ἡ νέη
—ἐάν αὐτὸ μόνον ἀποτελῇ τὴν
κοινωνικὴ διαφορὰ που σὰς
χωρίζει—δέν πιστεύω νὰ εἶ-
ναι μεγάλο μπόδιο στὴν ἔνω-

σί σας. Ένας έρωας όμως χρονολογούμενος από δύο ήμερών μόνο, που διεκόπη τόσο γρήγορα λόγω του ταξιδιού της αγαπημένης σου, δεν είναι και κάτι που εμπνέει και μεγάλη εμπιστοσύνη.

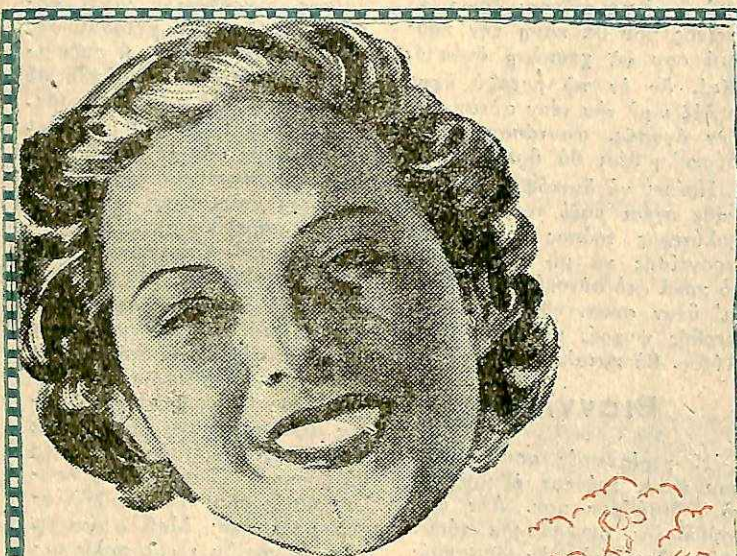
Περίμενε να δής αν ξανά-
θη και εφέτος. Και τότε, αν
ο έρωας εξακολουθή, μιλήστε
σχετικώς στον Αιγύπτιο μπα-
μπά..

3 X.

Αφού στον κινηματογράφο,
ή αγαπημένη σου συνοδεύεται
πάντα από την αδελφή της
και δεν μπορείς να την δής
μόνη της, τί.. θέλεις να σου
κάνω εγώ;

Στην περίπτωση αυτή, μόνον
ή τύχη και ή επιμονή σου μπο-
ρούν να σε βοηθήσουν..

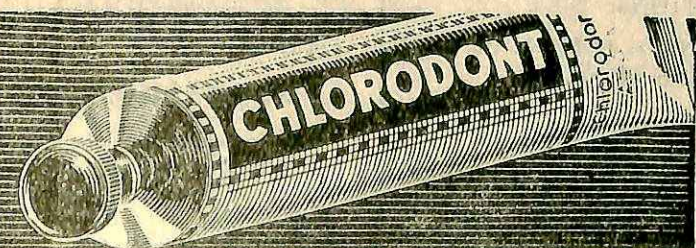
PEA P.

Τό μείδιάμα θα,
θα κάνει έλκυστική.

Τουλάχιστον όταν έχετε καλά περιποιημένα τα
δόντια σας, όπως σας τα κάνουν η οδοντόπαστα
Χλωροδόντ, η οποία εν τούτοις δεν περιέχει όξεία
υλικά, ούτε επιφέρει γρατζουνίσματα. Η οδοντό-
παστα Χλωροδόντ καθαρίζει ριζικώς τα δόντια. Γι'
αυτό όλη η οίκογένεια πρέπει να μεταχειρίζεται

Οδοντοπάστα
Χλωροδόντ

Κυρίες μου,

Η μεγαλύτερη διαφήμισή μας είναι
όταν σας ξεμυαλίζουν καμμιά φο-
ρά και κάμετε άλλο, εις άλλο
Κομμωτήριο, την Περμανάντ σας.
Τότε ακριβώς καταλαβαίνετε την
άνωτερότητα της εργασίας μας και
τότε γίνεσθε η καλύτερα πελάτις
μας.

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 71

ΤΗΛ. 23.208

ΠΡΩΤΙΚ

max